

О М Н П О Т

О М Н Р О Т

Ι Λ Ι Α Σ

K A I

Ο ΔΥΣΣΕΙΑ.

OTOMHPT

IAIAZ

OTOMHPT

IAIAZ
OATZETIA

OATZETIA

THEY WERE BORN IN THE CITY OF BOSTON

—————

THEY WERE BORN IN THE CITY OF BOSTON

THEY WERE BORN IN THE CITY OF BOSTON

THEY WERE BORN IN THE CITY OF BOSTON

Ο Μ Η Ρ Ο Υ

Ι Λ Ι Α Σ

Κ Α Ι

Ο Δ Υ Σ Σ Ε Ι Α.

ΕΣΤΙΝ ΑΛΗΘΩΣ ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ ΠΡΑΓΜΑ Η ΟΜΗΡΟΥ ΠΟΙΗΣΙΣ.

ΕΞ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΟΥ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

ΤΗΣ ΕΝ ΟΖΟΝΙΑ.

Ἔτι α΄.

gh 62.145

A

14218

Ο ΔΥΣΣΕΙΑΣ

ΤΟΜΟΣ

A.

OMHOTOYOTOMHO

OAYZELVZ

TOMOT

Τ Η Σ
ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ

Α.

Fac. 11

ου 4 δ π
"Αλφα, θεῶν ἀγορή, Ὀδυσσίδι Παλλάδι θάρσος.

ΑΝΔΡΑ μοι ἔννεπε, Μῆσα, πολύτροπον, ὃς μάλα πολλὰ
Πλάγχθη, ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσε
Πολλῶν δ' ἀνθρώπων ἶδεν ἄσπεα, καὶ νόον ἔγνω·
Πολλὰ δ' ὅγ' ἐν πόντῳ πάθεν ἄλγεα ὃν κατὰ θυμόν,
'Αρνύμενος ἥν τε ψυχὴν καὶ νόσον ἐταίρων·
'Αλλ' ἔδῃ ὥς ἐτάρας ἐρρύσατο, ἰέμενός περ,
Αὐτῶν γὰρ σφετέρῃσιν αἰταδαλίῃσιν ὄλοντο,
Νήπιοι, οἳ κατὰ βῆς ὑπερίονος Ἡελίοιο
'Ηθιον· αὐτὰρ ὃ τοῖσιν ἀφείλετο νόστιμον ἦμαρ.
Τῶν ἀμόθεν γε, θεᾶ, θύγατερ Διός, εἰπέ καὶ ἡμῖν.
'Ενθ' ἄλλοι μὲν πάντες, ὅσοι φύγον αἰπὺν ὄλεθρον,

Οἴκοι ἔσαν, πόλεμόν τε πῶς φευγότες ἦδ' ἐθάλασσαν
 Τὸν δ' οἶον, νόσος κεχρημένον ἦδ' ἐγυναικὸς,
 Νύμφη πότνι ἔρκε Καλυψώ, δῖα θεάων,
 Ἐν σπέεσι γλαφυροῖσι, λιλαιομένη πόσιν εἶναι.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ ἔτος ἦλθε, πῶς ἐπιπλομένων ἐνιαυτῶν,
 Τῷ οἱ ἐπεκλώσαντο θεοὶ οἰκόνδε νέεσθαι
 Εἰς Ἰθάκην, ὅδ' ἐνθα πῶς φευγμένος ἦεν ἀέθλων,
 Καὶ μετὰ οἷσι φίλοισι θεοὶ δ' ἐλέειρον ἅπαντες,
 Νόσφι Ποσειδάωνος ὅδ' ἀσπερχὲς μενέαινε
 Ἀντιθέω Ὀδυσῆϊ, πάρος ἦν γαῖαν ἰκέσθαι.
 Ἀλλ' ὁ μὲν Αἰθίοπας μετεκίαθε τηλόθ' ἐόντας,
 Αἰθίοπας, τοὶ διχθὰ δεδαίαται, ἔσχατοι ἀνδρῶν,
 Οἱ μὲν δυσομένους ὑπερίονος, οἱ δ' ἀνιόντος,
 Ἀντιόων ταύρων τε καὶ ἀρνεῶν ἐκατόμβης.
 Ἐνθ' ὅγε τέρπετο δαιτὶ παρήμενος οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
 Ζηνὸς ἐνὶ μεγάροισιν Ὀλυμπίῃς ἀφρόοι ἦσαν.
 Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε πατρὸς ἀνδρῶν τε θεῶν τε
 Μνήσατο γὰρ κατὰ θυμὸν ἀμύμονος Αἰγιάδοιο,
 Τὸν ῥ' Ἀγαμεμνονίδης τηλεκλυτὸς ἔκταν' Ὀρέσης
 Τῷ ὅγ' ἐπιμνηθεὶς ἔπε' ἀθανάτοισι μετήνδα·

ὦ πόποι, οἷον δὴ νῦ θεὸς βροτοὶ αἰτιόωνται·
 Ἐξ ἡμέων γὰρ φασὶ καὶ ἔμμεναι, οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ
 Σφῆσιν ἀπαδαλίησιν ὑπὲρ μόρον ἄλγέ ἔχουσιν.
 Ὡς καὶ νῦν Αἰγιάδος ὑπὲρ μόρον Ἀτρεΐδαο
 Γῆμ' ἄλοχον μνηστῆν, τὸν δ' ἔκτανε νοσήσαντα,
 Εἰδὼς αἰπὺν ὀλέθρον, ἐπεὶ πρὶν οἱ εἴπομεν ἡμεῖς,
 Ἑρμείαν πᾶν ψάντες εὖσκοπον Ἀργειφόντην,
 Μῆτ' αὐτὸν κτείνειν, μήτε μνάασθαι ἀκοιτῖν·
 Ἐκ γὰρ Ὀρέσαιο τίσις ἔσεται Ἀτρεΐδαο,
 Ὅππότε ἂν ἡβήσῃ τε καὶ ἥς ἡμείρεται αἴης.
 Ὡς ἔφαθ' Ἑρμείας· ἀλλ' οὐ φρένας Αἰγιάδοιο
 Πείθ' ἀγαθὰ φρονέων· νῦν δ' ἀθρόα πάντ' ἀπέτισε.
 Τὸν δ' ἡμεῖβει· ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 ὦ πάτερ ἡμέτερε, Κρονίδη, ὕπατε κρείόντων,
 Καὶ λῆν κῆνός γε εἰκότι κῆνται ὀλέθρῳ·
 Ὡς ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος ὅτις τοιαῦτά γε ῥέζοι.
 Ἀλλὰ μοι ἀμφ' Ὀδυσῆϊ δαΐφρονι δαίεται ἦτορ
 Δυσμόρῳ, ὅς δὴ δητὰ φίλων ἀπο πῆματα πάσχει,
 Νήσω ἐν ἀμφιρύτῃ, ὅτι τ' ὀμφαλὸς ἐστὶ θαλάσσης,
 Νῆσος δένδρῃεσσα· θεὰ δ' ἐν δώμασι ναίει

Ἄτλαντος θυγάτης ὀλοόφρονος, ὅς τε θαλάσσης
 Πάσης βένθεα οἶδεν, ἔχει δέ τε κίονας αὐτὸς
 Μακράς, αἱ γαῖάν τε καὶ ἔρανὸν ἀμφὶς ἔχουσι·
 Τῇ θυγάτης δύστηνον ὀδυρόμενον κατερύκει·
 Αἰεὶ δὲ μαλακοῖσι καὶ αἰμυλίοισι λόγοισι
 Θέλγει, ὅπως Ἰθάκης ἐπιλήσεται· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς,
 Ἰέμενος καὶ καπνὸν ἀποθρῶσκοντα νοῆσαι
 Ἦς γαίης, θανέειν ἰμείρεται· εἰδὲ νῦ σοί περ
 Ἐντρέπεται φίλον ἦτορ, Ὀλύμπιε· οὐ νύ τ' Ὀδυσσεύς
 Ἀργείων παρὰ νηυσὶ χαρίζετο ἱερὰ ρέζων
 Τροίῃ ἐν εὐρείῃ; τί νύ οἱ τόπον ὠδύσαο, Ζεῦ;
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Τέκνον ἐμὸν, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων;
 Πῶς ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐγὼ θείοιο λατοίμην,
 Ὃς περὶ μὲν νόον ἐστὶ βροτῶν, πᾶσι δ' ἱερὰ θεοῖσιν
 Ἀθανάτοισιν ἔδωκε, τοὶ ἔρανὸν εὖρυν ἔχουσιν;
 Ἀλλὰ Ποσειδάων γαῖήοχος ἀσκελὲς αἰεὶ
 Κύκλωπος κεχόλωται, ὃν ὀφθαλμῷ ἀλάωσεν,
 Ἀντίθεον Πολύφημον, ὃς κρέατος ἐστὶ μέγιστον
 Πᾶσιν Κυκλώπεσσι· Θόωσα δέ μιν τέκε νύμφη,

Φόρκυκος θυγάτηρ αἰλὸς ἀτρυγέτοιο μέδοντος,
 Ἐν σπέεσι γλαφυροῖσι Ποσειδάωνι μιγῆῖσα.
 Ἐκ τῷ δὴ Ὀδυσῆα Ποσειδάων ἐνοσίχθων
 Οὔτι κατακτείνει, πλάζει δ' ἀπὸ πατρίδος αἴης.
 Ἀλλ' ἄγεθ', ἡμεῖς οἶδε περιφραζώμεθα πάντες
 Νόσον, ὅπως ἔλθῃσι Ποσειδάων δὲ μεθήσει
 Ὀν χόλον· οὐ μὲν γάρ τι δυνήσεται ἀντία πάντων,
 Ἀθανάτων ἀέκητι θεῶν, ἐριδαινέμεν οἶος.
 Τὸν δ' ἡμέϊβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 ὦ πάτερ ἡμέτερε, Κρονίδη, ὕπατε κρείόντων,
 Εἰ μὲν δὴ νῦν τῷτο φίλον μακάρεσσι θεοῖσι,
 Νοσῆσαι Ὀδυσῆα δαΐφρονα ὄνδε δόμονδε,
 Ἑρμείαν μὲν ἔπειτα διάκτορον Ἀργειφόντην
 Νῆσον ἐς Ὠκυγίην ὀτρύνομεν, ὅφρα τάχιστα
 Νύμφη εὐπλοκάμῳ εἴπῃ νημερτέα βεβλήν,
 Νόσον Ὀδυσῆος ταλασίφρονος, ὥς κε νήηται.
 Αὐτὰρ ἐγὼν Ἰθάκηνδ' ἐσελεύσομαι, ὅφρα οἱ υἱὸν
 Μᾶλλον ἐποτρύνω, καὶ οἱ μένος ἐν φρεσὶ θείω,
 Εἰς ἀγορὴν καλέσαντα καρηκομώοντας Ἀχαιῆς,
 Πᾶσι μνηστῆρεσιν ἀπειπέμεν, οἷτε οἱ αἰεὶ

Μῆλ' αἰδινὰ σφάζεσι, καὶ εἰλίποδας ἑλικας βῆς.
 Πέμψω δ' ἐς Σπάρτην τε καὶ ἐς Πύλον ἡμαθόεντα,
 Νόσον πευσόμενον πατρὸς φίλῃ, ἣν πᾶς ἀκέσῃ,
 Ἥδ' ἵνα μιν κλέος ἐδλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἔχῃσιν.
 Ὡς εἰπὼς, ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πᾶδιλα,
 Ἀμβρόσια, χρύσεια, τὰ μιν φέρον ἡμὲν ἐφ' ὑγρῆν,
 Ἥδ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν, ἅμα πᾶνοιῃς ἀνέμοιο·
 Εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ἀκαχμένον ὀξείῃ χαλκῷ,
 Βελτὺ, μέγα, σίδαρ' ἐν, τῷ δάμνησι σίχας ἀνδρῶν
 Ἑρώων, τοῖσιν τε κοτέσσεται ὄβριμοπάτρη·
 Βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρῆνων αἰζασα·
 Στῆ δ' Ἰθάκης ἐνὶ δῆμῳ, ἐπὶ πρῶτόν τοις Ὀδυσῆος,
 Οὐδοῦ ἐπ' αὐλείῃ· παλάμη δ' ἔχε χάλκεον ἔγχος,
 Εἰδομένη ξείνῳ, Ταφίων ἡγήτορι, Μέντη.
 Εὗρε δ' ἄρα μνηστῆρας ἀγήνορας· οἱ μὲν ἔπειτα
 Πρωτοῖσι πρὸ παρόντε θυράων θυμὸν ἔτερον,
 Ἥμενοι ἐν ῥινοῖσι βοῶν, ὅς ἐκτανον αὐτοί.
 Κήρυκες δ' αὐτοῖσι καὶ ὀτρυνεὶ θεράποντες,
 Οἱ μὲν ἄρ' οἶνον ἔμισγον ἐνὶ κρητῆρσι καὶ ὕδαρ,
 Οἱ δ' αὖτε σπόγγοισι πολυτρήτοισι τραπέζας

Νίζον, καὶ πρῶτίθεντο, ἰδὲ κρέα πολλὰ δατεῦντο.
 Τὴν δὲ πολὺ πρῶτος ἰδὲ Τηλέμαχος θεοειδής·
 Ἦσο γὰρ ἐν μνηστῆρσι φίλον τετιημένος ἦτορ,
 Ὀσόμενος πατέρ' ἐσθλὸν ἐνὶ φρεσὶν, εἶποθ' ἐλθὼν
 Μνηστῆρων τῶν μὲν σκέδασιν κατὰ δώματα θείη,
 Τιμὴν δ' αὐτὸς ἔχοι, καὶ κτήμασιν οἷσιν ἀνάσσει.
 Τὰ φρονέων, μνηστῆρσι μεθήμενος, εἰσιτοῖ Ἀθήνην·
 Βῆ δ' ἰθὺς πρὸ πυλῶνος, νεμεσσήθη δ' ἐνὶ θυμῷ.
 Ξεῖνον δὴ τὰ θυρήσιν ἐφαστάμεν· ἐγγύθι δὲ σῆς
 Χεῖρ' ἔλε δεξιτερὴν, καὶ ἐδέξατο χάλκεον ἔγχος,
 Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Χαῖρε, ξεῖνε· παρ' ἅμμι φιλήσεται, αὐτὰρ ἔπειτα
 Δείπνῃ πασάμενος μυθήσεται ὅττιέ σε χερή.
 Ὡς εἰπὼν ἠγείθ', ἥ δ' ἔσπετο Παλλὰς Ἀθήνη·
 Οἱ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἐντολὴν ἔσαν δόμῃ ὑψηλοῖο,
 Ἐγχος μὲν ῥ' ἔσῃσε φέρων πρὸς κίονα μακρὴν,
 Δεξοδόκης ἐντολὴν εὐξόα, ἔνθα περ ἄλλα
 Ἐγχεῖ Ὀδυσῆος ταλασίφρονος ἴσατο πολλά·
 Αὐτὴν δ' ἐς θρόνον εἰσεν ἄγων, ὑπὸ λῖτα πτετάσας,
 Καλὸν, δαιδάλεον· ὑπὸ δὲ θρήνης ποσὶν ἦεν.

Πὰρ δ' αὐτὸς κλισμὸν θέτο ποικίλον, ἔκτοθεν ἄλλων
 Μνηστῆρων· μὴ ξείνος, ἀνηθείς ὀρυμαγδῷ,
 Δείπνῳ ἀδήσειεν, ὑπερφιάλοισι μετελθὼν,
 Ἥδ' ἵνα μιν πατρὸς ἀποιοχομένοιο ἔροιτο.
 Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχόῳ ἐπέχευε φέεσσα
 Καλῇ, χρυσείῃ, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,
 Νίψασθαι· παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν.
 Σῖτον δ' αἰδοίῃ ταμίῃ παρέθηκε φέεσσα,
 Εἶδατα πολλ' ἐπιθείσα, χαριζομένη παρεόντων.
 Δαιτρὸς δὲ κρειῶν πίνακας παρέθηκεν αἰέρας
 Παντοίων, παρὰ δὲ σφι τίθει χρύσεια κύπελλα.
 Κῆρυξ δ' αὐτοῖσι θάμ' ἐπ' ὤχετο οἰνοχοεύων.
 Ἔς δ' ἦλθον μνηστῆρες ἀγήνορες· οἱ μὲν ἔπειτα
 Ἐξείης ἔζοντο κατὰ κλισμὸς τε θρόνος τε·
 Τοῖσι δὲ κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν,
 Σῖτον δὲ δμῳαὶ παρηνήνεον ἐν κανέοισιν·
 Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἐτοῖμα, προκείμενα, χεῖρας ἱάλλον·
 Κῆροι δὲ κρητῆρας ἐπεσέψαντο ὡτοιοῖο.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδῆτύος ἔξ' ἔρον ἔντο
 Μνηστῆρες, τοῖσιν μὲν ἐνὶ φρεσὶν ἄλλα μεμήλει,

Μολπή τ' ὀρχησὺς τε τὰ γὰρ τ' ἀναθήματα δαιτός. 11
 Κήρυξ δ' ἐν χερσὶν κίθαριν περικαλλέα θῆκε
 Φημίω, ὅς ῥ' ἤειδε παρὰ μνηστῆρων ἀνάγκη.
 Ἦτοι ὃ φορμίζων ἀνεδάλλετο καλὸν αἶδεν.
 Αὐτὰρ Τηλέμαχος προσέφη γλαυκῶπι Αἰθήνῃ,
 Ἄγχι σχὼν κεφαλὴν, ἵνα μὴ πευθοῖαθ' οἱ ἄλλοι·
 Ξεῖνε φίλ', εἰ καὶ μοι νεμεσήσῃς, ὅ, τί κεν εἴπω;
 Τέτοισιν μὲν ταῦτα μέλει, κίθαρις καὶ ἀοιδῇ,
 Ῥεῖ', ἐπεὶ ἀλλότριον βίοτον νήποινον ἔδουσιν
 Ἀνέρος, οὗ δὴ πῃ λευκ' ὀσέα πύθεται ὄμβρος,
 Κείμεν' ἐπ' ἡπείρῃ, ἢ εἰν ἀλὶ κῦμα κυλίνδει.
 Εἰ κείνόν γ' Ἰθάκηνδε ἰδοῖατο νοσήσαντα,
 Πάντες κ' ἀρησαῖατ' ἐλαφρότεροι πόδας εἶναι,
 Ἦ ἀφνειότεροι χρυσοῖό τε ἐδῆτός τε.
 Νῦν δ' ὁ μὲν ὥς ἀπόλωλε κακὸν μῶρον, εἰδὲ τις ἡμῶν
 Θαλπωρῇ, εἶπερ τις ἐπιχθονίων ἀνθρώπων
 Φησὶν ἐλεύσεσθαι· τῷ δ' ὦλετο νόσιμον ἥμαρ.
 Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ, καὶ ἀτρεκέως κατὰλεξον,
 Τίς; πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πότι τοι πόλις, ἥδ' ἐ τοκῆες;
 Ὅπποίης δ' ἐπὶ νηὸς ἀφίκεο; πῶς δέ σε ναῦται

Ἦγαγον εἰς Ἰθάκην; τίνες ἔμμενα εὐχετόωνται;
 Οὐ μὲν γάρ τί σε πρὸν οἶομαι ἐνθάδ' ἰκέσθαι.
 Καί μοι τῷτ' ἀγορεύσον ἐτήτυμον, ὅφρ' εὖ εἰδῶ,
 Ἦέ νεόν μεθέπεις, ἢ καὶ πατρώϊός ἐστι
 Ξείνος; ἐπεὶ πολλοὶ ἴσαν ἀνέρες ἡμέτερον δῶ
 Ἄλλοι, ἐπεὶ καὶ κείνος ἐπίστροφος ἦν ἀνθρώπων.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Τοιγὰρ ἐγὼ τοι ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω·
 Μέντης Ἀγχιάλοιο δαΐφρονος εὐχομαι εἶναι
 Υἱός, ἀπὰρ Ταφίοισι φιληρέτμοισιν ἀνάσσει.
 Νῦν δ' ὧδε ξὺν νηὶ κατήλυθον ἢ δ' ἐτάροισι,
 Πλέων ἐπὶ οἶνοπα πόντον ἐπ' ἀλλοθρόος ἀνθρώπους,
 Ἔς Τεμέσσην μετὰ χαλκόν· ἄγω δ' αἶθωνα σίδηρον.
 Νηὺς δέ μοι ἦδ' ἔστηκεν ἐπ' ἀγρῷ νόσφι πόληος,
 Ἐν λιμένι Ῥεΐθρῳ, ὑπὸ Νηϊῷ ὑλήεντι.
 Ξεῖνοι δ' ἀλλήλων πατρώϊοι εὐχόμεθ' εἶναι
 Ἐξ ἀρχῆς, εἶπερ τε γέροντ' εἴρηαι ἐπελθὼν
 Λαέρτην ἦρωα· τὸν ἐκέτι φασὶ πόλινδε
 Ἐρχεσθ', ἀλλ' ἀπάνευθεν ἐπ' ἀγρῷ πῆματα πάσχειν
 Γρῆνι σὺν ἀμφιπόλῳ, ἢ οἱ βρωσὶν τε πόσιν τε

Παρτιθεῖ, εὖτ' ἂν μιν χάματος κατὰ γυῖα λάβῃσιν,
 Ἐρπύζοντ' ἀνὰ γένον ἀλῶῃς οἰνοπέδιοιο.
 Νῦν δ' ἦλθον· δὴ γάρ μιν ἔφαντ' ἐπιδήμιον εἶναι
 Σὸν πατέρ'· ἀλλὰ νυ τόνγε θεοὶ βλάβῃσι κελεύθῃ.
 Οὐ γάρ πω τέθνηκεν ἐπὶ χθονὶ δῖος Ὀδυσσεύς,
 Ἀλλ' ἔτι περ ζωὸς κατερύκεται εὐρέϊ πόντῳ,
 Νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ· χαλεποὶ δέ μιν ἄνδρες ἔχουσιν,
 Ἄγριοι, οἳ περ κεῖνον ἐρυκανόωσ' ἀέκοντα.
 Αὐτὰρ νῦν τοι ἐγὼ μαντεύσομαι, ὥς ἐνὶ θυμῷ
 Ἀθάνατοι βάλλουσι, καὶ ὥς τελέεσθαι οἴω,
 Οὔτε τι μάντις ἔων, ἔτ' οἰωνῶν σάφα εἰδώς·
 Οὔτοι ἔτι δηρὸν γε φίλης ἀπὸ πατρίδος αἴης
 Ἔωσεται, ἔσθ' εἴπερ τε σιδήρεα δέσματ' ἔχῃσι·
 Φρέσσεται ὥς κε νένηται, ἐπεὶ πολυμήχανός ἐστιν.
 Ἀλλ' ἄγε μοι τόδ' εἰπὲ, καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
 Εἰ δὴ ἐξ αὐτοῖο τόσος παῖς εἰς Ὀδυσῆος.
 Αἰνῶς γάρ κεφαλὴν τε καὶ ὄμματα καλὰ ἔοικας
 Κείνω· ἐπεὶ θαμὰ τοῖον ἐμισγόμεθ' ἀλλήλοισι,
 Πρὶν γε τὸν ἐς Τροίην ἀναβήμεναι, ἔνθα περ ἄλλοι
 Ἀργείων οἱ ἄριστοι ἔβαν κοίλῃς ἐνὶ νηυσὶν·

Ἐκ τῆσδ', ἔτ' Ὀδυσῆα ἐγὼν ἶδον, ἔτ' ἐμὲ κείνος.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 Τοιγὰρ ἐγὼ τοι, ξῆνε, μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω,
 Μήτηρ μὲν τ' ἐμέ φησι τῷ ἔμμεναι· αὐτὰρ ἐγὼ γε
 Οὐκ οἶδ'· οὐ γάρ πώ τις ἐὼν γόνον αὐτὸς ἀνέγνω.
 Ὡς δὴ ἐγὼ γ' ὄφελον μάκαρός νύ τευ ἔμμεναι υἱὸς
 Ἀνέρος, ὃν κτεάτεσσιν ἑοῖς ἐπὶ γῆρας ἔτετμε·
 Νῦν δ', ὃς ἀποτμότατος γένετο θνητῶν ἀνθρώπων,
 Τῷ μ' ἐκ Φασὶ γενέσθαι· ἐπεὶ σύ με τῷτ' ἐρεεῖνεις.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Οὐ μὲν τοι γενεήν γε θεοὶ νώνυμνον ὀπίσσω
 Θῆκαν· ἐπεὶ σέ γε τοῖον ἐγένεατο Πηνελόπεια.
 Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ, καὶ ἀτρεκέως κατὰλεξον,
 Τίς δαῖς, τίς δὲ ὄμιλος ὅσδ' ἐπλετο; τίπτε δέ σε χρεώ;
 Εἰλαπίν', ἥ ἐ γάμος; ἐπεὶ ἔκ ἑράνος τάδε γ' ἐσὶν·
 Ὡς τέ μοι ὑβρίζοντες ὑπερφιάλως δοκέουσι
 Δαίνυσθαι κατὰ δῶμα· νεμεσῆσαιτό κεν αἰνῆς
 Αἴσχρα πολλ' ὀρώων, ὅσις πινυτός γε μετέλθοι.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 Ξεῖν', ἐπεὶ ἄρ' ἤδη ταῦτά μ' ἀνείρεαι ἠδὲ μεταλλάς,

Μέλλεν μὲν ποτε οἶκος ὅδ' ἀφνειὸς καὶ ἀμύμων
 Ἕμμεναι, ὅφρ' ἔτι κῆνος ἀνὴρ ἐπιδήμιος ἦεν·
 Νῦν δ' ἐτέρως ἑδάλοντο θεοὶ, κακὰ μητιόωντες,
 Οἱ κῆνον μὲν αἶσον ἐποίησαν περὶ πάντων
 Ἀνθρώπων· ἐπεὶ οὐ κε θανόντι περ ὧδ' ἀκαχοίμην,
 Εἰ μετὰ οἷς ἐτάροισι δάμνη Τρώων ἐνὶ δήμῳ,
 Ἥε φίλων ἐν χερσὶν, ἐπεὶ πόλεμον πολύπευσε·
 Τῷ κέν οἱ τύμβον μὲν ἐποίησαν παναχαιοὶ,
 Ἥδ' ἐκ καὶ ὧ παιδὶ μέγα κλέος ἦρατ' ὀπίσσω·
 Νῦν δέ μιν ἀκλειῶς ἄρπυιαι ἀνηρείψαντο·
 Ὡχέτ' αἶσος, ἄπυσος, ἐμοὶ δ' ὀδύνας τε γόους τε
 Κάλλιπεν· ὅδ' ἔτι κῆνον ὀδυρόμενος σέναχίζω
 Οἶον, ἐπεὶ νῦ μοι ἄλλα θεοὶ κακὰ κήδε' ἔτευξαν.
 Ὅσοι γὰρ νήσοισιν ἐπικρατέεσσιν ἄριστοι,
 Δελιχίῳ τε, Σάμῃ τε, καὶ ὑλήεντι Ζακύνθῳ,
 Ἡδ' ὅσοι κρηναὴν Ἰθάκην κατακοιρανέουσι,
 Τόσοι μητέρες ἐμὴν μνῶνται, τρύχουσι δὲ οἶκον.
 Ἡ δ' ἔτ' ἀρενεῖται συγερόν γάμον, ἔτε τελευτήν
 Ποιῆσαι δύναται· τοὶ δὲ φθινύθουσιν ἔδοντες
 Οἶκον ἐμὸν· τάχα δὴ με διαρράϊσσι καὶ αὐτόν.

Τὸν δ' ἐπαλαστήσασα πρῶτη Πάλλας Ἀθήνη·
 ὦ πόποι, ἣ δὴ πολλὸν ἀποικομένεσσι Ὀδυσῆος
 Δεύη, ὃ κε μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφείη.
 Εἰ γὰρ νῦν ἐλθὼν δόμα ἐν πρώτῃσι θυῖσσι
 Σταίη, ἔχων πῆληκα καὶ ἀσπίδα καὶ δύο δοῦρε,
 Τοῖος ἔων, οἷόν μιν ἐγὼ τὰ πρῶτ' ἐνόησα
 Οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ πίνοντά τε τερπόμενόν τε,
 Ἐξ Ἐφύρης ἀνιόντα παρ' Ἴλῃ Μερμερίδαο.
 ὦχετο γὰρ καὶ κείσσε θυῖς ἐπὶ νηὸς Ὀδυσσεύς,
 Φάρμακον ἀνδρὸφόνον διζήμενος, ὅφρα οἱ εἴη
 Ἴδς χεῖεσθαι χαλκήρεας· ἀλλ' ὁ μὲν οὐ οἱ
 Δῶκεν, ἐπεὶ ῥα θεὸς νεμεσίζετο αἰὲν ἔοντας·
 Ἀλλὰ πατὴρ οἱ δῶκεν ἐμός· φιλέεσκε γὰρ αἰνῶς·
 Τοῖος ἔων μνηστῆρσιν ὁμιλήσειεν Ὀδυσσεύς,
 Πάντες κ' ὠκύμοροί τε γενοίατο πικρόγαμοί τε.
 Ἀλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γένασι κεῖται·
 Ἥ κεν νοσήσας ἀποτίσεται, ἥ ἐ καὶ ἐκί,
 Οἷσιν ἐνὶ μεγάροισι σέ δὲ φράζεσθαι ἄνωγα,
 Ὅπως κεν μνηστῆρας ἀπώσεται ἐκ μεγάροιο.
 Εἰ δ' ἄγε νῦν ξυνίει, καὶ ἐμῶν ἐμπάζεο μύθων,

Αὔριον εἰς ἀγορὴν καλέσας ἦρωας Ἀχαιῆς,
 Μῦθον πᾶσι, θεοὶ δ' ἐπιμάρτυροι ἔσων·
 Μινῆϊας μὲν ἐπὶ σφέτερα σκίδνασθαι ἄνωχθι·
 Μήτηρ δ', εἴ οἱ θυμὸς ἐφορμαῖται γαμέεσθαι,
 Ἄψ ἴτω ἐς μέγαρον πατρὸς μέγα δυναμένοιο.
 Οἱ δὲ γάμον τεύξῃσι, καὶ ἀρτυνέουσιν ἔεδνα
 Πολλὰ μάλ', ὅσα ἐοικε Φίλης ἐπὶ παιδὸς ἔπεσθαι.
 Σοὶ δ' αὐτῷ πυκινῶς ὑποθήσομαι, αἴ κε τίθηται
 Νῆ' ἄρσας ἐρέτησιν ἐείκοσιν, ἥτις ἀείσῃ,
 Ἐρχεο πεισόμενος πατρὸς δὴν οἰχομένοιο·
 Ἦν τίς τοι εἶπησι βροτῶν, ἢ ὅσων ἀκέσῃς
 Ἐκ Διὸς, ἥτε μάλιστα φέρει κλέος ἀνθρώποισι.
 Πρῶτα μὲν ἐς Πύλον ἔλθ'ε, καὶ εἶρεο Νέσορα δῖον·
 Κεῖθεν δὲ Σπάρτηνδε παρὰ ξανθὸν Μενέλαον·
 Ὃς γὰρ δεύτερος ἦλθεν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων.
 Εἰ μὲν κεν πατρὸς βίοντον καὶ νόσον ἀκέσῃς,
 Ἦ τ' ἂν, τρυχόμενός περ, ἔτι τλαίης ἐνιαυτόν·
 Εἰ δέ κε τεθνεῖωτος ἀκέσῃς, μῆσ' ἔτ' ἐόντος,
 Νοσήσας δὴ ἔπειτα Φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
 Σῆμά τέ οἱ χεῦσθαι, καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερεῖζαι

Πολλὰ μάλ', ὅσα ἔοικε καὶ ἀνέει μητέρα δοῦναι.
 Αὐτὰρ ἐπὴν δὴ ταῦτα τελευτήσης τε καὶ ἔρξης,
 Φράζεσθαι δὴ ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 Ὅπως κεν μνηστῆρας ἐνὶ μεγάροισι τεοῖσι
 Κτείνης, ἥε δόλω, ἥ ἀμφιδόν' εἰδὲ τί σε χρεὶ
 Νηπιάας ὀχέειν, ἐπεὶ ἔκ' ἐτι τηλίκος ἐσσί.
 Ἥ ἔκ' αἰεὶς, οἷον κλέος ἔλλαβε δῖος Ὀρέσσης
 Πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, ἐπεὶ ἔκτανε πατροφονῆα,
 Αἴγιστον δολόμητιν, ὅς οἱ πατέρα κλυτὸν ἔκτα;
 Καὶ σὺ, φίλος, μάλα γάρ σ' ὀρώ καλὸν τε μέγαν τε,
 Ἀλκιμος ἑὸς, ἵνα τίς σε καὶ ὀψιγόνων εὖ εἴπη.
 Αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆα θοὴν κατελεύσομαι ἤδη,
 Ἥδ' ἐπάρξῃς, οἳ πᾶς με μάλ' ἀσχαλόωσι μένοντες.
 Σοὶ δ' αὐτῷ μελέτω, καὶ ἐμῶν ἐμπάζεο μύθων.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦδ' αἶ-
 ξεῖν', ἦτοι μὲν ταῦτα φίλα φρονέων ἀγορεύεις,
 Ὡς τε πατρὸς ὦ παῖδι, καὶ ἔποτε λήσομαι αὐτῶν.
 Ἀλλ' ἄγε νῦν ἐπίμεινον, ἐπεγρόμενός περ ὁδοῖο,
 Ὅφρα λοεσάμενός τε, τεταρπόμενός τε φίλον κῆρ,
 Δῶρον ἔχων ἐπὶ νῆα κίης, χαίρων ἐνὶ θυμῷ,

Τιμῆεν, μάλα καλόν, ὅ τοι κειμήλιον ἔσαι
 Ἐξ ἐμεῦ· οἷα φίλοι ξεῖνοι ξείνοισι δίδουσι.
 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Μή μ' ἔτι νῦν κατέρυκε, λιλαιόμενόν περ ὁδοῖο·
 Δῶρον δ', ὅ, τί κέ μοι δοῦναι φίλον ἦτορ ἀνώγει,
 Αὔτις ἀνερχομένῳ δόμεναι οἰκόνδε φέρεσθαι,
 Καὶ μάλα καλὸν ἐλὼν· σοὶ δ' ἄξιον ἔσαι ἀμοιβῆς.
 Ἡ μὲν ἄρ' ὥς εἰπῶς ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 Ὅρνεις δ' ὥς ἀνόπαια διέπτατο· τῷ δ' ἐνὶ θυμῷ
 Θῆκε μένος καὶ θάρσος, ὑπέμνησέν τέ εἰ πατρὸς
 Μᾶλλον ἔτ' ἢ τὸ πάροιθεν· ὁ δέ, φρεσὶν ἦσι νοήσας,
 Θάμβησεν κατὰ θυμόν· οἷσάτο γὰρ θεὸν εἶναι.
 Αὐτίκα δὲ μνηστῆρας ἐπ' ὤχετο ἰσότηρος φώς·
 Τοῖσι δ' αἰοιδὸς αἶιδε περικλυτὸς, οἱ δὲ σιωπῇ
 Εἶατ' ἀκρόντες· ὁ δ' Ἀχαιῶν νόσον αἶιδε
 Λυγρὸν, ὃν ἐκ Τροίης ἐπετείλατο Παλλὰς Ἀθήνη.
 Τῷ δ' ὑπερωϊόθεν φρεσὶ σύνθετο θέσπιν αἰοιδὴν
 Κέξη Ἰκαρίοιο περὶ φρων Πηνελόπεια·
 Κλίμακα δ' ὑψηλὴν κατεβήσατο οἷο δόμοιο,
 Οὐκ οἶη, ἅμα τῇγε καὶ ἀμφίπολοι δὺ' ἔποντο.

Ἦ δ' ὅτε δὴ μνηστῆρας ἀφίκετο δῖα γυναῖκων,
 Στῇ ῥα παρὰ σαθρὸν τέγεος πύκα ποιητοῖο,
 Ἄντα παρειάων σχομένη λιπαρὰ κρηδέμνα·
 Ἀμφίπολος δ' ἄρα οἱ κεδνὴ ἐκάτερθε παρέστη·
 Δακρύσασα δ' ἔπειτα προσηύδα θεῖον αἰδὼν·
 Φήμε, πολλὰ γὰρ ἄλλα βροτῶν θελκτήρια οἶδας,
 Ἔργ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε, τά τε κλείουσιν αἰοιδοί·
 Τῶν ἐν γέ σφιν αἶδε παρήμενος· οἱ δὲ σιωπῇ
 Οἶνον πινόντων· ταύτης δ' ἀποπαύε' αἰοιδῆς
 Λυγρῆς, ἥτε μοι αἰεὶ ἐνὶ στήθεσσι φίλον κῆρ
 Τείρει· ἐπεὶ με μάλισα κατίκετο πένθος ἄλαστον·
 Τοῖν γὰρ κεφαλὴν ποθέω, μεμνημένη αἰεὶ
 Ἄνδρὸς, τῷ κλέος εὐρὺ κατ' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πᾶπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 Μῆτερ ἐμὴ, τί τ' ἄρ' αὖ φθονέεις ἐρίηρον αἰδὼν
 Τέρπειν, ὅππῃ οἱ νόος ὀρνυται; οὐ νύ τ' αἰοιδοί
 Αἴτιοι, ἀλλὰ ποθι Ζεὺς αἴτιος, ὅσε δίδωσιν
 Ἀνδράσιν ἀλφειῇσιν, ὅπως ἐθέλῃσιν ἐκάσῃ.
 Τέτῳ δ' οὐ νέμεσις, Δαναῶν κακὸν οἶτον αἰεῖδεν·
 Τὴν γὰρ αἰοιδὴν μᾶλλον ἐπικλείουσ' ἄνθρωποι,

Ἦτις ἀκρόντεοσι νεωπάτη ἀμφιπέληται.
 Σοὶ δ' ἐπιτολμάτω κραδίη καὶ θυμὸς ἀκέν·
 Οὐ γὰρ Ὀδυσσεὺς οἷος ἀπώλεσε νόσιμον ἦμαρ
 Ἐν Τροίῃ, πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι Φῶτες ὄλοντο.
 Ἀλλ' εἰς οἶκον ἴσα τὰ σαυτῆς ἔργα κόμιζε,
 Ἴσόν τ' ἡλακάτην τε, καὶ ἀμφιπόλοισι κέλευε
 Ἔργον ἐποίχεσθαι· μῦθος δ' ἀνδρεῖσι μελήσει
 Πᾶσι, μάλισα δ' ἐμοί· τῷ γὰρ κράτος ἔσ' ἐνὶ οἴκῳ.
 Ἡ μὲν θαμβήσασα πάλιν οἶκόνδε βεβήκει·
 Παιδὸς γὰρ μῦθον πεπνυμένον ἔνθετο θυμῷ.
 Ἔς δ' ὑπερῷ ἀναβᾶσα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναῖξί
 Κλαῖεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα φίλον πόσιν, ὅφρα οἱ ὕπνον
 Ἡδὺν ἐπὶ βλεφάροισι βάλε γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 Μνηστῆρες δ' ὁμάδησαν ἀνὰ μέγαρα σκίοεντα,
 Πάντες δ' ἠρήσαντο παρὰ λεχέεσσιν κλιθῆναι.
 Τοῖσι δὲ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἤρχετο μύθων·
 Μητρὸς ἐμῆς μνηστῆρες, ὑπέρβριον ὕβριν ἔχοντες,
 Νῦν μὲν δαινύμενοι τερπώμεθα, μηδὲ βοήτῃς
 Ἔσω· ἐπεὶ τόγε καλὸν ἀκρόεμεν ἐσὶν αἰοιδῷ
 Τοῖσδ', οἷος ὅσ' ἐστὶ θεοῖς ἐναλίγκιος αὐδήν.

Ἡῶθεν δ' ἀγορήνδε καθεζώμεσθαι κιόντες
 Πάντες, ἵν' ὑμῖν μῦθον ἀπηλεγέως ἀποείπω,
 Ἐξίεναι μεγάρων· ἄλλας δ' ἀλεγύνετε δαΐτας,
 Ὑμὰ κτήματ' ἔδοντες, ἀμειβόμενοι κατὰ οἴκους.
 Εἰ δ' ὑμῖν δοκέει τόδε λωϊτέρον καὶ ἄμεινον
 Ἑμμεναί, ἀνδρὸς ἐνὸς βίοτον νήποιον ὀλέσσαι,
 Κείρετ', ἐγὼ δὲ θεὸς ἐπιβώσομαι αἰὲν ἑόντας,
 Αἵ κέ ποθι Ζεὺς δῶσι παλίντιτα ἔργα γενέσθαι·
 Νήπινοί κεν ἔπειτα δόμων ἔντοσθεν ὀλοῖσθε.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ὁδᾶξ ἐν χεῖλεσι φύντες
 Τηλέμαχον θαύμαζον, ὃ θαρσαλέως ἀγόρευε.
 Τὸν δ' αὖ Ἀντίνοος προσέφη Εὐπείθεος υἱός·
 Τηλέμαχ', ἧ μάλα δὴ σε διδάσκεισιν θεοὶ αὐτοὶ
 Ὑψαγόρην τ' ἔμεναι, καὶ θαρσαλέως ἀγορεύειν·
 Μὴ σέ γ' ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ βασιλῆα Κρονίων
 Ποιήσκειν· ὅ τοι γενεῇ πατρῴϊον ἔστι.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦνδ'·
 Ἀντίνε', εἴπερ μοι καὶ ἀγάσσεαι, ὅ, τί κεν εἴπω,
 Καί κεν τῶτ' ἐθέλοιμι, Διὸς γε διδόντος, ἀρῆσθαι.
 Ἥ φης τῶτο κάκιστον ἐν ἀνθρώποισι τετύχθαι;

Οὐ μὲν γάρ τι κακὸν βασιλευμένῳ αἰψά τέ οἱ δῶ
 Ἄφνειόν πεύλεται, καὶ τιμηέσσεος αὐτός.
 Ἄλλ' ἦτοι βασιλῆες Ἀχαιῶν εἰσι καὶ ἄλλοι
 Πολλοὶ ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ, νέοι ἠδὲ παλαιοί·
 Τῶν κέν τις τόδ' ἔχῃσιν, ἐπεὶ θάνε δῖος Ὀδυσσεύς·
 Αὐτὰρ ἐγὼν οἴκοιο ἀναξ ἔσομ' ἡμετέροιο,
 Καὶ δμῶων, ὅς μοι λήϊσάτο δῖος Ὀδυσσεύς.
 Τὸν δ' αὖ Εὐρύμαχος Πολύβοε παῖς ἀντίον ἤδα·
 Τηλέμαχ', ἦτοι ταῦτα θεῶν ἐν γένεσσι κεῖται,
 Ὅσις ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ βασιλεύσει Ἀχαιῶν·
 Κτήματα δ' αὐτὸς ἔχοις, καὶ δώμασιν οἷσιν ἀνάσσεις.
 Μὴ γὰρ ὄγ' ἔλθοι ἀνὴρ, ὅσις σ' ἀέκοντα βίῃφι
 Κτήματ' ἀπορραίσει, Ἰθάκης ἐτι ναιεταώσης.
 Ἄλλ' ἐθέλω σε, φέρισε, περὶ ξείνοιο ἔρρεσθαι,
 Ὅππόθεν ἔστος ἀνὴρ, ποίης δ' ἐξ εὐχεται εἶναι
 Γαίης· πῶ δέ νύ οἱ γενεὴ καὶ πατρὶς ἄρρεα·
 Ἥε τοι ἀγγελίην πατρὸς φέρει ἐρχομένοιο,
 Ἥ ἐὼν αὐτῷ χρεῖος ἐελδόμενος τόδ' ἰκάνει;
 Οἷον ἀναίξας ἄφαρ οἴχεται, ὅδ' ὑπέμεινε
 Γνώμεναί· οὐ μὲν γὰρ τι κακῶ εἰς ὧπα ἰώκει.

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 Εὐρύμαχ', ἦτοι νόσος ἀπώλετο πατὴρς ἐμοῖο·
 Οὐτ' ἔν ἀγγελίης ἔτι πείθομαι, εἴποθεν ἔλθοι,
 Οὔτε θεοπροπίης ἐμπάζομαι, ἣν τινα μήτηρ
 Ἐς μέγαρον καλέσασα θεοπρόπον ἐξερέηται.
 Ζεῖνος δ' ἔτος ἐμὸς πατρῷος ἐκ Τάφου ἐσὶ,
 Μέντης δ' Ἀγχιάλῳ δαΐφρονος εὐχεται εἶναι
 Υἱός· ἀτὰρ Ταφίοισι φιληρέτμοισιν ἀνάσσει.
 Ὡς φάτο Τηλέμαχος· φρεσὶ δ' ἀθανάτην θεὸν ἔγνω.
 Οἱ δ' εἰς ὄρχησύν τε καὶ ἱμερόεσσαν αἰοιδὴν
 Τρεψάμενοι τέρποντο· μένον δ' ἐπὶ ἔσπερον ἐλθεῖν.
 Τοῖσι δὲ τερπομένοισι μέλας ἐπὶ ἔσπερος ἦλθε·
 Δὴ τότε κακχείοντες ἔβαν οἰκόνδε ἕκαστος.
 Τηλέμαχος δ', ὅθι οἱ θάλαμος περικαλλέος αὐλῆς
 Ὑψηλὸς δέδμητο, περικέπῳ ἐνὶ χώρῳ,
 Ἐνθ' ἔβη εἰς εὐνὴν, πολλὰ φρεσὶ μερμηρίζων.
 Τῷ δ' ἄρ' ἅμ' αἰδομένας δαΐδας φέρε κέδν' εἰδυῖα
 Εὐρύκλει', Ὡπος θυγάτης Πεισηνορίδαο·
 Τήν ποτε Λαέρτης πείατο κτεάτεσσιν ἐοῖσιν,
 Πρωθήδην ἔτ' ἔβαν, ἑικοσάβοια δ' ἔδωκεν.

Ἴσα δέ μιν κεδνῇ ἀλόχῳ τίεν ἐν μεγάροισιν·
Εὐνῇ δ' ἔποτ' ἔμικτο, χόλον δ' ἀλέεινε γυναικός.
Ἥ οἱ ἅμ' αἰθομένας δαΐδας φέρε, καὶ ἑ μάλισα
Δμωάων φιλέεσκε, καὶ ἔτρεφε τυτθὸν ἑόντα.
Ὡῖξεν δὲ θύρας θαλάμῳ πύκα ποιητοῖο·
Ἔζετο δ' ἐν λέκτρῳ, μαλακὸν δ' ἐκδυνε χιτῶνα·
Καὶ τὸν μὲν γράϊης πυκιμηδέος ἔμβαλε χερσίν.
Ἥ μὲν τὸν πτύξασα καὶ ἀσκήσασα χιτῶνα,
Πασάλῳ ἀγκρεμάσασα παρὰ τρητοῖσι λέχεοσι,
Βῆ ῥ' ἵμεν ἐκ θαλάμοιο· θύρην δ' ἐπέευσσε κορώνῃ
Ἀργυρῇ· ἐπὶ δὲ κληῖδ' ἐτάνωσεν ἱμάντι.
Ἐνθ' ὅγε παννύχιος, κεκαλυμμένος οἷος αἴωτῳ,
Βέλευε φρεσὶν ἥσιν ὁδὸν, τὴν πᾶφρα δ' Ἀθήνη.

ATTENTION A

For the purpose of the present investigation, the following data have been collected from the records of the various departments of the Government. The results of the investigation are as follows: The first part of the report deals with the general conditions of the country, and the second part deals with the specific details of the investigation. The third part of the report deals with the conclusions of the investigation, and the fourth part deals with the recommendations of the committee. The fifth part of the report deals with the appendix, and the sixth part deals with the index. The seventh part of the report deals with the bibliography, and the eighth part deals with the list of abbreviations. The ninth part of the report deals with the list of figures, and the tenth part deals with the list of tables. The eleventh part of the report deals with the list of maps, and the twelfth part deals with the list of plates. The thirteenth part of the report deals with the list of illustrations, and the fourteenth part deals with the list of photographs. The fifteenth part of the report deals with the list of documents, and the sixteenth part deals with the list of references. The seventeenth part of the report deals with the list of sources, and the eighteenth part deals with the list of authorities. The nineteenth part of the report deals with the list of works consulted, and the twentieth part deals with the list of works cited. The twenty-first part of the report deals with the list of works referred to, and the twenty-second part deals with the list of works mentioned. The twenty-third part of the report deals with the list of works alluded to, and the twenty-fourth part deals with the list of works quoted. The twenty-fifth part of the report deals with the list of works translated, and the twenty-sixth part deals with the list of works adapted. The twenty-seventh part of the report deals with the list of works reprinted, and the twenty-eighth part deals with the list of works reproduced. The twenty-ninth part of the report deals with the list of works republished, and the thirtieth part deals with the list of works reissued. The thirty-first part of the report deals with the list of works reprinted, and the thirty-second part deals with the list of works reproduced. The thirty-third part of the report deals with the list of works republished, and the thirty-fourth part deals with the list of works reissued. The thirty-fifth part of the report deals with the list of works reprinted, and the thirty-sixth part deals with the list of works reproduced. The thirty-seventh part of the report deals with the list of works republished, and the thirty-eighth part deals with the list of works reissued. The thirty-ninth part of the report deals with the list of works reprinted, and the fortieth part deals with the list of works reproduced. The forty-first part of the report deals with the list of works republished, and the forty-second part deals with the list of works reissued. The forty-third part of the report deals with the list of works reprinted, and the forty-fourth part deals with the list of works reproduced. The forty-fifth part of the report deals with the list of works republished, and the forty-sixth part deals with the list of works reissued. The forty-seventh part of the report deals with the list of works reprinted, and the forty-eighth part deals with the list of works reproduced. The forty-ninth part of the report deals with the list of works republished, and the fiftieth part deals with the list of works reissued.

Τ Η Σ
ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ

B.

Βῆτ' ἀγορὴν ἔχει, ἥϊα γρηὸς, πλῆν μετ' Ἀθήνας.

ΗΜΟΣ δ' ἡριγένεια φάνη ροδοδάκτυλος ἠώς,
ὦρνυτ' ἄρ' ἐξ εὐνῆφιν Ὀδυσῆος φίλος υἱός,
Εἵματα ἐσάμενος· περὶ δὲ ξίφος ὄξυ θέτ' ὤμῳ·
Προσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέλιδα·
Βῆ δ' ἵμεν ἐκ θαλάμοιο θεῶ ἑναλίγκιος ἄντην.
Αἶψα δὲ κηρύκεσσι λιγυφθόγοισι κέλευσε
Κηρύσσειν ἀγορὴνδε καρηκομόωντας Ἀχαιῆς.
Οἱ μὲν ἐκήρυκον, τοὶ δ' ἠγείροντο μάλ' ὤκα.
Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἤγερεθεν, ὀμηγερέες τ' ἐγένοντο,
Βῆ ῥ' ἵμεν εἰς ἀγορὴν, παλάμη δ' ἔχε χάλκεον ἔγχος,
Οὐκ οἶος· ἅμα τῶγε δῶα κύνες ἀεργοὶ ἔποντο.

Θεσπεσίην δ' ἄρα τῷγε χάριν κατέχευεν Ἀθήνη·
 Τὸν δ' ἄρα πάντες λαοὶ ἐπερχόμενον θηεῦντο.
 Ἐξέτο δ' ἐν πατρὸς θώκῳ, εἷξαν δὲ γέροντες.
 Τοῖσι δ' ἔπειθ' ἤρως Αἰγύπτιος ἦρχ' ἀγορεύειν,
 Ὃς δὴ γῆραϊ κυφὸς ἔην, καὶ μυρία ἦδη.
 Καὶ γὰρ τῷ φίλος υἱὸς ἄμ' ἀντιθέω Ὀδυσῆϊ
 Ἴλιον εἰς εὐπωλον ἔβη κοίλῃς ἐνὶ νηυσὶν,
 Ἀντιφὸς αἰχμητὴς· τὸν δ' ἄγριος ἔκτανε Κύκλωψ
 Ἐν σπηΐ γλαφυρῷ, πύματον δ' ὠπλίσατο δόρπον.
 Τρεῖς δὲ οἱ ἄλλοι ἔσαν· καὶ ὁ μὲν μνηστῆρσιν ὁμίλει
 Εὐρύνομος, δύο δ' αἰὲν ἔχον πατρώϊα ἔργα·
 Ἀλλ' ἐδ' ὥς τῷ λήθεται ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων.
 Τοῖς ὅγε δακρυχέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπε·
 Κέκλυτε δὴ νῦν μευ, Ἰθακήσιοι, ὅ,τι κεν εἴπω·
 Οὐδέ ποθ' ἡμετέρῃ ἀγορῇ γένητ', ἐδὲ θόωκος,
 Ἐξ οὗ Ὀδυσσεὺς δῖος ἔβη κοίλῃς ἐνὶ νηυσί·
 Νῦν δὲ τίς ὦδ' ἡγείρε; τίνα χρεὼν τόσον ἵκει,
 Ἥ ἐ νέων ἀνδρῶν, ἢ οἱ πρεσβυγενέσσεροί εἰσιν;
 Ἥ ἐ τιν' ἀγγελίην στρατῷ ἐκλυεν ἐρχομένοιο,
 Ἥν χ' ἡμῖν σάφα εἴποι, ὅτε πρῶτερός γε πύθοιτο;

Ἡέ τι δῆμιον ἄλλο πιφαύσκεται, ἢ δὲ ἀγορεύει;
 Ἐδλός μοι δοκεῖ εἶναι, ὀνήμενος· εἴθε οἱ αὐτῷ
 Ζεὺς ἀγαθὸν τελέσειεν, ὃ, τι φρεσὶν ἦσι μενοινᾷ.
 Ὡς φάτο· χαῖρε δὲ φήμῃ Ὀδυσῆος φίλος υἱός,
 Οὐδὲ ἄρ' ἔτι δὴν ἦσο, μενοίνησεν δὲ ἀγορεύειν·
 Στῇ δὲ μέσῃ ἀγορῇ· σκῆπτρον δέ οἱ ἔμβαλε χεῖρ
 Κήρυξ Πεισήνωρ, πεπνυμένα μῆδεα εἰδώς.
 Πρῶτον ἔπειτα γέροντα καταπλόμενος προσέειπεν·
 ὦ γέρον, ἔχ' ἕκασ' ἕτος ἀνὴρ, τάχα δὲ εἴσεαι αὐτός,
 Ὃς λαὸν ἡγήσῃ· μάλισα δὲ μ' ἄλγος ἰκάνει.
 Οὔτε τιν' ἀγγελίην στρατῷ ἐκλυον ἐρχομένοιο,
 Ἦν χ' ὑμῖν σάφα εἶπω, ὅτε πρῶτερός γε πυθοίμην,
 Οὔτε τι δῆμιον ἄλλο πιφαύσκομαι, ἔδὲ ἀγορεύω·
 Ἀλλ' ἐμὸν αὐτῷ χρεῖος, ὃ μοι κακὸν ἐμπεσεν οἴκῳ,
 Δοιά· τὸ μὲν, πατέρ' ἐδλὸν ἀπώλεσα, ὅς ποτ' ἐν ὑμῖν
 Τοῖσδεσσιν βασίλειε, πατὴρ δὲ ὥς ἡπίος ἦεν.
 Νῦν δὲ αὖ καὶ πολὺ μεῖζον, ὃ δὴ τάχα οἶκον ἅπαντα
 Πάγχυ διαρραΐσει, βίοτον δὲ ἀπὸ πάμπαν ὀλέσει.
 Μητέρι μοι μνηστῆρες ἐπέχραον ἐκ ἐθέλῃσιν,
 Τῶν ἀνδρῶν φίλοι υἱες, οἱ ἐνθάδε γ' εἰσὶν ἄριστοι·

Οἱ πατρὸς μὲν ἐξ οἴκων ἀπερρίγασιν νέεσθαι
 Ἰκαρίῃ, ὥς κ' αὐτὸς ἐεδνώσατο θυγάτρεα,
 Δοίῃ δ', ὧ κ' ἐθέλοι, καὶ οἱ κεχαρισμένος ἔλθοι.
 Οἱ δ' εἰς ἡμέτερον πωλεύμενοι ἤματα πάντα,
 Βῆς ἱερεύοντες καὶ οἷς καὶ πόινας αἶγας,
 Εἰλαπινάζουσιν, πόινῃσι τε αἶθοπα οἶνον
 Μαψιδίῳ· τὰ δὲ πολλὰ κατάνετα· οὐ γὰρ ἔπ' ἀνῆρ,
 Οἷος Ὀδυσσεὺς ἔσκεν, ἀγῆν ἀπὸ οἴκου ἀμύναι·
 Ἡμεῖς δ' οὐ νύ τι τοῖσι ἀμυνέμεν· ἥ καὶ ἔπειτα
 Λευγαλέοι τ' ἐσόμεσθα, καὶ οὐ δεδαηκότες ἀλκῆν·
 Ἥ τ' ἂν ἀμυναίμην, εἰ μοι δυνάμεις γε παρείη.
 Οὐ γὰρ ἔτ' ἀνσχετὰ ἔργα τετεύχεται, ἐσθ' ἔτι καλῶς
 Οἶκος ἐμὸς διόλωλε· νεμεσγήθητε καὶ αὐτοί,
 Ἄλλῃς τ' αἰδέσθητε περικτίονας ἀνθρώπους,
 Οἱ περιναετᾶσι θεῶν δ' ὑποδείσατε μῆνιν,
 Μήτι μετασφρέψωσιν ἀγασσάμενοι κακὰ ἔργα.
 Λίσσομαι ἡμὲν Ζηνὸς Ὀλυμπίης, ἥδὲ Θέμιστος,
 Ἥτ' ἀνδρῶν ἀγορὰς ἡμὲν λύει, ἥδὲ καθίζει,
 Σχέδε, φίλοι, καὶ μ' οἷον ἐάσατε πένθεϊ λυγρῷ
 Τείρεσθ'· εἰ μὴ πᾶσι πατρὸς ἐμὸς ἐσθλὸς Ὀδυσσεὺς

Δυσμενέων καὶ ἔρεξεν εὐκνήμιδας Ἀχαιῆς·
 Τῶν μ' ἀποτινύμενοι κακὰ ῥέζετε δυσμενέοντες,
 Τέτρεσ ὀτρύνοντες· ἐμοὶ δέ κε κέρδιον εἴη
 Ὑμέας ἐσθέμεναι κειμήλιά τε πρῶθ' αὖτις τε·
 Εἴ χ' ὑμεῖς γε φάγοιτε, τάχ' ἂν ποτε καὶ τίσις εἴη.
 Τόφρα γὰρ ἂν κατὰ ἄστυ ποτιπνυσοίμεθα μύθῳ,
 Χρήματ' ἀπαιτίζοντες, ἕως κ' ἀπὸ πάντα δοθείη·
 Νῦν δέ μοι ἀπρήκτεσ ὀδύνας ἐμβάλλετε θυμῷ.
 Ὡς φάτο χῳόμενος, ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίῃ,
 Δάκρυ' ἀναπρήσας· οἶκτος δ' ἔλε λαὸν ἅπαντα.
 Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀκὴν ἔσαν, ἕτε τίς ἔτλη
 Τηλέμαχον μύθοισιν ἀμείψασθαι χαλεποῖσιν·
 Ἀντίνοος δέ μιν οἷος ἀμειβόμενος προσέειπε·
 Τηλέμαχ' ὑφαγόρη, μένος ἄσχετε, ποῖον εἶπες,
 Ὑμέας αἰσχύνων; ἐθέλεις δέ κε μῶμον ἀνάψαι.
 Σοὶ δ' ἔτι μνηστῆρες Ἀχαιῶν αἰτιοί εἰσιν,
 Ἀλλὰ Φίλη μήτηρ, ἥ τοι πᾶσι κέρδεα οἶδεν·
 Ἦδη γὰρ τρίτον ἐστὶν ἔτος, τάχα δ' εἴσι τέταρτον,
 Ἐξ οὗ ἀτέμβει θυμὸν ἐνὶ στήθεσιν Ἀχαιῶν·
 Πάντας μὲν ῥ' ἔλπει, καὶ ὑπὶ στήθεσιν ἀνδρῶν ἐκάστω,

Ἀγγελίας προΐεισιν· νόος δέ οἱ ἄλλα μενοινᾷ.
 Ἡ δὲ δόλον τόνῳ ἄλλον ἐνὶ φρεσὶ μερμήριξε·
 Στησαμένη μέγαν ἴσον ἐνὶ μεγάροισιν ὕφαινε,
 Λεπλὸν καὶ περὶ μέτρον ἄφαρ δὲ ἡμῖν μετέειπε·
 Κῆροι, ἐμοὶ μνηστῆρες, ἐπεὶ θάνε δῖος Ὀδυσσεύς,
 Μίμνετ' ἐπειγόμενοι τὸν ἐμὸν γάμον, εἰσόκε Φᾶρος
 Ἐκτελέσω, μὴ μοι μεταμῶλια νήματ' ὀληται,
 Λαέρτη ἥρωϊ ταφῆϊον, εἰς ὅτε κέν μιν
 Μοῖρ' ὅλοη κατ' ἔλῃσι πανηγυγέος θανάτοιο·
 Μή τις μοι κατὰ δῆμον Ἀχαιῶδων νεμεσήσῃ,
 Αἷ κεν ἄτερ σπείρε κῆται, πολλὰ κτεατίσσης.
 Ὡς ἔφαθ'· ἡμῖν δὲ αὖτ' ἐπεπείθετο θυμὸς ἀγένηωρ.
 Ἐνθα καὶ ἡματιή μὲν ὑφαίνεσκεν μέγαν ἴσον,
 Νύκτας δὲ ἀλλύεσκεν, ἐπὴν δαΐδας παρὰ θείτο.
 Ὡς τρέιτες μὲν ἔληθε δόλῳ, καὶ ἔπειθεν Ἀχαιῆς·
 Ἀλλ' ὅτε τέτρατον ἦλθεν ἔτος, καὶ ἐπήλυθον ὦρα,
 Καὶ τότε δὴ τις εἶπε γυναικῶν, ἧ σάφα ἦδη,
 Καὶ τήνγ' ἀλλύεσαν ἐφεύρομεν ἀγλαὸν ἴσον.
 Ὡς τὸ μὲν ἐξετέλεσε, καὶ ἐκ ἐθέλουσ', ὑπ' ἀνάγκης.
 Σοὶ δὲ ὦδε μνηστῆρες ὑποκρίνονται, ἵν' εἰδῆς

Αὐτὸς σὼ θυμῷ, εἰδῶσι δὲ πάντες Ἀχαιοί·
 Μητέρα σὴν ἀπόπεμψον, ἄνωχθι δέ μιν γαμέεσθαι
 Τῷ, ὅτεώ τε πατὴρ κέλεται, καὶ ἀνδάνει αὐτῇ.
 Εἰ δ' ἔτ' ἀνιήσει γε πολὺν χρόνον υἱὰς Ἀχαιῶν,
 Τὰ φρονέουσ' ἀνὰ θυμὸν, ἃ οἱ πῆρ δῶκεν Ἀθήνη,
 Ἔργα τ' ἐπίσασθαι περικαλλέα, καὶ φρένας ἐσθλὰς,
 Κέρδεά θ', οἷ' ἔπω τιν' ἀκρόμεν ἐδὲ παλαιῶν,
 Τάων, αἳ πάρος ἦσαν εὐπλοκαμίδες Ἀχαιαί,
 Τυρώ τ', Ἀλκμήνη τε, εὐσέφανός τε Μυκῆνη·
 Τάων ἔτις ὁμοῖα νοήματα Πηνελοπείη
 Ἦδη· ἀτὰρ μὲν τῷτό γ' ἐναΐσιμον ἐκ ἐνόησε·
 Τόφρα γὰρ ἔν βιότον τε τεὸν καὶ κτήματ' ἔδονται,
 Ὅφρα κε κείνη τῷτον ἔχη νόον, ὅντινά οἱ νῦν
 Ἐν σήθεσι τιθείσι θεοί· μέγα μὲν κλέος αὐτῇ
 Ποιῆιτ', αὐτὰρ σοί γε ποθὴν πολέος βιότοιο.
 Ἡμεῖς δ' ἔτ' ἐπὶ ἔργα πάρος γ' ἵμεν, ἔτε πῇ ἄλλῃ,
 Πεῖν γ' αὐτὴν γήμασθαι Ἀχαιῶν, ὧ κ' ἐθέλησι.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠΐδα·
 Ἀντίνό, ἔπος ἐστὶ δόμων ἀέκυσαν ἀπῶσαι,
 Ἢ μ' ἔτεχ', ἢ μ' ἐθρεψε πατὴρ δ' ἐμὸς ἄλλοθι γαίης

Ζώει ὄγ', ἣ τέθνηκε· κακὸν δέ με πόλλ' ἀποτίνειν
 Ἰκαρίῳ, αἶ κ' αὐτὸς ἐκὼν ἀπὸ μητέρᾳ πέμψω.
 Ἐκ γὰρ τῆ πατρὸς κακὰ πείσομαι, ἄλλα δὲ δαίμων
 Δώσει· ἐπεὶ μήτηρ συγερὰς ἀρήσεται Ἑρινὺς
 Οἶκός ἀπερχομένη, νέμεσις δέ μοι ἐξ ἀνθρώπων
 ἔσεται ὥς οὐ τῆτον ἐγὼ ποτε μῦθον ἐνίψω.
 Ὑμέτερος δ' εἰ μὲν θυμὸς νεμεσίζεται αὐτῶν,
 Ἐξιτέ μοι μεγάρων, ἄλλας δ' ἀλεγύνετε δαῖτας,
 Ὑμὰ κτήματ' ἔδοντες, ἀμειβόμενοι κατὰ οἴκου.
 Εἰ δ' ὑμῖν δοκέει τόδε λωῖτερον καὶ ἄμεινον
 ἔμμεναι, ἀνδρὸς ἐνὸς βίοντον νήποιον ὀλέσσαι,
 Κείρετ', ἐγὼ δὲ θεὸς ἐπιβώσομαι αἰὲν ἑόντας,
 Αἶ κε Ζεὺς δώῃσι παλίντιτα ἔργα γενέσθαι
 Νήποινοί κεν ἔπειτα δόμων ἔντοσθεν ὀλοιάδε.
 Ὡς φάτο Τηλέμαχος· τῷ δ' αἰετὼ εὐρυόπα Ζεὺς
 Ὑψόθεν ἐκ κορυφῆς ὄρεος πρὸς ἑῆκε πέτεσθαι.
 Τὼ δ' ἕως μὲν ῥ' ἐπέτοντο μετὰ πνοιῆς ἀνέμοιο,
 Πλησίῳ ἀλλήλοισι τιταινομένῳ πτερύγεσσιν·
 Ἀλλ' ὅτε δὴ μέσσην ἀγορὴν πολύφημον ἰκέσθην,
 Ἐνθ' ἐπίδηθεντε τιναξάσθην πτερὰ πτερὰ,

Ἔς δ' ἰδέτην πάντων κεφαλὰς, ὅσονται δ' ὄλεθρον
 Δρυψαμένω δ' ὀνύχεασι παρειὰς, ἀμφί τε δειράς,
 Δεξιῶ ἥϊξαν διὰ τ' οἰκία καὶ πόλιν αὐτῶν.
 Θάμβησαν δ' ὄρνιθας ἐπεὶ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν,
 Ὀρμηναν δ' αἰνὰ θυμὸν, ἅπερ τελέεσθαι ἔμελλον.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε γέρον ἥρως Ἀλιθέρσης
 Μαστορείδης· ὃ γὰρ οἶος ὀμηλικίην ἐκέκασο,
 Ὀρνιθας γνῶναι, καὶ ἐναίσιμα μυθήσασθαι·
 Ὃς σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπε·
 Κέκλυτε δὴ νῦν μεν, Ἰθακήσιοι, ὅ, τί κεν εἴπω·
 Μνηστῆρσιν δὲ μάλιστα πειφασκόμενος τάδε εἶρω·
 Τοῖσιν γὰρ μέγα πῆμα κυλίνδεται· οὐ γὰρ Ὀδυσσεὺς
 Δὴν ἀπάνευθε φίλων ὦν ἔσεται, ἀλλὰ περ ἤδη
 Ἐγγὺς ἐὼν τοῖσδε αἰ φόνον καὶ κῆρα φυτεύει
 Πάντεσσιν· πολέσιν δὲ καὶ ἄλλοισιν κακὸν ἔσται,
 Οἱ νεμόμεσθ' Ἰθάκην εὐδείελον· ἀλλὰ πολὺ πρὶν
 Φραζώμεσθ', ὥς κεν καταπαύσομεν· ἠδὲ καὶ αὐτοὶ
 Παυέσθων· καὶ γάρ σφιν ἄφαρ τόδε λωΐόν ἐστιν.
 Οὐ γὰρ ἀπείρητος μαντεύομαι, ἀλλ' εὖ εἰδώς·
 Καὶ γὰρ ἐκείνω φημὶ τελευτηθῆναι ἅπαντα,

Ὡς οἱ ἐμυθεόμην, ὅτε Ἴλιον εἰσανέβαινον
 Ἀργεῖοι, μετὰ δὲ σφιν ἔβη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Φῆν κακὰ πολλὰ παθόντ', ὀλέσαντ' ἀπο πάντας ἐταίρους,
 Ἄγνωστον πάντεσσιν, ἑεκοσῶ ἑνιαυτῶ,
 Οἴκαδ' ἐλεύσεσθαι· τάδε δὴ νῦν πάντα τελεῖται.
 Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύμαχος Πολύβη παῖς ἀντίον ἠΐδα·
 ὦ γέρον, εἰ δ' ἄγε νῦν μαντεύεο σοῖσι τέκεσσι,
 Οἴκαδ' ἰὼν, μή πῦ τι κακὸν πάσχωσιν ὀπίσω·
 Ταῦτα δ' ἐγὼ σέο πολλὸν ἀμείνων μαντεύεσθαι.
 Ὅρνιθες δέ τε πολλοὶ ὑπ' αὐγὰς ἡελίοιο
 Φοιτῶσ', ἔδδ' τε πάντες ἐναΐσιμοι· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 ὦλετο τῇλ' ὥς καὶ σὺ καταφθιάσθαι σὺν ἐκείνῳ.
 ὦφελές· ἔκ' ἂν τόσσα θεοπροπέων ἀγόρευες,
 Οὐδέ κε Τηλέμαχον κεχολωμένον ὦδ' ἀνιείης,
 Σῶ οἴκῳ δῶρον ποτιδέγμενος, αἶ κε πόρῃσιν.
 Ἀλλ' ἔκ' τοι ἑρέω, τόδε καὶ τετελεσμένον ἔσται,
 Αἶ κε νεώτερον ἄνδρα, παλαιά τε πολλὰ τε εἰδώς,
 Παρφαμέμενος ἐπέεσσιν ἐποτρύνῃς χαλεπαίνειν,
 Αὐτῷ μὲν οἱ πρῶτον ἀνιηρέεσθον ἔσται,
 Πρῆξαι δ' ἐμπης ἔτι δυνήσεαι ἔνεκα τῶνδε·

Σοὶ δὲ, γέρον, θωὴν ἐπιθήσομεν, ἣν κ' ἐνὶ θυμῷ
 Τίνων ἀσχάλλῃς· χαλεπὸν δέ τοι ἔσεται ἄλγος.
 Τηλεμάχῳ δ' ἐν πᾶσιν ἐγὼν ὑποθήσομαι αὐτὸς,
 Μητέρα ἦν ἐς πατρὸς ἀνωγέτω ἀπονέεσθαι·
 Οἱ δὲ γάμον τεύξεσι, καὶ ἀρτυνέεσσιν ἔεδνα
 Πολλὰ μάλ', ὅσα ἔοικε Φίλης ἐπὶ παιδὸς ἔπεσθαι.
 Οὐ γὰρ πρὶν παύσασθαι οἶομαι νῆας Ἀχαιῶν
 Μνησῦος ἀργαλέης· ἐπεὶ ἔτινα δείδιμεν ἔμπησ,
 Οὐτ' ἔν Τηλέμαχον, μάλα περ πολύμυθον ἐόντα·
 Οὔτε θεοπροπίης ἐμπαζόμεθ', ἦν σὺ, γεραίε,
 Μύθεαι ἀκράαντον, ἀπεχθάνεαι δ' ἔτι μᾶλλον.
 Χρήματα δ' αὖτε κακῶς βεβρώσεται, εἰδὲ ποτ' ἴσα
 Ἔσεται, ὅφρα κεν ἦγε διατελέησιν Ἀχαιῆς
 Ὀν γάμον· ἡμεῖς δ' αὖ, ποτιδέγμενοι ἥματα πάντα,
 Εἵνεκα τῆς ἀρετῆς ἐριδαίνομεν, εἰδὲ μετ' ἄλλας
 Ἐρχόμεθ', ἃς ἐπικῆς ὀπυιέμεν ἐς ἑκάστω.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦ᾽ ἔειπε·
 Εὐρύμαχ', ἠδὲ καὶ ἄλλοι, ὅσοι μνηστῆρες ἀγαυοί,
 Ταῦτα μὲν ἔχ' ὑμέας ἔτι λίσσομαι, εἰδ' ἀγορεύω·
 Ἦδη γὰρ τά γ' ἴσασι θεοὶ καὶ πάντες Ἀχαιοί.

Ἄλλ' ἄγε μοι δότε νῆα θοὴν καὶ εἰκοσ' ἐταῖρους,
 Οἳ κέ μοι ἔνθα καὶ ἔνθα διαπρήσσωσι κέλευθον.
 Εἵμι γὰρ ἐς Σπάρτην τε καὶ ἐς Πύλον ἡμαθόεντα,
 Νόσον πεισόμενος πατρὸς δὴν οἰχομένοιο,
 Ἦν τίς μοι εἴπῃσι βροτῶν, ἧ ὅσων ἀκέσσω
 Ἐκ Διὸς, ἥτε μάλιστα φέρεי κλέος ἀνθρώποισιν.
 Εἰ μὲν κεν πατρὸς βίοτον καὶ νόσον ἀκέσσω,
 Ἦτ' ἂν, τρυχόμενός περ, ἔτι τλαίην ἐνιαυτόν.
 Εἰ δέ κε τεθνεώτος ἀκέσσω, μῆδ' ἔτ' ἐόντος,
 Νοσήσας δὴ ἔπειτα φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν
 Σῆμά τέ οἱ χεύσω, καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερεῖξω
 Πολλὰ μάλ', ὅσα ἔοικε καὶ ἀνέρι μητέρα δῶσω.
 Ἦτοι ὅγ' ὥς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔζετο τοῖσι δ' ἀνέστη
 Μέντωρ, ὅς ῥ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος ἦεν ἐταῖρος,
 Καὶ οἳ ἰὼν ἐν νηυσὶν ἐπέτρεπεν οἶκον ἅπαντα,
 Πείθεσθαι τε γέροντι, καὶ ἔμπεδα πάντα φυλάσσειν.
 Ὃς σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπε
 Κέκλυτε δὴ νῦν μευ, Ἰθακήσιοι, ὅ, τί κεν εἴπω
 Μῆτις ἔτι πρῶφρων, ἀγανός, καὶ ἥπιος ἔσω
 Σκηπτέχης βασιλεὺς, μῆδ' ἐφρεσὶν αἴσιμα εἰδώς,

Ἄλλ' αἰεὶ χαλεπὸς τ' εἴη, καὶ αἴσυλα ῥέζοι·
 ὧς ἔστις μέμνηται Ὀδυσῆος θείοιο
 Λαῶν, οἷσιν ἀνασσε, πατρὸς δ' ὥς ἥπιος ἦεν.
 Ἄλλ' ἦτοι μνηστῆρας ἀγήνορας ἔτι μεγάίρω
 Ἔρδειν ἔργα βίαια, κακοῖρά φησι νόοιο·
 Σφὰς γὰρ παρθέμενοι κεφαλὰς, κατέδουσι βιαίως
 Οἶκον Ὀδυσῆος, τὸν δ' ἔκ ἔτι φασὶ νέεσθαι·
 Νῦν δ' ἄλλω δῆμῳ νεμεσίζομαι· οἷον ἅπαντες
 Ἦδ' ἀνεῶ, ἀτὰρ ἔτι καταπίομενοι ἐπέεσσι
 Παῦρες μνηστῆρας κατερύκετε, πολλοὶ ἐόντες.
 Τὸν δ' Εὐηνοεΐδης Λειώκριτος ἀντίον ἦῤῥα·
 Μέντορ ἀταρτηρὲς, φρένας ἤλεε, ποῖον ἔειπες,
 Ἥμέας ὀτρύνων καταπαυέμεν; ἀργαλέον δὲ
 Ἀνδράσι καὶ πλεόνεοσι μαχήσασθαι περὶ δαιτί.
 Εἶπες γάρ κ' Ὀδυσσεὺς Ἰθακήσιος αὐτὸς ἐπελθὼν
 Δαινυμένεος κατὰ δῶμα ἐὼν μνηστῆρας ἀγαυὸς
 Ἐξελάσας μεγάροιο μενοιήσῃ ἐνὶ θυμῷ,
 Οὐ κέν οἱ κεχάροίτο γυνή, μάλα περ χατέεσσα,
 Ἐλθόντ'· ἀλλὰ κεν αὐτῇ ἀεκέα πότμον ἐπίσποι,
 Εἰ πλεόνεοσι μάχοιτο· σὺ δ' οὐ κατὰ μοῖραν ἔειπες.

Ἄλλ' ἄγε, λαοὶ μὲν σκιδνάδ' ἐπὶ ἔργα ἕκαστος·
 Τέτρω δ' ὀτρυνέει Μέντωρ ὁδὸν ἥδ' Ἀλκίφρονης,
 Οἳ τέ οἱ ἐξ ἀρχῆς πατρώϊοι εἰσιν ἑταῖροι.
 Ἄλλ', οἴω, καὶ δὴ τὰ καθήμενος, ἀγγελιάων
 Πεύσεται εἰν Ἰθάκῃ, τελέει δ' ὁδὸν ἔποτε ταύτην.
 Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν· λῦσεν δ' ἀγορὴν αἰψήρην.
 Οἳ μὲν ἄρ' ἐσκιδνάντο ἐὰν πρὸς δῶματ' ἕκαστος·
 Μνηστῆρες δ' ἀνὰ δώματ' ἴσαν θεῖε Ὀδυσῆος.
 Τηλέμαχος δ' ἀπάνευθεν ἰὼν ἐπὶ θῖνα θαλάσσης,
 Χεῖρας νιψάμενος πολλῆς ἀλὸς, εὐχετ' Ἀθήνη·
 Κλυθί μοι, ὃ χθιζὸς θεὸς ἤλυθες ἡμέτερον δῶ,
 Καί μ' ἐν νηὶ κέλευσας ἐπ' ἡγεοειδέα πόντον,
 Νόσον πεισόμενον πατρὸς δὴν οἰχομένοιο,
 Ἐρχεσθαι· τὰ δὲ πάντα διατείδουσιν Ἀχαιοί,
 Μνηστῆρες δὲ μάλιστα, κακῶς ὑπερηνορέοντες.
 Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· σχεδόθεν δὲ οἱ ἦλθεν Ἀθήνη,
 Μέντορι εἰδομένη ἡμὲν δέμας, ἥδ' καὶ αὐδὴν·
 Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Τηλέμαχ', ἔσθ' ὅππῃτεν κακὸς εἴσεαι, ἔσθ' ἀνοήμων,
 Εἰ δὴ τοι σὲ πατρὸς ἐνέσακται μένος ἦν,

Οἷος ἐκείνος ἦν τελέσσαι ἔργον τε ἔπος τε,
 Οὐ τοι ἔπειθ' ἀλήθ' ὁδὸς ἔσεται, εἰδ' ἀτέλεστος·
 Εἰ δ' οὐ κείνῃ γ' ἑστί γόνος καὶ Πηνελοπείης,
 Οὐ σέ γ' ἔπειτα ἔολπα τελευτήσιν, ἀ μενοινᾶς.
 Παῦροι γάρ τοι παῖδες ὁμοῖοι πατρὶ πέλονται·
 Οἱ πλέονες κακίαι· παῦροι δέ τε πατρὸς ἀρείας.
 Ἀλλ' ἐπεὶ εἰδ' ὅπιθεν κακὸς ἔσεται, εἰδ' ἀνοήμων,
 Οὐδέ σε πάγχυ γε μῆτις Ὀδυσῆος προλέλοιπεν,
 Ἐλπωρή τοι ἔπειτα τελευτήσας τάδε ἔργα.
 Τῷ νῦν μνηστῆρων μὲν ἕα βελὴν τε νόον τε
 Ἀφραδέων, ἐπεὶ ἔτι νοήμονες, εἰδὲ δίκαιοι·
 Οὐδέ τι ἴσασιν θάνατον, καὶ κῆρα μέλαιναν,
 Ὃς δὴ σφιν σχεδὸν ἔσιν ἐπ' ἡματι πάντας ὀλέσθαι.
 Σοὶ δ' ὁδὸς ἐκέτι δὴρὲν ἀπέσεται, ἣν σὺ μενοινᾶς·
 Τοῖος γάρ τοι ἐταῖρος ἐγὼ πατρῷός εἰμι,
 Ὃς τοι νῆα θοὴν σελέω, καὶ ἅμ' ἐψομαι αὐτός.
 Ἀλλὰ σὺ μὲν πρὸς δώματ' ἰὼν μνηστῆρσιν ὁμίλει,
 Ὅπλισόν τ' ἥϊα, καὶ ἄγχεσιν ἄρσον ἅπαντα,
 Οἶνον ἐν ἀμφοφορεῦσι, καὶ ἄλφιστα, μυελὸν ἀνδρῶν,
 Δέρμασιν ἐν πυκνιοῖσιν· ἐγὼ δ' ἀνὰ δῆμον ἐταίρους

Αἶψ' ἐθέλοντῆρας συλλέξομαι· εἰσὶ δὲ νῆες
 Πολλὰ ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ νέαι ἠδὲ παλαιαί·
 Τάων μὲν τοι ἐγὼν ἐπιόψομαι, ἥτις ἀρίστη·
 Ὡκα δ' ἐφοπλίσαντες ἐνήσομεν εὐρεῖ πόντῳ.
 Ὡς φάτ' Ἀθηναίη, κέρη Διός· ἔσθ' ἄρ' ἔτι δὴν
 Τηλέμαχος παρέμιμνεν, ἐπεὶ θεῶ ἔκλυεν αὐδὴν.
 Βῆ δ' ἴμεναι πρὸς δῶμα, φίλον τεττημένος ἦτορ·
 Εὖρε δ' ἄρα μνηστῆρας ἀγένορας ἐν μεγάροισιν
 Αἶγας ἀνιεμένους, σιάλους θ' εὖοντας ἐν αὐλῇ.
 Ἀντίνοος δ' ἰδυὺς γελάσας κίε Τηλεμάχοιο·
 Ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζε·
 Τηλέμαχ' ὑψαγόρη, μένος ἄσχετε, μή τι τοι ἄλλο
 Ἐν σήθεσσι κακὸν μελέτῳ ἔργον τε ἔπος τε,
 Ἀλλὰ μάλ' ἐοδιέμεν καὶ πινέμεν, ὥς τὸ πάρος περ·
 Ταῦτα δέ τοι μάλα πάντα τελευτήσουσιν Ἀχαιοί,
 Νῆα καὶ ἐξαίτῃς ἐρέτας, ἵνα θάῃσιν ἱκῆαι
 Ἐς Πύλον ἠγαθέην μετ' ἀγαυῶ πατρὸς ἀκῆν.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦυδα·
 Ἀντίνο', ἔπως ἐσὶν ὑπερφιάλοισι μεθ' ὑμῶν
 Δαίνυσθαι τ' ἀκέοντα, καὶ εὐφραίνεσθαι ἔκηλόν.

Ἦ ἔχ' ἄλλης, ὥς τὸ πάροιθεν ἐκείρετε πολλὰ καὶ ἐσθλὰ
 Κτήματ' ἐμὰ, μνηστῆρες, ἐγὼ δ' ἔτι νήπιος ἦα;
 Νῦν δ' ὅτε δὴ μέγας εἰμὶ, καὶ ἄλλων μῦθον ἀκέων
 Πυνθάνομαι, καὶ δὴ μοι ἀέξεται ἐνδοθι θυμός,
 Πειρήσω, ὥς κ' ὑμμι κακὰς ἐπὶ κῆρας ἦλω,
 Ἦὲ Πύλονδ' ἐλθὼν, ἢ αὐτὲ τῷδ' ἐνὶ δήμῳ.
 Εἴμι μὲν, ἐσθ' αἰλή οὗδος ἔσεται ἦν ἀγορεύω,
 Ἐμπορος· οὐ γὰρ νηὸς ἐπήβολος, ἐσθ' ἐρετῶν
 Γίνομαι· ὥς νύ περ ὑμῖν εἴσατο κέρδιον εἶναι.
 Ἦ ῥα, καὶ ἐκ χειρὸς χεῖρα σπάσεν Ἀντινόοιο
 Ῥεῖα· μνηστῆρες δὲ δόμον κάτα δαῖτα πένοντο.
 Οἱ δ' ἐπελώδεον καὶ ἐκερτόμεον ἐπέεσσιν·
 Ὡδὲ δέ τις εἶπεσκε νέων ὑπερηνορέοντων·
 Ἦ μάλα Τηλέμαχος φόνον ἡμῖν μερμηρίζει·
 Ἦ τινὰς ἐκ Πύλῃ ἄξει ἀμύντορας ἡμαθόεντος,
 Ἦ ὅγε καὶ Σπάρτηθεν ἐπεὶ νύ περ ἵεται αἰνῶς·
 Ἦὲ καὶ εἰς Ἐφύρην ἐθέλει πείσειαν ἄρῃαν
 Ἐλθεῖν, ὅφρ' ἐνθεν θυμοφθόρα φάρμακ' ἐνείκη,
 Ἐν δὲ βάλλῃ κρητῆρι, καὶ ἡμέας πάντας ὀλέσῃ.
 Ἄλλος δ' αὖτ' εἶπεσκε νέων ὑπερηνορέοντων·

Τίς δ' οἶδ', εἴ κε καὶ αὐτὸς ἰὼν κοίλῃς ἐπὶ νηὸς
 Τῆλε Φίλων ἀπόληται, ἀλώμενος, ὥσπερ Ὀδυσσεύς;
 Οὕτω κεν καὶ μᾶλλον ὀφέλλειεν πόνον ἄμμι·
 Κτήματα γάρ κεν πάντα δασαίμεθα, οἰκία δ' αὖτε
 Τάττε μητέρει δοῖμεν ἔχειν, ἥδ' ὅσις ὀπυίοι.
 Ὡς φάν' ὁ δ' ὑψόροφον θάλαμον κατεβήσατο πατρὸς
 Εὐρύν, ὅθι νητὸς χρυσὸς καὶ χαλκὸς ἔκειτο,
 Ἐσθῆς τ' ἐν χηλοῖσιν, ἄλις τ' εὐῶδες ἔλαιον.
 Ἐν δὲ πίθῳ οἴνοιο παλαιῷ ἡδυπότοιο
 Ἔσασαν, ἄκρητον θείον ποτὸν ἐντὸς ἔχοντες,
 Ἐξείης ποτὶ τοῖχον ἀρηρότες· εἶποτ' Ὀδυσσεὺς
 Οἴκαδὲ νοσήσεις, καὶ ἄλγεα πολλὰ μογήσας.
 Κληῖσά δ' ἔπεσαν σανίδες πυκινῶς ἀραρυῖαι,
 Δικλίδες· ἐν δὲ γυνὴ ταμὴν νύκτας τε καὶ ἡμᾶς
 Ἔσχ', ἥ πάντ' ἐφύλασσε νόος πολυιδρεΐησιν,
 Εὐρύκλει', Ὡπος θυγάτηρ Πεισηνορείδαο.
 Τὴν τότε Τηλέμαχος προσέφη θάλαμόνδε καλέσας·
 Μαῖ', ἄγε δὴ μοι οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσιν ἄφυσον
 Ἥδ' ὅτις μετὰ τὸν λαγρότατος, ὃν σὺ φυλάσσεις,
 Κεῖνον οἰομένη τὸν χάμμορον, εἶποθ' ἐλθοι

Διογενὴς Ὀδυσσεύς, θάνατον καὶ κῆρας ἀλύξας.
 Δώδεκα δ' ἔμπλησον, καὶ πόμασιν ἄρσον ἅπαντας.
 Ἐν δέ μοι ἄλφιστα χεῦσον εὐρραφέεσσι δοροῖσιν
 Εἴκοσι δ' ἔσω μέτρα μυληφάτε ἀλφίτε ἀκτῆς.
 Αὐτὴ δ' οἷη ἴδι· τὰ δ' ἀθρόα πάντα τετύχθω
 Ἐσπέριος γὰρ ἐγὼν αἰρήσομαι, ὅππότε κεν δῇ
 Μήτηρ εἰς ὑπερῷ ἀναβῇ, κοίτῃ τε μέδῃται.
 Εἶμι γὰρ ἐς Σπάρτην τε καὶ ἐς Πύλον ἡμαθόεντα,
 Νόσον πρυσόμενος πατρὸς φίλῃ, ἣν περ ἀκέσω.
 Ὡς φάτο· κώκυσεν δὲ φίλῃ τροφὸς Εὐρύκλεια,
 Καί ῥ' ὀλοφυρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Τίπτε δέ τοι, φίλε τέκνον, ἐνὶ φρεσὶ τῷτο νόημα
 Ἐπλετο; πῇ δ' ἐθέλεις ἰέναι πολλὴν ἐπὶ γαῖαν,
 Μῆνος ἐὼν ἀγαπητός; ὃ δ' ὤλετο τηλόθι πάτρης
 Διογενὴς Ὀδυσσεύς, ἀλλογνώτῳ ἐνὶ δήμῳ.
 Οἱ δέ τοι αὐτίκ' ἰόντι κακὰ φράσσονται ὀπίσω,
 Ὡς κε δόλῳ φθίῃς, τάδε δ' αὐτοὶ πάντα δάσωνται.
 Ἀλλὰ μὲν αὖθ', ἐπὶ σοῖσι καθήμενος· εἰδὲ τί σε χρεὶ
 Πόντον ἐπ' ἀτρεγέτον κακὰ πάσχειν, εἰδ' ἀλάληθαι.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·

Θάρσει, μαῖ', ἐπεὶ ἔτι ἄνευ θεῶ ἤδε γε βεβλή.
 Ἄλλ' ὅμοσον, μὴ μητεὶ φίλῃ τάδε μυθήσασθαι,
 Πρὶν γ' ὅτ' ἂν ἐνδεκάτῃ τε δωδεκάτῃ τε γένηται,
 Ἡ αὐτὴν ποθέσσαι, καὶ ἀφορμηθέντος ἀκῆσαι.
 Ὡς ἂν μὴ κλαίῃσιν κατὰ χροῶν καλὸν ἰαπῆ.
 Ὡς ἄρ' ἔφη· γρη῏ς δὲ θεῶν μέγαν ὄρκον ἀπώμνυ.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ὅμοσέν τε, τελεύτησέν τε τὸν ὄρκον,
 Αὐτίκ' ἐπειτὰ οἱ οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσιν ἀφύσεν,
 Ἐν δὲ οἱ ἄλφιστα χεῦεν εὐρράφεςσι δοροῖσι.
 Τηλέμαχος δ' ἐς δώματ' ἰὼν μνηστῆρσιν ὁμίλει.
 Ἐνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 Τηλεμάχῳ δ' εἰκυῖα κατὰ πτόλιν ὥχετο πάντα,
 Καί ῥα ἐκάσῳ φωτὶ παρισαμένη φάτο μῦθον·
 Ἐσπερίης δ' ἐπὶ νῆα θοὴν ἀγερέσθαι ἀνώγει.
 Ἡ δ' αὖτε Φρονόιοι Νοήμονα Φαίδιμον υἱὸν
 Ἦτε νῆα θοὴν· ὁ δὲ οἱ πρὸ φρεων ὑπέδεκτο.
 Δύσετό τ' ἥελιος, σκιοῶντό τε πᾶσαι ἀγυαί·
 Καὶ τότε νῆα θοὴν ἄλαδ' εἴρυσσε, πάντα δ' ἐν αὐτῇ
 Ὅπλ' ἐτίθει, τὰ τε νῆες εὐοσελμοὶ φορέεσι.
 Στήσε δ' ἐπ' ἐσχατῆς λιμένος· περὶ δ' ἐσθλοὶ ἐπαῖροι

Ἀθρόοι ἠγέρεθοντο· θεὰ δ' ὤτρυνεν ἕκαστον.
 Ἐνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 Βῆ δ' ἵμεναι πρὸς δώματ' Ὀδυσῆος θείοιο·
 Ἐνθα μνησέρεσσιν ἐπὶ γλυκὺν ὕπνον ἔχευε,
 Πλάζε δὲ πίνοντας· χειρῶν δ' ἐκβαλλε κύπελλα.
 Οἱ δ' εὖδεν ὤρουντο κατὰ πτόλιν· ἔσθ' ἄρ' ἔτι δὴν
 Εἶατ', ἐπεὶ σφισιν ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἐπιπῆν.
 Αὐτὰρ Τηλέμαχον πρὸς ἑφ' ἑλκεῖ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 Ἐκπροκαλεοσαμένη μεγάρων εὐναιεταόντων,
 Μέντορι εἰδομένη ἡμὲν δέμας ἠδὲ καὶ αὐδὴν·
 Τηλέμαχ', ἦδ' ἡ μὲν τοι εὐκνήμιδες ἑταῖροι
 Εἶατ' ἐπήρετμοι, τὴν σὴν ποτιδέγμενοι ὀρμήν·
 Ἀλλ' ἴομεν, μὴ δὴθὰ διατείβωμεν ὁδοῖο.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἠγήσατο Παλλὰς Ἀθήνη
 Καρπαλίμως· ὃ δ' ἔπειτα μετ' ἵχνια βαῖνε θεοῖο.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἠδὲ θάλασσαν,
 Εὖρον ἔπειτ' ἐπὶ θινὶ καρηκομόωντας ἑταίρους.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπ' ἱερὴ ἱς Τηλεμάχοιο·
 Δεῦτε, φίλοι, ἥϊα φερώμεθα· πάντα γὰρ ἦδη
 Ἀθρό' ἐνὶ μεγάρῳ μήτηρ δ' ἐμὴ ἔτι πέπυσαι,

Οὐδ' ἄλλαυ δμωαῖ, μία δ' οἷη μῦθον ἄκυσεν.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἡγήσατο· τοὶ δ' ἅμ' ἔποντο.
 Οἱ δ' ἅμα πάντα φέροντες εὐοσέλμῳ ἐπὶ νηὶ
 Κάτθεσαν, ὡς ἐκέλευσεν Ὀδυσῆος φίλος υἱός.
 Ἄν δ' ἄρα Τηλέμαχος νηὸς βαῖν', ἦρχε δ' Ἀθήνη,
 Νηὶ δ' ἐνὶ πρύμνῃ κατ' ἄρ' ἔζετο· ἄγχι δ' ἄρ' αὐτῆς
 Ἔζετο Τηλέμαχος· τοὶ δὲ πρυμνήσι' ἔλυσαν·
 Ἄν δὲ καὶ αὐτοὶ βάντες ἐπὶ κληῖσι κάθιζον.
 Τοῖσιν δ' ἴκμενον ἔβρον ἱεὶ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 Ἀκρεῆ ζέφυρον, κελάδοντ' ἐπὶ οἴνοπα πόντον.
 Τηλέμαχος δ' ἐτάροισιν ἐποτρύνας ἐκέλευσεν
 Ὅπλων ἀπλεῖσθαι· τοὶ δ' ὀτρύνοντος ἄκυσαν·
 Ἴσὸν δ' εἰλάτινον κοίλης ἔντολθε μεσόδμης
 Στήσαν αἰείραντες· κατὰ δὲ πρυτόνοισιν ἔδησαν·
 Ἐλκον δ' ἰσία λευκὰ εὐστρέπλοισι βοεῦσιν.
 Ἐπρησεν δ' ἄνεμος μέσον ἰσίων· ἀμφὶ δὲ κύμα
 Στείρη προφύρεον μεγάλ' ἴαχε, νηὸς ἰσῆς·
 Ἥ δ' ἔθρεν κατὰ κύμα διαπρήσσυσα κέλευθον.
 Δησάμενοι δ' ἄρα ὅπλα θοὴν ἀνὰ νῆα μέλαιναν,
 Στήσαντο κρητῆρας ἐπιζεφείας οἴνοιο·

Λεῖβον δ' ἀθανάτοισι θεοῖς αἰιγενέτησιν,
Ἐκ πάντων δὲ μάλισα Διὸς γλαυκώπιδι κέρην.
Παννυχίη μὲν ῥ' ἦγε καὶ ἧῶ πῆϊρε κέλευθον.

ΤΗΣ
ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ

Γ.

Γάμψ' ὑπὸ Νέστωρ δέκτο, συνῶρτο δ' ὅς υἱί, θεὰ δ' ἔπειη.

ἭΕΛΙΟΣ δ' ἀνόρουσε, λιπὼν περικαλλέα λίμνην,
Οὐρανὸν ἐς πολύχαλκον, ἵν' ἀθανάτοισι φαείνη,
Καὶ θνητοῖσι βροτοῖσιν ἐπὶ ζείδωρον ἄρξεν.
Οἱ δὲ Πύλον, Νηλῆος εὐκτίμενον πτολίεθρον,
Ἴξον τοὶ δ' ἐπὶ θινὶ θαλάσσης ἱερὰ ρέζον,
Ταύρες παμμέλανας Ἐνοσίχθονι κυανοχαίτη.
Ἐννέα δ' ἔδραι ἔσαν, πεντηκόσιοι δ' ἐν ἑκάσῃ
Εἶατο, καὶ πρῆχοντο ἑκάστοθι ἑννέα ταύρες.
Ἐνθ' οἱ σπλάγχν' ἐπάσαντο, θεῶ δ' ἐπὶ μηρία καῖον.
Οἱ δ' ἰθὺς κατάγοντο, ἰδὲ ἰσία τῆς εἵσης
Στείλαν αἰέσαντες, τὴν δ' ὥρμισαν, ἐκ δ' ἔβαν αὐτοί

Ἐκ δ' ἄρα Τηλέμαχος νηὸς βαῖν' ἤρχε δ' Ἀθήνη.
 Τὸν πρῶτ' ἔρη πρὸς ἔειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Τηλέμαχ', οὐ μὲν σε χρὴ ἔτ' αἰδοῦς εἶδ' ἠδαιόν·
 Τῖνεκα γὰρ καὶ πόντον ἐπέπλωσ, ὅφρα πύθηναι
 Πατρὸς, ὅπῃ κύθε γαῖα, καὶ ὄντινα πότμον ἐπέσπεν.
 Ἀλλ' ἄγε νῦν ἰθὺς κίε Νέστορος ἵπποδάμοιο·
 Εἶδομεν, ἦντινα μῆτιν ἐνὶ στήθεσσι κέκευθε·
 Λίσσασθαι δέ μιν αὐτὸν, ὅπως νημερτέα εἴπῃ·
 Ψευδὸς δ' ἐκ ἐρέει· μάλλα γὰρ πεπνυμένος ἐσί.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦῤα·
 Μέντορ, πῶς τ' ἄρ' ἴω, πῶς τ' ἄρ' προσπύξομαι αὐτόν;
 Οὐδέ τί πω μύθοισι πεπείρημαι πυκινόισιν·
 Αἰδῶς δ' αὖ, νέον ἄνδρα γεραίτερον ἐξερέεσθαι.
 Τὸν δ' αὖτε πρὸς ἔειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Τηλέμαχ', ἄλλα μὲν αὐτὸς ἐνὶ φρεσὶ σῆσι νοήσεις,
 Ἀλλὰ δὲ καὶ δαίμων ὑποθήσεται· οὐ γὰρ οἶω
 Οὐ σε θεῶν ἀέκητι γενέσθαι τε τραφέμεν τε.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἠγήσατο Παλλὰς Ἀθήνη·
 Καρπαλίμως· ὃ δ' ἔπειτα μετ' ἵχνια βαῖνε θεοῖο.
 Ἴξον δ' ἐς Πυλίων ἀνδρῶν ἄγυρ' ἐν τε καὶ ἔδρας·

Ἐνθ' ἄρα Νέσῳ ἦτο σὺν υἰάσιν ἀμφὶ δ' ἑταῖροι,
 Δαῖτ' ἐντυνόμενοι, κρέα ὀπίων, ἄλλα δ' ἐπειρον.
 Οἱ δ', ὡς ἔν ξείνους ἴδον, ἀθρόοι ἦλθον ἅπαντες,
 Χερσὶν τ' ἡσπάζοντο, καὶ ἐδριάαθαι ἄνωγον.
 Πρῶτος Νεσθεΐδης Πεισίστρατος ἐγγύθεν ἑλθὼν
 Ἀμφοτέρων ἔλε χεῖρα, καὶ ἰδρύσεν παρὰ δαίτι
 Κώεσιν ἐν μαλακοῖσιν, ἐπὶ ψαμάθοις ἀλήησι,
 Πάρ τε κασιγνήτῳ Θρασυμήδεϊ καὶ πατέρι ᾧ.
 Δῶκε δ' ἄρα σπλάγχχνων μοῖρας, ἐν δ' οἶνον ἔχευε
 Χρυσέῳ ἐν δέπαι· δειδισκόμενος δὲ προσήδα
 Παλλάδ' Ἀθηναίην, κέρην Διὸς αἰγιόχοιο·
 Εὐχεο νῦν, ᾧ ξεῖνε, Ποσειδάωνι ἀνακτι·
 Τῷ γὰρ καὶ δαίτης ἠντήσατε δεῦρο μολόντες.
 Αὐτὰρ ἐπὴν σπέισης τε καὶ εὐξέαι, ἣ θέμις ἐστὶ,
 Δὸς καὶ τῷ ἐπειτα δέπας μελιηδέος οἴνου
 Σπείσας· ἐπεὶ καὶ τῷτον οἶομαι ἀθανάτοισιν
 Εὐχεσθαι· πάντες δὲ θεῶν χατέουσ' ἀνθρώποι.
 Ἀλλὰ νεώτερός ἐστιν, ὀμηλική δ' ἐμοὶ αὐτῷ·
 Τῷνεκά τοι πρότερόν δώσω χρύσειον ἄλειπον.
 Ὡς εἰπὼν, ἐν χερσὶ τίθει δέπας ἡδέος οἴνου·

Χαῖρε δ' Ἀθηναίη πεπνυμένω ἀνδρὶ δικάῳ,
 Οὔνεκά οἱ πρῶτέρη δῶκε χρύσειον ἄλειπον.
 Αὐτίκα δ' εὐχέτο πολλὰ Ποσειδάωνι ἀνακτὶ
 Κλυθι, Ποσείδαον γαίῳχε, μηδὲ μεγήρης
 Ἡμῖν εὐχομένοισι τελευτῆσαι τὰδε ἔργα.
 Νέστορι μὲν πρῶτιςα καὶ υἱάσι κῦδος ὅπαζε·
 Αὐτὰρ ἔπειτ' ἄλλοισι δίδου χαρίεσσαν ἀμοιβήν,
 Σύμπασιν Πυλίοισιν, ἀγακλειτῆς ἐκατόμβης.
 Δὸς δ' ἔτι Τηλέμαχον καὶ ἐμὲ πρῆξαντα νέεσθαι,
 Οὔνεκα δεῦρ' ἰκόμεσθα θοῇ σὺν νηὶ μελαίνῃ.
 Ὡς ἄρ' ἔπειτ' ἡρᾶτο, καὶ αὐτὴ πάντα τελεύτα·
 Δῶκε δὲ Τηλεμάχῳ καλὸν δέπας ἀμφικύπελλον.
 Ὡς δ' αὖτως ἡρᾶτο Ὀδυσῆος φίλος υἱός.
 Οἱ δ' ἐπεὶ ὤπλησαν κρέ' ὑπέεστερα καὶ ἐρύσαντο,
 Μοίρας διασάμενοι, δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 Τοῖς ἄρα μύθων ἤρχε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
 Νῦν δὴ κάλλιόν ἐσι μεταλλῆσαι καὶ ἔρεσθαι
 Ξείνης, οἵτινές εἰσιν, ἐπεὶ τάρεπυσαν ἐδωδῆς.
 ὦ ξεῖνοι, τίνες ἐσέ; πόθεν πλεῖθ' ὑγρὰ κέλευθα;

Ἥ τι κατὰ πρῆξιν, ἢ μαψιδίως ἀλάληδε,
 Οἷά τε ληϊσῆρες ὑπείρ ἄλλα, τοί τ' ἀλόωνται
 Ψυχὰς παρθέμενοι, κακὸν ἀλλοδαποῖσι φέροντες;
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πνευμένος ἀντίον ἦῤδα,
 Θαρσύνσας· αὐτὴ γὰρ ἐνὶ φρεσὶ θάρσος Ἀθήνη
 Θῆχ', ἵνα μιν πατρὸς ἀποικομένοιο ἔροιτο,
 Ἥ δ' ἵνα μιν κλέος ἑσλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἔχησιν·
 ὦ Νέσος Νηληϊάδῃ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
 Εἵρεαι, ὅππόθεν εἰμὲν· ἐγὼ δέ κέ τοι καταλέξω.

4156 Ἡμεῖς ἐξ Ἰθάκης ὑπὸ Νηΐδ' εἰλήλυσθμεν,
 Πρῆξις δ' ἥ δ' ἰδίη, οὐ δῆμιος, ἦν ἀγορεύσω.
 Πατρὸς ἐμῆ κλέος εὐρὺ μετέρχομαι, ἦν περ ἀκέσσω,
 Δίς Ὀδυσῆος ταλασίφρονος· ὃν ποτέ φασιν,
 Σὺν σοὶ μαρνάμενον, Τρώων πόλιν ἐξαλαπάξαι.
 Ἄλλης μὲν γὰρ πάντα, ὅσοι Τρωσὶν πολέμιζον,
 Πευθόμεθ', ἥχι ἕκαστος ἀπώλετο λυγρῷ ὀλέθρῳ·
 Κείνδ' αὖ καὶ ὀλέθρον ἀπευθέα θῆκε Κρονίων.
 Οὐ γάρ τις δύναται σύφα εἰπέμεν, ὅππόθ' ὀλωλεν·
 Εἴθ' ὅγ' ἐπ' ἠπείρε δάμη ἀνδράσι δυσμενέεσσιν,
 Εἴτε καὶ ἐν πελάγει μετὰ κύμασιν Ἀμφιτρίτης.

Τένεκα νῦν τὰ σὰ γέναθ' ἱκάνομαι, αἵ κ' ἐθέληδα
 Κείνε λυγρὸν ὄλεθρον ἐνισπῆν, εἴ περ ὅπως
 Ὀφθαλμοῖσι τεοῖσιν, ἢ ἄλλῃ μῦθον ἄκυσας
 Πλαζομένε· πῶρ γάρ μιν οἴζυρὸν τέκε μήτηρ.
 Μηδὲ τί μ' αἰδόμενος μειλίσσο, μηδ' ἐλεαίρων,
 Ἀλλ' εὖ μοι κατάλεξον, ὅπως ἦντησας ὀπωπῆς.
 Λίσσομαι, εἴ ποτέ τοί τι πατὴρ ἐμὸς ἐσθλὸς Ὀδυσσεύς,
 ἢ ἔπος, ἢ ἐτι ἔργον, ὑποσὰς ἐξετέλεσσε
 Δήμῳ ἐνὶ Τρώων, ὅθι πάσχετε πῶήματ' Ἀχαιοί·
 Τῶν νῦν μοι μνησαί, καὶ μοι νημερτές ἐνισπε.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
 ὦ φίλ', ἐπεὶ μ' ἐμνησας οἴζυος, ἣν ἐν ἐκείνῳ
 Δήμῳ ἀνέτλημεν μένος ἄσχετοι υἱεὶς Ἀχαιῶν·
 ἢ μὲν ὅσα ξύν νηυσὶν ἐπ' ἠεροειδέα πόντον
 Πλαζόμενοι κατὰ ληϊδί, ὅπῃ ἄρξειεν Ἀχιλλεύς·
 ἢ δ' ὅσα καὶ πῶρ ἄστυ μέγα Πριάμοιο ἀνακτος
 Μαρνάμεθ', ἐνθάδ' ἔπειτα κατέκταθεν, ὅσοι ἄριστοι.
 Ἐνθά μὲν Αἴας κείται ἀγρήϊος, ἐνθά δ' Ἀχιλλεύς,
 Ἐνθά δὲ Πάτροκλος, θεόφιν μῆσῳ ἀτάλαντος,
 Ἐνθά δ' ἐμὸς φίλος υἱός, ἅμα κρατερός καὶ ἀμύμων,

Ἀντίλοχος, πῆρι μὲν θείειν ταχὺς, ἠδὲ μαχητής·
 Ἀλλὰ τε πόλλ' ἐπὶ τοῖς πάθομεν κακά· τίς κεν ἐκείνα
 Πάντα γε μυθήσαιο καταθνητῶν ἀνθρώπων;
 Οὐδ' εἰ πένταέτες γε καὶ ἑξαέτες παρὰ μῆνιν
 Ἐξερέοις, ὅσα κείῳ πάθον κακὰ δῖοι Ἀχαιοί·
 Πρὶν κεν ἀνηθεὶς σὴν πατρίδα γαῖαν ἴκοιο.
 Εἰνάετες γὰρ σφιν κακὰ ῥάπτομεν ἀμφιέποντες
 Παντοίοισι δόλοισι· μόγισ δ' ἐτέλεσε Κρονίων.
 Ἐνθ' ἔστις ποτὲ μῆτιν ὁμοιωθήμεναι ἀντήν
 Ἦθελ', ἐπεὶ μάλα πολλὸν ἐνίκᾳ δῖος Ὀδυσσεὺς
 Παντοίοισι δόλοισι, πατὴρ τέος· εἰ ἐτεόν γε
 Κείνῃς ἐκγονός ἐστι· σέβας μ' ἔχει εἰσορόωντα.
 Ἦτοι γὰρ μῦθοί γε εἰκότες, εἰδὲ κε φαίης
 Ἄνδρα νεώτερον ὧδε εἰκότεα μυθήσασθαι.
 Ἐνθ' ἦτοι εἰώς μὲν ἐγὼ καὶ δῖος Ὀδυσσεὺς
 Οὔτε ποτ' εἰν ἀγορῇ διχ' ἐβάζομεν, ἔτ' ἐνὶ βελῇ,
 Ἀλλ' ἓνα θυμὸν ἔχοντε, νόῳ καὶ ἐπίφρονι βελῇ
 Φραζόμεθ', Ἀργείοισιν ὅπως ὅχ' ἄρῃσι γέννηται.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ Πειάμοιο πόλιν διεπέρσαμεν αἰπὴν,
 Βῆμεν δ' ἐν νῆεσσι, θεὸς δ' ἐκέδασεν Ἀχαιούς·

Καὶ τότε δὴ Ζεὺς λυγρὸν ἐνὶ φρεσὶ μῆδετο νόσον
 Ἀργείοις· ἐπεὶ ἔτι νοήμονες, ἔδδ' ἐδίκαιοι,
 Πάντες ἔσαν· τῷ σφέων πολέες κακὸν οἶτον ἐπέσπον,
 Μήνιος ἐξ ὀλοῆς Γλαυκῶπιδος ὀβριμοπάτρης,
 Ἦτ' ἔρην Ἀτρεΐδῃσι μετ' ἀμφοτέροισιν ἔθηκε·
 Τῷ δὲ καλεσμένῳ ἀγορὴν ἐς πάντας Ἀχαιῖς
 Μὰ ψ, ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον, ἐς ἥλιον καταδύντα,
 (Οἱ δ' ἦλθον οἴνῳ βεβαρηότες υἱὲς Ἀχαιῶν,
 Μῦθον μυθείῳσιν, τῷ εἵνεκα λαὸν ἄγειραν.
 Ἔνθ' ἦτοι Μενέλαος ἀνώγει πάντας Ἀχαιῖς
 Νόσῃ μιμνήσκεισθαι ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης·
 Οὐδ' Ἀγαμέμνονι πάμπαν ἐήνδανε· βέλετο γάρ ῥα
 Λαὸν ἐρυκακέειν, ῥέζειν θ' ἱερὰς ἐκατόμβας,
 Ὡς τὸν Ἀθηναίης δεινὸν χόλον ἐξακέσαιτο·
 Νήπιος, ἔδδ' ἐπὶ τὸ ἤδη, ὃ οὐ πείσεσθαι ἔμελλεν·
 Οὐ γάρ τ' αἶψα θεῶν τρέπεται νόος αἰὲν ἐόντων.
 Ὡς τὸ μὲν χαλεποῖσιν ἀμειβομένῳ ἐπέεσσιν
 Ἔσασαν· οἱ δ' ἀνόρεσαν εὐκνήμιδες Ἀχαιοὶ
 Ἥχῃ θεσπεσίῃ· δίχα δὲ σφισιν ἦνδανε βεβλή.
 Νύκτα μὲν ἀέσαμεν, χαλεπὰ φρεσὶν ὀρμαίνοντες

'Αλλήλοισ' ἐπὶ γὰρ Ζεὺς ἤετ' ἑταῖρα κακοῖο.
 'Ηῶθεν δ' οἱ μὲν νέας εἵλχονεν εἰς ἄλλα δῖαν,
 Κτήματά τ' ἐντιθέμεθα, βαθυζώνης τε γυναῖκας.
 'Ημίσεες δ' ἄρα λαοὶ ἐρητύοντο μένοντες
 Αὔθι παρ' Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν.
 'Ημίσεες δ' ἀναδάντες ἐλαύνονεν· αἳ δὲ μάλ' ὤκα
 'Επλεον· ἐσόρξεν δὲ θεὸς μεγακῆτεα πόντον.
 'Ες Τένεδον δ' ἐλθόντες ἐρέξαμεν ἱερὰ θεοῖσιν,
 Οἴκαδ' ἐίμενοι· Ζεὺς δ' ἔπω μῆδετο νόσον,
 Σχέτλιος, ὅς ῥ' ἔειν ὥρσε κακὴν ἐπὶ δεύτερον αὖτις.
 Οἱ μὲν ἀποσρέψαντες ἔβαν νέας ἀμφιελίσσας,
 'Αμφ' Ὀδυσῆα ἀνακτα δαΐφρονα ποικιλομήτην,
 Αὖτις ἐπ' Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι ἦρα φέροντες.
 Αὐτὰρ ἐγὼ σὺν νηυσὶν ἀολλέσιν, αἳ μοι ἔποντο,
 Φεῦγον, ἐπεὶ γίνωσκον, ὃ δὴ κακὰ μῆδετο δαίμων·
 Φεῦγε δὲ Τυδέος υἱὸς ἀρήϊος, ὥρσε δ' ἐταῖρος·
 'Οψ' ἐδὲ δὴ μετὰ νῶϊ κίε ξανθὸς Μενέλαος,
 'Εν Λέσβῳ δ' ἐκίχεν δολιχὸν πλόον ὀρμαίνοντας,
 'Η καθύπερθε Χίοιο νεοίμεθα παιπαλοέσσης,
 Νῆσθ' ἐπὶ Ψυρίης, αὐτὴν ἐπ' ἀεισέξ' ἔχοντες,

ἼΗ ὑπένερθε Χίοιο, παρ' ἠνεμόεντα Μίμαντα.
 ἼΗ τέομεν δὲ θεὸν Φῆναί τερας· αὐτὰρ ὅγ' ἡμῖν
 Δεῖξε, καὶ ἠνώγει πέλαιγος μέσον εἰς Εὐβοίαν
 Τέμνειν, ὅφρα τάχιστα ὑπ' ἐκ κακότητα φύγοιμεν.
 ὦρτο δ' ἐπὶ λιγύς ἔξρος ἀήμεναί· αἱ δὲ μάλ' ὦκα
 Ἴχθυόεντα κέλευθα διέδραμον· ἐς δὲ Γεραῖον
 Ἐνύχια κατάγοντο· Ποσειδάωνι δὲ ταύρων
 Πόλλ' ἐπὶ μῆρ' ἔθεμεν, πέλαιγος μέγα μετρήσαντες.
 Τέτρατον ἡμαρ ἔην, ὅτ' ἐν Ἀργεῖ νῆας εἵσας
 Τυδεΐδew ἔταροι Διομήδεος ἱπποδάμοιο
 Ἔσασαν· αὐτὰρ ἔγωγε Πύλον δ' ἔχον· ἔδὲ ποτ' ἔσθῃ
 Οὔρος, ἐπειδὴ πρῶτα θεὸς προέηκεν ἀῆναί.
 ὦς ἦλθον, φίλε τέκνον, ἀπευθής· ἔδὲ τι οἶδα
 Κείνων, οἳ τ' ἐσάωθεν Ἀχαιῶν, οἳ τ' ἀπόλοντο.
 Ὅσα δ' ἐνὶ μεγάροισι καθήμενος ἡμετέροισι
 Πεύθομαι, ἧ θεμῖς ἐσὶ, δαήσεαι, ἔδὲ σε κεύσω.
 Εὖ μὲν Μυρμιδόνας Φάσ' ἐλθέμεν ἐγχεσιμῶρες,
 Οὓς ἄγ' Ἀχιλλῆος μεγαθύμου φαίδιμος υἱός·
 Εὖ δὲ Φιλοκτήτην, Ποιάντιον ἀγλαὸν υἱόν·
 Πάντας δ' Ἰδομενεὺς Κρήτην εἰσήγαγ' ἐταίρους,

Οἱ φύγον ἐκ πολέμου, πόντος δέ οἱ ἔτιν' ἀπήνεια.
 Ἀτρείδην δὲ καὶ αὐτοὶ ἀκέετε, νόσφιν ἔόντες,
 Ὡς τ' ἦλθ', ὥς τ' Αἰγιάδος ἐμήσατο λυγρὸν ὄλεθρον.
 Ἀλλ' ἦτοι κῆνος μὲν ἐπισμυγεῖν ἀπέτισεν
 Ὡς ἀγαθὸν καὶ παῖδα καταφθιμένοιο λιπέσθαι
 Ἀνδρὸς· ἐπεὶ καὶ κῆνος ἐτίσατο πατροφονῆα,
 Αἰγιάδον δολόμητιν, ὅς οἱ πατέρα κλυτὸν ἔκτα.
 Καὶ σὺ, φίλος, μάλα γὰρ σ' ὀρώω καλὸν τε μέγαν τε,
 Ἀλκιμὸς ἑὸς, ἵνα τίς σε καὶ ὀψιγόνων εὖ εἴπῃ.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦνδα·
 ὦ Νέστωρ Νηληϊάδῃ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
 Καὶ λήν κῆνος μὲν ἐτίσατο, καὶ οἱ Ἀχαιοὶ
 Οἴσσι κλέος εὖρ, καὶ ἔσπομένοισιν αἰοδὴν.
 Αἱ γὰρ ἐμοὶ ποσσὶνδε θεοὶ δύναμιν παρὰ θεῖαν
 Τίσαθαι μνηστῆρας ὑπερβασίης ἀλεγεινῆς,
 Οἵτε μοι ὑβρίζοντες ἀτάσθαλα μηχανόωνται.
 Ἀλλ' οὐ μοι τοῖστον ἐπέκλωσαν θεοὶ ὄλβον,
 Πατεῖ τ' ἐμῷ καὶ ἐμοί· νῦν δὲ χρὴ τετλάμεν ἔμπτῃς.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
 ὦ φίλ', ἐπεὶ δὴ ταῦτά μ' ἀνέμνησας καὶ εἶπες,

Φασι μνηστῆρας σῆς μητέρος ἔνεκα πολλὰς
 Ἐν μεγάροις, ἀέκητι σέθεν, κακὰ μηχανάασθαι.
 Εἰπέ μοι, ἥ ἐκὼν ὑποδάμνασαι, ἢ σέ γε λαοὶ
 Ἐχθαίρουσ' ἀνὰ δῆμον, ἐπισπόμενοι θεῷ ὀμφῇ;
 Τίς δ' οἶδ', εἰ κέ ποτέ σφι βίας ἀποτίσεται ἔλθων,
 Ἡ ὅγε μένος ἔων, ἢ καὶ σύμπαντες Ἀχαιοί;
 Εἰ γάρ σ' ὥς ἐθέλοι φιλέειν γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 Ὡς τότ' Ὀδυσῆος περικήδετο κυδαλίμοιο,
 Δήμῳ ἐνὶ Τρώων, ὅτι πάσχομεν ἄλγέ' Ἀχαιοί·
 Οὐ γάρ πω ἴδον ὧδε θεὸς ἀναφανδὰ φιλεῦντας,
 Ὡς κείνῳ ἀναφανδὰ παράσατο Παλλὰς Ἀθήνη·
 Εἴ σ' ἔτῳς ἐθέλοι φιλέειν, κήδοιτό τε θυμῷ,
 Τῷ κέν τις κείνων γε καὶ ἐκλελάθοιτο γάμοιο.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦυδα·
 ὦ γέρον, ἔπω τῆτο ἔπος τελέεσθαι οἴω·
 Λίην γὰρ μέγα εἶπες· ἄγῃ μ' ἔχει· ἐκ ἂν ἔμοιγε
 Ἐλπομένῳ τὰ γένοιτ', ἐδ' εἰ θεοὶ ὥς ἐθέλοιεν.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Τηλέμαχε, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων;
 Ῥεῖα θεός γ' ἐθέλων καὶ τηλόθεν ἄνδρα σαῶσαι.

Βελοίμην δ' αὖν ἔγωγε καὶ ἄλγεα πολλὰ μογήσας
 Οἴκαδ' ἔλθέμεναι καὶ νόσιμον ἥμαρ ἰδέσθαι,
 ἢ ἔλθὼν ἀπολέσθαι ἐφέςιος, ὥς Ἀγαμέμνων
 ὦλεθ', ὑπ' Αἰγίδοιο δόλῳ καὶ ἥς ἀλόχοιο.
 Ἀλλ' ἦτοι θάνατον μὲν ὁμοῖον εἰδὲ θεοὶ περ
 Καὶ φίλῳ ἀνδρὶ δύνανται ἀλαλκέμεν, ὅππότε κεν δῇ
 Μοῖρ' ὀλοὴ κατέλῃσι τανηλεγέος θανάτοιο.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦυδα·
 Μέντορ, μηκέτι ταῦτα λεγόμεθα, κηδόμενοί περ·
 Κεῖνῳ δ' ἐκ ἔτι νόσος ἐτήτυμος, ἀλλὰ οἱ ἤδη
 Φρέσσαντ' ἀθάνατοι θάνατον καὶ κῆρα μέλαιναν.
 Νῦν δ' ἐθέλω ἔπος ἄλλο μεταλῆσαι καὶ ἔρεσθαι
 Νέσορ· ἐπεὶ περὶοιδε δίκας ἠδὲ φρένιν ἄλλων·
 Τεῖς γὰρ δῇ μὲν φασιν ἀνάξασθαι γένε' ἀνδρῶν·
 Ὡσε μοι ἀθανάτοισι ἰνδάλλεταί εἰσορᾶσθαι.
 ὦ Νέσορ Νηληϊάδῃ, σὺ δ' ἀληθὲς ἐνίσπε,
 Πῶς ἔθαν' Ἀτρεΐδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων;
 Πῶς Μενέλαος ἔην; τίνα δ' αὐτῷ μήσατ' ὄλεθρον
 Αἰγίδος δολόμητις; ἐπεὶ κτάνε πολλὸν ἀρείῳ.
 ἢ ἐκ Ἀργεος ἦεν Ἀχαιῶν, ἀλλὰ πῃ ἄλλῃ

Πλάζετ' ἐπ' ἀνθρώπους, ὁ δὲ θαρσήσας κατέπεφνε;
 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
 Τοίγαρ ἐγώ τοι, τέκνον, ἀληθέα πάντ' ἀγορεύσω·
 Ἦτοι μὲν τόδῃ κ' αὐτὸς οἶεαι, ὥς κεν ἐτύχθῃ·
 Εἰ ζώντ' Αἴγιοτον ἐνὶ μεγάροισιν ἔτετμεν
 Ἀτρεΐδης, Τροίηθεν ἰὼν, ξανθὸς Μενέλαος,
 Τῷ κέ οἱ εἰδὲ θανόντι χυτὴν ἐπὶ γαῖαν ἔχευαν,
 Ἀλλ' ἄρα τόνγε κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατέδαψαν
 Κείμενον ἐν πεδίῳ ἐκάς ἄστεος· εἰδὲ κέ τίς μιν
 Κλαῦσεν Ἀχαιϊάδων· μάλα γὰρ μέγα μῆσατο ἔργον.
 Ἡμεῖς μὲν γὰρ κείθι πολέας τελέοντες ἀέθλους
 Ἡμεῖθ'· ὁ δ' εὐκηλος μυχῶ Ἀργεος ἱπποδότοιο
 Πόλλ' Ἀγαμεμνονέην ἄλοχον θέλγεσθ' ἐπέεσσιν·
 Ἡ δ' ἦτοι τὸ πρὶν μὲν ἀναΐνετο ἔργον ἀεικὲς
 Δῖα Κλυταιμνήστρη, φρεσὶ γὰρ κέχρητ' ἀγαθῇσι·
 Πὰρ γὰρ ἔην καὶ αἰοιδὸς ἀνὴρ, ὃ πόλλ' ἐπέτελλεν
 Ἀτρεΐδης, Τροίηνδ' ἐκὼν, εἰδυῖα ἀκοιτίν.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ μιν μοῖρα θεῶν ἐπέδησε δαμῆναι,
 Δὴ τότε τὸν μὲν αἰοιδὸν ἄγων ἐς νῆσον ἐξήμην
 Κάλλιπεν οἰωνοῖσιν ἔλωρ καὶ κύριμα γενέσθαι·

Τὴν δ' ἐθέλων ἐθέλυσαν ἀνήγαγεν ὄνδε δόμονδε.
 Πολλὰ δὲ μηρί' ἔκχε θεῶν ἱεροῖς ἐπὶ βωμοῖς,
 Πολλὰ δ' ἀγάλματ' ἀνῆψεν, ὑφάσματα τε, χρυσόν τε,
 Ἐκτελέσας μέγα ἔργον, ὃ ἔποτε ἔλπετο θυμῷ.
 Ἡμεῖς μὲν γὰρ ἅμα πλέομεν Τροίηθεν ἰόντες,
 Ἀτρεΐδης καὶ ἐγὼ, φίλα εἰδότες ἀλλήλοισιν·
 Ἀλλ' ὅτε Σένιον ἱεὸν ἀφικόμεθ', ἄκρον Ἀθηνῶν,
 Ἐνθα κυβερνήτην Μενελάε Φοῖβος Ἀπόλλων
 Οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχόμενος κατέπεφνε,
 Πηδάλιον μετὰ χερσὶ θεῶσθι νηὸς ἔχοντα,
 Φρόντιν Ὀνητορίδην, ὃς ἐκαίνυτο φῦλ' ἀνθρώπων
 Νῆα κυβερνήσας, ὁπότε σπέρχοιεν ἄελλαί.
 Ὡς ὁ μὲν ἔνθα κατέσχετ', ἐπειγόμενός περ ὁδοῖο,
 Ὅφρ' ἔταρον θάπλοι, καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερίσσειεν.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ κείνος, ἰὼν ἐπὶ οἶνοπα πόντον
 Ἐν νηυσὶ γλαφυρῇσι, Μαλαιῶν ὄρος αἰπὺ
 Ἰξε θεῶν, τότε δὴ συγερὴν ὁδὸν εὐρυόπα Ζεὺς
 Ἐφράτατο, λιγέων δ' ἀνέμων ἐπ' αὐτμένα χεῦε,
 Κύματά τε τροφόντα, πέλωεα, ἴσα ὄρεσσιν.
 Ἐνθα διατμήξας, τὰς μὲν Κρήτην ἐπέλασεν,

Ἴχι Κύδωνες ἔναιον, Ἰαρδάνε ἀμφὶ ῥέεθρα.
 Ἔσι δέ τις λισσὴ αἰπὴιά τε εἰς ἄλλα πέτρη,
 Ἐσχατῇ Γόρτυνος, ἐν ἡεροιδεῖ πόντῳ.
 Ἐνθα Νότος μέγα κῦμα ποτὶ σκαῖον ῥίον ὤθει
 Ἐς Φαισόν· μικρὸς δὲ λίθος μέγα κῦμ' ἀποέργει.
 Αἱ μὲν ἄρ' ἐνθ' ἦλθον, σπασθῇ δ' ἤλυξαν ὄλεθρον
 Ἄνδρες, ἀτὰρ νῆάς γε ποτὶ σπιλάδεσσιν ἔαξαν
 Κύματ'· ἀτὰρ τὰς πέντε νέας κυανοπρωγείας
 Αἰγυπῶ ἐπέλαυσε φέρον ἀνέμιός τε καὶ ὕδωρ.
 Ὡς ὁ μὲν ἐνθα πολὺν βίοτον καὶ χρυσὸν ἀγείρων
 Ἠλᾶτο ξὺν νηυσὶν ἐπ' ἄλλοθρόος ἀνθρώπους.
 Τόφρα δὲ ταῦτ' Αἰγιάδος ἐμήσατο οἶκοφι λυγρὰ,
 Κτεῖνας Ἀτρεΐδην· δέδμητο δὲ λαὸς ὑπ' αὐτῷ.
 Ἐπ' ἰάετες δ' ἦναυσε πολυχρῆσοιο Μυκῆνης·
 Τῷ δέ οἱ ὀγδοάτῳ κακὸν ἤλυθε δῖος Ὀρέσης
 Ἀψ' ἀπ' Ἀθηναίων, κατὰ δ' ἔκτανε πατροφονῆα,
 Αἰγιάδον δολόμητιν, ὅς οἱ πατέρα κλυτὸν ἔκτα.
 Ἦτοι ὁ τὸν κτεῖνας δαίνυ τάφον Ἀργείοισιν
 Μητρὸς τε συγεγῆς καὶ ἀνάλκιδος Αἰγιάδοιο·
 Αὐτῆμαρ δέ οἱ ἦλθε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,

Πολλὰ κτήματ' ἄγων, ὅσα οἱ νέες ἄχθος ἄεργον.
 Καὶ σὺ, φίλος, μὴ δῆτ' ἀδόμεν ἀπο τῆλ' ἀλάληστο,
 Κτήματά τε περὶ λειπὼν, ἄνδρας τ' ἐν σοῖσι δόμοισιν
 Οὕτω ὑπερφιάλεις· μή τοι κατὰ πάντα φάγῃσι
 Κτήματα δαοσάμενοι, σὺ δὲ τηϋσίην ὁδὸν ἔλθῃς.
 Ἄλλ' ἐς μὲν Μενέλαον ἐγὼ κέλομαι καὶ ἄνωγα
 Ἐλθεῖν· κεῖνος γὰρ νέον ἄλλοθεν εἰλήλυσθεν
 Ἐκ τῶν ἀνθρώπων, ὅθεν ἐκ ἔλποιτό γε θυμῷ
 Ἐλθέμεν, ὅντινα πρῶτον ἀποσφῆλωσιν ἄελλα
 Ἐς πέλαγος μέγα τοῖον· ὅθεν τέ περ ἐσθ' οἰωνοὶ
 Αὐτόετες οἰχνεῦσιν, ἐπεὶ μέγα τε, δεινὸν τε.
 Ἄλλ' ἴθι νῦν σὺν νηὶ τε σῇ καὶ σοῖς ἐτάροισιν·
 Εἰ δ' ἐθέλεις πρὸς, πάρα τοι δίφρος τε καὶ ἵπποι,
 Πὰρ δέ τοι υἷες ἐμοὶ, οἳ τοι πομπῆες ἔσονται
 Ἐς Λακεδαιμόνα δῖαν, ὅθι ξανθὸς Μενέλαος.
 Λίσσεται δέ μιν αὐτὸν, ἵνα νημερτὲς ἐνίσπῃ·
 Ψεῦδος δ' ἐκ ἐρέει· μάλα γὰρ πεπνυμένος ἐστίν.
 Ὡς ἔφατ'· ἥελιος δ' ἄρ' ἔδυ καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθε.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 ὦ γέρον, ἦτοι ταῦτα κατὰ μοῖραν κατέλεξας·

Ἄλλ' ἄγε, τήμνετε μὲν γλώσσας, κεράαδε δὲ οἶνον,
 Ὅφρα Ποσειδάωνι καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισι
 Σπείσαντες κοίτοιο μεδώμεθα· τοῖο γὰρ ὤρη.
 Ἦδη γὰρ φάος οἴχεθ' ὑπὸ ζόφον· εἰδὲ ἔοικε
 Δητὰ θεῶν ἐν δαίτῃ θαλασέμεν, ἀλλὰ νέεσθαι.
 Ἦ ῥα Διὸς θυγάτηρ, τοὶ δ' ἔκλυον αὐδήσας.
 Τοῖσι δὲ κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν,
 Κῆροι δὲ κρητῆρας ἐπεσέψαντο ποτοῖο·
 Νώμησαν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπαρξάμενοι δεπάεσσι·
 Γλώσσας δ' ἐν πύρρῃ βάλλον, ἀνιστάμενοι δ' ἐπέλειβον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ σπείσαν τ', ἐπιόν θ', ὅσον ἤθελε θυμὸς,
 Δὴ τότε Ἀθηναίη καὶ Τηλέμαχος θεοειδὴς
 Ἀμφω ἰέσθην κοίλῃν ἐπὶ νῆα νέεσθαι.
 Νέσῳ δ' αὖ κατέρυκε καθαρπλόμενος ἐπέεσσι·
 Ζεὺς τόγ' ἀλεξήσῃ, καὶ ἀθανάτοι θεοὶ ἄλλοι,
 Ὡς ὑμεῖς παρ' ἐμείῳ θοὴν ἐπὶ νῆα κίοιτε,
 Ὡσε τευ ἢ παρὰ πάνπαν ἀνείμονος, ἢ ἐπ' ἐνιχεῖ,
 Ὡ, ἔτε χλαῖναι καὶ ῥήγεα πόλλ' ἐνὶ οἴκῳ,
 Οὐτ' αὐτῷ μαλακῶς, ἔτε ξείνοισιν, ἐνεύδειν.
 Αὐτὰρ ἐμοὶ πάρα μὲν χλαῖναι καὶ ῥήγεα καλά.

Οὐ θῆν δὴ τῷδ' ἀνδρὸς Ὀδυσῆος φίλος υἱὸς
 Νηὸς ἐπ' ἱκεῖόφιν καταλέξεταί, ὅφρ' ἂν ἔγωγε
 Ζῶω' ἔπειτα δὲ παῖδες ἐνὶ μεγάροισι λῖπωνται,
 Ξείνης ξενίζειν, ὅσις κ' ἐμὰ δῶμαθ' ἵκηται.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Εὖ δὴ ταῦτά γ' ἔφησα, γέρον φίλε· σοὶ δὲ ἔοικε
 Τηλέμαχον πείθεσθαι, ἐπεὶ πολὺ κάλλιον ἔτω.
 Ἄλλ' ἔτος μὲν νῦν σοι ἅμ' ἔψεται, ὅφρα κεν εὖδῃ
 Σοῖσιν ἐνὶ μεγάροισιν· ἐγὼ δ' ἐπὶ νῆα μέλαιναν
 Εἴμ', ἵνα θαρσύνω θ' ἐτάρως, εἴπω τε ἕκαστα·
 Οἷος γὰρ μετὰ τοῖσι γεραίτερος εὐχομαι εἶναι,
 Οἱ δ' ἄλλοι φιλότῃτι νεώτεροι ἄνδρες ἔπονται
 Πάντες ὀμηλικήν μεγαθύμῃς Τηλεμάχοιο.
 Ἔνθα κε λεξαίμην κοίλῃ παρὰ νηὶ μελαίνῃ
 Νῦν· ἀτὰρ ἤϊωθεν μετὰ Καύκωνας μεγαθύμους
 Εἴμ', ἔνθα χρεῖός μοι ὀφέλλεται, ἔτι νέον γε,
 Οὐδ' ὀλίγον· σὺ δὲ τῷτον, ἐπεὶ τεὸν ἵκετο δῶμα,
 Πέμψον σὺν δῖφρῳ τε καὶ υἱέϊ· δὸς δέ οἱ ἵππους,
 Οἳ τοι ἐλαφρότατοι θείειν, καὶ χάριτος ἄριστοι.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη,

Φήνη εἰδομένη· θάμβος δ' ἔλε πάντας ἰδόντας.
 Θαύμαζεν δ' ὁ γεραίος, ὅπως ἴδεν ὀφθαλμοῖσι·
 Τηλεμάχῃ δ' ἔλε χεῖρα, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 ὦ φίλος, οὐ σε ἔολπα κακὸν καὶ ἀναλκιν ἔσεσθαι,
 εἰ δὴ τοι νέω ὧδε θεοὶ πομπῆες ἔπονται.
 οὐ μὲν γάρ τις ὅσ' ἄλλος Ὀλύμπια δώματ' ἐχόντων,
 ἄλλὰ Διὸς θυγάτηρ ἀγγελίῃ Τειτογένεια,
 ἥ τοι καὶ πατέρ' ἐσθλὸν ἐν Ἀργείοισιν ἐτίμα.
 ἄλλὰ, Ἄνασ', ἴληθι, δίδωθι δέ μοι κλέος ἐσθλόν,
 αὐτῷ, καὶ παιδέσσι, καὶ αἰδοίῃ παρκακοίτι·
 σοὶ δ' αὖ ἐγὼ ρέξω βῆν ἦνιν, εὐρυμέτωπον,
 Ἀδμήτην, ἣν ἔπω ὑπὸ ζυγὸν ἤγαγεν ἀνὴρ.
 τήν τοι ἐγὼ ρέξω, χρυσὸν κέρασιν περικεῖρας.
 ὧς ἔφατ' εὐχόμενος· τῇ δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη.
 τοῖσιν δ' ἡγεμόνευε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ,
 γιάσι, καὶ γαμβροῖσιν, ἐὰ πρὸς δώματα καλά.
 ἄλλ' ὅτε δώμαθ' ἵκοντο ἀγακλυτὰ τοιοῦτο ἀνακτος,
 ἔξείης ἔζοντο κατὰ κλισίας τε θρόνους τε.
 τοῖς δ' ὁ γέρων ἐλθόντων ἀνὰ κρητῆρα κέρασεν
 οἶνον ἡδυπότιον, τὸν ἐνδεκάτω ἐνιαυτῷ

Ὀδῖξεν ταμίην, καὶ ἀπὸ κρηδεμνον ἔλυσε·
 Τῷ δ' ἄ γέρων κρητῆρα κεράσσεται· πολλὰ δ' Ἀθήνη
 Εὐχεται ἀποσπένδων, κέρη Διὸς Αἰγίοχοιο.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ σπείσαν τ', ἐπίον θ', ὅσον ἤθελε θυμὸς,
 Οἱ μὲν κακκείοντες ἔβαν οἰκόνδε ἕκαστος·
 Τὸν δ' αὐτῷ κοίμησε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ
 Τηλέμαχον, φίλον υἱὸν Ὀδυσῆος θείοιο,
 Τρητοῖς ἐν λεχέεσσιν, ὑπ' αἰθέστη ἐριδούπῳ·
 Πὰρ δ' ἄρ' εὐμμελίην Πεισίσρατον, ὄρχαμον ἀνδρῶν,
 Ὅς οἱ ἔτ' ἡΐθεος παίδων ἦν ἐν μεγάροισιν.
 Αὐτὸς δ' αὖτε καθεῦθε μυχῷ δόμου ὑψηλοῖο·
 Τῷ δ' ἄλοχος δέσποινα λέχος πρόσσυε καὶ εὐνήν.
 Ἦμος δ' ἠεργένηκα φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 Ὄρνυτ' ἄρ' ἐξ εὐνῇφι Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
 Ἐκ δ' ἐλθὼν κατ' ἄρ' ἕζετ' ἐπὶ ξεστοῖσι λίθοισιν,
 Οἱ οἱ ἔσαν προπάροιθε θυράων ὑψηλάων,
 Λευκοὶ, ἀποσίλβοντες ἀλείφατος· οἷς ἐπὶ μὲν πρὸν
 Νηλεὺς ἴζεσκεν, θεόφιν μῆστωρ ἀτάλαντος·
 Ἀλλ' ὁ μὲν ἤδη κηρὲ δαμείς Ἀἰδὸςδε βεβήκει.
 Νέστωρ αὖ τὸτ' ἐφίξε Γερήνιος, ἕξος Ἀχαιῶν,

Σκῆπτρον ἔχων· περὶ δ' υἷες ἀολλέες ἠγέρεθοντο,
 Ἐκ θαλάμων ἐλθόντες, Ἐχέφρων τε, Στρατίας τε,
 Περσεύς τ', Ἀρητός τε, καὶ ἀντίθεος Θρασυμήδης·
 Τοῖσι δ' ἔπειθ' ἔκτος Πεισίσρατος ἤλυθεν ἥρως·
 Παρ δ' ἄρα Τηλέμαχον θεοείκελον εἶσαν ἄγοντες.
 Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
 Καρπαλίμως μοι, τέκνα φίλα, κρηήνατ' ἐέλδωρ,
 Ὅφρ' ἦτοι πρῶτίσιν θεῶν ἰλάσομ' Ἀθήνην,
 Ἥ μοι ἐναργῆς ἦλθε θεὸς ἐς δαῖτα θάλειαν.
 Ἀλλὰ γ' ὁ μὲν πρὸ δῖον δ' ἐπὶ βῆν' ἵτω, ὄφρα τάχιστα
 Ἐλθῇσιν, ἐλάσῃ δὲ βοῶν ἐπιβασκόλος ἀνὴρ.
 Εἷς δ' ἐπὶ Τηλεμάχῃ μεγαθύμῃ νῆα μέλαιναν
 Πάντας ἰὼν ἐπάρξας ἀγέτω, λιπέτω δὲ δὺ' οἴκῃ·
 Εἷς δ' αὖ χρυσοχόον Λαέρκεα δεῦρο κελεύω
 Ἐλθεῖν, ὄφρα βοὸς χρυσὸν κέρῃσιν περιχέυῃ.
 Οἱ δ' ἄλλοι μένεν' αὐτῷ ἀολλέες· εἶπατε δ' εἰσω
 Δμῶῃσιν κατὰ δώματ' ἀγακλυτὰ δαῖτα πένεσθαι,
 Ἐσθρας τε, ξύλα τ' ἀμφὶ, καὶ ἀγλαὸν οἰσέμεν ὕδωρ.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐποίπνουν ἦλθε μὲν ἄρ' βῆς
 Ἐκ πρὸ δ' ἦλθον δὲ θοῆς παρὰ νηὸς εἵσης

Τηλεμάχῃς ἑταροὶ μεγάλῃτορος· ἦλθε δὲ χαλκεὺς,
 Ὅπλ' ἐν χερσὶν ἔχων χαλκήϊα, πείρατα τέχνης,
 Ἀκμονά τε, σφύραν τ', εὐποίητόν τε πυράγην,
 Οἷσιν τε χρυσὸν εἰργάζετο· ἦλθε δ' Ἀθήνη,
 Ἰρῶν ἀντιόωσα· γέρον δ' ἵππηλάτα Νέσῳ
 Χρυσὸν ἔδωχ'· ὃ δ' ἔπειτα βοὸς κέρασιν περιχεῦεν
 Ἀσκήσας, ἵν' ἀγαλμα θεὰ κεχάροίτο ἰδοῦσα.
 Βῆν δ' ἀγέτην κερῶν Στρατίος καὶ δῖος Ἐχέφρων·
 Χέρνιβα δὲ σφ' Ἀρητος ἐν ἀνθεμόεντι λέβητι
 Ἦλυθεν ἐκ θαλάμοιο φέρον· ἐτέρη δ' ἔχεν ἑλᾶς.
 Ἐν κανέῳ· πῶλεκυν δὲ μενεπτόλεμος Θρασυμήδης
 Ὄξυν ἔχων ἐν χειρὶ παρίσατο, βῆν ἐπικόψων.
 Περσεὺς δ' ἀμνίον εἶχε· γέρον δ' ἵππηλάτα Νέσῳ
 Χέρνιβά τ' ἐλοχύτας τε κατήσχετο· πολλὰ δ' Ἀθήνη
 Εὐχετ' ἀπαρχόμενος, κεφαλῆς τείχας ἐν πυρὶ βάλλων.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' εὕξαντο, καὶ ἐλοχύτας προβάλοντο,
 Αὐτίκα Νέσορος υἱός, ὑπέρθυμος Θρασυμήδης,
 Ἦλασεν ἄγχι σᾶς· πῶλεκυσ δ' ἀπέκοψε τένοντας
 Αὐχενίης, λῦσεν δὲ βοὸς μένος· αἴ δ' ὀλόλυξαν
 Θυγατέρες τε, νυοί τε, καὶ αἰδοίη παρὰκοίτις

Νέσφορος, Εὐρυδίκη, τρέσβα Κλυμένοιο θυγατρῶν.
 Οἱ μὲν ἔπειτ' ἀνελόντες ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης
 Ἔσχον' ἀτὰρ σφάξεν Πεισίστρατος, ὄρχαμος ἀνδρῶν.
 Τῆς δ' ἐπεὶ ἐκ μέλαν αἷμα ῥύη, λίπε δ' ὅσέα θυμὸς,
 Αἰψ' ἄρα μιν δέχευαν ἄφαρ δ' ἐκ μηρία τάμνον
 Πάντα κατὰ μοῖραν, κατὰ τε κνίσσῃ ἐκάλυψαν,
 Δίπτυχα ποιοήσαντες, ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμοθέτησαν.
 Καῖε δ' ἐπὶ σχίζῃς ὁ γέγων, ἐπὶ δ' αἵθοπα οἶνον
 Λεῖβε· νέοι δὲ παρ' αὐτὸν ἔχον πεμπώεσσι χερσίν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἐκάη, καὶ σπλάγχν' ἐπάσαντο,
 Μίσυλλόν τ' ἄρα τ' ἄλλα, καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν,
 ὦπτων δ', ἀκροπόρῃς ὀβελὸς ἐν χερσίν ἔχοντες.
 Τόφρα δὲ Τηλέμαχον λῆσεν καλὴ Πολυκάστη,
 Νέσφορος ὀπλοτάτῃ θυγάτῃς Νηληϊάδαο.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ λῆσέν τε, καὶ ἔχρισεν λίπ' ἐλαίῳ,
 Ἀμφὶ δὲ μιν φᾶρος καλὸν βάλεν ἠδὲ χιτῶνα,
 Ἐκ ῥ' ἀσαμίνθε βῆ, δέμας ἀθανάτοισιν ὁμοῖος·
 Παρ δ' ἄρα Νέσφορ' ἰὼν κατ' ἄρ' ἔζετο, ποιμένι λαῶν.
 Οἱ δ' ἐπεὶ ὥπτησαν κρέ' ὑπέστερα, καὶ ἐρύσαντο,
 Δαίνυνθ' ἐζόμενοι ἐπὶ δ' ἀνέρες ἐσθλοὶ ὄροντο,

Οἶνον ἐνοικοχοεῦντες ἐνὶ χρυσείοις δεπάεσσιν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
 Παιῖδες ἐμοὶ, ἄγε, Τηλεμάχῳ καλλίτριχας ἵππους
 Ζεύξαθ' ὑφ' ἄρματ' ἄγοντες, ἵνα πρῆσθῃσιν ὁδοῖο.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τῷ μάλα μὲν κλύον ἤδ' ἐπίθοντο·
 Καρπαλίμως δ' ἐζευξαν ὑφ' ἄρμασιν ὠκέας ἵππους.
 Ἐν δὲ γυνὴ ταμὴν σῖτον καὶ οἶνον ἔθηκεν,
 Ὅψα τε, οἷα ἔδουσι διοτρεφέες βασιλῆες.
 Ἄν δ' ἄρα Τηλέμαχος περικαλλέα βῆσατο δίφρον·
 Πὰρ δ' ἄρα Νεστορίδης Πεισίστρατος, ὄρχαμος ἀνδρῶν,
 Ἐς δίφρον τ' ἀνέβαινε, καὶ ἠνία λάζετο χερσὶ·
 Μάσιξεν δ' ἐλάαν, τὼ δ' ἐκ ἄκοντε πετέεσθην
 Ἐς πεδίον, λιπέτην δὲ Πύλῃσιν αἰπὺ πτολίεθρον.
 Οἱ δὲ πανημέριοι σείον ζυγὸν ἀμφὶς ἔχοντες.
 Δύσετό τ' ἥελιος, σκιάωντό τε πᾶσαι ἀγυιαί.
 Ἐς Φηρᾶς δ' ἵκοντο, Διοκλῆος ποτὶ δῶμα,
 Υἱέος Ὀρσιλόχοιο, τὸν Ἀλφειὸς τέκε παῖδα.
 Ἐνθα δὲ νύκτ' αἶσαν· ὁ δὲ τοῖς παρ' ξείνια θῆκεν.
 Ἦμος δ' ἠειγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,

Ἴππους τ' ἐζεύγνυντ', ἀνά θ' ἄρματα ποικίλ' ἔβαινον·
Ἐκ δ' ἔλασαν προθύροιο, καὶ αἰθέσης ἐριδούπης·
Μάσιξεν δ' ἐλάαν, πὼ δ' ἐκ ἄκοντε πέτεσθην.
Ἴξον δ' ἐς πεδίον πύρρηφόρον· ἔνθα δ' ἔπειτα
Ἦνον ὁδὸν τοῖον γὰρ ὑπέκφερον ὠκέες ἵπποι.
Δύσετό τ' ἥελιος, σκιόωντό τε πᾶσαι ἀγυιαί.

ΔΕΛΤΑ
ΤΗΣ
ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ

Δ.

Δέλτα, μάθ' ἀμφὶ πατὸς παρ' Ἀτρεΐδα λοχῶμενος υἱός.

Οἱ δ' ἴξον κοίλῃν Λακεδαίμονα κητώεσσαν·
Πρὸς δ' ἄρα δώματ' ἔλων Μενελάου κυδαλίμοιο.
Τὸν δ' εὖρον δαινύντα γάμον πολλοῖσιν ἔτησιν,
Υἱέος ἠδὲ θυγατρὸς ἀμύμονος, ᾧ ἐνὶ οἴκῳ.
Τὴν μὲν Ἀχιλλῆος ῥηξήνορος υἱεὶ πέμπει·
Ἐν Τροίῃ γὰρ πρῶτον ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν
Δωσέμεναι τοῖσιν δὲ θεοὶ γάμον ἐξετέλειον.
Τὴν ἄρ' ὅγ' ἐνθ' ἵπποισι καὶ ἄρμασι πέμπε νέεσθαι
Μυρμιδόνων πρὸτ' ἄστυ περικλυτὸν, οἷσιν ἀνασεν.
Υἱεὶ δὲ Σπάρτῃθεν Ἀλέκτορος ἤγετο κέρην,
Ὅς οἱ τηλύγετος γένετο κρατερός Μεγαπένθης,

Ἐκ δούλης Ἑλένη δὲ θεοὶ γόνον ἐκ ἔτ' ἔφαινον,
 Ἐπειδὴ τὸ πρῶτον ἐγένεατο παῖδ' ἐρατεινὴν
 Ἑρμιόνην, ἣ εἶδος ἔχε χρυσῆς Ἀφροδίτης.
 Ὡς οἱ μὲν δαίνυντο κατ' ὑψερεφές μέγα δῶμα
 Γείτονες, ἡδὲ ἔται Μενελάου κυδαλίμοιο,
 Τερπόμενοι μετὰ δέ σφιν ἐμέλπετο θεῖος αἰοιδός,
 Φορμίζων· δοιῶ δὲ κυδιστηῆρε κατ' αὐτὸς
 Μολπῆς ἐξάεχοντες ἐδίνεον κατὰ μέσσαν.
 Τῷ δ' αὖτ' ἐν προθύροισι δόμων αὐτῷ τε καὶ ἵππῳ,
 Τηλέμαχος θ' ἥρως καὶ Νέστορος ἀγλαὸς υἱός,
 Στῆσαν· ὁ δὲ προμολὼν ἰδέτο κρείων Ἐτεωνεύς,
 Ὅτρηρός θ' ἐράπων Μενελάου κυδαλίμοιο·
 Βῆ δ' ἵμεν ἀγγελέων διὰ δώματα ποιμένι λαῶν·
 Ἀγχι δ' ἰσάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ξείνῳ δὴ τινε τῷδε, διοτρεφές ὦ Μενέλαε,
 Ἄνδρε δύω, γενεῇ δὲ Διὸς μέγαλοιο εἵκτον.
 Ἀλλ' εἴπ', εἰ σφῶϊν καταλύσομεν ὠκέας ἵππους,
 Ἡ ἄλλον πέμπωμεν ἱκανέμεν, ὅς κε Φιλήση.
 Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 Οὐ μὲν νήπιος ἦσθα, Βοηθείδῃ Ἐτεωνεῦ,

Τὸ πρῶν, ἀτὰρ μὲν νῦν γε, παῖς ὥς, νήπια βάζεις.
 Ἥ μὲν δὴ νῶϊ, ξεινήϊα πολλὰ φαγόντε
 Ἄλλων ἀνθρώπων, δεῦρ' ἰκόμεθ', αἱ κέ ποθι Ζεὺς
 Ἐξοπίσω περ παύσῃ οἴζυος· ἀλλὰ λυ' ἵππας
 Ξείνων, ἐς δ' αὐτὰς πρῶτότερω ἄγε θοινηθῆναι.
 Ὡς φάθ'· ὁ δ' ἐκ μεγάροιο διέσσυτο, κέκλετο δ' ἄλλους
 Ὅτρηες θεράποντας ἅμ' ἐσπέσθαι ἐοῖ αὐτῷ.
 Οἱ δ' ἵππας μὲν ἔλυσαν ὑπὸ ζυγῷ ἰδρώοντας·
 Καὶ τὲς μὲν κατέδησαν ἐφ' ἵππέσσι κάπησι,
 Πὰρ δ' ἔβαλον ζειὰς, ἀνὰ δὲ κρῖ λευκὸν ἔμιξαν·
 Ἄρματα δ' ἐκλιναν πρὸς ἐνώπια παμφανόωντα·
 Αὐτὰς δ' εἰσῆγον θεῖον δόμον· οἱ δὲ ἰδόντες
 Θαύμαζον κατὰ δῶμα διοτρεφέος βασιλῆος.
 Ὡσε γὰρ ἡελίεα αἶγλη πέλεν, ἥε σελήνης,
 Δῶμα κατ' ὑψερεφές Μενελάεα κυδαλίμοιο.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπησαν ὀρώμενοι ὀφθαλμοῖσιν,
 Ἔς ῥ' ἀσαμίνθας βάντες εὐξέσας λῆσαντο.
 Τὲς δ' ἐπεὶ ἔν δμῳαὶ λῆσαν καὶ χρεῖσαν ἐλαίῳ,
 Ἀμφὶ δ' ἄρα χλαίνας ἔλας βάλλον ἠδὲ χιτῶνας,
 Ἔς ῥα θεόνεος ἔζοντο παρ' Ἀτρείδην Μενέλαον.

Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχόῳ ἐπέχευε φέρεσσι
 Καλῇ, χρυσεῇ, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,
 Νίψαθαι· παρὰ δὲ ξυστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν.
 Σῆτον δ' αἰδοίῃ ταμίῃ παρέθηκε φέρεσσι,
 Εἶδατα πολλ' ἐπιθεῖσα, χαριζομένη παρεόντων·
 Δαιτὺς δὲ κρειῶν πίνοντας παρέθηκεν αἰείρας
 Παντοίων· παρὰ δὲ σφι τίθει χρύσεια κύπελλα.
 Τὼ καὶ δεικνύμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 Σίτε θ' ἀπλεῶν, καὶ χαίρετον· αὐτὰρ ἔπειτα
 Δείπνε πασσυμένῳ εἰρησόμεθ', οἵτινες ἔσόν
 Ἄνδρῶν· οὐ γὰρ σφῶν γε γένος ἀπόλωλε τοκῆων,
 Ἄλλ' ἀνδρῶν γένος ἐσὲ διοτρεφέων βασιλῆων,
 Σκηπτόχων, ἐπεὶ οὐ κε κακοὶ τοῖσδε τέκοιεν.
 Ὡς φάτο· καὶ σφιν νῶτα βοὸς παρὰ πύονα θῆκεν,
 Ὅπ' ἐν χερσὶν ἔλων, τά ῥα οἱ γέρεα πάρευσαν αὐτῷ.
 Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱάλλον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 Δὴ τότε Τηλέμαχος προσεφώνεε Νέστορος υἱόν,
 Ἄγχι σχῶν κεφαλὴν, ἵνα μὴ πευθοῖάθ' οἱ ἄλλοι
 Φεάζω, Νεστορίδῃ, τῷ μῶ κεχαρισμένε θυμῷ,

Χαλκῆ τε σεροπὴν καδδῶματα ἤχηεντα,
 Χρυσῆ τ', ἡλέκτρα τε, καὶ ἀργύρεα, ἥδ' ἐλέφαντος·
 Ζηνὸς περ τοιήδε γ' Ὀλυμπίῃς ἐνδοθεν αὐλή·
 Ὅσα τάδ' ἄσπετα πολλὰ σέβας μ' ἔχει εἰσορῶντα.
 Τῶ δ' ἀγορεύοντος ξύνετο ξανθὸς Μενέλαος,
 Καὶ σφεας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Τέκνα φίλ', ἦτοι Ζηνὶ βροτῶν ἐκ ἂν τις ἐρίζοι
 Ἀθάνατοι γὰρ τῶγε δόμοι καὶ κτήματ' ἔασιν.
 Ἀνδρῶν δ' ἢ κέν τίς μοι ἐρίσεται, ἢ ἐκὼν ἐκί,
 Κτήμασιν ἢ γὰρ πολλὰ παθὼν καὶ πόλλ' ἐπαληθεύς
 Ἠγαγόμεν ἐν νηυσὶ, καὶ ὀγδοάτῳ ἔτει ἦλθον·
 Κύπρον, Φοινίκην τε, καὶ Αἰγυπλίῃς ἐπαληθεύς,
 Αἰθίοπας θ' ἰκόμεν, καὶ Σιδονίῃς, καὶ Ἑρεμβῆς,
 Καὶ Λιβύην, ἵνα τ' ἄρνες ἄφαρ κεραοὶ τελέθῃσι.
 Τεῖς γὰρ τίκτει μῆλα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτόν.
 Ἐνθα μὲν ἔτε ἀνάξ ἐπιδευῆς, ἔτε τι ποιμήν,
 Τυρῆ καὶ κρειῶν, ἐδὲ γλυκεροῖο γάλακτος·
 Ἀλλ' αἰεὶ παρέχουσιν ἐπηετανὸν γάλα θῆσθαι.
 Ἔως ἐγὼ πρὸς κείνα πολὺν βίοτον συναγείρω
 Ἠλώμην, τέως μοι ἀδελφεὸν ἄλλος ἔπεφνε,

Λάτρη, ἀνωϊστὶ, δόλῳ ἐλομένης ἀλόχοιο.
 Ὡς ἔτοι χαίρων τοῖσδε κτεάτεσσιν ἀνάσσει.
 Καὶ πατέρων τάδε μέλλετ' ἀκχέμεν, οἵτινες ὑμῖν
 Εἰσὶν· ἐπεὶ μάλα πολλὸν ἔπαθον, καὶ ἀπώλεσα οἶκον,
 Εὖ μάλα ναιετάοντα, κεχανδότα πολλὰ καὶ ἐσθλά.
 ὣν ὄφελον τριτάτην πρὸς ἔχων ἐν δώμασι μοῖραν
 Ναίειν, οἳ δ' ἄνδρες σοοὶ ἔμμεναι, οἳ τότε ὄλοντο
 Τροίῃ ἐν εὐρείῃ, ἑκάς Ἄργεος ἱπποβοότιο.
 Ἄλλ' ἔμπησ' πάντας μὲν ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων,
 Πολλάκις ἐν μεγάροισι κατῆμενος ἡμετέροισιν,
 Ἄλλοτε μὲν τε γόῳ φρένα τέρπομαι, ἄλλοτε δ' αὖτε
 Παύομαι· αἰψήρως δὲ κόρος κρυεροῖο γόοιο.
 Τῶν πάντων οὐ τῶσον ὀδύρομαι, ἀχνύμενός περ,
 Ὡς ἐνός, ὅσε μοι ὕπνον ἀπεχθαίρει καὶ ἐδωδὴν
 Μνωομένῳ· ἐπεὶ ἔστις Ἀχαιῶν τόσ' ἐμόγησεν,
 Ὅσ' Ὀδυσσεὺς ἐμόγησε καὶ ἤρατο· τῷ δ' ἄρ' ἐμελλεν
 Αὐτῷ κῆδ' ἐσεσθαι, ἐμοὶ δ' ἄχος αἰὲν ἄλαστον
 Κεῖν, ὅπως δὴ δηρὸν ἀποίχεται· εἰδὲ τι ἴδμεν,
 Ζῶει ὅγ', ἢ τέθνηκεν· ὀδύροντά μιν νῦν αὖτὸν
 Λαέρτης θ' ὁ γέρων καὶ ἐχέφρων Πηνελόπεια,

Τηλέμαχος δ' ὃν ἔλειπε νέον γεγαῶτ' ἐνὶ οἴκῳ.
 Ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα πατὴρ ὕφ' ἡμέρον ὥρσε γόοιο.
 Δάκρυ δ' ἀπὸ βλεφάρων χαμάδις βάλε, πατὴρ ἀκέσας,
 Χλαῖναν πορφυρέην ἀντ' ὀφθαλμοῖν ἀνασχών
 Ἀμφοτέρησιν χερσὶ· νόησε δέ μιν Μενέλαος·
 Μερμήριξε δ' ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 Ἡέ μιν αὐτὸν πατὴρ ἐάσειε μνηστῆραι,
 Ἡ πρῶτ' ἐξερέοιτο, ἑκάστ' τε μυθήσαιο.
 Ἔως ὃ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 Ἐκ δ' Ἑλένη θαλάμοιο θυώδεος ὑψορόφοιο
 Ἠλυθεν, Ἀρτέμιδι χρυσηλακάτῳ εἰκυῖα·
 Τῇ δ' ἄρ' ἄμ' Ἀδρήση κλισίην εὐτυκτον ἔθηκεν·
 Ἀλκίππη δὲ τάπητα φέρεν μαλακὰ ἐρίοιο·
 Φυλῶ δ' ἀργύρεον τάλαρον φέρε, τὸν οἱ ἔδωκεν
 Ἀλκάνδρη, Πολύβοιο δάμαρ, ὃς ἑναὶ ἐνὶ Θήβης
 Αἰγυπλῆς, ὅθι πλεῖστα δόμοις ἐνὶ κτήματα κεῖται·
 Ὃς Μενελάῳ δῶκε δὴ ἀργυρέας ἀσπαμίνθας,
 Δοιῖς δὲ τρίποδας, δέκα δὲ χρυσοῖο τάλαντα.
 Χωεῖς δ' αὖθ' Ἑλένη ἄλοχος πόρε κάλλιμα δῶρα,
 Χρυσῆν τ' ἡλακάτην, τάλαρόν δ' ὑπόκυκλον ὅπασεν,

Ἀργύρεον, χρυσῷ δ' ἐπὶ χεῖλεα κεκράαντο.
 Τὸν γὰρ οἱ ἀμφίπολος Φυλῶ παρέθηκε φέρουσα,
 Νήματος ἀσκητοῖο βεβυσμένον· αὐτὰρ ἐπ' αὐτῷ
 Ἥλακάτη τετάνυστο, ἰοδιεφές ἔϊρος ἔχουσα.
 Ἔζετο δ' ἐν κλισίῳ, ὑπὸ δὲ θρήνης ποσὶν ἦεν.
 Αὐτίκα δ' ἥ γ' ἐπέεσσι πόσιν ἐρέεινεν ἕκαστα·
 Ἴδμεν δὴ, Μενέλαε διοτρεφές, οἵτινες οἶδε
 Ἀνδρῶν εὐχετόωνται ἱκανέμεν ἡμέτερον δῶ;
 Ψεύσομαι, ἢ ἔτυμον ἐρέω; κέλεται δέ με θυμός.
 Οὐ γάρ πώ τινά φημι εἰκότα ὧδε ἰδέσθαι
 Οὔτ' ἀνδρ', ἔτε γυναῖκα, (σέβας μ' ἔχει εἰσορῶσαν)
 Ὡς ὅδ' Ὀδυσῆος μεγαλήτορος υἱὶ ἔοικε
 Τηλεμάχῳ, τὸν ἔλειπε νέον γεγαῶτ' ἐνὶ οἴκῳ.
 Κείνος ἀνὴρ, ὅτ' ἐμεῖο κυνῶπιδος εἵνεκ' Ἀχαιοὶ
 ἦλθεθ' ὑπὸ Τροίην, πόλεμον θρασὺν ὀρμαίνοντες.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 Οὔτω νῦν καὶ ἐγὼ νοέω, γύναι, ὥς σὺ εἴσκεις·
 Κεῖνε γὰρ τοιοῖδε πόδες, τοιαῖδε τε χεῖρες,
 Ὀφθαλμῶν τε βολαί, κεφαλὴ τ', ἐφύπερθε τε χαῖται.
 Καὶ νῦν ἦτοι ἐγὼ μεμνημένος ἀμφ' Ὀδυσῆϊ

Μυθεόμην ὅσα κείνος οἷζυσας ἐμόγησεν
 Ἀμφ' ἐμοί, αὐτὰρ ὃ πικρὸν ὑπ' ὀφρύσι δάκρυον εἶβε,
 Χλαῖναν πορφυρέην ἀντ' ὀφθαλμοῖν ἀνασχών.
 Τὸν δ' αὖ Νεσρείδης Πεισίστρατος ἀντίον ἦυδα·
 Ἀτρείδῃ Μενέλαε διοτρεφές, ὄρχαμε λαῶν,
 Κεῖνε μέντοι ὅδ' υἱὸς ἐτήτυμον, ὥς ἀγορεύεις·
 Ἀλλὰ σαόφρων ἐσὶ, νεμεσᾶται δ' ἐνὶ θυμῷ,
 Ὡδ' ἐλθὼν τὸ πρῶτον, ἐπεσβολίας ἀναφαίνειν
 Ἄντα σέθεν, τῷ νῶϊ, θεῷ ὥς, τερπόμεθ' αὐδῇ.
 Αὐτὰρ ἐμὲ προσέηκε Γερήνιος ἱππότα Νέσωρ,
 Τῷ ἅμα πομπὸν ἔπεισται· ἐέλδετο γάρ σε ἰδέσθαι,
 Ὅφρα οἱ ἢ τι ἔπος ὑποθήσεται, ἢ τι ἔργον.
 Πολλὰ γὰρ ἄλγέ' ἔχει πατρὸς παῖς οἰχομένοιο
 Ἐν μεγάροισ, ὧ μὴ ἄλλοι ἀοασητῆρες ἔωσιν·
 Ὡς νῦν Τηλεμάχῳ ὁ μὲν οἷχεται, εἰδὲ οἱ ἄλλοι
 Εἴσ', οἳ κεν κατὰ δῆμον ἀλάλκοιεν κακότητα.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ φίλῃς ἀνέρος υἱὸς ἐμὸν δῶ
 Ἴκεθ', ὃς εἴνεκ' ἐμεῖο πολλεῖς ἐμόγησεν ἀέθλης·
 Καί μιν ἔφην ἐλθόντα φιλησέμεν ἔξοχον ἄλλων

Ἀργείων, εἰ νῶϊν ὑπὲρ ἄλλα νόσον ἔδωκε
 Νηυσὶ θοῇσι γενέσθαι Ὀλύμπιος εὐρυόπα Ζεὺς.
 Καὶ κέν οἱ Ἀργεῖ νάσσα πόλιν, καὶ δῶματ' ἔτευξα,
 Ἐξ Ἰθάκης ἀγαγὼν σὺν κτήμασι καὶ τέκεϊ ὦ,
 Καὶ πᾶσιν λαοῖσι, μίαν πόλιν ἐξαλαπάξας,
 Αἰ περὶ ναιετάουσιν, ἀνάσσονται δὲ ἐμοὶ αὐτῶ.
 Καὶ κε θάμ' ἐνθάδ' ἐόντες ἐμισγόμεθ'· ἔδδ' κεν ἡμέας
 Ἄλλο δέ κριενεν φιλέοντέ τε τεσπομένω τε,
 Πρὶν γ' ὅτε δὴ θανάτοιο μέλαν νέφος ἀμφεκάλυψεν.
 Ἀλλὰ τὰ μὲν περ μέλλεν ἀγάζεσθαι θεὸς αὐτὸς,
 Ὃς κῆνον δύστηνον ἀνόσιμον οἶον ἔθηκεν.
 Ὡς φάτο· τοῖσι δὲ πᾶσιν ὑφ' ἡμέρον ὦρσε γόοιο.
 Κλαῖε μὲν Ἀργεῖη Ἑλένη Διὸς ἐκγεγαυῖα,
 Κλαῖε δὲ Τηλέμαχος τε καὶ Ἀτρεΐδης Μενέλαος·
 Οὐδ' ἄρα Νέστορος υἱὸς ἀδακρύτῳ ἔχεν ὅσπερ
 Μνήσατο γὰρ κατὰ θυμὸν ἀμύμονος Ἀντιλόχοιο,
 Τὸν ῥ' Ἥδ' ἐκτενε φαεινῆς ἀγλαὸς υἱός·
 Τῷ ὅγ' ἐπιμνηθεῖς ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευεν·
 Ἀτρεΐδῃ, περὶ μὲν σε βροτῶν πεπνυμένον εἶναι
 Νέσῳ φάσχ' ὁ γέγων, ὅτ' ἐπιμνησαίμεθα σείο

Οἷσιν ἐνὶ μεγάροισι, καὶ ἀλλήλους ἐρέοιμεν.
 Καὶ νῦν, εἴτι περ ἐστὶ, τίθωτό μοι· οὐ γὰρ ἔγωγε
 Τέρομαι ὀδυρόμενος μεταδόξπιος· ἀλλὰ καὶ ἥως
 Ἔοιτα ἡριγένεια· νεμεσῶμαι γε μὲν ἔδεν
 Κλαίειν, ὅς κε θάνησι βροτῶν καὶ πότμον ἐπίσπη.
 Τῷτό νυ καὶ γέρας οἶον οἷζυροῖσι βροτοῖσι,
 Κείραδά τε κόμην, βαλέειν τ' ἀπὸ δάκρυ παρειῶν.
 Καὶ γὰρ ἐμὸς τέθνηκεν ἀδελφεός, ἔτι κάκιστος
 Ἀργείων· μέλλεις δὲ σὺ ἰδμεναί· οὐ γὰρ ἔγωγε
 Ἦντησ', ἔδδ' ἰδόν· περὶ δ' ἄλλων φασὶ γενέσθαι
 Ἀντίλοχον, πένρι μὲν θείειν ταχύν, ἠδὲ μαχήτην.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 ὦ φίλ', ἐπεὶ τόσα εἶπες, ὅσ' ἂν πεπνυμένος ἀνὴρ
 Εἴποι καὶ ῥέξειε, καὶ ὅς προγενέσσερος εἴη·
 Τοῖς γὰρ καὶ πατρός, ὃ καὶ πεπνυμένα βάζεις·
 ῥεῖα δ' ἀγέγνωτος γόνος ἀνέρος, ᾧ τε Κρονίων
 Ὀλβον ἐπικλώσῃ γαμέοντί τε γεινομένῳ τε·
 ὧς νῦν Νέστορι δῶκε διαμπερές ἥματα πάντα,
 Αὐτὸν μὲν λιπαρῶς γηρασκέμεν ἐν μεγάροισιν,
 Υἱέας αὖ πινυτάς τε καὶ ἔγχεσιν εἶναι ἀρίστους.

Ἡμεῖς δὲ κλαυθρὸν μὲν εἰσόμεν, ὃς πρὶν ἐτύχθη
 Δόρυπ' δ' ἐξαῦτις μνησώμεθα, χερσὶ δ' ἐφ' ὕδωρ
 Χευάντων· μῦθοι δὲ καὶ ἡῶθεν περ ἔσονται
 Τηλεμάχῳ καὶ ἐμοὶ, διαειπόμεν ἀλλήλοισιν.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀσφαλίῳ δ' ἄρ' ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευεν,
 Ὅτρηρός θ' ἐράπων Μενελάῳ κυδαλίμοιο.
 Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱάλλον.
 Ἐνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησ' Ἑλένη Διὸς ἐκγεγαυῖα·
 Αὐτίκ' ἄρ' εἰς οἶνον βάλε φάρμακον, ἔνθεν ἔπινον,
 Νηπενθές τ', ἄχολόν τε, κακῶν ἐπίληθον ἀπάντων·
 Ὃς τὸ καταβρόχθειν, ἐπὴν κρητῆρι μιγείη,
 Οὐκ ἂν ἐφημέριός γε βάλοι κατὰ δάκρυ παρειῶν,
 Οὐδ' εἴ οἱ κατατεθναίῃ μήτηρ τε πατήρ τε,
 Οὐδ' εἴ οἱ προπάροιθεν ἀδελφεόν, ἢ φίλον υἱόν,
 Χαλκῶ δ' ἡϊόωεν, ὃ δ' ὀφθαλμοῖσιν ὄρωτο.
 Τοῖα Διὸς θυγάτης ἔχε φάρμακα μητιόεντα,
 Ἐδλὰ, τὰ οἱ Πολύδαμνα πόρεν Θῶνος παρὰ κοιτίτι,
 Αἰγυπλίῃ τῇ πλεῖστα φέρει ζείδωρος ἄρετρα
 Φάρμακα, πολλὰ μὲν ἐδλὰ μεμιγμένα, πολλὰ δὲ λυγρὰ.
 Ἰητρὸς δὲ ἕκαστος ἐπιστάμενος περὶ πάντων

Ἄνθρώπων ἧ γὰρ Παϊήονός εἰσι γενέθλης.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐνέηκε, κέλευσέ τε οἶνοχοῆσαι,
 Ἐξαῦτις μύθοισιν ἀμειβομένη προσέειπεν·
 Ἀτρεΐδῃ Μενέλαε διοτρεφές, ἠδὲ καὶ οἶδε
 Ἀνδρῶν ἐσθλῶν παῖδες, ἀτὰρ θεὸς ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλῳ
 Ζεὺς ἀγαθὸν τε κακὸν τε δίδοι· δύναται γὰρ ἅπαντα·
 Ἦτοι νῦν δαίνυθε καθήμενοι ἐν μεγάροισι,
 Καὶ μύθοις τέρπεσθε· εἰκότα γὰρ καταλέξω.
 Πάντα μὲν ἔκ ἀν' ἐγὼ μυθήσομαι ἐσθ' ὀνομήνῳ,
 Ὅσοι Ὀδυσῆος ταλασίφρονός εἰσιν ἄεθλοι·
 Ἀλλ' οἷον τόδ' ἔρεξε καὶ ἔτλη καρτερός ἀνὴρ
 Δήμῳ ἐνὶ Τρώων, ὅθι πάσχετε πῆματ' Ἀχαιοί·
 Αὐτὸν μιν πληγῆσιν ἀεικελίῃσι δαμάσας,
 Σπῆρσα καὶ ἀμφ' ὤμοισι βαλὼν, οἰκῇ ἑοικώς,
 Ἀνδρῶν δυσμενέων κατέδυ πόλιν εὐρυάγυιαν.
 Ἄλλῳ δ' αὐτὸν Φωτὶ κατακρύπτῳ ἦϊσκε
 Δέκτῃ, ὃς ἔδεν τοῖος ἦν ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν
 Τῷ ἱκελος κατέδυ Τρώων πόλιν· οἱ δ' ἀβάκησαν
 Πάντες· ἐγὼ δέ μιν οἷ᾽ ἀνέγνων τοῖον ἑόντα,
 Καὶ μιν ἀνηρώτων· ὁ δὲ κερδοσύνη ἀλέεινεν.

Ἄλλ' ὅτε δὴ μιν ἐγὼν ἐλόευν καὶ χρεῖον ἐλαΐῳ,
 Ἀμφὶ δὲ εἴματα ἔοσα, καὶ ὦμοσα καρτερὸν ὄρκον,
 Μὴ μὲν περὶν Ὀδυσῆα μετὰ Τρώεσσι ἀναφῆναι,
 Πρὶν γε τὸν ἐς νῆας τε θοὰς κλισίας τ' ἀφικέσθαι·
 Καὶ τότε δὴ μοι πάντα νόον κατέλεξεν Ἀχαιῶν.
 Πολλὰς δὲ Τρώων κτείνας ταναήκει χαλκῷ,
 Ἦλθε μετ' Ἀργεῖσσι κατὰ δὲ φρένιν ἤγαγε πολλήν.
 Ἐνθ' ἄλλα Τρωαὶ λίγ' ἐκώκυον· αὐτὰρ ἐμὸν κῆρ
 Χαῖρ', ἐπεὶ ἤδη μοι κραδίη τέτραπτο νέεσθαι
 Ἀψ' οἰκόνδε· ἄτην δὲ μετέστενον, ἣν Ἀφροδίτη
 Δῶχ', ὅτε μ' ἤγαγε κῆισε φίλης ἀπὸ πατρίδος αἵης,
 Παῖδά τ' ἐμήν νοσφισταμένη, θάλαμόν τε, πόσιν τε,
 Οὐ τευ δευόμενον, ἔτ' ἄρ' φρένας, ἔτε τι εἶδος.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, γύναι, κατὰ μοῖραν εἶπες.
 Ἦδὴ μὲν πολέων ἐδάην βεβλήν τε νόον τε
 Ἀνδρῶν ἡρώων, πολλὴν δ' ἐπελήλυθα γαῖαν·
 Ἄλλ' ἔπω τοιῆστον ἐγὼν ἶδον ὀφθαλμοῖσιν,
 Οἷον Ὀδυσῆος ταλασίφρονος ἔσκε φίλον κῆρ·
 Οἷον καὶ πόδε' ἔρεξε καὶ ἔτλη καρτερὸς ἀνὴρ.

Ἴππῳ ἐνὶ ξυσῶ, ἢ ἐνήμεθα πάντες ἄριστοι
 Ἀργείων, Τρώεσσι φόνον καὶ κῆρα φέροντες.
 Ἦλθες ἔπειτα σὺ κῆϊσε· κελευσέμεναι δέ σ' ἔμελλε
 Δαίμων, ὃς Τρώεσιν ἐβόλετο κῦδος ὀρέξαι.
 Καί τοι Διήφοβος θεοείκελος ἔσπετ' ἰσῆ.
 Τεῖς δὲ περὶ σείξας κοῖλον λόχον ἀμφαφώωσα,
 Ἐκ δ' ὀνομακλήδην Δαναῶν ὀνόμαζες ἀρίστους,
 Πάντων Ἀργείων φωνὴν ἴσκεισ' ἀλόχοισιν.
 Αὐτὰρ ἐγὼ, καὶ Τυδείδης, καὶ δῖος Ὀδυσσεύς,
 Ἦμενοι ἐν μέσοισιν, ἀκέσσαμεν ὡς ἐβόησας.
 Νῶϊ μὲν ἀμφοτέρῳ μενεήναμεν ὀρμηθέντε,
 Ἦ ἐξελθέμεναι, ἢ ἐνδοθὲν αἶψ' ὑπακῶσαι·
 Ἀλλ' Ὀδυσσεὺς κατέρυκε καὶ ἔσχεθεν ἱεμένῳ περ.
 Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀκὴν ἔσαν υἷες Ἀχαιῶν·
 Ἀντικλος δέ σέ γ' οἷος ἀμείψασθαι ἐπέεσσιν
 Ἦθελεν· ἀλλ' Ὀδυσσεὺς ἐπὶ μάσακα χερσὶ πίεζε
 Νωλεμέως κρατερῇσι, σάωσε δὲ πάντας Ἀχαιῆς·
 Τόφρα δ' ἔχ', ὄφρα σε νόσφιν ἀπήγαγε Παλλὰς Ἀθήνη.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦ᾽ οὔδα·
 Ἀτρεΐδῃ Μενέλαε διοτρεφές, ὄρχαμε λαῶν,

Ἄλγιον οὐ γάρ οἱ τι τάγ' ἤεκεσε λυγρὸν ὄλεθρον,
 Οὐδ' εἰ οἱ κραδίη γε σιδηρῆ ἐνδοθεν ἦεν.

Ἄλλ' ἄγετ', εἰς εὐνὴν τρέπεθ' ἡμέας, ὅφρα κεν ἦδῃ
 Ὑπνῷ ὑπο γλυκερῷ τερπόμεθα κοιμηθέντες.

Ὡς ἔφατ'· Ἀργεῖη δ' Ἑλένη δμῶϊσι κέλευσε
 Δέμνι' ὑπ' αἰθέσῃ θέμεναι, καὶ ῥήγεα καλὰ
 Πορφύρε' ἐμβαλέειν, σορέσαι τ' ἐφύπερθε τάπητας,
 Χλαίνας τ' ἐνθέμεναι ἑλᾶς καθύπερθε ἔσαιθαι.

Αἱ δ' ἴσαν ἐκ μεγάροιο, δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσαι·
 * Δέμνια δὲ σορέσαν· ἐκ δὲ ξείνης ἄγε κήρυξ.

Οἱ μὲν ἄρ' ἐν προδόμῳ δόμῳ αὐτόθι κοιμήσαντο
 Τηλέμαχος θ' ἥρως καὶ Νέστωρ ἀγλαὸς υἱός.

Ἀτρεΐδης δὲ κάθευδε μυχῶ δόμῳ ὑψηλοῖο,
 Πὰρ δ' Ἑλένη πανύπεπλος ἐλέξατο διὰ γυναικῶν.

Ἦμος δ' ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,

Ὄρνυτ' ἄρ' ἐξ εὐνῆφι βοῆν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 Εἵματα ἐσάμενος· περὶ δὲ ξίφος ὄξυ θέτ' ὦμῳ,

Ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα·

Βῆ δ' ἴμεν ἐκ θαλάμοιο θεῶ ἑναλὶγκίος ἄντην,
 Τηλεμάχῳ δὲ παρῖζεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζε·

Τίπτε δέ σε χρειῶ δεῦρ' ἤγαγε, Τηλέμαχ' ἦρως,
 Ἐς Λακεδαιμόνα δῖαν, ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης;
 Δήμιον, ἢ ἴδιον; τόδε μοι νημερτὲς ἐνίσπε.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦῤα·
 Ἀτρεΐδῃ Μενέλαε διοτρεφές, ὄρχαμε λαῶν,
 Ἥλυθον, εἴ τινα μοι κληιδόνα πατρὸς ἐνίσποις·
 Ἐδΐεταί μοι οἶκος, ὅλωλε δὲ πῖονα ἔργα·
 Δυσμενέων δ' ἀνδρῶν πλείος δόμος, οἳ τέ μοι αἰεὶ
 Μῆλ' ἀδινὰ σφάζουσι, καὶ εἰλίποδας ἑλικας βῆς,
 Μητρὸς ἐμῆς μνηστῆρες ὑπέρβιον ὕβριν ἔχοντες.
 Τένεκα νῦν τὰ σὰ γέναθ' ἱκάνομαι, αἱ κ' ἐτέληθα
 Κεῖνθ' λυγρὸν ὀλέθρον ἐνισπῆν, εἴ πε ὅπωπας
 Ὀφθαλμοῖσι τεοῖσιν, ἢ ἄλλθ' μῦθον ἄκυσας
 Πλαζομένθ' πέει γάρ μιν οἴζυρον τέκε μήτηρ.
 Μηδέ τί μ' αἰδόμενος μειλίσσεο, μηδ' ἐλεαίρων,
 Ἀλλ' εὖ μοι κατὰλεξον, ὅπως ἦντησας ὀπωπῆς.
 Λίσσομαι, εἴ ποτέ τοί τι πατὴρ ἐμὸς ἐσθλὸς Ὀδυσσεύς
 Ἦ ἔπος, ἢ τι ἔργον, ὑποσᾶς ἐξετέλεσσε
 Δήμῳ ἐν Τρώων, ὅθι πάσχετε πῆματ' Ἀχαιοί·
 Τῶν νῦν μοι μνήσαι, καί μοι νημερτὲς ἐνίσπε.

Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας πρῶτόφῃ ξανθὸς Μενέλαος·
 ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ κρατερόφρονος ἀνδρὸς ἐν εὐνῇ
 ἦθελον εὐνηθῆναι, ἀνάλκιδες αὐτοὶ ἑόντες.
 ὣς δ' ὁπότε ἐν ξυλόχῳ ἔλαφος κρατεροῖο λέοντος
 Νεβρὲς κοιμήσασα νηγενέας γαλαθηνῆς,
 Κνημῆς ἐξερέησι καὶ ἄγχεα ποιήεντα
 Βοσκομένη, ὃ δ' ἔπειτα ἔην εἰσήλυθεν εὐνὴν,
 Ἀμφοτέρωσι δὲ τοῖσιν αἰκέα πότμον ἐφῆκεν·
 ὣς Ὀδυσσεὺς κείνοισιν αἰκέα πότμον ἐφήσει.
 Αἱ γὰρ, Ζεῦ τε πάτερ, καὶ Ἀθηναίη, καὶ Ἀπολλών,
 Τοῖος ἔων, οἷός ποτ' εὐκτιμένη ἐνὶ Λέσβῳ
 Ἐξ ἔριδος Φιλομηλείδῃ ἐπάλαυσεν ἀνασῆς,
 Κάδδ' ἔβαλε κρατερῶς, κεχάροντο δὲ πάντες Ἀχαιοί,
 Τοῖος ἔων μνηστῆρσιν ὁμιλήσειεν Ὀδυσσεύς·
 Πάντες κ' ὠκύμοροί τε γενοίατο πικρόγαμοί τε.
 Ταῦτα δ', ἃ μ' ἐρωτᾷς καὶ λίσσασθαι, ἔκ' ἂν ἐγώ γε
 Ἄλλα παρέξ εἵπομι παρακλιδὸν, ἐδ' ἀπατήσω·
 Ἄλλὰ τὰ μὲν μοι εἶπε γέρον ἄλιος νημερτῆς,
 Τῶν ἑδέν τοι ἐγὼ κρύψω ἔπος, ἐδ' ἐπικεύσω.
 Αἰγύπτῳ μ' ἔτι δεῦρο θεοὶ μεμαῶτα νέεσθαι

Ἔσχον, ἐπεὶ οὐ σφιν ἔρεξα τελέεστας ἐκατόμβας·
 Οἱ δ' αἰεὶ βέλοντο θεοὶ μεμνηῖσθαι ἐφετμέων.
 Νῆσος ἔπειτ' αἰεὶ τίς ἐσι πολυκλύσῳ ἐνὶ πόντῳ,
 Αἰγύπτῃ προπάροιθε, Φάρον δέ ἐ κικλήσκουσι,
 Τόσον ἀνευθ', ὅσον τε πανημερίῃ γλαφυρῇ νηῦς
 Ἦυσεν, ἥ λιγυρὸς ἕξος ἐπιπνεύεισιν ὀπιδεν.
 Ἐν δὲ λιμὴν εὖορμος, ὅθεν τ' ἀπὸ νῆας εἴσας
 Ἐς πόντον βάλλουσιν, ἀφυσσάμενοι μέλαν ὕδωρ.
 Ἐνθα μ' ἐείκουσιν ἡματ' ἔχον θεοὶ, εἰδὲ ποτ' ἕξουσι
 Πνεύοντες φαίνονθ' ἀλυσσέες, οἳ ῥά τε νηῶν
 Πομπῆες γίνονται ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.
 Καὶ νῦν κεν ἦν πάντα κατέφθιτο, καὶ μὲν ἀνδρῶν,
 Εἰ μὴ τίς με θεῶν ὀλοφύρατο, καὶ μ' ἐσάωσε,
 Πρωτέος ἰφθίμῃ θυγάτηρ, ἀλίοιο γέροντος,
 Εἰδομένη τῇ γὰρ ῥα μάλιστ' ἀγε θυμὸν ὄρενα·
 Ἦ μ' οἶω ἔρροντι συνήντετο, νόσφιν ἐπαίρων.
 Αἰεὶ γὰρ περὶ νῆσον ἀλώμενοι ἰχθυάσκον
 Γναμπτοῖς ἀγκίστροισιν· ἔτειρε δὲ γαστέρα λιμός.
 Ἦ δ' ἐμεῦ ἄγχι σᾶσα ἔπος φάτο, φώνησέν τε·
 Νήπιος εἷς, ὃ ξεῖνε, λίην τόσον, ἢ ἐχαλίφρων,

Ἡὲ ἐκὼν μεθήης, καὶ τέρπεαι ἄλγεα πάσχων,
 Ὡς δὴ δῆθ' ἐνὶ νήσῳ ἐρύκεαι, ἔδδ' τι τέκμωρ
 Εὐρέμεναι δύνασαι, μινύθει δέ τοι ἦτορ ἐταίρων.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 Ἐκ μὲν τοι ἔρέω, ἥτις σύ πέρ ἐσσι θεάων,
 Ὡς ἐγὼ ἔτι ἐκὼν κατερύκομαι, ἀλλὰ νῦ μέλλω
 Ἀθανάτης ἀλιτέεσθαι, οἱ ἔρανον εὖρυν ἔχουσιν.
 Ἀλλὰ σύ πέρ μοι εἰπέ, θεοὶ δέ τε πάντα ἴσουσιν,
 Ὅσις μὲ ἀθανάτων πεδῖα καὶ ἔδῃσε κελεύθῳ·
 Νόσον θ', ὥς ἐπὶ πόντον ἐλεύσομαι ἰχθυόεντα.
 Ὡς ἐφάμην· ἡ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο διὰ θεάων·
 Τοιγὰρ ἐγὼ τοι, ξεῖνε, μάλ' ἀτρεκέως καταλέξω·
 Πωλεῖται τις δεῦρο γέρον ἄλιος νημερτής,
 Ἀθάνατος Πρωτεὺς Αἰγύπτιος, ὅσε θαλάσσης
 Πάσης βένθεα οἶδε, Ποσειδάωνος ὑποδμῶς·
 Τόνδε τ' ἐμόν φασιν πατέρ' ἔμμεναι, ἠδὲ τεκέεσθαι.
 Τόνγ' εἰ πως σὺ δύναιο λοχησάμενος λελαβέσθαι,
 Ὅς κέν τοι εἴπησιν ὁδὸν καὶ μέτρα κελεύθῳ,
 Νόσον θ', ὥς ἐπὶ πόντον ἐλεύσεαι ἰχθυόεντα.
 Καὶ δέ κέ τοι εἴπησι, διотреφές, αἶ κ' ἐδέλῃδα,

Ὅ, τί τοι ἐν μεγάροισι κακὸν τ' ἀγαθὸν τε τέτυκται,
 Οἰχομένοιο σέθεν δολιχὴν ὁδὸν ἀργαλέην τε.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 Αὐτὴ νῦν φράζου σὺ λόχον θείοιο γέροντος,
 Μὴ πῶς με προῖδων, ἢ ἐπροδαῖς, ἀλέηται·
 Ἀργαλέος γάρ τ' ἐστὶ θεὸς βροτῶ ἀνδρὶ δαμῆναι.
 Ὡς ἐφάμην· ἢ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο διὰ θεάων·
 Τοιγὰρ ἐγὼ τοι, ξεῖνε, μάλ' ἀτρεκέως καταλέξω·
 Ἥμος δ' ἥελιος μέσον ἔρανὸν ἀμφιβεβήκει,
 Τῆμος ἄρ' ἐξ αἰλὸς εἴσι γέρων ἄλιος ἡμερτῆς,
 Πνοῆ ὑπὸ ζεφύροιο, μελαίνῃ φρικὶ καλυφθεῖς,
 Ἐκ δ' ἐλθὼν κοιμᾶται ὑπὸ σπέσσι γλαφυροῖσιν.
 Ἀμφὶ δέ μιν φῶκαι, νέποδες καλῆς Ἀλοσύδης,
 Ἀθρόαι εὐδουσιν, πολίης αἰλὸς ἐξαναδῦσαι,
 Πικρὸν ἀποπνέεισαι αἰλὸς πολυβενθέος ὁδμήν.
 Ἐνθα σ' ἐγὼν ἀγαγῶσα, ἅμ' ἡοῖ φαινομένηφιν,
 Εὐνάσω ἐξέης· σὺ δ' εὖ κρίνασαι ἐταίρους
 Τρεῖς, οἳ τοι παρὰ νηυσὶν εὐοσέλμοισιν ἄριστοι.
 Πάντα δέ τοι ἐρέω ὀλοφώϊα τοῖο γέροντος.
 Φῶκας μὲν τοι πρῶτον ἀριθμήσει, καὶ ἐπείσιν·

Αὐτὰρ ἐπὴν πάσας πεμπάσεται, ἥδ' ἰδῆται,
 Λέξεταί ἐν μέσσησι, νομεὺς ὥς πώεσι μῆλων.
 Τὸν μὲν ἐπὴν δὴ πρῶτα κατευνηθέντα ἰδῆσθε,
 Καὶ τότε ἔπειτ' ὑμῖν μελέτω κάρτος τε βίη τε,
 Αὔθι δ' ἔχειν μεμνῶτα καὶ ἐοσύμενόν περ ἀλύξαι.
 Πάντα δὲ γιγνόμενος πειρήσεται, ὅσ' ἐπὶ γαῖαν
 Ἑρπετὰ γίνονται, καὶ ὕδωρ, καὶ θεσπιδαῖες πύρ.
 Ὑμεῖς δ' ἀσεμφέως ἐχέμεν, μᾶλλον τε πιέζειν.
 Ἀλλ' ὅτε κεν δὴ σ' αὐτὸς ἀνείηται ἐπέεσσι,
 Τοῖος ἔων, οἷόν κε κατευνηθέντα ἰδῆσθε,
 Καὶ τότε δὴ σκέδαί τε βίης, λῦσαί τε γέροντα,
 Ἥρως εἶρεσθαι δέ, θεῶν ὅσις σε χαλέπτει,
 Νόσον θ', ὡς ἐπὶ πόντον ἐλεύσεαι ἰχθυόεντα.
 Ὡς εἰπῶς, ὑπὸ πόντον ἐδύσατο κυμαίνοντα.
 Αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆας, ὅθ' ἔσασαν ἐν ψαμάθοισιν,
 Ἥϊα· πολλὰ δέ μοι κραδίη πόρφυρε κίοντι.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἥδ' ἐθάλασσαν,
 Δόρπον θ' ὀπλισάμεσθ', ἐπὶ τ' ἤλυθεν ἀμβροσίη νύξ.
 Δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
 Ἥμος δ' ἠεργένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,

Καὶ τότε δὴ παρὰ θῖνα θαλάσσης εὐρυπόροιο
 Ἥϊα, πολλὰ θεὸς γυνόμενος· αὐτὰρ ἑταίρους
 Τρεῖς ἄγον, οἷσι μάλιστ' ἀπεποιθεὶς πᾶσαν ἐπ' ἰθύν.
 Τόφρα δ' ἄρ' ἤγ' ὑποδύσα θαλάσσης εὐρέα κόλπον
 Τέσσαρα φωκάων ἐκ πόντος δέρματ' ἐνεικε·
 Πάντα δ' ἔσαν νεόδαρτα· δόλον δ' ἐπεμήδετο πατρί.
 Εὐνάς δ' ἐν ψαμάθοισι διαγλάψας ἀλίσσιν
 Ἦτο μένῃσ'· ἡμεῖς δὲ μάλα σχεδὸν ἤλθομεν αὐτῆς·
 Ἐξείης δ' εὔνησε, βάλεν δ' ἐπὶ δέρμα ἐκάσῳ.
 Κεῖθε δὴ αἰνότατος λόχος ἐπλετο· τείρε γὰρ αἰνῶς
 Φωκάων ἀλιотρεφῶν ὀλοώτατος ὀδμή·
 Τίς γὰρ ἂν εἰναλίῳ παρὰ κήτει κοιμηθεῖη;
 Ἀλλ' αὐτὴ ἐσάωσε, καὶ ἐφράσατο μέγ' ὄνειαρ·
 Ἀμβροσίην ὑπὸ ῥῖνα ἐκάσῳ θῆκε φέρεσα,
 Ἦδὲ μάλα πνέυσαν, ὅλεσε δὲ κήτεος ὀδμήν.
 Πᾶσαν δ' ἡοῖν μένομεν τετλήοτι θυμῷ·
 Φῶκαι δ' ἐξ ἀλὸς ἤλθον ἀολλέες· αἳ μὲν ἔπειτα
 Ἐξῆς ἡνύσσοντο παρὰ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
 Ἐνδῖος δ' ὁ γέρων ἤλθ' ἐξ ἀλὸς, εὔρε δὲ Φώκας
 Ζατρεφέας· πᾶσας δ' ἄρ' ἐπώχετο, λέκτο δ' ἀριθμόν.

Ἐν δ' ἡμέας πρῶτος λέγε κήτεσιν, ἔδ' τι θυμῷ
 Ὡίδα δόλον εἶναι· ἔπειτα δὲ λέκτο καὶ αὐτός.
 Ἡμεῖς δ' αἰψ' ἰάχοντες ἐπεσόμεθ'· ἀμφὶ δὲ χεῖρας
 βάλλομεν· ἔσθ' ὁ γέρον δολίης ἐπελήθετο τέχνης·
 Ἀλλ' ἦτοι πρῶτις Λέων γένετ' ἠϋγένειος,
 Αὐτὰρ ἔπειτα δράκων, καὶ πάρδαλις, ἠδὲ μέγας σῦς·
 Γίνετο δ' ὑγρὸν ὕδωρ, καὶ δένδρεον ὑψιπέτηλον·
 Ἡμεῖς δ' ἀσεμφές ἔχομεν τετλήοτι θυμῷ·
 Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἀνιάζ' ὁ γέρον, ὀλοφώϊα εἰδώς,
 Καὶ τότε δὴ μ' ἐπέεσσιν ἀνειρόμενος προσέειπε·
 Τίς νύ τοι, Ἀτρεΐος υἱέ, θεῶν συμφράσαστο βεβλᾶς,
 Ὅφρα μ' ἔλοις ἀέκοντα λοχησάμενος; τέο σε χεῖρ;
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 Οἶδα, γέρον· τί με ταῦτα παρατροπέων ἐρεεῖνεις;
 Ὡς δὴ δῆθ' ἐνὶ νήσῳ ἐρύκομαι, ἔδ' τι τέκμωρ
 Εὐρέμεναι δύναμαι, μινύθει δέ μοι ἔνδοθεν ἦτορ.
 Ἀλλὰ σύ πέρ μοι εἶπε, θεοὶ δέ τε πάντα ἴσασιν,
 Ὅσις μ' ἀθανάτων πεδᾶα καὶ ἔδῃσε κελεύθει·
 Νόσον θ', ὥς ἐπὶ πόντον ἐλεύσομαι ἰχθυόοντα.
 Ὡς ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὖτις ἀμειβόμενος προσέειπεν·

Ἀλλὰ μάλ' ὠφελLES Διί τ' ἄλλοισίν τε θεοῖσι
 ῥέξας ἱερὰ κάλ' ἀναδαινέμεν, ὄφρα τάχιστα
 Σὴν ἐς πατρίσθ' ἴκοιο, πλέων ἐπὶ οἴνοπα πόντον.
 Οὐ γάρ τοι πρὶν μοῖρα φίλῃς τ' ἰδέειν, καὶ ἰκέσθαι
 Οἶκον εὐκτίμενον καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν,
 Πρὶν γ' ὅτ' ἂν Αἰγύπτιο διΐπετέος ποταμοῖο
 Αὖτις ὕδωρ ἔλθῃς, ῥέξῃς θ' ἱερὰς ἐκατόμβας
 Ἀθανάτοισι θεοῖσι, τοὶ ἕρπνον εὐρὺν ἔχουσι·
 Καὶ τότε τοι δώσωσιν ὁδὸν θεοὶ, ἣν σὺ μενοινᾷς.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἔμοιγε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ,
 Οὐνεκά μ' αὖτις ἀνώγειν ἐπ' ἡεροειδέα πόντον
 Αἰγυπτόνθ' ἵεναι, δολιχὴν ὁδὸν ἀργαλέην τε.
 Ἀλλὰ καὶ ὥς μιν ἔπεσσιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 Ταῦτα μὲν ἔτω δὴ τελέω, γέρον, ὥς σὺ κελεύεις.
 Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ, καὶ ἀτρεκέως κατὰλεξον,
 Εἰ πάντες σὺν νηυσὶν ἀπήμονες ἦλθον Ἀχαιοὶ,
 Οὓς Νέστωρ καὶ ἐγὼ λίπομεν Τροίηθεν ἰόντες,
 Ἥε τις ὦλετ' ὀλέθρῳ ἀδευκέϊ ἥς ἐπὶ νηὸς,
 Ἥε φίλων ἐν χερσὶν, ἐπεὶ πόλεμον τολύπευσεν;
 Ὡς ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὖτις ἀμειβόμενος προσέειπεν·

Ἀτρείδῃ, τί με ταῦτα δαίρεαι; ἔδὲ τί σε χεῖρ
 Ἰδυμεναι, ἔδὲ δαῖναι ἐμὸν νόον; ἔδὲ σέ φημι
 Δὴν ἄκλαυτον ἔσεσθαι, ἐπὶν εὖ πάντα πύσθῃαι·
 Πολλοὶ μὲν γὰρ τῶνδε δάμεν, πολλοὶ δὲ λίποντο·
 Ἀρχοὶ δ' αὖ δύο μῆνοι Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
 Ἐν νόσῳ ἀπόλοντο· μάχῃ δέ τι καὶ σὺ παρήδα·
 Εἷς δ' ἔτι περ ζωὸς κατερύκεται εὐρέϊ πόντῳ,
 Αἴας μὲν μετὰ νηυσὶ δάμνη δολιχηρέτμοισι·
 Γυρῆσιν μὲν πρῶτα Ποσειδάων ἐπέλασε
 Πέτρῃσιν μεγάλῃσι, καὶ ἐξεσάωσε θαλάσσης.
 Καὶ νῦν κεν ἔκφυγε κῆρα, καὶ ἐχθόμενός περ Ἀθήνη,
 Εἰ μὴ ὑπερφίαλον ἔπος ἔκβαλε, καὶ μέγ' ἀάδῃ·
 Φῆ ῥ' ἀέκητι θεῶν φυγέειν μέγα λαῖτμα θαλάσσης·
 Τῷ δὲ Ποσειδάων μεγάλ' ἐκλυεν αὐδῆσαντος·
 Αὐτίκ' ἔπειτα τρεῖαιναν ἐλὼν χερσὶ σιβαρῆσιν
 Ἦλασε Γυραίην πέτρην, ἀπὸ δ' ἔσχισεν αὐτήν·
 Καὶ τὸ μὲν αὐτόθι μέινει, τὸ δὲ τρύφος ἔμπεσε πόντῳ,
 Τῷ ῥ' Αἴας τὸ πρῶτον ἐφεζόμενος μέγ' ἀάδῃ·
 Τὸν δ' ἐφόρει κατὰ πόντον ἀπείρονα κυμαίνοντα,
 Ὡς ὁ μὲν ἐνθ' ἀπόλωλεν, ἐπεὶ πῖεν ἀλμυρὸν ὕδωρ.

Σὸς δὲ πρὶς ἐκφυγε κῆρας ἀδελφεὸς, ἦ δ' ὑπάλυξεν,
 Ἐν νηυσὶ γλαφυρῇσι· σάωσε δὲ πότνια Ἥρη.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἐμελλε Μαλειαῶν ὄρος αἰπὺ
 Ἰξεῖσθαι, τότε δὴ μιν ἀναρπάξασα θύελλα
 Πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα φέρει, μεγάλα σενάχοντα,
 Ἀγρῆ ἐπ' ἐσχατιήν, ὅθι δώματα ναῖε Θυέσης
 Τὸ πρὶν, ἀπὰρ τότε ἔναμε Θυεσιάδης Αἰγιάδος.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ κείθεν ἐφαίνετο νόσος ἀπήμων,
 Ἀψ δὲ θεοὶ ἔξον σρέψαν, καὶ οἴκαδ' ἵκοντο·
 Ἦτοι ὁ μὲν χαίρων ἐπεβήσετο πατρίδος αἰῆς,
 Καὶ κύνει ἀπτόμενος ἦν πατρίδα· πολλὰ δ' ἀπ' αὐτῆ
 Δάκρυα θερμὰ χέοντ', ἐπεὶ ἀσπασίως ἶδε γαῖαν.
 Τὸν δ' ἄρ' ἀπὸ σκοπιῆς εἶδε σκοπὸς, ὃν ῥα καθεῖσεν
 Αἰγιάδος δολόμητις ἄγων· ὑπὸ δ' ἔσχετο μισθόν,
 Χρυσῆ δοιὰ τάλαντα· φύλασσε δ' ὄγ' εἰς ἐνιαυτὸν,
 Μὴ ἐλάθοι παριῶν, μνήσαιο δὲ θέριδος ἀλκῆς.
 Βῆ δ' ἵμεν ἀγγελέων πρὸς δώματα ποιμένι λαῶν.
 Αὐτίκα δ' Αἰγιάδος δολίην ἐφρέσασατο τέχνην·
 Κρινόμενος κατὰ δῆμον εἴκοσι φῶτας ἀρίστους,
 Εἶσε λόχον, ἐτέρωθι δ' ἀνώγει δαῖτα πένεσθαι.

Αὐτὰρ ὃ βῆ καλέων Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν,
 Ἴπποισιν καὶ ὄχεσφιν, ἀεικέα μερμηρίζων.
 Τὸν δ' ἐκ εἰδότη ὄλεθρον ἀνήγαγε, καὶ κατέπεφνε
 Δειπνίους, ὥς τίς τε κατέκτανε βῆν ἐπὶ Φάτῃ.
 Οὐδέ τις Ἀτρεΐδῳ ἐπάρων λίπεθ', οἳ οἱ ἔποντο,
 Οὐδέ τις Αἰγίδῳ· ἀλλ' ἔκταθεν ἐν μεγάροισιν.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἔμοιγε κατεκλάσθη Φίλον ἦτορ·
 Κλαῖον δ' ἐν ψαμάθοισι κατῆμένος· εἶδέ νύ μοι κῆρ
 Ἦθελ' ἔτι ζῶειν, καὶ ὄραν Φάος ἡελίοιο.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κλαίων τε κυλινδόμενός τ' ἐκορέσθη,
 Δὴ τότε με προσέειπε γέρον ἄλιος νημερτής·
 Μηκέτι, Ἀτρεΐος υἱέ, πολὺν χρόνον ἀσκελές ἔτω
 Κλαῖ', ἐπεὶ ἐκ ἀνυσίν τινα δήμεν· ἀλλὰ τάχιστα
 Πείρα, ὅπως κεν δῇ σὴν πατρίδα γαῖαν ἱκῆαι.
 Ἥ γάρ μιν ζῶόν γε κιχήσεαι, ἢ κεν Ὀρέσης
 Κτεῖνεν ὑποφθάμενος· σὺ δέ κεν τάφῳ ἀντιβολήσῃς.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐμοὶ κραδίη καὶ θυμὸς ἀγένηως
 Αὖτις ἐνὶ στήθεσσι, καὶ ἀχνυμένῳ περ, ἰάνθῃ·
 Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερύοντα προσηύδα·
 Τέτῃς μὲν δῇ οἶδα· σὺ δὲ τρίτον ἄνδρ' ὀνόμαζε,

Ὅσῃς ἔτι ζωὸς κατερύκεται εὐρέϊ πόντῳ,
 Ἡὲ θανόν· ἐθέλω δὲ, καὶ ἀχνύμενός περ, ἀκῆσαι.
 Ὡς ἐφάμην· ὁ δὲ μ' αὖτις ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 Υἱὸς Λαέρτεω, Ἰθάκῃ ἐνὶ οἰκίᾳ ναίων·
 Τὸν δ' ἴδον ἐν νήσῳ θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντα,
 Νύμφης ἐν μεγάροισι Καλυψῆς, ἥ μιν ἀνάγκη
 Ἴσχει· ὁ δ' οὐ δύναται ἦν πατρίδα γαῖαν ἰκέσθαι·
 Οὐ γάρ οἱ πάρα νῆες ἐπήρετμοι, καὶ ἑταῖροι,
 Οἳ κέν μιν πέμποιεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.
 Σοὶ δ' οὐ θέσφατόν ἐστι, διотреφές ὦ Μενέλαε,
 Ἄργει ἐν ἵπποδότῳ θανέειν καὶ πότμον ἐπισπῆν·
 Ἀλλὰ σ' ἐς Ἥλύσιον πεδῖον καὶ πείρατα γαίης
 Ἀθάνατοι πέμψουσιν, ὅθι ξανθὸς Ῥαδάμανθυσ·
 Τῇ περ ῥήϊσῃ βιοτὴ πέλει ἀνθρώποισιν·
 Οὐ νιφετὸς, ἔτ' ἄρ' χειμῶν πολὺς, ἔτε ποτ' ὄμβρος,
 Ἀλλ' αἰεὶ ζεφύροιο λιγυπνεύοντας αἴτας
 Ὠκεανὸς ἀνίησιν, ἀναψύχειν ἀνθρώπους·
 Οὔνεκ' ἔχεις Ἑλένην, καὶ σφιν γαμβρὸς Διὸς ἐσσι.
 Ὡς εἰπὼν, ὑπὸ πόντον ἐδύσατο κυμαίνοντα.
 Αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆας ἅμ' ἀντιθέοις ἐτάροισιν

Ἡῖα· πολλὰ δέ μοι κραδίη πρόφυγε κίοντι.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλθομεν ἠδὲ θάλασσαν,
 Δόρπον θ' ὀπλισάμεθ', ἐπὶ τ' ἤλυθεν ἀμβροσίη νύξ,
 Δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
 Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
 Νῆας μὲν πάμπρωτον ἐρύσσιμεν εἰς ἄλλα δῖαν,
 Ἐν δ' ἰσθὺς τιθέμεσθα καὶ ἰσθία νηυσὶν εἴσῃς·
 Ἐν δὲ καὶ αὐτοὶ βάντες ἐπὶ κληῖσι κάθιζον·
 Ἐξῆς δ' ἐζόμενοι πολλὴν ἄλα τύπτον ἐρετμοῖς.
 Ἀψ δ' εἰς Αἰγύπτιο διίπετέος ποταμοῖο
 Στῆσαι νέας, καὶ ἔρεξα τεληέους ἐκατόμβας.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κατέπαυσα θεῶν χόλον αἰὲν ἐόντων,
 Χεῦ' Ἀγαμέμνονι τύμβον, ἵν' ἄσβεστον κλέος εἴη.
 Ταῦτα τελευτήσας νεόμην· ἔδοσαν δέ μοι ἔθρον
 Ἀθάνατοι, τοί μ' ὦκα Φίλην ἐς πατρίδ' ἐπεμψαν.
 Ἀλλ' ἄγε νῦν, ἐπίμενον ἐνὶ μεγάροισιν ἐμοῖσιν,
 Ὅφρα κεν ἐνδεκάτῃ τε δωδεκάτῃ τε γένηται
 Καὶ τότε σ' εὖ πέμψω, δώσω δέ τοι ἀγλαὰ δῶρα,
 Τρεῖς ἵππους καὶ δίφρον εὖξοον· αὐτὰρ ἔπειτα
 Δώσω καλὸν ἄλειπον, ἵνα σπένδῃσθα θεοῖσιν

Ἀθανάτοισι, ἐμέθεν μεμνημένος ἥματα πάντα.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦ᾽ οὔδα·
 Ἀτρεΐδῃ, μὴ δὴ με πολὺν χρόνον ἐνθάδ' ἔρυκε.
 Καὶ γάρ κ' εἰς ἐνιαυτὸν ἐγὼ παρὰ σοί γ' ἀνεχοίμην
 ἥμενος, εἰδὲ κέ μ' οἶκός ἐλοι πάρος, εἰδὲ τοκήων·
 Αἰνῶς γὰρ μύθοισιν ἔπεσσί τε σοῖσιν ἀκῶων
 Τέρπομαι· ἀλλ' ἤδη μοι ἀνιάζουσιν ἐταῖροι
 Ἐν Πύλῳ ἠγαθή· σὺ δέ με χρόνον ἐνθάδ' ἔρύκεις.
 Δῶρον δ', ὅ, τί κέ μοι δοίης, κειμήλιον ἔστω·
 Ἴππῃ δ' εἰς Ἰθάκην ἐκ ἄξομαι, ἀλλὰ σοι αὐτῷ
 Ἐνθάδε λείψω ἄγαλμα· σὺ γὰρ πεδίοιο ἀνάσσεις
 Εὐρέος, ὃ ἐνὶ μὲν λωτὸς πολὺς, ἐν δὲ κύπριον,
 Πυροί τε, ζειαί τε, ἰοί· εὐρυφυῆς κρεῖ λευκόν.
 Ἐν δ' Ἰθάκῃ ἔτ' ἄρ' ἀρόμοι εὐρέες, ἔτε τι λειμῶν
 Αἰγίβοτος, καὶ μᾶλλον ἐπήρατος ἵπποβοτόιο.
 Οὐ γάρ τις νήσων ἱππήλατος, εἰδ' εὐλείμων,
 Αἶψ' ἀλὶ κεκλίαται· Ἰθάκῃ δέ τε καὶ περὶ πασέων.
 Ὡς φάτο· μείδῃσεν δὲ βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 Χεῖρὶ τέ μιν κατέρεξεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Αἵματος εἰς ἀγαθοῖο, Φίλον τέκος, οἷ' ἀγορεύεις.

Τοιγὰρ ἐγὼ τοι ταῦτα μετασῆσω· δύναμαι γάρ.

Δώρων δ', ὅσ' ἐν ἐμῷ οἴκῳ κειμήλια κείται,

Δώσω, ὃ κάλλιστον καὶ τιμνέσατόν ἐστιν.

Δώσω τοι κρητῆρα τετυγμένον· ἀργύρεος δὲ

Ἔστιν ἅπας, χρυσῷ δ' ἐπὶ χεῖλεα κεκράανται·

Ἔργον δ' Ἡφαίστοιο· πόρεν δὲ ἔ Φαίδιμος ἥρως,

Σιδονίων βασιλεὺς, ὅθ' ἐὸς δόμος ἀμφεκάλυψε

Κεῖσέ με νοσήσαντα· τειν δ' ἐθέλω τόδ' ὀπάσαι.

Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.

Δαιτυμόνες δ' ἐς δώματ' ἴσαν θείη βασιλῆος·

Οἱ δ' ἦγον μὲν μῆλα, φέρον δ' εὐήνορα οἶνον·

Σῆτον δὲ σφ' ἄλοχοι καλλικρήδεμνοι ἔνεικαν.

Ὡς οἱ μὲν περὶ δεῖπνον ἐνὶ μεγάροισι πένοντο.

Μνηστῆρες δὲ πάροιθεν Ὀδυσῆος μεγάροιο

Δίσκοισιν τέρποντο καὶ αἰγανέησιν ἰέντες

Ἐν τυκτῷ δαπέδῳ, ὅθι περ πάρος ὕδριν ἔχεσκον.

Ἀντίνοος δὲ καθῆτο καὶ Εὐρύμαχος θεοειδῆς,

Ἀρχοὶ μνηστῆρων, ἀρετῇ δ' ἔσαν ἔξοχ' ἀριστοί·

Τοῖς δ' υἱὸς Φρονόιοι Νοήμων ἐγγύθεν ἑλθὼν,

Ἀντίνοον μύθοισιν ἀναιρέμενος προτέειπεν·

Ἀντίνο', ἣ ῥά τι ἴδμεν ἐνὶ φρεσὶν, ἥε καὶ ἐκί,
 Ὅππότε Τηλέμαχος νείτ' ἐκ Πύλου ἡμαθόεντος;
 Νῆά μοι οἴχετ' ἄγων· ἐμὲ δὲ χρεὼ γίνεται αὐτῆς,
 Ἥλιδ' ἐς εὐρύχορον διαβήμεναι, ἔνθα μοι ἵπποι
 Δώδεκα θήλεια, ὑπὸ δ' ἡμίονοι ταλαεργοὶ
 Ἀδμῆτες· τῶν κέν τιν' ἐλασάμενος δαμασαίμην.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἀνὰ θυμὸν ἐθάμβεον· οὐ γὰρ ἔφαντο
 Ἐς Πύλον οἴχεσθαι Νηληϊόν, ἀλλὰ περ αὐτῷ
 Ἀγρῶν, ἣ μήλοισι παρέμμεναι, ἥε συῶτῃ.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος προσέφη Εὐπείθεος υἱός·
 Νημερτές μοι ἐνίσπε, πότε ὥχετο, καὶ τίνες αὐτῷ
 Κῆροι ἔποντ' Ἰθάκης ἐξαίρετοι, ἣ ἐοὶ αὐτῷ
 Θῆτές τε δμῶές τε; δύνατό γε καὶ τὸ τελέεσθαι;
 Καὶ μοι τῆτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὅφρ' εὖ εἰδῶ,
 Ἥ σε βίῃ ἀέκοντος ἀπηύρατο νῆα μέλαιναν,
 Ἥ ἐκὼν οἱ δῶκας, ἐπεὶ προσπτύξατο μύθῳ;
 Τὸν δ' υἱὸς Φρονίοιο Νοήμων ἀντίον ἤυδα·
 Αὐτὸς ἐκὼν οἱ δῶκα· τί κεν ῥέξειε καὶ ἄλλος,
 Ὅππότε ἀνὴρ τοιῆτος, ἔχων μελεδήματα θυμῷ,
 Αἰτίζη; χαλεπὸν κεν ἀνήνασθαι δόσιν εἶη.

Κῆροι δ', οἱ κατὰ δῆμον ἀριεῦσαι μεθ' ἡμέας,
 Οἳ οἱ ἔποντ'· ἐν δ' ἀρχὸν ἐγὼ βαίνοντ' ἐνόησα.
 Μέντορα, ἢ ἔθεόν, τῷ δ' αὐτῷ πάντα ἔωκει.
 Ἀλλὰ τὸ θαυμάζω· ἴδον ἐνθάδε Μέντορα δῖον
 Χθιζὸν ὑπ' ἡοῖον· τότε δ' ἔμβη τῇ Πύλονδε.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη πρὸς δώματα πατρὸς.
 Τοῖσιν δ' ἀμφοτέροισιν ἀγάσαστο θυμὸς ἀγῆνωρ.
 Μνηστῆρες δ' ἄμυδις κάθισαν, καὶ παῦσαν ἀέθλων.
 Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος μετέφη Εὐπείθεος υἱός,
 Ἀχνύμενος· μένεος δὲ μέγα φρένες ἀμφιμέλαινα
 Πίμπλαντ', ὅσπερ δέ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι εἴκτην·
 ὦ πόποι, ἦ μέγα ἔργον ὑπερφιάλως ἔτελέεθ' ἡ,
 Τηλεμάχῳ ὁδὸς ἦδ' ἐφάμεν δέ οἱ οὐ τελέεσθαι.
 Ἐκ τούτων δ' ἀέκητι νέος παῖς οἴχεται αὐτῶς,
 Νῆα ἐρυσάμενος, κρίνας τ' ἀνὰ δῆμον ἀρίστους.
 Ἀρξαι καὶ προτέρῳ κακὸν ἔμμεναι· ἀλλὰ οἱ αὐτῷ
 Ζεὺς ὀλέσειε βίην, πρὶν ἡμῖν πῆμα φυτεῦσαι.
 Ἀλλ' ἄγε μοι δότε νῆα θοὴν καὶ εἶκος' ἐπαίρους,
 Ὅφρα μιν αὐτὸν ἰόντα λοχήσομαι, ἦδ' ἐφυλάξω,
 Ἐν πορθμῷ Ἰθάκης τε Σάμοιό τε παιπαλοέσσης·

Ὡς ἂν ἐπισμυγεῶς ναυτίλλεται εἵνεκα πατρὸς.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον, ἡδ' ἐκέλευον·
 Αὐτίκ' ἔπειτ' ἀνσάντες ἔβαν δόμον εἰς Ὀδυσῆος.
 Οὐδ' ἄρα Πηνελόπεια πολὺν χρόνον ἦεν ἄπυστος
 Μύθων, εἰς μνηστῆρες ἐνὶ φρεσὶ βουσοδόμευον·
 Κήρυξ γάρ οἱ ἔειπε Μένδων, ὃς ἐπεύθετο βεβλᾶς,
 Αὐλῆς ἐκτὸς ἑὼν· οἱ δ' ἐνδοθι μῆτιν ὕφαινον.
 Βῆ δ' ἴμεν ἀγγελέων διὰ δῶματα Πηνελοπείῃ·
 Τὸν δὲ κατ' ἐδοῦ βάντα προσήδα Πηνελόπεια·
 Κήρυξ, τίπτε δέ σε πρόεσαν μνηστῆρες ἀγαυοί;
 Ἥ εἰπέμεναί μιν Ὀδυσῆος θείοιο
 Ἔργων παύσασθαι, σφίσι δ' αὐτοῖς δαῖτα πένεσθαι;
 Μὴ μνησεύσαντες, μνηδ' ἄλλοθ' ὁμιλήσαντες,
 Ὑστατα καὶ πύματα νῦν ἐνθάδε δειπνήσειαν,
 Οἱ θάμ' ἀγειρόμενοι βίοτον κατακείρετε πολλόν,
 Κτῆσιν Τηλεμάχοιο δαΐφρονος· ἐδὲ τι πατρῶν
 Ὑμετέρων τὸ πρόσθεν ἀκέετε, παῖδες ἑόντες,
 Οἷος Ὀδυσσεὺς ἔσκε μεθ' ὑμετέροισι τοκεῦσιν,
 Οὔτε τινα ῥέξας ἐξαΐσιον, ἔτε τι εἰπὼν
 Ἐν δήμῳ ἦτ' ἐς δίκη θείων βασιλῆων·

Οὐκ οἶδ', εἴ τίς μιν θεὸς ᾤορεν, ἥ καὶ αὐτῷ
 θυμὸς ἐφωρμήθη ἵμεν εἰς Πύλον, ὅφρα πύθῃται
 Πατρὸς ἐξ ἧ νόσον, ἣ ὄντινα πότμον ἐπέσπεν.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κατὰ δῶμ' Ὀδυσῆος.
 Τὴν δ' ἄχος ἀμφεχύθη θυμοφθόρον, εἶδ' ἄρ' ἔτ' ἔτλη
 Δίφρῳ ἐφέζεσθαι, πολλῶν κατὰ οἶκον ἐόντων·
 Ἀλλ' ἄρ' ἐπ' ἐδοῦ ἵξε πολυκμήτεθ θαλάμοιο,
 Οἴκτεθ' ὀλοφυρομένη· περὶ δὲ δμῳαὶ μινύριζον
 Πᾶσαι, ὅσαι κατὰ δώματ' ἔσαν νέαι ἠδὲ παλαιαί·
 Τῆς ἀδινὸν γοόωσα μετῆύδα Πηνελόπεια·
 Κλυτε, φίλαι, πέρι γάρ μοι Ὀλύμπιοι ἄλγε' ἔδωκαν
 Ἐκ πασέων, ὅσας μοι ὁμῶς τράφεν ἦδ' ἐγένοντο·
 Ἥ πρὶν μὲν πόσιν ἐδλὸν ἀπώλεσα θυμολέοντα,
 Παντοίῃς ἀρετῇσι κεκασμένον ἐν Δαναοῖσιν,
 Ἐδλὸν, τῷ κλέος εὐρὺ κατ' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος.
 Νῦν δ' αὖ παῖδ' ἀγαπητὸν ἀνηρείψαντο θύελλα
 Ἀκλέα ἐκ μεγάρων, εἶδ' ὅρμηθέντος ἄκιστα.
 Σχέτλια, εἶδ' ὑμεῖς περ ἐνὶ φρεσὶ θέατε ἐκάσῃ
 Ἐκ λεχέων μ' ἀνεγείραι, ἐπιστάμεναι σάφα θυμῷ,
 Ὅππότε' ἐκείνος ἔβη κοίλῃν ἐπὶ νῆα μέλαιναν.

Εἰ γὰρ ἐγὼ πυθόμην ταύτην ὁδὸν ὀρμαίνοντα,
 Τῷ κε μάλ' ἢ κεν ἔμεινε, καὶ ἐσόμενός περ ὁδοῖο,
 Ἦ κέ με τεθνηκυῖαν ἐνὶ μεγάροισιν ἔλειπεν.
 Ἀλλὰ τις ὀτρηρὸς Δολίον καλέσσει γέροντα,
 Δμῶ' ἐμὸν, ὃν μοι ἔδωκε πατὴρ ἔτι δεῦρο κίεσθαι,
 Καί μοι κῆπον ἔχει πολυδέενδρον ὅφρα τάχιστα
 Λαέρτη τάδε πάντα παρεζόμενος καταλέξῃ,
 Εἰ δὴ πῦρ τινα κείνος ἐνὶ φρεσὶ μῆτιν ὑφίνας,
 Ἐξελθὼν λαοῖσιν ὁδύρεται, οἱ μεμάασιν
 Ὅν καὶ Ὀδυσῆος Φθίσαι γόνον ἀντιθέοιο.
 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε Φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια·
 Νύμφα Φίλη, σὺ μὲν ἄρ' με κατὰκτανε τηλεΐ χαλκῷ,
 Ἦ ἔα ἐν μεγάρῳ· μῦθον δέ τι ἐκ ἐπικεύσω·
 Ἦ δὲ ἐγὼ τάδε πάντα· πόρον δέ οἱ, ὅσ' ἐκέλευσε,
 Σῖτον καὶ μέθυ ἠδὲ ἐμεῦ δ' ἔλετο μέγαν ὄρκον,
 Μὴ πρὶν σοι ἑρέειν, πρὶν δωδεκάτην τε γενέσθαι,
 Ἦ σ' αὐτὴν ποθέσαι, καὶ ἀφορμηθέντος ἀκῆσαι·
 Ὡς ἂν μὴ κλαίῃσθα κατὰ χρεῖα καλὸν ἰάπτῃς.
 Ἀλλ' ὑδρηναμένη, καθαρά χροὶ εἴμαθ' ἐλῶσα,
 Εἰς ὑπερῷ' ἀναβᾶσα, σὺν ἀμφιπόλοισι γυναῖξιν,

Εὐχέ' Ἀθηναίη, κέρη Διὸς αἰγίοχοιο·
 Ἥ γάρ κέν μιν ἔπειτα καὶ ἐκ θανάτοιο σαώσῃ.
 Μηδὲ γέροντα κακὰ κεκακωμένον· ἔ γάρ οἱ τῷ
 Πάγχυ θεοῖς μακάρεσσι γονὴν Ἀρκησιάδαιο
 Ἐχθεῖ· ἀλλ' ἔτι πῶς τις ἐπέσεται, ὅς κεν ἔχησι
 Δώματά θ' ὑψερεφέα καὶ ἀπόπροθι πύονας ἀγρές.
 Ὡς φάτο· τῆς δ' εὐνῆσε γόον, σχέθε δ' ὅσπε γόοιο.
 Ἥ δ' ὑδρηναμένη, καθαρά χροὶ ἔμαθ' ἐλῶσα,
 Εἰς ὑπερῷ' ἀνέβαινε σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν·
 Ἐν δ' ἔθετ' ἐλόχυτας κανέω, ἤρατο δ' Ἀθήνη·
 Κλυθί μοι, αἰγίοχοιο Διὸς τέκος, ἀτρυτώνη,
 Εἵποτέ τοι πολύμητις ἐνὶ μεγάροισιν Ὀδυσσεὺς
 Ἥ βοὸς, ἧ οἴος κατὰ πύονα μηρί' ἔκχε,
 Τῶν νῦν μοι μνήσαι, καί μοι φίλον υἷα σώσον·
 Μνηστῆρας δ' ἀπάλαλκε κακῶς ὑπερηνορέοντας.
 Ὡς εἰπὼς ὀλόλυξε· θεὰ δέ οἱ ἔκλυεν ἀρής.
 Μνηστῆρες δ' ὁμάδησαν ἀνὰ μέγαρα σκιοέοντα·
 Ὡδὲ δέ τις εἶπεσκε νέων ὑπερηνορέόντων·
 Ἥ μάλα δὴ γάμον ἄμμι πολυμνήσῃ βασίλεια
 Ἀρτύει· ἔδδ' τι οἶδεν, ὃ οἱ φόνοσ υἷι τέτυκται.

Ὡς ἄρα τις εἶπεςκε· τὰ δ' ἐκ ἴσων, ὥς ἐτέτυκτο.
 Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος ἀγορήσατο καὶ μετέειπε·
 Δαιμόνιοι, μύθους μὲν ὑπερφιάλεις ἀλέασθε
 Πάντας ὁμῶς, μήπως τις ἐπαγγείλησι καὶ εἰσω.
 Ἀλλ' ἄγε, σιγῇ τοῖον ἀνασάντες τελέωμεν
 Μῦθον, ὃ δὴ καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶν ἤραξεν ἡμῖν.
 Ὡς εἰπὼν, ἐκρίνατ' ἐείκοσι φῶτας ἀρίστους·
 Βᾶν δ' ἰέναι ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θῖνα θαλάσσης.
 Νῆα μὲν ἄρ' ἀμπρωτον ἀλὸς βένθοσδε ἔρυσαν·
 Ἐν δ' ἰσὺν τ' ἐτίθεντο καὶ ἰσία νηὶ μελαίνῃ·
 Ἡρτύναντο δ' ἐρετμὰ τροποῖς ἐν δερματίνοισι,
 Πάντα κατὰ μοῖραν· ἀνά θ' ἰσία λευκὰ ἐπέτασαν.
 Τεύχεα δέ σφιν ἐνείκαν ὑπέρθυμοι θεράποντες·
 Ὑψὺ δ' ἐν νοτίῳ τήν γ' ὤρμισαν· ἐν δ' ἔβαν αὐτοί·
 Ἐνθα δὲ δόρπον ἔλοντο, μένον δ' ἐπὶ ἔσπερον ἐλθεῖν.
 Ἡ δ' ὑπερῷ' ἀναβάσσεια περίφρων Πηνελόπεια
 Κεῖτ' ἄρ' ἄσιτος, ἄπασος ἐδῆτύος ἠδὲ ποτῆτος,
 Ὀρμαίνουσα, εἰ οἱ θάνατον φύγοι υἱὸς ἀμύμων,
 Ἡ ὅγ' ὑπὸ μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισι δαμείη.
 Οὔσα δὲ μερμήριζε λέων ἀνδρῶν ἐν ὁμίλῳ

Δείσας, ὅππότε μιν δόλιον περὶ κύκλον ἄγωσι·
 Τόσσα μιν ὀρμαίνεσαν ἐπέλλαβε νήδυμος ὕπνος·
 Εὐδὲ δ' ἀνακλινθεῖσα· λύθεν δέ οἱ ἄψα πάντα.
 Ἐνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Εἰδῶλον ποίησε, δέμας δ' ἦϊκτο γυναικί,
 Ἰφθίμη, κέρε μεγαλήτορος Ἰκαρίοιο·
 Τὴν Εὐμηλος ὅπυιε, Φερεῖς ἐνὶ οἰκίᾳ ναίων.
 Πέμπε δέ μιν πρὸς δώματ' Ὀδυσῆος θείοιο,
 Εἰπὼς Πηνελόπειαν ὀδυρομένην, γοώσαν,
 Παύσειε κλαυθμοῖο, γοοῖό τε δακρυόεντος.
 Ἐς θάλαμον δ' εἰσῆλθε παρὰ κληῖδος ἱμάντα,
 Στῇ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Εὐδεις, Πηνελόπεια, φίλον τετιμῆμένη ἦτορ;
 Οὐ μέν σ' ἔδδ' ἑῶσι θεοὶ ρεῖα ζῶντες
 Κλαίειν, ἔδδ' ἀκαχῆσθαι· ἐπεὶ ῥ' ἔτι νόσιμός ἐστι
 Σὸς παῖς· οὐ μέν γάρ τι θεοῖς ἀλιτῆμένος ἐστι.
 Τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα περίφρων Πηνελόπεια,
 Ἥδ' ὃ μάλα κνώσους· ἐν ὀνειρέησι πύλῃσι·
 Τίπτε, κασιγνήτη, δεῦρ' ἤλυθες; ἔτι πάρος γε
 Πῶλέ', ἐπεὶ μάλα πολλὸν ἀπόπροθι δώματα ναίεις·

Καί με κέλη παύσασθαι οἷζυος, ἥδ' ὀδυνάων
 Πολλέων, αἳ μ' ἐρέθισι κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν·
 Ἥ πρὶν μὲν πόσιν ἑδλὸν ἀπώλεσα θυμολέοντα,
 Παντοίης ἀρετῇσι κεκασμένον ἐν Δαναοῖσιν,
 Ἑδλὸν, τῷ κλέος εὐρὺ κατ' Ἑλλάδα καὶ μέσαν' Ἀργος.
 Νῦν δ' αὖ παῖς ἀγαπητὸς ἔδη κοίλης ἐπὶ νηὸς,
 Νήπιος, ἔτε πόνων εὖ εἰδώς, ἔτ' ἀγοράων.
 Τῷ δὴ ἐγὼ καὶ μᾶλλον ὀδύρομαι, ἥπερ ἐκείνῃ·
 Τῷ δ' ἀμφιτρομέω καὶ δαΐδια, μή τι πάθῃσιν,
 Ἥ ὅγε τῶν ἐνὶ δήμῳ, ἵν' οἴχεται, ἢ ἐνὶ πόντῳ·
 Δυσμενέες γάρ πολλοὶ ἐπ' αὐτῷ μηχανόωνται,
 Ἰέμενοι κτεῖναι, πρὶν πατρίδα γαῖαν ἰκέσθαι.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενον προσέφη εἰδῶλον ἀμειβεῖν·
 Θάρσει, μηδὲ τι πάγχυ μετὰ φρεσὶ δαΐδιθι λῆν·
 Τοίη γάρ τοι πομπὸς ἄμ' ἔρχεται, ἣν τε καὶ ἄλλοι
 Ἀνέρες ἠγῆσαντο παρεστέμεναι, δύναται γάρ,
 Παλλὰς Ἀθηναίη· σὲ δ' ὀδυρομένην ἐλεαίρει·
 Ἥ νῦν με προέηκε τέιν τάδε μυθήσασθαι.
 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 Εἰ μὲν δὴ θεὸς ἔστι, θεοῖό τε ἔκλυες αὐδῆς,

Εἰ δ' ἄγε μοι καὶ κείνον οἷζυρον κατάλεξον,
 Εἴ περ ἔτι ζῶει, καὶ ὄρε᾽ Φάος ἠελίοιο,
 ἥ ἤδη τέθνηκε, καὶ εἴν' Αἴδαο δόμοισι.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενον προσέφη εἰδῶλον Ἀμαυρόν·
 Οὐ μὲν τοι κείνόν γε διηνεκέως ἀγορεύσω,
 Ζῶει ὄγ', ἢ τέθνηκε· κακὸν δ' ἀνεμώλια βάζειν.
 Ὡς εἶπόν, σαθροῖο παρὰ κληῖδα λιάσθη
 Ἑσπνοιάς ἀνέμων· ἢ δ' ἐξ ὕπνου ἀνόρεσε
 Κέρη Ἰκαρίοιο· φίλον δέ οἱ ἦτορ ἰάνθη,
 Ὡς οἱ ἐναργὲς ὄνειρον ἐπέεσσιν ἀμολγῶ.
 Μνηστῆρες δ' ἀναβάντες ἐπέπλεον ὕγρα κέλευθα,
 Τηλεμάχῳ φόνον αἰπὺν ἐνὶ φρεσὶν ὀρμαίνοντες.
 Ἔσι δέ τις νῆσος μέσση ἀλὶ πετρήεσσα,
 Μεσσηγύς Ἰθάκης τε Σάμοιό τε παιπαλοέσσης,
 Ἀσερῆς, οὐ μεγάλη· λιμένες δ' ἐνὶ ναύλοχοι αὐτῇ
 Ἀμφίδυμοι· τῇ τὸν γε μένον λοχόωντες Ἀχαιοί.

Τ Η Σ
ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ

Ε.

Ε, πλεῖ ἐπὶ σχεδὴς Ὀδυσσεὺς πόντῳ κεα.θείσης.

ἮΩΣ δ' ἐκ λεχέων παρ' ἀγαυῷ Τιθωνοῖο
Ὠρυσθ', ἵν' ἀθανάτοισι φάως φέροι ἠδὲ βροτοῖσιν.
Οἱ δὲ θεοὶ θῶκόνδε καθίζανον· ἐν δ' ἄρα τοῖσι
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, οὗ τε κράτος ἐστὶ μέγιστον.
Τοῖσι δ' Ἀθηναίη λέγε κήδεα πόλλ' Ὀδυσῆος,
Μνησαμένη· μέλε γάρ οἱ ἔων ἐν δώμασι νύμφης·
Ζεῦ πάτερ, ἦ δ' ἄλλοι μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἑόντες,
Μήτηρ ἔτι πρόφρων, ἀγανὸς, καὶ ἥπιος ἔσω
Σκηπτῶχος βασιλεὺς, μηδὲ φρεσὶν αἴσιμα εἰδώς,
Ἄλλ' αἰὲν χαλεπὸς τ' εἴη, καὶ αἴσυλα ῥέζοι·
Ὡς ἔτις μέμνηται Ὀδυσῆος θείοιο

Λαῶν, οἷσιν ἄνασσε, πατὴρ δ' ὥς ἥπιος ἦεν.
 Ἄλλ' ὁ μὲν ἐν νήσῳ κείται κρατέρ' ἄλγεα πάσχων,
 Νύμφης ἐν μεγάροισι Καλυψίδος, ἥ μιν ἀνάγκη
 Ἴσχει· ὁ δ' οὐ δύναται ἦν πατρίδα γαῖαν ἰκέσθαι·
 Οὐ γάρ οἱ πάρα νῆες ἐπήρετμοι, καὶ ἐταῖροι,
 Οἳ κέν μιν πέμποιεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.
 Νῦν αὖ παῖδ' ἀγαπητὸν ἀποκτεῖναι μεμιάσιν,
 Οἴκαδ' ἐνδοξόμενον· ὁ δ' ἔβη μετὰ πατρὸς ἀκτὴν,
 Ἔς Πύλον ἠγαθήην, ἥ δ' ἔς Λακεδαίμονα δῖαν.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Τέκνον ἐμὸν, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων;
 Οὐ γὰρ δὴ τῷτον μὲν ἐβόλευσας νόον αὐτῇ,
 Ὡς ἦτοι κείνης Ὀδυσσεὺς ἀποτίσεται ἐλθών;
 Τηλέμαχον δὲ σὺ πέμψον ἐπισταμένως, δύνασαι γὰρ,
 Ὡς κε μάλ' ἀσκηθῆς ἦν πατρίδα γαῖαν ἰκῆται,
 Μνηστῆρες δ' ἐν νηὶ παλιμπετέες ἀπονέωνται.
 Ἥ ῥα, καὶ Ἑρμείαν, φίλον υἱόν, ἀντίον ἦῦδα·
 Ἑρμεία, σὺ γὰρ αὐτὲ τὰ τ' ἄλλα περ ἀγγελός ἐοσι,
 Νύμφη εὐπλοκάμῳ εἰπὲν νημερτέα βελήν,
 Νόστον Ὀδυσῆος ταλασίφρονος, ὥς κε νήηται,

Οὔτε θεῶν πομπῇ, ἔτε θνητῶν ἀνθρώπων·
 Ἄλλ' ὅγ' ἐπὶ σχεδὴς πολυδέσμε πῆματα πάσχων·
 Ἡματί κ' εἰκοσῶ Σχερίην ἐρίβωλον ἵκοιτο,
 Φαιήκων ἐς γαῖαν, οἱ ἀγχίθεοι γεγάαπν·
 Οἳ κέν μιν περὶ κῆρι, θεὸν ὥς, τιμήσασσι,
 Πέμψουσιν δ' ἐν νηὶ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
 Χαλκόν τε χρυσόν τε ἄλλισ, ἐσθῆτά τε δόντες,
 Πόλλ', ὅσ' ἂν ἐδέποτ' ἐκ Τροίης ἐξήρατ' Ὀδυσσεύς,
 Εἵπερ ἀπήμων ἦλθε, λαχὼν ἀπὸ ληϊδὸς αἴσαν.
 Ὡς γάρ οἱ μοῖρ' ἐστὶ φίλῃς τ' ἰδέειν, καὶ ἰκέσθαι
 Οἶκον ἐς ὑψόροφον, καὶ ἐὼν ἐς πατρίδα γαῖαν.
 Ὡς ἔφατ'· ἔδ' ἀπίθησε διάκτορος Ἀργεῖφόντης·
 Αὐτίκ' ἔπειθ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,
 Ἀμβρόσια, χρύσεια· τὰ μιν φέρον ἡμὲν ἐφ' ὑγρῆν,
 Ἡδ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν, ἅμα πνοῆς ἀνέμοιο.
 Εἴλετο δὲ ῥάβδον, τῇ τ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει,
 ὣν ἐθέλει, τὰς δ' αὖτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει.
 Τὴν μετὰ χερσὶν ἔχων πέτετο κρατὺς Ἀργεῖφόντης·
 Πιερίην δ' ἐπιβὰς, ἐξ αἰθέρος ἔμπεσε πόντῳ·
 Σεύατ' ἔπειτ' ἐπὶ κῦμα, λάρω ὄρνευι ἐοικώς,

Ὅσε κατὰ δεινὸς κάλπες αἰλὸς ἀτρυγέτοιο
 Ἰχθυὺς ἀγρώων πυκινὰ πτερὰ δέυεται ἄλμῃ·
 Τῷ ἱέλους πολέεσσιν ὀχήσατο κύμασιν Ἑρμῆς.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἀφίκετο τηλόθ' ἔβσαν,
 Ἐνθ' ἐκ πόντος βὰς ἰοειδέος ἠπειρὸνδε
 Ἦεν ἄφρα μέγα σπέος ἵκετο, τῷ ἐνὶ νύμφῃ
 Ναῖεν εὐπλόκαμος· τὴν δ' ἐνδοθι τέτμεν ἔβσαν.
 Πῦρ μὲν ἐπ' ἐσχαρῶφιν μέγα καίετο, τηλόθι δ' ὁδμὴ
 Κέδρε τ' εὐκαίτοιο, θύε τ', ἀνὰ νῆσον ὁδῶδει,
 Δαιομένων· ἢ δ' ἐνδον αἰοιδιάσ' ὀπὶ καλῇ,
 Ἴσον ἐποιχομένη, χρυσεῇ κερκίδ' ὕφαιεν.
 Ὑλῃ δὲ σπέος ἀμφιπεφύκει τηλεθόωσα,
 Κλήθρη τ', αἰγερὸς τε, καὶ εὐώδης κυπάριστος.
 Ἐνθα δὲ τ' ὄρνιθες πανυσίπτεροι εὐνάζοντο,
 Σκῶπές τ', ἰσηκές τε, πανύγλωστοί τε κορώναι
 Εἰνάλια, τῆσιν τε θαλάσσια ἔργα μέμνηεν.
 Ἡ δ' αὐτὴ τετάνυστο περὶ σπείης γλαφυροῖο
 Ἥμερὶς ἠβώωσα, τεθῆλει δὲ σαφυλῆσι
 Κρῆναι δ' ἐξείης πίσυρες ρέον ὕδατι λευκῷ,
 Πλησίαι ἀλλήλων τετραμμένα ἀλλυδίς ἄλλῃ.

Ἀμφὶ δὲ λειμῶνες μαλακοὶ ἴε, ἥδ' ὅτε σελίνε,
 Θήλεον· ἔνθα κ' ἔπειτα καὶ ἀθάνατός περ ἐπελθὼν
 Θήσαιοτο ἰδὼν, καὶ τερφθεῖη φρεσὶν ἦσιν.
 Ἐνθα σὰς θηῖτο διάκτορος Ἀργειφόντης.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα ἐὼ θηῖσατο θυμῷ,
 Αὐτίκ' ἄρ' εἰς εὐρὺ σπέος ἤλυθεν· ἔδ' ἔμιν ἀντην
 Ἥγνοίησεν ἰδοῦσα Καλυψώ, δῖα θεάων·
 Οὐ γάρ τ' ἀγνώτες θεοὶ ἀλλήλοισι πέλονται
 Ἀθάνατοι, ἔσθ' εἴ τις ἀπόπροθι δῶματα ναίει.
 Οὐδ' ἄρ' Ὀδυσῆα μεγαλήτορα ἔνδον ἔτετμεν,
 Ἀλλ' ὅγ' ἐπ' ἀκτῆς κλαῖε καθήμενος· ἔνθα πάρος περ,
 Δάκρυσι καὶ σοναχῆσι καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἐρέχθων,
 Πόντον ἐπ' ἀτρεύγετον δερκέσκετο, δάκρυα λείβων.
 Ἑρμείαν δ' ἑρέεινε Καλυψώ, δῖα θεάων,
 Ἐν θρόνῳ ἰδρύσασα φαεινῷ, σιγαλόεντι·
 Τίπτε μοι, Ἑρμεία χρυσόρραπι, εἰλήλθθας,
 Αἰδοῖός τε φίλος τε; πάρος γε μὲν ἔτι θαμίζεις.
 Αὔδα, ὅ, τι φρονέεις· τελέσαι δέ με θυμὸς ἄνωγεν,
 Εἰ δύναμαι τελέσαι γε, καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστίν.
 Ἀλλ' ἔπεο προτέρω, ἵνα τοι παρ ξείνια θείω.

Ὡς ἄρα φωνήσασα θεὰ παρέθηκε τράπεζαν,
 Ἀμβροσίης πλήσασα· κέρασε δὲ νέκταρ ἐρυθρόν.
 Αὐτὰρ ὁ πῖνε καὶ ἦδε διάκτορος Ἀργειφόντης.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δέειπνε, καὶ ἤραρε θυμὸν ἐδωδή,
 Καὶ τότε δὴ μιν ἔπεασιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 Εἰρωτᾷς μ' ἐλθόντα, θεὰ, θεόν; αὐτὰρ ἐγὼ τοι
 Νημερτέως τὸν μῦθον ἐνισπήσω· κέλευ γάρ.
 Ζεὺς ἐμὲ ἠνώγει δεῦρ' ἐλθέμεν ἐκ ἐθέλοντα·
 Τίς δ' ἂν ἐκὼν τοσόνδε διαδράμοι ἀλμυρὸν ὕδωρ,
 Ἄσπετον; ἔδδ' τις ἄγχι βροτῶν πόλις, οἷτε θεοῖσιν
 Ἱερὰ τε ρέζῃσι, καὶ ἐξαίτῃς ἐκατόμβας.
 Ἀλλὰ μάλ' ἔπος ἐστὶ Διὸς νόον αἰγιόχοιο
 Οὔτε παρέξ ἐλθεῖν ἄλλον θεόν, ἔθ' ἀλιῶσαι.
 Φησί τοι ἄνδρα παρῆναι οἰζυρώτατον ἄλλων
 Τῶν ἀνδρῶν, οἱ ἄστυ πέρι Πειάμοιο μάχοντο
 Εἰνάετες, δεκάτῳ δὲ πόλιν πέρσαντες ἔβησαν
 Οἴκαδ'· ἀπὰρ ἐν νόσῳ Ἀθηναίην ἀλίτοντο,
 Ἥσφιν ἐπ' ὥρσ' ἀνεμὸν τε κακὸν, καὶ κύματα μακρά.
 Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀπέφθιτον ἐσθλοὶ ἐταῖροι,
 Τὸν δ' ἄρα δεῦρ' ἀνεμὸς τε φέρων καὶ κύμα πέλασε.

Τὸν νῦν σ' ἠνώγει ἀποπεμπέμεν ὃ, τίς πᾶχιστα
 Οὐ γάρ οἱ τῆσ' αἴσα φίλων ἀπο νόσφιν ὀλέσθαι,
 Ἀλλ' ἔτι οἱ μοῖρ' ἐσὶ φίλος τ' ἰδέειν, καὶ ἰκέσθαι
 Οἶκον ἐς ὑψόροφον, καὶ ἐν ἐς πατρίδα γαῖαν.
 Ὡς φάτο· ῥίγησεν δὲ Καλυψὼ, δῖα θεάων,
 Καί μιν φωνήσας' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Σχέτλιοί ἐσθε, θεοί, ζηλήμονες ἔξοχον ἄλλων,
 Οἵτε θεαῖς ἀγάαδε παρ' ἀνδράσιν εὐνάζεσθαι
 Ἀμφαδῆν, ἣν τίς τε φίλον ποιήσεται ἀκοίτην.
 Ὡς μὲν ὅτ' Ὀρείων' ἔλετο ῥοδόδακτυλος Ἥως,
 Τόφρα οἱ ἠγάαδε θεοὶ ῥεῖα ζῶντες,
 Ἔως μιν ἐν Ὀρτυγίῃ χρυσόθρονος Ἀρτεμις ἀγνή
 Οἷς ἀγανοῖς βελέεσιν ἐποιοχόμενη κατέπεφνεν.
 Ὡς δ' ὁπότε Ἰασίωνι εὐπλόκαμος Δημήτηρ,
 ὦ, θυμῷ ἔξασα, μίγῃ φιλότῃτι καὶ εὐνῇ,
 Νειῶ ἐνὶ τριπόλῳ· εἰδὲ δὴν ἦεν ἄπυσος
 Ζεὺς, ὅς μιν κατέπεφνε βαλὼν ἀργῇτι κεραυνῷ.
 Ὡς δ' αὖ νῦν μοι ἀγάαδε, θεοί, βροτὸν ἄνδρα παρῆναι.
 Τὸν μὲν ἐγὼν ἐσάωσα περὶ τρέπιος βεβαῶτα
 Οἶον· ἐπεὶ οἱ νῆα θεὸν ἀργῇτι κεραυνῷ

Ζεὺς ἔλσας ἐκέαυσε μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ.
 Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀπέφθιθον ἐσθλοὶ ἑταῖροι,
 Τὸν δ' ἄρα δεῦρ' ἀνεμὸς τε φέρων καὶ κύμα πέλασε.
 Τὸν μὲν ἐγὼ φίλεόν τε καὶ ἔτρεφον, ἠδὲ ἔφασκον
 Θήσιν ἀθάνατον καὶ ἀγήραον ἥματα πάντα.
 Ἀλλ' ἐπεὶ ἔπως ἐστὶ Διὸς νόον αἰγιόχοιο
 Οὔτε παρέξ ἐλθεῖν ἄλλον θεόν, ἔθ' ἀλιῶσαι
 Ἐρρέτω, εἴ μιν κείνος ἐποτρύνει καὶ αἰώγει
 Πόντον ἐπ' ἀτρεύγετον· πέμψω δέ μιν ἔπη ἔγωγε.
 Οὐ γάρ μοι πάρα νῆες ἐπήρετμοι, καὶ ἑταῖροι,
 Οἳ κέν μιν πέμποιεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.
 Αὐτὰρ οἱ πρόφρων ὑποθήσομαι, ἔσθ' ἐπικεύσω,
 Ὡς κε μάλ' ἀσκηθῆς ἦν πατρίδα γαῖαν ἱκῆται.
 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος Ἀργειφόντης·
 Οὕτω νῦν ἀπόπεμπε, Διὸς δ' ἐποπίζεο μῆνιν,
 Μήπως τοι μετόπιθε κοτεσάμενος χαλεπήνη.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κρατὺς Ἀργειφόντης.
 Ἥ δ' ἐπ' Ὀδυσῆα μεγαλήτορα πότνια νύμφη
 Ἥϊ', ἐπειδὴ Ζηνὸς ἐπέκλυεν ἀγγελιάων.
 Τὸν δ' ἄρ' ἐπ' ἀκτῆς εὔρε κατῆμενον· ἔδὲ ποτ' οὔσε

Δακρυόφιν τέρσαντο· κατείβετο δὲ γλυκὺς αἰὼν
 Νόσον ὀδυρομένω, ἐπεὶ ἐκέτι ἤνδανε νύμφη.
 Ἄλλ' ἦτοι νύκτας μὲν ἰαύεσκεν καὶ ἀνάγκη
 Ἐν σπέρσι γλαφυροῖσι παρ' ἐκ ἐθέλων ἐθέλῃσιν·
 Ἥματα δ' ἐν πέτρῃσι καὶ ἡϊόνεσσιν κατίζων,
 Δάκρυσι καὶ σοναχῇσι καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἐρέχθων,
 Πόντον ἐπ' αἰτρεύγετον δεκέσκετο, δάκρυα λείδων.
 Ἀγχι δ' ἰσταμένη προσεφώνεε διὰ θεῶων·
 Κάμμορε, μή μοι ἔτ' ἐνθάδ' ὀδυρεο, μηδὲ τοι αἰὼν
 Φθινέτω· ἤδη γάρ σε μάλα πρόφρασ' ἀπαπέμψω.
 Ἄλλ' ἄγε, δούρατα μακρὰ ταμῶν, ἀεμόζεο χαλκῷ
 Εὐρεΐαν σχεδὴν· ἀτὰρ ἱερὰ πῆξαι ἐπ' αὐτῇ
 Ὑψῆ, ὥς σε φέρησιν ἐπ' ἡεροειδέα πόντον.
 Αὐτὰρ ἐγὼ σῖτον καὶ ὕδωρ καὶ οἶνον ἐρυθρόν
 Ἐνθήσω μενοεικέ', ἃ κέν τοι λιμὸν ἐρύκοι·
 Εἴματά τ' ἀμφιέσω· πέμψω δέ τοι ἔρον ὅπιθεν,
 Ὡς κε μάλ' ἀσκηθῆς σὴν πατρίδα γαῖαν ἱκῆαι,
 Αἷ κε θεοὶ γ' ἐθέλωσι, τοὶ ἔσαντ' εὖρυν ἔχουσιν,
 Οἳ μιν φέρτεροί εἰσι νοῆσά τε κεῖνά τε.
 Ὡς φάτο· ῥίγησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,

Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 "Ἄλλο τι δὴ σὺ, θεὰ, τόδε μήδεαι, ἔδδ' τι πομπήν,
 "Ἡ με κέλεαι σχεδὴ περάαν μέγα λαῖτμα θαλάσσης,
 Δεινόν τ' ἀργαλέον τε· τὸ δ' ἔδδ' ἐπὶ νῆες εἶσαι
 "Ωκύποροι περὶ ὥσιν, ἀγαλλόμεναι Διὸς ἔρω.
 Οὐδ' ἂν ἐγὼν, ἀέκητι σέθεν, σχεδὴς ἐπιβαίην,
 Εἰ μή μοι τλαίης γε, θεὰ, μέγαν ὄρκον ὁμόοσαι,
 Μή τί μοι αὐτῷ πῆμα κακὸν βελευσέμεν ἄλλο.
 "Ὡς φάτο· μείδησεν δὲ Καλυψώ, δῖα θεάων,
 Χεῖρ' ἑταίρῳ κατέρεξε, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 "Ἡ δὴ ἀλιτρός γ' ἐσσί, καὶ ἐκ ἀποφώλια ἐδώς·
 Οἷον δὴ τὸν μῦθον ἐπεφράδης ἀγορεύουσα.
 "Ἴσω νῦν τόδε Γαῖα καὶ Οὐρανὸς εὐρύς ὑπερθεῖν,
 Καὶ τὸ κατειδόμενον Στυγὸς ὕδωρ, ὅς ἐστι μέγιστος
 "Ὀρκος, δεινότατός τε, πέλει μακάρεσσι θεοῖσι,
 Μή τί τοι αὐτῷ πῆμα κακὸν βελευσέμεν ἄλλο.
 "Ἀλλὰ τὰ μὲν νοέω καὶ φρεσίνισμαι, ἄσδ' ἂν ἐμοὶ περ
 Αὐτῇ μηδόμεν, ὅτε με χρεῖά τόνον ἴκοι.
 Καὶ γὰρ ἐμοὶ νόος ἐστὶν ἐναΐσιμος, ἔδδ' μοι αὐτῇ
 Θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι σιδήρεος, ἀλλ' ἐλεήμων.

Ὡς ἄρα φωνήσας ἠγήσατο δῖα θεάων
 Καρπαλίμως· ὁ δ' ἔπειτα μετ' ἵχνια βαῖνε θεοῖο·
 Ἴξον δὲ σπείος γλαφυρὸν θεὸς ἠδὲ καὶ ἀνὴρ·
 Καί ῥ' ὁ μὲν ἔνθα κάθιζεν ἐπὶ θρόνῳ, ἔνθεν ἀνέστη
 Ἑρμείας· νύμφη δ' ἐτίθει πάρα πᾶσαν ἐδωδὴν,
 Ἔαδεν καὶ πίνειν, οἷα βροτοὶ ἄνδρες ἔδουσιν.
 Αὐτὴ δ' ἀντίον ἴξεν Ὀδυσῆος θείοιο,
 Τῇ δὲ παρ' ἀμβροσίην δμωαὶ καὶ νέκταρ ἔθηκαν.
 Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱάλλον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τέρπησαν ἐδῆτύος ἠδὲ ποτῆτος,
 Τοῖς ἄρα μύθων ἤρχε Καλυψώ, δῖα θεάων·
 Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 Οὕτω δὴ οἰκόνδε φίλῃν ἐς πατρίδα γαῖαν
 Αὐτίκα νῦν ἐθέλεις ἵεσθαι; σὺ δὲ χαῖρε καὶ ἔμπη.
 Εἵγε μὲν εἰδέης σῆσι φρεσὶν, ὅσα τοι αἶσα
 Κήδε' ἀναπλήσας, πρὶν πατρίδα γαῖαν ἰκέσθαι,
 Ἐνθάδε κ' αὖθι μένων σὺν ἐμοὶ τόδε δῶμα φυλάσσεις,
 Ἀθάνατός τ' εἴης· ἰμειρόμενός περ ἰδέσθαι
 Σὴν ἄλοχον, τῆς αἰὲν ἐέλδεαι ἥματα πάντα.
 Οὐ μὲν θῆν κείνης γε χερείων εὖχομαι εἶναι,

Οὐ δέμας, ἔδδ' Φυήν' ἐπεὶ ἔπως ἔδδ' ἔοικε
 Θνητὰς ἀθανάτησι δέμας καὶ εἶδος ἐρίζειν.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Πότνια θεά, μή μοι τόδε χῶεο· οἶδα καὶ αὐτὸς
 Πάντα μάλ', ἔνεκα σείο περίφρων Πηνελόπεια
 Εἶδος αἰκιδνοτέρη, μέγεθός τ', εἰς ἅντα ιδέσθαι·
 Ἥ μὲν γὰρ βροτὸς ἐσι, σὺ δ' ἀθάνατος καὶ ἀγῆεως.
 Ἀλλὰ καὶ ὥς ἐθέλω καὶ ἐέλδομαι ἥματα πάντα
 Οἴκαδ' ἐλθέμεναι, καὶ νόσιμον ἥμαρ ιδέσθαι.
 Εἰ δ' αὖ τις ραίησι θεῶν ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ,
 Τλήσομαι, ἐν σήθεσσιν ἔχων ταλαπενθεῖα θυμόν·
 Ἦδ' ἤδη γὰρ μάλα πόλλ' ἔπαθον, καὶ πόλλ' ἐμόγησα
 Κύμασι καὶ πολέμῳ· μετὰ καὶ τόδε τοῖσι γενέσσω.
 Ὡς ἔφατ'· ἥελιος δ' ἄρ' ἔδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν.
 Ἐλθόντες δ' ἄρα τῶγε μυχῶ σπείεες γλαφυροῖο,
 Τερπέεσθην φιλότῃτι, παρ' ἀλλήλοισι μένοντε.
 Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ροδοδάκτυλος ἠώς,
 Αὐτίχ' ὁ μὲν χλαῖνάν τε χιτῶνά τε ἔννυτ' Ὀδυσσεύς·
 Αὐτὴ δ' ἀργύφειον φᾶρος μέγα ἔννυτο νύμφη,
 Λεπτὸν, καὶ χαρίεν, περὶ δὲ ζώνην βάλετ' ἱξυί

Καλὴν, χρυσέην· κεφαλῇ δ' ἐπέθηκε καλύπτειν.
 Καὶ τότε Ὀδυσῆϊ μεγαλήτορι μῆδετο πομπήν.
 Δῶκε μὲν οἱ πέλεκυν μέγαν, ἄρμενον ἐν παλάμῃσι,
 Χάλκεον, ἀμφοτέρωθεν ἀκαχμένον· αὐτὰρ ἐν αὐτῷ
 Στειλεῖον περικαλλές, ἐλαῖνον, εὖ ἐναγερὸς.
 Δῶκε δ' ἔπειτα σκέπαρνον εὖξοον· ἤρχε δ' ὁδοῖο.
 Νῆσθε ἐπ' ἐσχατῆς, ὅθι δένδρεα μακρὰ πεφύκει,
 Κλήθρη τ', αἰγυρὸς τ', ἐλάτῃ τ' ἦν ἐρανομήκης,
 Αἴα πάλαι, περὶ κηλα, τὰ οἱ πλώοιεν ἐλαφρῶς.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ δειῖξ' ὅθι δένδρεα μακρὰ πεφύκει,
 Ἥ μὲν ἔβη πρὸς δῶμα Καλυψῶ, δῖα θεάων.
 Αὐτὰρ ὃ τὰμνετο δοῦρα, θοῶς δέ οἱ ἦνυτο ἔργον.
 Εἴκοσι δ' ἐκβαλε πάντα, πελέκκησεν δ' ἄρα χαλκῷ,
 Ξέωσε δ' ἐπισαμένως, καὶ ἐπὶ σάθμην ἵθυνε.
 Τόφρα δ' ἐνείκε τέρετρα Καλυψῶ, δῖα θεάων.
 Τέτρηθεν δ' ἄρα πάντα, καὶ ἤεμασεν ἀλλήλοισι.
 Γόμφοισιν δ' ἄρα τήν γε καὶ ἀρμονίῃσιν ἄρῃσεν.
 Ὅσον τίς τ' ἔδαφος νηὸς τορνῶσεται ἀνὴρ
 Φορτίδος εὐρέης, εὖ εἰδὼς τεκτοσυνάων,
 Τόσον ἐπ' εὐρεῖαν σχεδὴν ποιήσατ' Ὀδυσσεύς.

Ἴκρια δὲ σήσας, ἀραγῶν θαμέσι θαμίνεας,
 Ποίει· ἀτὰρ μακρῆσιν ἐπηγκενίδεας τελεύτα.
 Ἐν δ' ἰσὺν ποίει, καὶ ἐπίκριον ἄρμενον αὐτῷ·
 Πρὸς δ' ἄρα πηδαλίον ποιήσατο, ὅφρ' ἰθύνει·
 Φράζε δέ μιν ῥίπεας διαμπερές οἰσυνήσι,
 Κύματος εἴλαρ ἔμεν· πολλὴν δ' ἐπεχεύατο ὕλην.
 Τόφρα δὲ φάρε' ἔνευκε Καλυψῶ, δῖα θεάων,
 Ἰσία ποιήσασθαι· ὃ δ' εὖ τεχνήσατο καὶ τά.
 Ἐν δ' ὑπέρας τε, κάλως τε, πόδας τ' ἐνέδησεν ἐν αὐτῇ.
 Μοχλοῖσιν δ' ἄρα τήν γε κατείρυσεν εἰς ἄλα δῖαν.
 Τέτρατον ἤμαρ ἔην, καὶ τῷ τετέλεστο ἅπαντα.
 Τῷ δ' ἄρα πέμπτῳ πέμπ' ἀπὸ νήσῃ δῖα Καλυψῶ,
 Εἴματά τ' ἀμφιέσασα θυώδεα, καὶ λίσσασα.
 Ἐν δέ οἱ ἀσκήν ἔθηκε θεὰ μέλανος οἴνοιο
 Τὸν ἕτερον, ἕτερον δ' ὕδατος μέγαν· ἐν δὲ καὶ ἦϊα
 Κωρύκῳ· ἐν δέ οἱ ὄψα τίθει μενοεικέα πολλά·
 Οὔρον δὲ προέηκεν ἀπήμονά τε λιάρην τε.
 Γηθόσυνος δ' ἔρω πέτασ' ἰσία δῖος Ὀδυσσεύς·
 Αὐτὰρ ὃ πηδαλίῳ ἰθύνετο τεχνηέντως,
 Ἥμενος· ἐδὲ οἱ ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἐπίπτε,

Πληϊάδας τ' ἐσορῶντι, καὶ ὄψ' ἐδύοντα Βοώτην,
 Ἄρκτον θ', ἣν καὶ ἄμαξαν ἐπὶ κλησὶν καλέεσσι,
 Ἦτ' αὐτῆς σρέφεται, καὶ τ' Ὀρίωνα δοκεύει·
 Οἷη δ' ἄμμορός ἐστι λοετρῶν Ὀκεανοῖο.
 Τὴν γὰρ δὴ μιν ἀνώγε Καλυψώ, δῖα θεάων,
 Ποντοπορευέμεναι ἐπ' ἀριστερὰ χειρὸς ἔχοντα.
 Ἑπταδεκαῖδεκα μὲν πλέεν ἡμάτα ποντοπορεύων,
 Ὀκτωκαιδεκάτῃ δ' ἐφάνη ὄρεα σκιόεντα
 Γαίης Φαιήκων, ὅθι τ' ἀγχισον πέλεν αὐτῶ·
 Εἶσατο δ', ὡς ὅτε ῥινὸν ἐν ἡερωιδεῖ πόντῳ.
 Τὸν δ' ἐξ Αἰθιοπῶν ἀνιῶν κρείων Ἐνοσίχθων
 Τηλόθεν ἐκ Σολύμων ὀρέων ἴδεν· εἶσατο γὰρ οἱ
 Πόντον ἐπιπλείων· ὃ δ' ἐχώσατο κηρῷ μᾶλλον·
 Κινήσας δὲ κάρη προτὶ ὄν μυθήσατο θυμόν·
 ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ μετέβλευσαν θεοὶ ἄλλως
 Ἀμφ' Ὀδυσῆϊ, ἐμεῖο μετ' Αἰθιοπέεσσι ἐόντος·
 Καὶ δὴ Φαιήκων γαίης σχεδὸν, ἔνθα οἱ αἶσα
 Ἐκφυγέειν μέγα πῆρας οἴζυος, ἢ μιν ἰκάνει·
 Ἀλλ' ἔτι μὲν μῖν φημι ἄδην ἐλάαν κακότητος.
 Ὡς εἰπὼν, σύναγεν νεφέλας, ἐτάραξε δὲ πόντον,

Χερσὶ τείαναν ἐλών· πᾶσας δ' ὀρέθυεν αἴελλας
 Παντοίων ἀνέμων· σὺν δὲ νεφέεσσι κάλυψε
 Γαῖαν ὁμῆ καὶ πόντον· ὀρώρει δ' ἔβανόθεν νύξ.
 Σὺν δ' Εὐρύς τε Νότος τ' ἔπεσε, Ζέφυρός τε δυσαῆς,
 Καὶ βορέης αἰθρηγενέτης, μέγα κῦμα κυλίνδων.
 Καὶ τότε Ὀδυσῆος λύτο γένατα καὶ φίλον ἦτορ·
 Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
 ὦ μοι ἐγὼ δειλὸς, τί νύ μοι μήκιστα γένηται;
 Δείδω, μὴ δὴ πάντα θεὰ νημερτέα εἶπεν,
 ἥ μ' ἔφατ' ἐν πόντῳ, πρὶν πατρίδα γαῖαν ἰκέσθαι,
 Ἄλγ' ἀναπλήσειν· τὰ δὲ δὴ νῦν πάντα τελεῖται.
 Οἴοισιν νεφέεσσι περισέφει ἔβανόν εὐρύν
 Ζεὺς, ἐτάραξε δὲ πόντον· ἐπισπέρχουσι δ' αἴελλαι
 Παντοίων ἀνέμων· νῦν μοι σῶς αἰπὺς ὀλεθρὸς.
 Τρεῖς μάκαρες Δαναοὶ καὶ τετράκις, οἳ τότε ὄλοντο
 Τροίῃ ἐν εὐρείῃ, χάριν Ἀτρεΐδῃσι φέροντες.
 Ὡς δὴ ἔγωγ' ὄφελον θανέειν καὶ πότμον ἐπισπῆν
 Ἡμῶσι τῷ, ὅτε μοι πλεῖστοι χαλκήρεα δοῦρα
 Τρῶες ἐπέρριψαν περὶ Πηλείωνι θανόντι.
 Τῷ κ' ἔλαχον κτερέων, καὶ μευ κλέος ἦγον Ἀχαιοί·

Νῦν δέ με λευγαλέω θανάτῳ εἴμαρτο αἰλῶνα.
 Ὡς ἄρα μιν εἰπόντ' ἔλασεν μέγα κῦμα κατ' ἄκρης,
 Δεινὸν ἐπεσγόμενον, περὶ δὲ σχεδὴν ἐλέλιξε.
 Τῆλε δ' ἀπὸ σχεδῆς αὐτὸς πέσε' πηδάλιον δὲ
 Ἐκ χειρῶν προέηκε· μέσον δὲ οἱ ἴσον ἔαξε
 Δεινὴ μισγομένων ἀνέμων ἐλθῶσα θύελλα.
 Τηλὺ δὲ σπείρον καὶ ἐπὶ κριον ἔμπεσε πόντῳ·
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόβρυχα θῆκε πολὺν χρόνον· ἔδδ' ἀνιάδῃ
 Αἶψα μάλ' ἀνσχεθέεν, μεγάλῃ ὑπὸ κύματος ὀρμῆς·
 Εἵματα γάρ ῥ' ἐβάευνε, τὰ οἱ πόρε δῖα Καλυψώ.
 Ὅψ' ἐδὲ δὴ ῥ' ἀνέδου, σώματος δ' ἐξέπτυσεν ἄλμην
 Πικρὴν, ἣ οἱ πολλὴ ἀπὸ κρατὸς κελεύειεν.
 Ἀλλ' ἐδ' ὥς σχεδῆς ἐπελήθετο, τειρόμενός περ,
 Ἀλλὰ μεθορμηθεὶς ἐν κύμασιν ἐλλάβετ' αὐτῆς·
 Ἐν μέσῃ δὲ κάθιζε, τέλος θανάτῃς ἀλεείνων.
 Τὴν δ' ἐφόρει μέγα κῦμα κατὰ ῥοὸν ἔνθα καὶ ἔνθα.
 Ὡς δ' ὅτ' ὀπωρινὸς Βορέης φορέησιν ἀκάνθας
 Ἀμπεδίον, πυκινὰ δὲ πρὸς ἀλλήλησιν ἔχονται·
 Ὡς τὴν ἀμπέλαγος ἀνεμοὶ φέρον ἔνθα καὶ ἔνθα.
 Ἄλλοτε μὲν τε Νότος Βορρῇ προβάλεσκε φέρεσθαι,

Ἄλλοτε δ' αὖτ' Εὖρος Ζεφύρῳ εἶξασκε διώκειν.
 Τὸν δὲ ἶδεν Κάδμω θυγάτηρ, καλλίσφυρος Ἰνώ,
 Λευκοθέη, ἣ πρὶν μὲν ἔην βροτὸς αὐδήεσσαν,
 Νῦν δ' αἰλὸς ἐν πελάγεσσι θεῶν ἐξέμμορζε τιμῆς·
 Ἥρ' Ὀδυσσῇ ἐλέησεν αἰώμενον, ἄλγε' ἔχοντα·
 Αἰθυίῃ δ' εἰκυῖα ποτῇ ἀνεδύσατο λίμνης·
 Ἴζε δ' ἐπὶ σχεδῆς πολυδέσμω, εἶπέ τε μῦθον·
 Κάμμορζε, τίπτε τοι ᾧδὲ Ποσειδάων ἐνοσίχθων
 Ὠδύσατ' ἐκπάγλως, ὅτι τοι κακὰ πολλὰ φυτεύει;
 Οὐ μὲν δὴ σε καταφθίσει, μάλα περ μενεαίνων.
 Ἀλλὰ μάλ' ᾧδ' ἔρξαι, δοκέεις δέ μοι ἐκ ἀπινύουσαι,
 Εἵματα ταῦτ' ἀποδύς, σχεδὴν ἀνέμοισι φέρεσθαι
 Κάλλιπ'· ἀτὰρ χεῖρεσσι νέων ἐπιμαίεο νόσθ
 Γαίης Φαίηκων, ὅθι τοι μοῖρ' ἐστὶν ἀλύξαι.
 Τῇ δὲ τόδε κρήδεμνον ὑπὸ σέρνοιο πάνυσται
 Ἀμβροτον· ἐδέν τοι πατρίην δέος, ἐδ' ἀπολέσθαι.
 Αὐτὰρ ἐπὴν χεῖρεσιν ἐφάψεαι ἠπείροιο,
 Ἀψ ἀποδυσάμενος βαλέειν εἰς οἶνοπα πόντον,
 Πολλὸν ἀπ' ἠπείρου, αὐτὸς δ' ἀπὸ νόσφι τραπέσθαι.
 Ὡς ἄρα φωνήσασα θεὰ κρήδεμνον ἔδωκεν·

Αὐτὴ δ' ἅψ' ἐς πόντον ἐδύσατο κυμαίνοντα,
 Αἰθυίῃ εἰκυῖα· μέλαν δέ ἐ κῦμα κάλυψεν.
 Αὐτὰρ ὁ μερμήριξε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
 Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
 ὦ μοι ἐγὼ, μή τις μοι ὑφαίνῃσιν δόλον ἄλλον
 Ἀθανάτων, ὅτε με σχεδὴς ἀποδῆναι ἀνώγει.
 Ἀλλὰ μάλ' ἔπω πείσομ'· ἐπεὶ ἐκάς ὀφθαλμοῖσι
 Γαῖαν ἐγὼν ἰδόμεν, ὅτι μοι φάτο φύξιμον εἶναι.
 Ἀλλὰ μάλ' ὦδ' ἔρξω, δοκέει δέ μοι εἶναι ἄριστον·
 Ὅφρ' ἂν μὲν κεν δούρατ' ἐν ἀεμονήσιν ἀθήσῃ,
 Τόφρ' αὐτῷ μενέω καὶ τλήσομαι ἄλγεα πάσχω·
 Αὐτὰρ ἐπὴν δὴ μοι σχεδὴν διὰ κῦμα τινάξῃ,
 Νήξομ'· ἐπεὶ οὐ μὲν τι πάρα προνοῆσαι ἄμεινον.
 Ἔως ὃ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 Ὄρσε δ' ἐπὶ μέγα κῦμα Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
 Δεινὸν τ', ἀεγαλέον τε, κατηρεφές· ἤλασε δ' αὐτόν.
 Ὡς δ' ἄνεμος ζαῆς ἦϊων θημῶνα τινάξῃ
 Καρφαλέων, τὰ μὲν ἄρ' τε διεσκέδασ' ἄλλυδις ἄλλη·
 Ὡς τῆς δούρατα μακρὰ διεσκέδασ'· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 Ἀμφ' ἐνὶ δούρατι βαῖνε, κέληθ' ὡς ἵππον ἐλαύνων·

Εἶματα δ' ἐξάπέδυνε, τὰ οἱ πόρε δῖα Καλυψώ.
 Αὐτίκα δὲ κρήδεμνον ὑπὸ σέρενοιο τάνυσεν.
 Αὐτὸς δὲ πρηγὴς ἀλὶ κάππεσε, χεῖρε πετάσσας,
 Νηχέμεναι μεμαώς· ἴδε δὲ κρείων Ἐνοσίχθων,
 Κινήσας δὲ κάρη ποτὶ ὄν μυθήσατο θυμόν·
 Οὕτω νῦν κακὰ πολλὰ παθὼν ἀλώω κατὰ πόντον,
 Εἰσόκεν ἀνθρώποισι διοτρεφέεσσι μιγείης·
 Ἄλλ' ἔσθ' ὥς σε ἔολπα ὀνόσασθαι κακότητος.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἵμασεν καλλιτρίχας ἵππας·
 Ἴκετο δ' εἰς Αἶγας, ὅθι οἱ κλυτὰ δώματ' ἔασιν.
 Αὐτὰρ Ἀθηναίη, κέρη Διὸς, ἀλλ' ἐνόησεν·
 Ἦτοι τῶν ἄλλων ἀνέμων κατέδησε κελεύθους,
 Παύσασθαι δ' ἐκέλευσε καὶ εὐνηθῆναι ἅπαντας·
 Ὄρσε δ' ἐπὶ κραιπνὸν Βορέην, πρὸ δὲ κύματ' ἔαξεν,
 Ἔως ὅγε Φαιήκεσσι Φιληρέτμοισι μιγείη
 Διογενὴς Ὀδυσσεύς, θάνατον καὶ κῆρας ἀλύξας.
 Ἐνθα δύο νύκτας, δύο δ' ἡμέματα, κύματι πηγῶ
 Πλάζετο· πολλὰ δὲ οἱ κραδίη προτιόσσετ' ὀλεθρον.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τρίτον ἡμαρ εὐπλόκαμος τέλεσ' ἦώς,
 Καὶ τότε ἔπειτ' ἄνεμος μὲν ἐπαύσατο, ἠδὲ γαλήνη

Ἐπλετο νηνεμὴ· ὁ δ' ἄρα σχεδὸν εἶσιδε γαῖαν,
 Ὅξ' ἄλλ' αὖτε προῖδ' ὄν, μεγάλῃ ὑπὸ κύματος ἀρθείς.
 Ὡς δ' ὅταν ἀσπασίος βίοτος παίδεσσι φανείη
 Πάτερ' ὅς ἐν νύκτι κείται κρατέρ' ἄλγεα πάσχων,
 Διὶ τὴν τῆς πόλεως, συγγενὲς δὲ οἱ ἔχραε δαίμων,
 Ἀσπασίον δ' ἄρα τὸν γε θεοὶ κακότητος ἔλυσαν·
 Ὡς Ὀδυσῆ' ἀσπασὸν εἰσατο γαῖα καὶ ὕλη·
 Νῆχε δ', ἐπειγόμενος ποσὶν ἠπείρεσσι ἐπιβῆναι·
 Ἀλλ' ὅτε τόσον ἀπὴν, ὅσον τε γέγωνε βοήσας,
 Καὶ δὴ δοῦπον ἄκασε ποτὶ σπιλάδεσσι θαλάσσης·
 Ῥόχθαι γὰρ μέγα κύμα ποτὶ ξερὸν ἠπείροιο
 Δεινὸν ἐρευγόμενον· εἴλυτο δὲ πάντ' ἄλ' ὅς ἄχνη·
 Οὐ γὰρ ἔσαν λιμένες νηῶν ὄχλοι, ἔδ' ἐπιωγαί,
 Ἀλλ' ἀκτὰ προβλήτες ἔσαν, σπιλάδες τε, πάγοι τε.
 Καὶ τότε Ὀδυσῆος λυτο γένατα καὶ φίλον ἦτορ,
 Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
 ὦ μοι, ἐπειδὴ γαῖαν ἀελπέα δῶκεν ἰδέσθαι
 Ζεὺς, καὶ δὴ τόδε λαῖτμα διατμήξας ἐπέεσσα,
 Ἐκδῶσις ἔπη φαίνεται ἄλ' ὅς πολιοῖο θυράζει·
 Ἐκτοδὲν μὲν γὰρ πάγοι ὀξέες, ἀμφὶ δὲ κύμα

Βέβρυχεν ῥόθιον, λισσὴ δ' ἀναδέσσομε πέτρῃ·
 Ἀγχιβάθης δὲ θάλασσα, καὶ ἔπος ἐςὶ πόδεσσιν
 Στήμεναι ἀμφοτέρωσι, καὶ ἐκφυγέειν κακότητα·
 Μήπως μ' ἐκβαίνοντα βάλλῃ λίθακι ποτὶ πέτρῃ
 Κῦμα μέγ' ἀεπάξαν, μελέῃ δέ μοι ἔσεται ὀρμή.
 Εἰ δέ κ' ἔτι προτέρω παρανήξομαι, ἣν πρὶ ἐφεύρω
 Ἡϊόνας τε παραπλήγας, λιμένας τε θαλάσσης,
 Δείδω, μή μ' ἐξαῦτις ἀναεπάξασα θύελλα
 Πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα φέρῃ, βαρέα σενάχοντα·
 Ἡ ἔτι μοι καὶ κῆτος ἐπιωεύῃ μέγα δαίμων
 Ἐξ αἰλός, οἷά τε πολλὰ τρέφει κλυτὸς Ἀμφιτρίτη·
 Οἶδα γάρ, ὥς μοι ὁδῶδυσαι κλυτὸς Ἐννοσίγαιος.
 Ἔως ὃ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 Τόφρα δέ μιν μέγα κῦμα φέρε τρηχεῖαν ἐπ' ἀκτὴν.
 Ἐνθ' ἀπὸ ῥινός τε δρύφθη, σὺν τ' ὅς ἐ' ἀράχθη,
 Εἰ μὴ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Ἀμφοτέρῃσι δὲ χερσὶν ἐπεσγύμενος λάβε πέτρης,
 Τῆς ἔχετο σενάχων, εἰως μέγα κῦμα παρῆλθε.
 Καὶ τὸ μὲν ὥς ὑπάλυξε· παλὶρῥόθιον δέ μιν αὔτις
 Πλήξεν ἐπεσγύμενον, τηλῶ δέ μιν ἔμβαλε πόντῳ.

Ὡς δ' ὅτε πηλύποδος, θαλάμης ἐξελκομένοιο,
 Πρὸς κοτυληδονόφω πυκινὰ λαΐγγες ἔχοντα·
 Ὡς τῷ πρὸς πέτρῃσι θρασυάων ἀπὸ χειρῶν
 Ῥινοὶ ἀπέδρουφθεν, τὸν δὲ μέγα κύμα κάλυψεν.
 Ἐνθα κε δὴ δύστηνος ὑπὲρ μόρον ὤλετ' Ὀδυσσεύς,
 Εἰ μὴ ἐπιφροσύνην δῶκε γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Κύματος ἐξαναδύς, τὰ τ' ἐρεύγεται ἥπειρόνδε,
 Νῆχε παρῆξ ἐς γαῖαν ὁρώμενος, εἰ περ ἐφεύροι
 Ἥϊόνας τε παραπληγας, λιμένας τε θαλάσσης.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ ποταμοῖο κατὰ σῶμα καλλιρόοιο
 Ἰξε νέων, τῇ δὴ οἱ εἴσατο χῶρος ἄριστος,
 Λεῖος πετράων, καὶ ἐπὶ σκέπας ἦν ἀνέμοιο·
 Ἐγνώ δὲ προρέοντα, καὶ εὖξάτο ὃν κατὰ θυμόν·
 Κλυθι, ἄναξ, ὅς' ἐστί· πολὺλυσον δέ σ' ἰκάνω,
 Φεύγων ἐκ πόντοιο Ποσειδάωνος ἐνιπᾶς.
 Αἰδοῖός μὲν τ' ἐστὶ καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν,
 Ἀνδρῶν ὅσις ἵκηται ἀλώμενος, ὥς καὶ ἐγὼ νῦν
 Σόν τε ῥόον, σά τε γέναθ' ἰκάνω, πολλὰ μογήσας.
 Ἀλλ' ἐλέαιρε, ἄναξ, ἱκέτης δέ τοι εὐχομαι εἶναι.
 Ὡς φάθ'· ὁ δ' αὐτίκα παῦσεν ἐὼν ῥόον, ἔσχε δὲ κύμα·

Πράδε δέ οί ποίησε γαλήνην, τὸν δ' ἐσάωσεν
 Ἐς ποταμῷ προχοάς· ὃ δ' ἄρ' ἄμφω γένατ' ἔκαμψε,
 Χεῖράς τε σίβαράς· ἀλὶ γὰρ δέδμητο φίλον κῆρ.
 Ὡδρε δὲ χρεῖα πάντα· θάλασσα δὲ κήκιε πολλή
 Ἄν σόμα τε, ῥινάς τε· ὃ δ' ἄπνευστος καὶ ἄναυδος
 Κεῖτ' ὀλιγηπελέων· κάματος δὲ μιν αἰνὸς ἵκανεν.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἄμπνυτο, καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη,
 Καὶ τότε δὴ κρηδόμενον ἀπὸ ἑο λῦσε θεοῖο·
 Καὶ τὸ μὲν ἐς ποταμὸν ἀλιμυρήντα μετῆκεν·
 Ἀψ δ' ἔφερεν μέγα κύμα κατὰ ῥοόν· αἶψα δ' ἄρ' Ἴνῳ
 Δέξατο χερσὶ φίλησιν· ὃ δ' ἐκ ποταμοῖο λιαθεῖς
 Σχοίνῳ ὑπεκλίνθη, κύσε δὲ ζείδωρον ἄρεβαν·
 Ὅχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
 Ὡ μοι ἐγὼ, τί πάθω; τί νύ μοι μήκιστα γένηται;
 Εἰ μὲν κ' ἐν ποταμῷ δυσκηδέα νύκτα φυλάξω,
 Μή μ' ἄμυδις σίβη τε κακὴ καὶ θῆλυς ἐέρση,
 Ἐξ ὀλιγηπελείης, δαμάσῃ κεκαφνότα θυμόν·
 Αὔρη δ' ἐκ ποταμῷ ψυχρὴ πνέει ἠῶτι πρῶ.
 Εἰ δέ κεν ἐς κλιτὺν ἀναβάς καὶ δάσκιον ὕλην
 Θάμνοισι ἐν πυκινοῖσι καταδραθῶ, εἴ με μετρίῃ

Ῥίγος καὶ κάματος, γλυκερὸς δὲ μοι ὕπνος ἐπέλθῃ,
 Δείδω, μὴ θήρεσσιν ἔλωε καὶ κύρμα γένωμαι.
 Ὡς ἄρα οἱ φρονέοντι δοάσαστο κέρδιον εἶναι
 Βῆ ῥ' ἵμεν εἰς ὕλην· τὴν δὲ σχεδὸν ὕδατος εὗρεν
 Ἐν περιφανομένῳ· δοιὺς δ' ἄρ' ὑπήλυθε θάμνους,
 Ἐξομόθεν πεφυῶτας· ὁ μὲν φυλῆς, ὁ δ' ἐλαίης.
 Τὸς μὲν ἄρ' ἔτ' ἀνέμων διάει μένος ὑγρὸν ἀέντων,
 Οὐδέ ποτ' ἥελιος φαέθων ἀκτῖσιν ἔβαλλεν,
 Οὐτ' ὄμβρος περᾶσκε διαμπερές· ὥς ἄρα πυκνοὶ
 Ἀλλήλοισιν ἔφυν ἐπαμοιβαδίς· ἕς ὑπ' Ὀδυσσεύς
 Δύσετ'· ἄφαρ δ' εὐνὴν ἐπαμήσατο χερσὶ Φίλησιν
 Εὐρεΐαν· φύλλων γὰρ ἔην χύσις ἥλιθα πολλή,
 Ὅσον τ' ἢ δύο, ἢ τρεῖς, ἀνδρας ἔρυσται
 Ὡρῇ χειμερῇ, εἰ καὶ μάλα περ χαλεπαῖνοι.
 Τὴν μὲν ἰδὼν γήθησε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 Ἐν δ' ἄρα μέσῃ λέκτο, χύσιν δ' ἐπεχεύατο φύλλων.
 Ὡς δ' ὅτε τις δαλὸν σποδῇ ἐνέκρυψε μελαίνῃ,
 Ἀγρῶ ἐπ' ἐσχατῆς, ᾧ μὴ πάρα γείτονες ἄλλοι,
 Σπέρμα πυρὸς σῶζων, ἵνα μὴ ποθὲν ἄλλοθεν αὖοι·
 Ὡς Ὀδυσσεύς φύλλοισι καλύψατο· τῷ δ' ἄρ' Ἀθήνη

Ὑπνον ἐπ' ὄμμασι χεῦ', ἵνα μιν παύσῃε τάχιστα
 Δυσπνέος καμάτοιο, φίλα βλέφαρ' ἀμφικαλύψας.

Τ Η Σ
ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ

Ζ.

Ζῆτα δὲ, Ναυσικάα κόμισ' ἐν Σχερίῃ Ὀδυσῆα.

Ως ὁ μὲν ἔνθα κάθευδε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
Ἵπνῳ καὶ καμάτῳ ἀρημένος· αὐτὰρ Ἀθήνη
Βῆ ῥ' ἐς Φαίηκων ἀνδρῶν δῆμόν τε πόλιν τε·
Οἳ πρὶν μὲν ποτ' ἔναιον ἐν εὐρυχόρῳ Ὑπερείῃ,
Ἄγχῃ Κυκλώπων, ἀνδρῶν ὑπερηνορέοντων,
Οἳ σφεας σινέσκοντο, βίῃφι δὲ φέεστεροι ἦσαν.
Ἐνθεν ἀναστήσας ἄγε Ναυσίθοος θεοειδῆς,
Εἶσεν δ' ἐν Σχερίῃ, ἐκὰς ἀνδρῶν ἀλφεισίων·
Ἀμφὶ δὲ τείχος ἔλασσε πόλει, καὶ ἐδείματο οἴκῃς,
Καὶ νηὲς ποίησε θεῶν, καὶ ἐδάσσατ' ἀεθέρας.
Ἀλλ' ὁ μὲν ἤδη κηρὶ δαμείς Ἀϊδὸςδε βεβήκει

Ἀλκίνοος δὲ τότε ἦρχε, θεῶν ἅπο μῆδεα εἰδώς.
 Τὸ μὲν ἔβη πρὸς δῶμα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 Νόσον Ὀδυσῆϊ μεγαλήτορι μητιόωσα·
 Βῆ δ' ἵμεν ἐς θάλαμον πολυδαίδαλον, ὃ ἐνὶ κέρῃ
 Κοιμᾶτ', ἀθανάτησι Φυὴν καὶ εἶδος ὁμοίη,
 Ναυσικάα, θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο·
 Παρ δὲ δύ' ἀμφίπολοι, Χαρίτων ἅπο κάλλος ἔχουσαι,
 Σταθμοῖιν ἐκάτερθε, θύραι δ' ἐπέκειντο φαειναί.
 Ἡ δ' ἀνέμῃ ὡς πνοῇ ἐπέεσσυτο δέμνια κέρης·
 Στῇ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν,
 Εἰδομένη κέρη ναυσικλειτοῖο Δύμαντος,
 Ἡ οἱ ὀμηλικὴ μὲν ἔην, κεχάριστο δὲ θυμῷ·
 Τῇ μιν εἰσαμένη προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Ναυσικάα, τί νύ σ' ὦδὲ μεθήμονα γείνατο μήτηρ;
 Εἵματα μὲν τοι κῆται ἀκηδέα, σιγαλόεντα·
 Σοὶ δὲ γάμος σχεδὸν ἐστίν, ἵνα χρεὴ καλὰ μὲν αὐτὴν
 ἔννυσαι, τὰ δὲ τοῖσι παρὰσχῆν, οἳ κέ σ' ἄγωνται.
 Ἐκ γάρ τοι τέτων φάτις ἀνδρῶπας ἀναβαίνει
 Ἑσθλή· χάρειν δὲ πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ.
 Ἀλλ' ἴομεν πλυνέσσαι ἅμ' ἠοῖ φαινομένηφι,

Καί τοι ἐγὼ συνέριθ' ἄμ' ἔψομαι, ὅφρα τάχιστα
 Ἐντύνεαι· ἐπεὶ ἔτοι ἐτι δὴν παρθένος ἔωσσαι·
 Ἦδη γάρ σε μνῶνται ἀριστεῖς κατὰ δῆμον
 Πάντων Φαιήκων, ὅτι τοι γένος ἐστὶ καὶ αὐτῇ.
 Ἀλλ' ἄγ', ἐπότερυνον πατέρα κλυτὸν ἠῶτι πρὸ
 Ἡμιόνους καὶ ἄμαξαν ἐφοπλίσαι, ἥ κεν ἄγῃσι
 Ζῶστρά τε, καὶ πέπλος, καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα.
 Καὶ δέ σοι ὦδ' αὐτῇ πολὺ κάλλιον, ἢ ἐπόδεσιν
 Ἐρχεσθαι· πολλὸν γάρ ἀπὸ πλυνοί εἰσι πόλῃος.
 Ἡ μὲν ἄρ' ὥς εἶπ' ἔσ' ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη
 Οὐλυμπόνδ', ὅτι φασὶ θεῶν ἔδος ἀσφαλὲς αἰεὶ
 Ἐμμεναί· ἔτ' ἀνέμοισι τινάσσεται, ἔτε ποτ' ὄμβρῳ
 Δεύεται, ἔτε χιῶν ἐπιπίλναται· ἀλλὰ μάλ' αἴθρη
 Πέπταται ἀνέφελος, λευκὴ δ' ἐπιδέδρομεν αἴγλῃ·
 Τῷ ἐνὶ τέρπονται μάκαρες θεοὶ ἥματα πάντα.
 Ἐνθ' ἀπέβη Γλαυκῶπις, ἐπεὶ διεπέφραδε κέρη.
 Αὐτίκα δ' ἠὼς ἦλθεν εὐφρονος, ἥ μιν ἔγειρε
 Ναυσικάαν εὐπεπλον· ἄφαρ δ' ἀπεθαύμασ' ὄνειρον.
 Βῆ δ' ἰέναι διὰ δώμαθ', ἵν' ἀγγείλῃε τοκεῦσι,
 Πατρὶ φίλῳ καὶ μητρὶ· κηχήσατο δ' ἔνδον ἔοντας.

Ἡ μὲν ἐπ' ἐσχάρῃ ἦτο, σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν,
 Ἡλάκατα σρωφῶσ' ἀλιπόρυφα· τῷ δὲ θύραζε
 Ἐρχομένῳ ξύμβλητο μετὰ κλειτὰς βασιλῆας
 Ἐς βελήν, ἵνα μιν κάλεον Φαίηκες ἀγαυοί.
 Ἡ δὲ μάλ' ἀγχι σῆσα φίλον πατέρα προσέειπε·
 Πάππα φίλ', ἐκ ἂν δὴ μοι ἐφοπλίσεαις ἀπήνην
 Ὑψηλὴν, εὐκυκλον, ἵνα κλυτὰ εἶματ' ἄγωμαι
 Ἐς ποταμὸν πλυνέεσσι, τὰ μοι ῥερυπώμενα κῆται;
 Καὶ δέ σοι αὐτῷ ἔοικε μετὰ πρώτοισιν ἐόντι
 Βελας βελεύειν καθαρά χροὶ εἶματ' ἔχοντι.
 Πέντε δέ τοι φίλοι υἱῆς ἐνὶ μεγάροισι γεγάασιν,
 Οἱ δὲ ὀπυῖοντες, τρεῖς δ' ἡΐθεοι θαλέθοντες·
 Οἱ δ' αἰὲ ἐθέλῃσι νεόπλυτα εἶματ' ἔχοντες
 Ἐς χορὸν ἔρχεσθαι· τὰ δ' ἐμῇ φρενὶ πάντα μέμηλεν.
 Ὡς ἔφατ'· αἰδέτο γὰρ θαλερὸν γάμον ἐξονομήναι
 Πατρὶ φίλῳ· ὁ δὲ πάντα νόει, καὶ ἀμείβετο μύθῳ·
 Οὔτε τοι ἡμιόνων φθονέω, τέκος, ἔτε τευ ἄλλῃ·
 Ἐρχεῖ· ἀτὰρ τοι δμῶες ἐφοπλίσουσιν ἀπήνην
 Ὑψηλὴν, εὐκυκλον, ὑπερτερῇ ἀραρυῖαν.
 Ὡς εἰπὼν, δμῶεσσιν ἐκέκλετο· τοὶ δ' ἐπὶ θοντο.

Οἱ μὲν ἄρ' ἐκτὸς ἄμαξαν εὐτροχὸν ἡμιονεῖην
 Ὅπλεον, ἡμιόνους δ' ὑπαγον, ζευξάν δ' ὑπ' ἀπήνη·
 Κέρη δ' ἐκ θαλάμοιο φέρειν ἐδῆτα φαεινὴν,
 Καὶ τὴν μὲν κατέβηκεν εὐξέσω ἐπ' ἀπήνη·
 Μήτηρ δ' ἐν κίσῃ ἐτίθει μενοεικέ' ἐδωδὴν,
 Παντοίην, ἐν δ' ὄψα τίθει, ἐν δ' οἶνον ἔχευεν
 Ἀσκῶ ἐν αἰγείῳ· κέρη δ' ἐπέβησεν ἀπήνης·
 Δῶκε δὲ χρυσεῖη ἐν ληκύθῳ ὑγρὸν ἔλαιον,
 Εἴως χυτλώσαιτο σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν.
 Ἡ δ' ἔλαβεν μάστιγα καὶ ἡνία σιγαλόεντα,
 Μάστιξεν δ' ἐλάαν· καναχὴ δ' ἦν ἡμιόνοισιν.
 Αἱ δ' ἄμοτον τανύοντο· φέρον δ' ἐδῆτα, καὶ αὐτὴν,
 Οὐκ οἶν' ἅμα τῇ γε καὶ ἀμφίπολοι κίον ἄλλα.
 Αἱ δ' ὅτε δὴ ποταμοῖο ῥόον περικαλλές ἴκοντο,
 Ἐνθ' ἦτοι πλυνοὶ ἦσαν ἐπηετανοὶ, πολὺ δ' ὕδωρ
 Καλὸν ὑπεκπροξέει, μάλ' αὖ περ ῥυπόωντα καθήσας·
 Ἐνθ' αἶγ' ἡμιόνους μὲν ὑπεκπροέλυσαν ἀπήνης,
 Καὶ τὰς μὲν σεῦαν ποταμὸν παρὰ δινήεντα,
 Τρώγειν ἄγρωσιν μελιηδέα· τὰ δ' ἀπ' ἀπήνης
 Εἴματα χερσὶν ἔλοντο, καὶ ἐσφόρεον μέλαν ὕδωρ·

Στείβον δ' ἐν βόθροισι θοῶς ἐρίδα προφέρεσσαι.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πλῦνάν τε, κάθηςάν τε ῥύπα πάντα,
 Ἐξείης πέτασαν παρὰ θῆν' ἄλως, ἥχι μάλιστα
 Λαίγγας ποτὶ χέρτον ἀποπλύνεσκε θάλασσα.
 Αἱ δὲ λοεσάμεναι, καὶ χρυσάμεναι λίπ' ἐλαίῳ,
 Δεῖπνον ἔπειθ' εἶλοντο παρ' ὄχθησιν ποταμοῖο·
 Εἵματα δ' ἡελίοιο μένον τερσήμεναι αὐγῇ.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ σίτε τέρφθεν διμωαί τε, καὶ αὐτὴ,
 Σφαίρῃ τά τ' ἄρ' ἐπαιζον, ἀπὸ κρήδεμνα βαλῆσαι·
 Τῇσι δὲ Ναυσικάα λευκώλενος ἦρχετο μολπῆς.
 Οἷη δ' Ἄρτεμις εἴσι κατ' ἔρεος ἰοχέαιρα,
 ἥ κατὰ Τηϋγέτον περιμήκετον, ἢ Ἐρύμανθον,
 Τερπομένη κάπροισι καὶ ὠκείῃς ἐλάφοισι·
 Τῇ δέ θ' ἅμα Νύμφαι, κῆραι Διὸς αἰγιόχοιο,
 Ἀγρονόμοι παίζουσι· γέγηθε δέ τε φρένα Λητώ·
 Πασίων δ' ὑπὲρ ἥγε κάρη ἔχει ἠδὲ μέτωπα,
 Ῥεῖα δ' ἀριγνώτη πέλεται, καλαὶ δέ τε πᾶσαι·
 Ὡς ἥγ' ἀμφιπόλοισι μετέπρεπε παρθένος ἀδμῆς.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ ἄρ' ἐμελλε πάλιν οἶκόνδε νέεσθαι,
 Ζεύξασ' ἡμιόνους, πτύξασά τε εἵματα καλά,

Ἐνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,

Ὡς Ὀδυσσεὺς ἐγροίτο, ἴδοι τ' εὐώπιδα κέρην,

Ἥ οἱ Φαιήκων ἀνδρῶν πόλιν ἠγήσαιο.

Σφαῖραν ἔπειτ' ἔρριψε μετ' ἀμφίπολον βασίλεια·

Ἀμφιπόλῃ μὲν ἄμαρτε, βαθείῃ δ' ἔμπεσε δίνη·

Αἰ δ' ἐπὶ μακρὸν αὔσαν· ὃ δ' ἐγρετο δῖος Ὀδυσσεύς·

Ἐζόμενος δ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν·

ὦ μοι ἐγὼ, τέων αὖτε βροτῶν ἐς γαῖαν ἱκάνω;

Ἥ ῥ' οἴγ' ὑβρισαί τε καὶ ἄγριοι, εἰδὲ δίκαιοι;

Ἥ ἐ φιλόξενοι, καὶ σφιν νόος ἐστὶ θεοδής;

Ὡς με κροτάων ἀμφήλυθε θῆλυς αὐτὴ

Νυμφάων, αἱ ἔχουσ' ὀρέων αἰπαινὰ κάρηνα,

Καὶ πηγὰς ποταμῶν, καὶ πείσεα ποιήεντα.

Ἥ νύ περ ἀνθρώπων εἰμὶ σχεδὸν αὐδῆέντων;

Ἀλλ' ἄγ', ἐγὼν αὐτὸς πειρήσομαι, ἠδὲ ἰδωμαι.

Ὡς εἰπὼν θάμνων ὑπεδύσετο δῖος Ὀδυσσεύς·

Ἐκ πυκινῆς δ' ὕλης πτόρθον κλάσε χειρὶ παχείῃ

Φύλλων, ὥς ῥύσαιο περὶ χροῖ μήδεα φωτός.

Βῆ δ' ἴμεν, ὥς τε λέων ὀρεσίτροφος, ἀλλὰ πεποιθώς,

Ὅς εἴς' ὕμενος καὶ ἀήμενος· ἐν δὲ οἱ ὄσσε

Δαίεται· αὐτὰρ ὃ βροσὶ μετέερχεται, ἢ οἶεσσιν,
 Ἦέ μετ' ἀγροτέρας ἐλάφας· κέλεται δέ ἐ γαστήρ
 Μήλων πειρήσοντα καὶ ἐς πυκινὸν δόμον ἐλθεῖν·
 Ὡς Ὀδυσσεὺς κέρησιν εὐπλοκάμοισιν ἐμελλε
 Μίξαθαι, γυμνὸς περ ἐὼν· χρεὶά γάρ ἱκανε.
 Σμερδαλέος δ' αὐτῇσι φάνη, κεκακωμένος ἄλμῃ·
 Τρέσαν δ' ἄλλυδις ἄλλη ἐπ' ἡϊόνας προχέσας·
 Οἷη δ' Ἀλκινόου θυγάτηρ μένε· τῇ γὰρ Ἀθήνη
 Θάερος ἐνὶ φρεσὶ θῆκε, καὶ ἐκ δέος εἴλετο γυίων.
 Στῇ δ' ἀντασχομένη· ὃ δὲ μερμήριζεν Ὀδυσσεὺς,
 ἥ γένων λίσσοιτο λαβὼν εὐώπιδά κέρην,
 ἥ αὐτῶς ἐπέεσσιν ἀποσαδὰ μελιχίοισι
 Λίσσοιτ', εἰ δείξειε πόλιν, καὶ εἴματα δοίη.
 Ὡς ἄρα οἱ φρονέοντι δοάσατο κέρδιον εἶναι
 Λίσσεσθαι ἐπέεσσιν ἀποσαδὰ μελιχίοισι,
 Μή οἱ γῆνα λαβόντι χολώσαιτο φρένα κέρη.
 Αὐτίκα μελίχιον καὶ κερδαλέον φάτο μῦθον·
 Γενῆμαί σε, ἄνασσα· θεὸς νύ τις, ἢ βροτός ἐστι;
 Εἰ μὲν τις θεὸς ἐστι, τοῖ ἔρανον εὐρὺν ἔχουσιν,
 Ἀρτέμιδι σε ἔγωγε, Διὸς κέρη μέγαλοιο,

Εἶδός τε, μέγεθός τε, Φυὴν τ', ἄγχιστα εἶσκω·
 Εἰ δέ τίς ἐστι βροτῶν, τοὶ ἐπὶ χθονὶ ναυεπάσαι,
 Τρῆσμάκαρες μὲν σὶ γε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ,
 Τρῆσμάκαρες δὲ κασίγνητοί· μάλα πᾶσι σφισι θυμὸς
 Αἰὲν εὐφροσύνησιν ἰαίνεται· ἔνεκα σέιο,
 Λευσσόντων τοιούδ' ὁ δαίλος χορὸν εἰσοιχνεῦσαν.
 Κεῖνος δ' αὖ περὶ κῆρι μακάρετατος ἔξοχον ἄλλων,
 Ὃς κέ σ' ἐέδνοισι βρίσας οἰκόνδ' ἀγάγηται·
 Οὐ γάρ πω τοῖστον ἴδον βροτὸν ὀφθαλμοῖσιν,
 Οὐτ' ἀνδρ', ἔτε γυναῖκα· σέβας μ' ἔχει εἰσορῶντα.
 Δήλω δὴ ποτε τοῖον Ἀπόλλωνος παρὰ βωμῷ
 Φοῖνικος νέον ἔρνος ἀνερχόμενον ἐνόησα·
 Ἦλθον γάρ κα' κῆϊσε, πολὺς δέ μοι ἔσπετο λαὸς
 Τὴν ὁδὸν, ἣ δὴ ἐμελλεν ἐμοὶ κακὰ κήδε' ἔσεσθαι·
 Ὡς δ' αὐτὼς καὶ κείνο ἰδὼν ἐτεθήπεα θυμῷ
 Δήν· ἐπεὶ ἔπω τοῖον ἀνήλυθεν ἐκ δόρυ γαίης·
 Ὡς σε, γύναι, ἀγαμαί τε, τέθηπά τε, δαίδια τ' αἰνῶς
 Γένων ἀψαδαι· χαλεπὸν δέ με πένθος ἰκάνει.
 Χθιζὸς ἐεικοσῷ φύγον ἡματι οἶνοπα πόντον·
 Τόφρα δέ μ' αἰεὶ κῦμα φέροι κραιπνὰ τε θύελλα

Νῆσθ' ἀπ' Ὠγυγίης· νῦν δ' ἐνθάδε κάβαλε δαίμων,
 Ὅφρ' ἔτι περ καὶ τῇδε πάθω κακόν· οὐ γὰρ οἶω
 Παύσεσθ'· ἀλλ' ἔτι πολλὰ θεοὶ τελέεσι πάροιθεν.
 Ἀλλὰ, ἄνασ', ἐλέειρε, σέ γὰρ κακὰ πολλὰ μογήσας
 Ἐς πρώτην ἰκόμεν· τῶν δ' ἄλλων ἕτινα οἶδα
 Ἀνθρώπων, οἳ τήνδε πόλιν καὶ γαῖαν ἔχουσιν.
 Ἄσυ δέ μοι δεῖξον, δὸς δέ ράκος ἀμφιβαλέσθαι,
 Εἴ τί περ εἴλυμα σπείρων ἔχεις ἐνθάδ' ἰῶσα.
 Σοὶ δέ θεοὶ τόσα δοῖεν, ὅσα φρεσὶ σῇσι μενοινᾶς,
 Ἄνδρα τε, καὶ οἶκον, καὶ ὁμοφροσύνην ὀπάσειαν
 Ἐσθλὴν· ἔμην γὰρ τῷ γε κρείσσον καὶ ἄρειον,
 Ἡ ὅθ' ὁμοφρονέοντε νοήμασιν οἶκον ἔχητον
 Ἀνῆς ἠδὲ γυνῆ· πολλ' ἄλγεα δυσμενέεσσι,
 Χάρματα δ' εὐμενέτησι· μάλιστα δέ τ' ἐκλυόν αὐτοί.
 Τὸν δ' αὖ Ναυσικάα λευκώλενος ἀντίον ἦῤῥα·
 Ξεῖν', ἐπεὶ ἔτε κακῶ, ἔτ' ἀφρονὶ φωτὶ ἔοικας,
 Ζεὺς δ' αὐτὸς νέμει ὄλβον Ὀλύμπιος ἀνθρώποισιν,
 Ἐσθλοῖς, ἠδὲ κακοῖσιν, ὅπως ἐθέλῃσιν, ἐκάσῳ.
 Καί περ σοι τάδ' ἔδωκε, σέ δέ χρὴ τετλάμεν ἔμπης.
 Νῦν δ', ἐπεὶ ἡμετέρεην τε πόλιν καὶ γαῖαν ἱκάνεις,

Οὐτ' ἔν' ἐδῆϊτος δευήσεαι, ἔτε τευ ἄλλῃ,
 ὦν ἐπέοιχ' ἱκέτην ταλαπείριον ἀντιάσαντα.
 Ἄστυ δέ τοι δείξω, ἐρέω δέ τοι ἔνομα λαῶν.
 Φαίηκες μὲν τήνδε πόλιν καὶ γαῖαν ἔχουσιν·
 Εἰμὶ δ' ἐγὼ θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο,
 Τῆ δ' ἐκ Φαίηκων ἔχεται κάετος τε, βίη τε.
 Ἥ ῥα, καὶ ἀμφιπόλοισιν εὐπλοκάμοισι κέλευσε·
 Στῆτέ μοι, ἀμφίπολοι· πόσε φεύγετε, φῶτα ἰδοῦσαι;
 Ἥ μήπῃ τινὰ δυσμενέων φάθ' ἔμμεναι ἀνδρῶν;
 Οὐκ ἔσθ' ἔτος ἀνὴρ διερχόμενος, εἰδὲ γένηται,
 ὅς κεν Φαίηκων ἀνδρῶν ἐς γαῖαν ἵκηται,
 Δηϊότητα φέρον· μάλα γὰρ φίλοι ἀθανάτοισιν.
 Οἰκέομεν δ' ἀπάνευθε, πολυκλύσῳ ἐνὶ πόντῳ,
 Ἔσχατοι, εἰδὲ τις ἄμμι βροτῶν ἐπιμίσγεται ἄλλος.
 Ἀλλ' ὅδε τις δύστηνος ἀλώμενος ἐνθάδ' ἱκάνει,
 Τὸν νῦν χεὶρ κομέειν· πρὸς γὰρ Διός εἰσιν ἅπαντες
 Ζεῖνοί τε, πτωχοί τε· δόσις δ' ὀλίγη τε, Φίλη τε.
 Ἀλλὰ δότ', ἀμφίπολοι, ξείνῳ βρωσίν τε, πόσιν τε·
 Λάσατε δ' ἐν ποταμῷ, ὅθ' ἐπὶ σκέπας ἔς' ἀνέμοιο.
 Ὡς ἔφαθ'· αἳ δ' ἔσαν τε καὶ ἀλλήλησι κέλευσαν·

Κάδδ' ἄρ' Ὀδυσῆϊ ἔσαν ἐπὶ σκέπας, ὥς ἐκέλευσε
 Ναυσικάα, θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο·
 Πὰρ δ' ἄρα οἱ Φᾶρός τε, χιτῶνά τε, εἵματ', ἔθηκαν·
 Δῶκαν δὲ χρυσῆν ἐν ληκύθῳ ὑγρὸν ἔλαιον,
 Ἥνωγον δ' ἄρα μιν λῶσθαι ποταμοῖο ῥοῇσι.
 Δή ῥα τότε ἀμφιπόλοισι μετήνδα δῖος Ὀδυσσεύς·
 Ἀμφίπολοι, σῆθ' ἔτω ἀπόπροθεν, ὅφρ' ἐγὼ αὐτὸς
 Ἀλμην ὥμοισιν ἀπολῶσομαι, ἀμφὶ δ' ἐλαίῳ
 Χρίσομαι· ἦ γὰρ θηρὸν ἀπὸ χροῦς ἐστὶν ἀλοιφή.
 Ἄντην δ' ἐκ ἂν ἐγώ γε λοέσομαι· αἰδέομαι γὰρ
 Γυμνῶσθαι, κέρησιν εὐπλοκάμοισι μετελθῶν.
 Ὡς ἔφαθ'· αἳ δ' ἀπάνευθεν ἴσαν, εἶπον δ' ἄρα κέρη.
 Αὐτὰρ ὁ ἐκ ποταμῷ χροῖα νίζετο δῖος Ὀδυσσεύς
 Ἀλμην, ἣ οἱ νῶτα καὶ εὐρέας ἀμπεχεν ὥμους·
 Ἐκ κεφαλῆς δ' ἔσμηχεν ἁλὸς χνόον ἀτρυγέτοιο.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα λοέσατο καὶ λίπ' ἀλειψεν,
 Ἀμφὶ δὲ εἵματα ἕσταθ', ἃ οἱ πόρε παρθένος ἀδμής·
 Τὸν μὲν Ἀθηναίη θῆκεν, Διὸς ἐκγεγαυῖα,
 Μείζονά τ' εἰσιδέειν καὶ πάσσονα· καδδὲ κέρητος
 Οὔλας ἦκε κόμας, ὑακινθίνῳ ἀνθρὶ ὁμοίας.

Ὡς δ' ὅτε τις χρυσὸν περιχέυεται ἀργύρῳ ἀνὴρ
 Ἰδρὺς, ὃν Ἥφαιστος δέδασεν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη
 Τέχνην παντοίην, χαρίεντα δὲ ἔργα τελείει·
 Ὡς ἄρα τῷ κατέχευε χάριν κεφαλῇ τε καὶ ὤμοις.
 Ἐζέτ' ἔπειτ', ἀπάνευθε κιῶν, ἐπὶ θύνα θαλάσσης,
 Κάλμει καὶ χάρισι σίλβων· θηῖτο δὲ κέρη·
 Δή ρα τίτ' ἀμφιπόλοισιν εὐπλοκάμοισι μετηύδα·
 Κλυτέ μοι, ἀμφίπολοι λευκώλενοι, ὄφρα τι εἴπω·
 Οὐ πάντων ἀέκητι θεῶν, οἳ Ὀλυμπον ἔχουσι,
 Φαιήκεας' ὅδ' ἀνὴρ ἐπιμίσγεται ἀντιθέοισι.
 Πρῶσθεν μὲν γὰρ δὴ μοι ἀεικέλιος δοατ' εἶναι,
 Νῦν δὲ θεοῖσιν ἔοικε, τοὶ ἔρανον εὖρυν ἔχουσιν.
 Αἱ γὰρ ἐμοὶ τοῖόςδε πόσις κεκλημένος εἴη
 Ἐνθάδε ναιετάων, καὶ οἱ ἄδοι αὐτόθι μέμνεν.
 Ἀλλὰ δότ', ἀμφίπολοι, ξείνῳ βεῶσίν τε, πόσιν τε.
 Ὡς ἔφαθ'· αἳ δ' ἄρα τῆς μάλα μὲν κλύουσιν, ἠδὲ πίθοντο·
 Πὰρ δ' ἄρ' Ὀδυσῆϊ θεῶσιν βεῶσίν τε, πόσιν τε.
 Ἦτοι ὁ πῖνε καὶ ἦδε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεὺς
 Ἀρπαλέως, δηρὸν γὰρ ἐδητύος ἦεν ἄπυστος.
 Αὐτὰρ Ναυσικάα λευκώλενος ἄλλ' ἐνόησεν·

Εἵματ' ἄρα πτύξασα τίθει καλῆς ἐπ' ἀπῆνης,
 Ζεῦξεν δ' ἡμιόνους κρατερώνυχας· ἀν δ' ἔβη αὐτή·
 Ὀτρυνεν δ' Ὀδυσῆα, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζε·
 Ὅρσεο νῦν δὴ, ξεῖνε, πόλινδ' ἵμεν, ὅφρα σε πέμψω
 Πατρὸς ἐμῆ πρὸς δῶμα δαΐφρονος, ἔνθα σέ φημι
 Πάντων Φαιήκων εἰδησέμεν ὅσοι ἄριστοι.
 Ἀλλὰ μάλ' ὦδ' ἔρδεν, δοκέεις δέ μοι ἐκ ἀπινύσσειν·
 Ὅφρ' ἂν μὲν κ' ἀγρὸς ἴομεν καὶ ἔργ' ἀνθρώπων,
 Τόφρα σὺν ἀμφιπόλοισι, μεθ' ἡμιόνους καὶ ἅμαξαν,
 Καρπαλίμως ἔρχεσθαι· ἐγὼ δ' ὁδὸν ἡγεμονεύσω.
 Αὐτὰρ ἐπὴν πόλιος ἐπιδήσομεν, ἣν πέρι πύργος
 Ὑψηλὸς, καλὸς δὲ λιμὴν ἐκάτερθε πόλῃος,
 Λεπτὴ δ' εἰσίστη· νῆες δ' ὁδὸν ἀμφιέλιπαι
 Εἰρύαται· πᾶσιν γὰρ ἐπίσιόν ἐσιν ἐκάσῳ·
 Ἐνθα δέ τέ σφ' ἀγορὴ, καλὸν Ποσιδῆϊον ἄμφις,
 Ῥυτοῖσιν λάεσσι κατωρυχέας ἄραρυῖα.
 Ἐνθα δὲ νηῶν ὅπλα μελαινάων ἀλέγχει,
 Πείσματα, καὶ σπείρα, καὶ ἀποζύνουσιν ἔρετμά.
 Οὐ γὰρ Φαιήκεσσι μέλει βιὸς, εἰδὲ Φαρέτῃ,
 Ἀλλ' ἰσοὶ καὶ ἔρετμά νεῶν, καὶ νῆες εἶσαι,

Ἦσιν ἀγαλλόμενοι πολὴν περὶ ὥσι θάλασσαν.
 Τῶν ἀλεείνω φῆμιν ἀδευκέα, μή τις ὀπίσσω
 Μωμεύῃ· μάλα δ' εἰσὶν ὑπερφίαλοι κατὰ δῆμον·
 Καὶ νῦν τις ὦδ' εἶπῃσι κακώτερος ἀντιβολήσας,
 Τίς δ' ὅδε Ναυσικάα ἔπετα καλὸς τε, μέγας τε,
 Ξεῖνος; πῶς δέ μιν εὔρε; πόσις νῦν τοι ἔσεται αὐτῇ.
 Ἦ τινὰ περ πλαγχθέντα κομίσσατο ἥς ἀπὸ νηὸς,
 Ἀνδρῶν τηλεδαπῶν· ἐπεὶ οὐδ' οἱ τινες ἐγγύθεν εἰσὶν.
 Ἦ τις οἱ εὐξαμένη πολυάρετος θεὸς ἦλθεν,
 Οὐρανόθεν καταβάς· ἔξει δέ μιν ἡματα πάντα.
 Βέλτερον, εἰ κ' αὐτὴ περ ἐποιοχόμενη πόσιν εὔρεν
 Ἄλλοθεν· ἧ γὰρ τέσδε γ' ἀτιμάζει κατὰ δῆμον
 Φαίηκας, τοί μιν μνῶνται πολέες τε καὶ ἑσθλοί.
 Ὡς ἐρέεσιν, ἐμοὶ δέ κ' ὀνείδεα ταῦτα γένοιτο·
 Καὶ δ' ἄλλη νεμεσῶ, ἥ τις τοιαῦτά γε ῥέζοι,
 Ἦ τ' ἀέκητι Φίλων πατρὸς καὶ μητρὸς ἑόντων
 Ἀνδράσι μίσσηται, πρὶν γ' ἀμφάδιον γάμον ἐλθεῖν.
 Ξεῖνε, σὺ δ' ὦδ' ἐμέθεν ξυνίει ἔπος, ὄφρα τάχιστα
 Πομπῆς καὶ νόσοιο τύχης παρὰ πατρὸς ἐμοῖο.
 Διόμην ἀγλαὸν ἄλσος Ἀθήνης, ἀγχι κελεύθε,

Αἰγείρων· ἐν δὲ κρήνῃ νάει, ἀμφὶ δὲ λειμῶν
 Ἔνθα δὲ πατρὸς ἐμῆ τέμενος, τεθαλυῖά τ' ἀλωή,
 Τόσσον ἀπὸ πτόλιος, ὅσσον τε γέγωνε βοήσας·
 Ἔνθα καθεζόμενος μέναι χρόνον, εἰσόκεν ἡμεῖς
 Ἄσυδε ἔλθωμεν, καὶ ἰκώμεθα δώματα πατρὸς.
 Αὐτὰρ ἐπὴν ἡμέας ἔλπη ποτὶ δώματ' ἀφίχθαι,
 Καὶ τότε Φαιήκων ἴμεν εἰς πόλιν, ἥ δ' ἐρέεσθαι
 Δώματα πατρὸς ἐμῆ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο.
 Ῥεῖα δ' ἀρίγνωτ' ἐσὶ, καὶ ἂν παῖς ἡγήσαιτο
 Νήπιος· οὐ μὲν γάρ τι εἰκότα τοῖσι τέτυκται
 Δώματα Φαιήκων, οἷος δόμος Ἀλκινόοιο
 Ἥρωος· ἀλλ' ὅπότε ἂν σε δόμοι κεύθωσι καὶ αὐλή,
 ὦκα μάλ' ἐκ μεγάροιο διελθέμεν, ὅφρ' ἂν ἵκηαι
 Μητέρ' ἐμήν· ἥ δ' ἦσαι ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν πυρὸς αὐγῇ,
 Ἥλάκατα σρωφῶσ' ἀλιπρόσφυρα, θαῦμα ἰδέσθαι,
 Κίονι κεκλιμένη· δμῶαί δέ οἱ εἶατ' ὀπίσθεν.
 Ἔνθα δὲ πατρὸς ἐμοῖο θεόνος ποτικέκλιται αὐτῇ,
 Τῷ ὅγε οἶνοποτάζει ἐφήμενος, ἀθάνατος ὧς.
 Τὸν παρὰ μειψάμενος μητρὸς ποτὶ γένασι χεῖρας
 Βάλλειν ἡμετέρης, ἵνα νόστιμον ἥμαρ ἴδῃαι

Χαίρων καρπαλίμως, εἰ καὶ μάλα τηλόθεν ἐσσί.
 Εἴ κέν τοι κείνη γε φίλα φρονέησ' ἐνὶ θυμῷ,
 Ἐλπωρὴ τοι ἔπειτα φίλος τ' ἰδέειν, καὶ ἰκέσθαι
 Οἶκον εὐκτίμενον, καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἵμασεν μάστιγι φαεινῇ
 Ἡμιόνους, αἳ δ' ὦκα λίπον ποταμοῖο ῥέεθρα·
 Αἱ δ' εὖ μὲν τρώων, εὖ δὲ πλίσσοντο πόδεσσιν.
 Ἡ δὲ μάλ' ἠνιόχευεν, ὅπως ἄμ' ἐποίατο πεζοί,
 Ἀμφίπολοί τ', Ὀδυσσεύς τε· νόῳ δ' ἐπέβαλλεν ἱμάθλην.
 Δύσετό τ' ἥελιος, καὶ τοὶ κλυτὸν ἄλσος ἵκοντο
 Ἴσθον Ἀθηναίης, ἣν ἄρ' ἔζετο δῖος Ὀδυσσεύς.
 Αὐτίκ' ἔπειτ' ἤρ᾽ ἔτο Διὸς κέρεν μέγαλοιον·
 Κλυθί μοι, αἰγίοχοιο Διὸς τέκος, ἀτρυτώνη,
 Νῦν δὴ πέρ μευ ἄκυσσον, ἐπεὶ πάρος ἔποτ' ἄκυσσας
 Ῥαιομένε, ὅτε μ' ἔρραιε κλυτὸς Ἐννοσίγαιος·
 Δός μ' ἐς Φαίηκας φίλον ἐλθεῖν, ἢ δ' ἐλεεινόν.
 Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τῇ δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη·
 Αὐτῷ δ' ἔπω φαίνεται ἐναντίον· αἶδετο γάρ ῥα
 Πατροκασίγνητον· ὃ δ' ἐπιζαφελῶς μενέαιεν
 Ἀντιθέω Ὀδυσῆϊ, πάρος ἦν γαῖαν ἰκέσθαι.

The first of these is the fact that the
 government has been unable to
 maintain a stable currency. The
 result has been a steady decline in
 the value of the national currency,
 which has led to a loss of confidence
 in the government and a consequent
 loss of business. The second of
 these is the fact that the government
 has been unable to maintain a
 stable economy. The result has been
 a steady decline in the value of
 the national currency, which has led
 to a loss of confidence in the
 government and a consequent loss of
 business. The third of these is the
 fact that the government has been
 unable to maintain a stable
 economy. The result has been a
 steady decline in the value of the
 national currency, which has led to
 a loss of confidence in the
 government and a consequent loss of
 business.

Τ Η Σ
ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ

Η.

Ἦτα δ', εὐφρονέες Ὀδυσσεὶ Σχερίης βασιλῆες.

Ὡς ὁ μὲν ἔνθ' ἠῤ᾽ετο πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
Κέρην δὲ προτὶ ἄστυ φέρεν μένος ἡμιονοῖν.

Ἦ δ' ὅτε δὴ οὗ πατρὸς ἀγακλυτὰ δώμαθ' ἴκανε,
Στῆσεν ἄρ' ἐν προθύροισι κασίγνητοι δέ μιν ἅμφις
Ἴσαντ', ἀθανάτοισι ἐναλίγκιοι, οἳ ῥ' ἀπ' ἀπῆνης
Ἠμιόνους ἔλυον, ἐδῆτά τε ἔσφερον εἴσω.

Αὐτὴ δ' ἐς θάλαμον ἐὼν ἦϊε· δαῖε δέ οἱ πῦρ
Γεῆϋς Ἀπειράτῃ θαλαμηπόλῳ Εὐρυμέδουσα,
Τὴν ποτ' Ἀπείρηθεν νέες ἠγάγον ἀμφιέλιον·
Ἀλκινόω δ' αὐτὴν γέρας ἔξελον, ἔνεκα πᾶσι
Φαίηκεσσιν ἀνασσε, θεῶ δ' ὥς δῆμος ἄκκεν·

Ἡ τρέφε Ναυσικάαν λευκώλενον ἐν μεγάροισιν.
 Ἡ οἱ πῦρ ἀνέκαιε, καὶ εἴσω δόρπον ἐκόσμη.
 Καὶ τότε Ὀδυσσεὺς ᾤετο πόλινδ' ἵμεν ἀμφὶ δὲ Ἀθήνη
 Πολλὴν ἥερα χεῦε, φίλα φρονέουσ' Ὀδυσῆϊ,
 Μήτηρ Φαιάκων μεγαθύμων ἀντιβολήσας
 Κεστομέοι τ' ἐπέεσσιν, καὶ ἐξερέοιθ', ὅτις εἴη.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ ἄρ' ἐμελλε πόλιν δύσεσθαι ἐρανήν,
 Ἐνθα οἱ ἀντεβόλησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 Παρθενικῇ εἰκυῖα νεήνιδι, κάλπιν ἐχέσῃ·
 Στῇ δὲ πρόσθ' αὐτῇ· ὁ δὲ ἀνείρετο δῖος Ὀδυσσεύς·
 ὦ τέκος, ἐκ ἂν μοι δόμον ἀνέρος ἡγήσαιο
 Ἀλκινόου, ὃς τοῖσδε μετ' ἀνθρώποισιν ἀνάσσει·
 Καὶ γὰρ ἐγὼ ξεῖνος ταλαπείριος ἐνθάδ' ἱκάνω,
 Τηλόθεν ἐξ ἀπίης γαίης· τῷ ἔτινα οἶδα
 Ἀνθρώπων, οἳ τήνδε πόλιν καὶ γαῖαν ἔχουσι.
 Τὸν δὲ αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Τοιγὰρ ἐγὼ τοι, ξεῖνε πάτερ, δόμον, ὃν με κελεύεις,
 Δείξω· ἐπεὶ μοι πατρὸς ἀμύμονος ἐγγύθι ναίει.
 Ἀλλ' ἴθι σιγῇ τοῖον· ἐγὼ δὲ ὁδὸν ἡγεμονεύσω·
 Μηδὲ τιν' ἀνθρώπων προτιόωσο, μήσδ' ἐρέεινε.

Οὐ γὰρ ξέινες οἶδε μάλ' ἀνθρώπους ἀνέχονταί,
 Οὐδ' ἀγαπαζόμενοι φιλέεσ', ὅς κ' ἄλλοθεν ἔλθοι.
 Νηυσὶ θοῇσιν τοίγε πεποιθότες ὠκείησι,
 Λαῖτμα μέγ' ἐκπερώωσιν, ἐπεὶ σφισι δῶκ' Ἐνοσίχθων·
 Τῶν νέες ὠκείαι, ὥσπερ πτερὸν, ἢ νόημα.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἠγήσατο Παλλὰς Ἀθήνη
 Καρπαλίμως· ὃ δ' ἔπειτα μετ' ἵχνια βαῖνε θεοῖο.
 Τὸν δ' ἄρα Φαίηκες ναυσικλυτοὶ ἐκ ἐνόησαν
 Ἐρχόμενον κατὰ ἄστυ διὰ σφέας· οὐ γὰρ Ἀθήνη
 Εἶα εὐπλόκαμος, δεινὴ θεός· ἢ ῥά οἱ ἀχλὺν
 Θεσπεσίην κατέχευε, φίλα φρονέεσ' ἐνὶ θυμῷ.
 Θαύμαζεν δ' Ὀδυσσεὺς λιμένας καὶ νῆας εἵσας,
 Αὐτῶν θ' ἡρώων ἀγοράς, καὶ τέχaea μακρὰ,
 Ὑψηλὰ, σκολόπεσσιν ἀρηρότα, θαῦμα ἰδέσθαι.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ βασιλῆος ἀγακλυτὰ δώμαθ' ἵκοντο,
 Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Οὗτος δὴ τοι, ξῆνε πάτερ, δόμος, ὃν με κελεύεις
 Πεφραδέμεν, δῆεις δὲ διοτρεφέας βασιλῆας
 Δαίτην δαινυμένους· σὺ δ' ἔσω κίε, μηδὲ τι θυμῷ
 Τάρβει· θαρσαλέος γὰρ ἀνὴρ ἐν πᾶσιν ἀμείνων

Ἐργοῖσιν τελέθει, εἰ καὶ ποθὲν ἄλλοθεν ἔλθοι.
 Δέσποιναν μὲν πρῶτα κιχήσεαι ἐν μεγάροισιν,
 Ἀρήτη δ' ὄνομ' ἐστὶν ἐπώνυμον· ἐκ δὲ τοκῆων
 Τῶν αὐτῶν, οἳ περ τέκον Ἀλκίνοον βασιλῆα.
 Ναυσίθοον μὲν πρῶτα Ποσειδάων ἐνοσίχθων
 Γείνατο, καὶ Περίβοια, γυναικῶν εἶδος ἀρίστη,
 Ὀπλοτάτη θυγάτηρ μεγαλήτορος Εὐρυμέδοντος,
 Ὃς ποθ' ὑπερθύμοισι Γιγάντεσσιν βασίλευεν·
 Ἀλλ' ὁ μὲν ὤλεσε λαὸν ἀτάσθαλον, ὤλετο δ' αὐτός.
 Τῇ δὲ Ποσειδάων ἐμίγη, καὶ ἐγένεατο παῖδα
 Ναυσίθοον μεγάθυμον, ὃς ἐν Φαίηξιν ἀναῶσε
 Ναυσίθοος δ' ἔτεκε Ῥηξήνορά τ', Ἀλκινόον τε.
 Τὸν μὲν, ἄκχερον ἐόντα, βάλ' ἀεγυρότοξος Ἀπόλλων,
 Νυμφίον ἐν μεγάρῳ, μίαν οἴην παῖδα λιπόντα
 Ἀρήτην· τὴν δ' Ἀλκίνοος ποιήσατ' ἄκοιτιν,
 Καὶ μιν ἔτις, ὥς ἔτις ἐπὶ χθονὶ τίετα ἄλλη,
 Ὅσαι νῦν γε γυναῖκες ὑπ' ἀνδράσιν οἶκον ἔχουσιν·
 Ὡς κείνη περὶ κῆρι τετίμηταί τε, καὶ ἐστὶν,
 Ἐκ τε φίλων παίδων, ἐκ τ' αὐτῆς Ἀλκινόοιο,
 Καὶ λαῶν, οἳ μὲν ῥα, θεὸν ὥς, εἰσορόωντες,

Δειδέχεται μύθοισιν, ὅτε σείχης' ἀνὰ ἄστυ.
 Οὐ μὲν γάρ τι νόος γε καὶ αὐτὴ δέυεται ἐσθλῶ,
 Οἷσιν τ' εὖ φρονέησι, καὶ ἀνδράσι νείκεα λύει.
 Εἰ κέν τοι κείνη γε φίλα φρονέησ' ἐνὶ θυμῷ,
 Ἐλπώῃ τοι ἔπειτα φίλος τ' ἰδέειν, καὶ ἰκέσθαι
 Οἶκον ἐς ὑψόροφον, καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν.
 Ὡς ἄρα φωνήσας' ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη
 Πόντον ἐπ' ἀτρεύγετον· λίπε δὲ Σχερεῖν ἐρατεινὴν·
 Ἴκετο δ' ἐς Μαξαθῶνα, καὶ εὐρυάγυιαν Ἀθήνην,
 Δῦνε δ' Ἐρεχθίδος πυκινὸν δόμον. Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 Ἀλκινόου πρὸς δώματ' ἴε κλυτὰ· πολλὰ δὲ οἱ κῆρ
 Ὠρμαιν' ἰσαμένῳ, πρὶν χάλκεον ἔδον ἰκέσθαι·
 Ὡς γὰρ ἡελίς αἴγλη πέλεν, ἥ ἐ σελήνης,
 Δῶμα κατ' ὑψερεφές μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο.
 Χάλκεοι μὲν γὰρ τοῖχοι ἐληλάδατ' ἔνθα καὶ ἔνθα,
 Ἐς μυχὸν ἐξ ἔδοῦ· περὶ δὲ θριγκὸς κυάνοιο·
 Χρῦσαι δὲ θύραι πυκινὸν δόμον ἐντὸς ἔεργον·
 Ἀργύρεοι δὲ σαθμοὶ ἐν χαλκῷ ἕσασαν ἔδῳ,
 Ἀργύρεον δ' ἐφ' ὑπερθύριον, χρυσή δὲ κορῶνη.
 Χρῦσοι δ' ἐκάτερθε καὶ ἀργύρεοι κύνες ἦσαν,

Οὓς Ἡφαιστος ἔτευξεν ἰδυίῃσι πρᾶπιδες,
 Δῶμα φυλασέμεναι μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο,
 Ἀθανάτης ὄντας καὶ ἀγέης ἡματα πάντα.
 Ἐν δὲ θρόνοι περὶ τοῖχον ἐξηρέδατ' ἔνθα καὶ ἔνθα,
 Ἐς μυχὸν ἐξ ἑδοῖο διαμπερές· ἔνθ' ἐνὶ πέπλοι
 Λεπτοὶ εὖνητοι βεβλήατο, ἔργα γυναικῶν.
 Ἐνθα δὲ Φαίηκων ἡγήτορες ἐδριόωντο,
 Πίνοντες καὶ ἔδοντες· ἐπηετανὸν γὰρ ἔχεσκον.
 Χρῦσχοι δ' ἄρα κῆροι εὐδμήτων ἐπὶ βωμῶν
 Ἔεασαν, αἰθομένας δαΐδας μετὰ χερσὶν ἔχοντες,
 Φαίνοντες νύκτας κατὰ δῶματα δαιτυμόνεσι.
 Πεντήκοντα δὲ οἱ δμῶα κατὰ δῶμα γυναῖκες·
 Αἱ μὲν ἀλετρεύουσι μύλης ἐπὶ μῆλοπα καρπὸν,
 Αἱ δ' ἰσὺς ὑφώουσι καὶ ἡλάκατα σρωφῶσιν
 Ἡμεναι, οἷά τε φύλλα μακεδνῆς αἰγείροιο·
 Καιροσέων δ' ὀθονέων ἀπολείβεται ὑγρὸν ἔλαιον.
 Τόσον Φαίηκες περὶ πάντων ἴσθριες ἀνδρῶν
 Νῆα θοὴν ἐνὶ πόντῳ ἐλαυνέμεν· ὥς δὲ γυναῖκες
 Ἴσὸν τεχνῆσαι· πέρι γὰρ σφισι δῶκεν Ἀθήνη
 Ἔργα τ' ἐπίστασθαι περικαλλέα, καὶ φρένας ἐδλάς.

Ἐκτοθεν δ' αὐλῆς μέγας ὄρχατος ἄγχι θυράων
 Τετράγυος· περὶ δ' ἕρκος ἐλήλαται ἀμφοτέρωθεν.
 Ἐνθα δὲ δένδρεα μακρὰ πεφύκει τηλεθόωντα,
 Ὀγχναί, καὶ ῥοιαί, καὶ μηλέαι ἀγλαόκαρποι,
 Συκαὶ τε γλυκεραὶ, καὶ ἐλαῖαι τηλεθόωσαι.
 Τάων ἔποτε καρπὸς ἀπόλλυται, ἐδ' ἐπιλείπει
 Χείμαυρος, ἐδὲ θέρους, ἐπετήσιος· ἀλλὰ μάλ' αἰεὶ
 Ζεφυρεῖη πνέουσα τὰ μὲν φύει, ἄλλα δὲ πέσσει.
 Ὀγχνη ἐπ' Ὀγχνη γηράσκει, μῆλον δ' ἐπὶ μήλῳ,
 Αὐτὰρ ἐπὶ σαφυλῇ σαφυλῇ, σῦκον δ' ἐπὶ σύκῳ.
 Ἐνθα δὲ οἱ πολύκαρπος ἀλωὴ ἐρρίζωται·
 Τῆς ἕτερον μὲν θειλόπεδον λευρῷ ἐνὶ χώρῳ
 Τέρσεται ἡελίῳ· ἑτέρας δ' ἄρα τε τρυγώσιν,
 Ἄλλας δὲ τραπέσαι· παροῖθε δὲ τ' ὀμφακές εἰσιν,
 Ἄνθος ἀφιῆσαι, ἑτέρας δ' ὑποπερκαΐζουσιν.
 Ἐνθα δὲ κοσμητὰν πρᾶσιαν παρὰ νεῖατον ὄρχον
 Παντοῖαι πεφύασιν, ἐπηετανὸν γανόωσαι·
 Ἐν δὲ δύω κρήναι, ἡ μὲν τ' ἀνὰ κῆπον ἅπαντα
 Σκίδναται, ἡ δ' ἐτέρωθεν ὑπ' αὐλῆς ἐδὸν ἴησι
 Πρὸς δόμον ὑψηλὸν, ὅθεν ὑδρεύοντο πολῖται.

Τοῖ' ἄρ' ἐν Ἀλκινόοιο θεῶν ἔσαν ἀγλαὰ δῶρα.
 Ἐνθα σὰς θηεῖτο πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ πάντα ἐῷ θήσατο θυμῷ,
 Καρπαλίμως ὑπὲρ ἑδὸν ἐβήσατο δώματος εἴσω.
 Εὖρε δὲ Φαιήκων ἠγήτορας ἠδὲ μέδοντας
 Σπένδοντας δεπᾶεσιν εὐσκόπῳ Ἀργειφόντῃ,
 ὧ, πυμάτῳ σπένδουσιν, ὅτε μνησιῖατο κοίτῃ.
 Αὐτὰρ ὁ βῆ διὰ δῶμα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
 Πολλὴν ἡέρ' ἔχων, ἣν οἱ περὶ χευν Ἀθήνη,
 Ὅφρ' ἴκετ' Ἀρήτην τε καὶ Ἀλκίνοον βασιλῆα.
 Ἀμφὶ δ' ἄρ' Ἀρήτης βάλε γένασι χεῖρας Ὀδυσσεύς.
 Καὶ τότε δὴ ῥ' αὐτοῖο πάλιν χύτο θέσφατος αἵης.
 Οἱ δ' ἄνεω ἐγένοντο δόμον κάτα φῶτα ἰδόντες·
 Θαύμαζον δ' ὀρώωντες· ὁ δ' ἐλπιτάνευεν Ὀδυσσεύς·
 Ἀρήτη, θυγάτηρ Ῥηξήνορος ἀντιθέοιο,
 Σὸν τε πόσιν, σά τε γέναθ' ἱκάνω, πολλὰ μογήσας,
 Τέσδε τε δαιτυμόνας, τοῖσιν θεοὶ ὄλβια δοῖεν
 Ζώμεναι, καὶ παισὶν ἐπιτρέψειεν ἕκαστος
 Κτήματ' ἐνὶ μεγάροισι, γέρας θ' ὃ, τι δῆμος ἔδωκεν.
 Αὐτὰρ ἐμοὶ πομπὴν ὀτρύνετε πατρίδ' ἱκέσθαι

Θᾶσσον· ἐπεὶ δὴ δῆθ' ἀφίλων ἀποπήματα πάσχω.
 Ὡς εἰπὼν, κατ' ἄρ' ἔζετ' ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν κονίῃσι
 Πὰρ πυρεῖ· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
 Ὅψ' ἐδὲ δὴ μετέειπε γέρον ἥρως Ἐχένηος,
 Ὃς δὴ Φαιήκων ἀνδρῶν προγενέστερος ἦεν,
 Καὶ μύθοισι κέκασο, παλαιά τε, πολλὰ τε εἰδώς.
 Ὃς σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Ἀλκίνο', οὐ μὲν τοι τόδε κάλλιον, εἰδὲ ἔοικε,
 Ξῆνον μὲν χαμαὶ ἦδ' αἶψ' ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν κονίῃσιν·
 Οἶδε δὲ σὸν μῦθον ποτιδέγμενοι ἰσχανόωνται.
 Ἀλλ' ἄγε δὴ ξῆνον μὲν ἐπὶ θρόνῳ ἀργυροήλκῃ
 Εἵσον ἀναστήσας· σὺ δὲ κηρύκεσσι κέλευσον
 Οἶνον ἐπικρῆσαι, ἵνα καὶ Διὶ τερπικεραύνῃ
 Σπείσομεν, ὅσθ' ἰκέτησιν ἅμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ
 Δόρπον δὲ ξείνῳ ταμίῃ δότῳ ἔνδον ἑόντων.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκυσ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο,
 Χειρὸς ἐλὼν Ὀδυσῆα δαΐφρονα ποικιλομήτην,
 ὦρσεν ἀπ' ἐσχαρῶφιν, καὶ ἐπὶ θρόνῳ εἷσε Φαιενῶ,
 Υἱὸν ἀναστήσας ἀγαπήνορα Λαοδάμαντα,
 Ὃς οἱ πλησίον ἴξε, μάλιστα δέ μιν φιλέεσκε.

Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχόῳ ἐπέχευε φέεσσα
 Καλῇ, χρυσείῃ, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,
 Νίψασθαι παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν.
 Σῆτον δ' αἰδοίῃ ταμίῃ παρέδθηκε φέεσσα,
 Εἶδατα πολλ' ἐπιθεῖσα, χαριζομένη παρεόντων.
 Αὐτὰρ ὁ πῖνε καὶ ἦδε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς.
 Καὶ τότε κήρυκα προσέφη μένος Ἀλκινόοιο·
 Ποντόνοε, κρητῆρα κεραιασάμενος μέθυ νείμων
 Πᾶσιν ἀνὰ μέγαρον, ἵνα καὶ Διὶ τερπικεραύνῳ
 Σπείσομεν, ὅσθ' ἰκέτησιν ἄμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ.
 ὣς φάτο· Ποντόνοος δὲ μελίφρονα οἶνον ἐκίενα·
 Νώμησεν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπαρξάμενος δεπάεσσιν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ σπείσαν τ', ἐπίον θ', ὅσον ἤθελε θυμὸς,
 Τοῖσιν δ' Ἀλκίνοος ἀγορήσατο καὶ μετέειπε·
 Κέλνυτε, Φαιήκων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
 Ὅφρ' εἴπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 Νῦν μὲν δαισύμενοι κατακείετε οἶκαδ' ἰόντες·
 Ἡῶθεν δὲ γέροντας ἐπὶ πλέονας καλέσαντες
 Ξῆνον ἐνὶ μεγάροισι ξενιάσομεν, ἠδὲ θεοῖσι
 Ῥέξομεν ἱερὰ καλὰ· ἔπειτα δὲ καὶ περὶ πομπῆς

Μνησόμεθ', ὥς χ' ὁ ξεῖνος ἀνέυθε πόνε καὶ ἀνίης
 Πομπῇ ὑφ' ἡμετέρῃ ἦν πατρίδα γαῖαν ἵκηται
 Χαίρων καρπαλίμως, εἰ καὶ μάλα τηλόθεν ἐσὶ
 Μηδὲ τι μεσσηγύς γε κακὸν καὶ πῆμα πάθῃσι,
 Πρὶν γε τὸν ἧς γαίης ἐπιδήμεναι· ἔνθα δ' ἔπειτα
 Πείσεται ἄσπετα οἱ αἶσα κατακλῶθές τε βαρεῖαι
 Γεινομένῳ νήσαντο λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ.
 Εἰ δέ τις ἀθανάτων γε κατ' ἑρανὸς εἰλήλυσθεν,
 Ἄλλο τι δὴ τόδ' ἔπειτα θεοὶ περιμηχανόωνται.
 Αἰεὶ γὰρ τὸ πάρος γε θεοὶ φαίνονται ἐναργεῖς
 Ἡμῖν, εὔτ' ἔρδωμεν ἀγακλειτὰς ἐκατόμβας·
 Δαίνυνταί τε παρ' ἅμμι καθήμενοι, ἔνθα περ ἡμεῖς.
 Εἰ δ' ἄρα τις καὶ μῆνος ἰὼν ξύμβληται ὁδίτης,
 Οὔτι κατακρύπτουσιν· ἐπεὶ σφισιν ἐγγύθεν εἰμὲν,
 Ὡσπερ Κύκλωπές τε, καὶ ἄγρια Φῦλα Γιγάντων.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Ἀλκινόε', ἄλλο τί τοι μελέτω φρεσὶν· οὐ γὰρ ἔγωγε
 Ἀθανάτοισιν ἔοικα, τοὶ ἑρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
 Οὐ δέμας, οὐδὲ Φυὴν, ἀλλὰ θνητοῖσι βροτοῖσιν·
 Οὔστινας ὑμεῖς ἴσε μάλιν' ὀχέοντας οἴζυν

Ἄνθρώπων, τοῖσιν κεν ἐν ἄλγεσιν ἰσωσαίμην.
 Καὶ δ' ἔτι κεν καὶ πλείον' ἐγὼ κακὰ μυθήσάμην,
 Ὅσα γε δὴ ζῦμπαντα θεῶν ἰότητι μόγησα.
 Ἀλλ' ἐμὲ μὲν δορπῆσαι εἰσάτε, κηδόμενόν περ·
 Οὐ γάρ τι συγερῇ ἐπὶ γασέρι κύντερον ἄλλο
 Ἐπλετο, ἢ τ' ἐκέλευσεν ἔο μνήσασθαι ἀνάγκη,
 Καὶ μάλα τειρόμενον, καὶ ἐνὶ φρεσὶ πένθος ἔχοντα.
 Ὡς καὶ ἐγὼ πένθος μὲν ἔχω φρεσὶν· ἡ δὲ μάλ' αἰεὶ
 Ἐσθόμεναί κέλεται καὶ πινέμεν· ἐκ δὲ με πάντων
 Ληθάνει, ὅσ' ἔπαθον, καὶ ἐνιπλήσασθαι ἀνώγει.
 Ὑμεῖς δ' ὀτρύνεσθε ἅμ' ἡοῖ φαινομένηφιν,
 Ὡς κέ με τὸν δύσηνον ἐμῆς ἐπιθήσετε πάτρης,
 Καί περ πολλὰ παθόντα· ἰδόντα με καὶ λίποι αἰὼν·
 Κτῆσιν ἐμὴν, δμῳάς τε, καὶ ὑψερεφές μέγα δῶμα.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον, ἡ δ' ἐκέλευον
 Περμπέμεναί τὸν ξεῖνον, ἐπεὶ κατὰ μοῖραν εἶπεν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ σπείσαν τ', ἐπίον θ', ὅσον ἤθελε θυμός,
 Οἱ μὲν κακκείοντες ἔβαν οἰκόνδε ἕκαστος.
 Αὐτὰρ ὁ ἐν μεγάρῳ ὑπελείπετο δῖος Ὀδυσσεύς,
 Πὰρ δέ οἱ Ἀρήτη τε καὶ Ἀλκίνοος θεοειδῆς

Ἡθην ἀμφίπολοι δ' ἀπεκόσμεον ἔντεα δαιτός.
 Τοῖσιν δ' Ἀρήτη λευκώλενος ἦρχετο μύθων·
 Ἔγνω γὰρ Φᾶρός τε, χιτῶνά τε, εἵματ' ἰδοῦσα
 Καλὰ, τὰ ῥ' αὐτὴ τεύξε σὺν ἀμφιπόλοισι γυναῖξί·
 Καί μιν Φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ζεῖνε, τὸ μὲν σε πρῶτον ἐγὼν εἰρήσομαι αὐτῇ,
 Τίς; πόθεν εἰς ἀνδρῶν; τίς τοι τάδε εἵματ' ἔδωκεν;
 Οὐ δὴ Φῆς ἐπὶ πόντον ἀλώμενος ἐνθάδ' ἰκέσθαι;
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Ἀργαλέον, βασίλεια, διηνεχέως ἀγορεύσας
 Κήδ', ἐπεὶ μοι πολλὰ δόσαν θεοὶ ἔρανίωνες.
 Τῆτο δέ τοι ἔρέω, ὃ μ' ἀνείρεαι, ἠδὲ μεταλλάς.
 Ὠκυγίη τις νῆσος ἀπόπροθεν εἰν ἀλὶ κεῖται,
 Ἐνθα μὲν Ἀτλαντος θυγάτηρ, δολόεσσα Καλυψώ,
 Ναίει εὐπλόκαμος, δεινὴ θεός· ἔδ' ἐτις αὐτῇ
 Μίσγεται, ἔτε θεῶν, ἔτε θνητῶν ἀνθρώπων.
 Ἀλλ' ἐμὲ τὸν δύσηνον ἐφέσιον ἤγαγε δαίμων
 Οἶον, ἐπεὶ μοι νῆα θοὴν ἀργῇτι κεραυνῷ
 Ζεὺς ἔλσας ἐκέλευε μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ·
 Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀπέφθιθον ἑσθλοὶ ἑταῖροι·

Αὐτὰρ ἐγὼ, τρέπιν ἀγκὰς ἐλὼν νεὸς ἀμφιελίσσης,
 Ἐνὴμαρ φερόμεν· δεκάτῃ δέ με νυκτὶ μελαίνῃ
 Νῆσον ἐς Ὠγυγίην πέλασαν θεοὶ, ἔνθα Καλυψώ
 Ναίει εὐπλόκαμος, δεινὴ θεός· ἥ με λαβῶσα
 Ἐνδυκέως ἐφίλει τε, καὶ ἔτρεφεν, ἥδ' ἐφασκε
 Θῆσιν ἀθάνατον, καὶ ἀγήραον ἥματα πάντα·
 Ἀλλ' ἐμὸν ἔποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσιν ἐπειθεν.
 Ἐνθα μὲν ἐπτάετες μένον ἔμπεδον, εἴματα δ' αἰεὶ
 Δάκρυσι δέυεσκον, τὰ μοι ἄμβροτα δῶκε Καλυψώ·
 Ἀλλ' ὅτε δὴ ὄγδοόν μοι ἐπιπλόμενον ἔτος ἦλθε,
 Καὶ τότε δὴ με κέλευσεν ἐποτρύνουσα νέεσθαι,
 Ζηνὸς ὑπ' ἀγγελίης, ἥ καὶ νόος ἐτράπετ' αὐτῆς.
 Πέμπε δ' ἐπὶ σχεδὴς πολυδέσμῃ· πολλὰ δ' ἔδωκε,
 Σῖτον καὶ μέθυ ἠδὲ καὶ ἄμβροτα εἴματα ἔσσην·
 Οὔρεον δὲ προέηκεν ἀπήμονά τε, λιαρόν τε.
 Ἑπταδεκαίδεκα μὲν πλεόν ἥματα ποντοπορεύων,
 Ὀκτωκαιδεκάτῃ δ' ἐφάνη ὄρεα σκίοεντα
 Γαίης ὑμετέρης· γήθησε δέ μοι φίλον ἦτορ,
 Δυσμῶρ· ἥ γὰρ ἔμελλον ἔτι ξυνέσεσθαι οἴζυι
 Πολλῇ, τὴν μοι ἐπῶρσε Ποσειδάων ἐνοσίχθων·

Ὅς μοι ἐφορμήσας ἀνέμους, κατέδησε κελεύθερ,
 Ὄρμενεν δὲ θάλασσαν ἀθέσφατον· ἔδὲ τι κῦμα
 Εἶα ἐπὶ σχεδῆς ἀδινὰ σενάχοντα φέρεσθαι.
 Τὴν μὲν ἔπειτα θύελλα διεσκέδασ· αὐτὰρ ἔγωγε
 Νηχόμενος τόδε λαΐτμα διέτμαγον· ὄφρα με γαίῃ
 Ὑμετέρῃ ἐπέλασε φέρων ἀνεμός τε καὶ ὕδωρ.
 Ἐνθα κέ μ' ἐκβαίνοντα βίησατο κῦμα ἐπὶ χέρσῃ,
 Πέτρης πρὸς μεγάλῃσι βαλὼν, καὶ ἀτερπεί· χῶρῳ,
 Ἀλλ' ἀναχασάμενος νῆχον πάλιν, ἕως ἐπῆλθον
 Ἐς ποταμὸν, τῇ δὴ μοι εἰείσατο χῶρος ἄριστος,
 Λεῖος πετράων· καὶ ἐπὶ σκέπας ἦν ἀνέμοιο.
 Ἐκ δ' ἔπεσον θυμηγερέων· ἐπὶ δ' ἀμβροσίῃ νύξ
 Ἦλυθ'· ἐγὼ δ' ἀπάνευθε διίπετέος ποταμοῖο
 Ἐκβὰς ἐν θάμνοισι κατέδραθον· ἀμφὶ δὲ φύλλα
 Ἠφυσάμην· ὕπνον δὲ θεὸς κατ' ἀπείρονα χεῦεν.
 Ἐνθα μὲν ἐν φύλλοισι, φίλον τετιμημένος ἦτορ,
 Εὖδον παννύχιος, καὶ ἐπ' ἡῶ, καὶ μέσον ἡμέρῃ
 Δύσετό τ' ἥελιος, καί με γλυκὺς ὕπνος ἀνῆκεν.
 Ἀμφιπόλεις δ' ἐπὶ θινὶ τεῆς ἐνόησα θυγατρὸς
 Παιζέσας, ἐν δ' αὐτὴ ἔην εἰκυῖα θεοῖσι.

Τὴν ἰκέτευσ'· ἥ δ' ἔτι νοήματος ἤμβροτεν ἔδλῃ,
 Ὡς ἐκ ἂν ἔλποιο νεώτερον ἀντιάσαντα
 Ἐρξέμεν· αἰεὶ γάρ τε νεώτεροι ἀφραδέεσιν.
 Ἦ μοι σῖτον ἔδωκεν ἄλις, ἥ δ' αἶθοπα οἶνον,
 Καὶ λῆσ' ἐν ποταμῷ, καὶ μοι τάδε ἔματ' ἔδωκε.
 Ταῦτά τοι, ἀχνύμενός περ, ἀληθείην κατέλεξα.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμείβετο, φώνησέν τε·
 Ζεῖν', ἥτοι μὲν τῷτό γ' ἐναΐσιμον ἐκ ἐνόησε
 Παιῖς ἐμῇ, ἔνεκά σ' ἔτι μετ' ἀμφιπόλοισι γυναιξίν.
 Ἦ γεν ἐς ἡμέτερον· σὺ δ' ἄρα πρώτην ἰκέτευσας.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Ἦρως, μή μοι τῆνεκ' ἀμύμονα νείκεε κέρην·
 Ἦ μὲν γάρ μ' ἐκέλευε σὺν ἀμφιπόλοισιν ἔπεσθαι·
 Ἀλλ' ἐγὼ ἐκ ἔθελον, δείσας, αἰσχυνόμενός τε,
 Μήπως καὶ σοὶ θυμὸς ἐπισκύσαιτο ἰδόντι·
 Δύσζηλοι γάρ τ' εἰμὲν ἐπὶ χθονὶ φύλ' ἀνθρώπων.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμείβετο, φώνησέν τε·
 Ζεῖν', οὐ μοι τοῖστον ἐνὶ σήθεασι φίλον κῆρ
 Μαψιδίως κεχολῶσθαι· ἀμείνω δ' αἶσιμα πάντα.
 Αἰ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ, καὶ Ἀθηναίη, καὶ Ἀπὸλλον,

Τοῖος ἔων, οἷός ἐστι, τά τε φρονέων, ἅτ' ἐγὼ περ,
 Παῖδά τ' ἐμὴν ἐχέμεν, καὶ ἐμὸς γαμβρὸς καλέεσθαι,
 Αὔθι μένων· οἶκον δέ τ' ἐγὼ καὶ κτήματα δοίην,
 Αἷ κ' ἐθέλων γε μένοισ' ἀέκοντα δέ σ' ἔτις ἐρύξει
 Φαιήκων· μὴ τῷτο φίλον Διὶ πατρὶ γένοιτο.
 Πομπὴν δ' ἐς τόδ' ἐγὼ τεκμαίρομαι, ὅφρ' εὖ εἰδῆς,
 Αὔριον· ἐς τῆμος δὲ σὺ μὲν δεδμημένος ὕπνω
 Λέξεαι· οἱ δ' ἐλόωσι γαλήνην, ὅφρ' ἂν ἴκηαι
 Πατρίδα σὴν, καὶ δῶμα, καὶ εἶπε τοι φίλον ἐσίν·
 Εἵπερ καὶ μάλα πολλὸν ἐκασέρω ἔς' Εὐβοίης·
 Τὴν περ τηλοπάτω φάσ' ἔμμεναι, οἳ μιν ἴδοντο
 Λαῶν ἡμετέρων, ὅτε τε ξανθὸν Ῥαδάμανθυν
 Ἦγον, ἐποψόμενον Τιτυὸν, γαιήϊον υἱόν·
 Καὶ μὲν οἱ ἐνθ' ἦλθον, καὶ ἄτερ καμάτοιο τέλεον·
 Ἦματι τῷ αὐτῷ, καὶ ἀπήγαγον οἶκαδ' ὀπίσσω.
 Εἰδῆσεις δὲ καὶ αὐτὸς ἐνὶ φρεσὶν, ὅσον ἄριστα
 Νῆες ἐμαὶ καὶ κῆροι ἀναρρίπτειν ἄλλα πηδῶ.
 Ὡς φάτο· γήθησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 Εὐξάμενος δ' ἄρα εἶπεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζε
 Ζεῦ πάτερ, αἶθ' ὅσα εἶπε τελευτήσκειν ἅπαντα

Ἄλκίνοος· τῷ μὲν κεν ἐπὶ ζείδωρον ἄρξαν
 Ἄσβεστον κλέος εἴη, ἐγὼ δέ κε πατρίδ' ἰκοίμην.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Κέκλετο δ' Ἀρήτη λευκώλενος ἀμφιπόλοισι
 Δέμνι' ὑπ' αἰθέσῃ θέμεναι, καὶ ῥήγεα καλὰ
 Πορφύρε' ἐμβαλέειν, σφρέσαι τ' ἐφύπερθε τάπητας,
 Χλαίνας τ' ἐνθέμεναι ἔλας, καθύπερθεν ἑσάσαι.
 Αἱ δ' ἴσαν ἐκ μεγάρου, δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσαι.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ σφρέσαν πυκινὸν λέχος ἐγκονέουσαι,
 Ὀτρυνον Ὀδυσῆα παριστάμεναι ἐπέεσσιν·
 Ὅρσο κέων, ὧ ζεῖνε, πεποίηται δέ τοι εὐνή.
 Ὡς φάν' τῷ δ' ἀσπασὸν εἴσατο κοιμηθῆναι.
 Ὡς ὁ μὲν ἔνθα κάθευδε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς
 Τρητοῖς ἐν λεχέεσσιν, ὑπ' αἰθέσῃ ἐριδούπῳ.
 Ἄλκίνοος δ' ἄρα λέκτο μυχῶ δόμῳ ὑψηλοῖο·
 Πὰρ δὲ γυνὴ δέσποινα λέχος πόρσυνε καὶ εὐνήν.

Τ Η Σ
ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ

Θ.

VIII

Θῆτα δ' ἄθλοισι Φαίηκες Ὀδυσῆος πείρηθεν.

Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ροδοδάκτυλος ἠώς,
ὦρνυτ' ἄρ' ἐξ εὐνῆς ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο.
Ἄν δ' ἄρα διογενὴς ὦρετο πτολίπορθος Ὀδυσσεύς.
Τοῖσιν δ' ἠγεμόνευ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο
Φαιήκων ἀγορήνδ', ἥ σφιν παρὰ νηυσὶ τέτυκτο.
Ἐλθόντες δὲ κάθιζον ἐπὶ ξεσοῖσι λίθοισι
Πλησίον· ἦ δ' ἀνὰ ἄστυ μετώχετο Παλλὰς Ἀθήνη,
Εἰδομένη κήρυκι δαΐφρονος Ἀλκινόοιο,
Νόσον Ὀδυσῆϊ μεγαλήτορι μητιόωσα·
Καί ρα ἐκάσῳ φωτὶ περισαμένη φάτο μῦθον·
Δεῦτ' ἄγε, Φαιήκων ἠγήτορες, ἠδὲ μέδοντες,

!

Εἰς ἀγορὴν ἵεναι, ὅφρα ξένοιο πύθῃαι,
 Ὃς νέον Ἀλκινόοιο δαΐφρονος ἵκετο δῶμα,
 Πόντον ἐπιπλαγχθεὶς, δέμας ἀθανάτοισιν ὁμοῖος.
 Ὡς εἰπὼς, ὥτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάσβ.
 Καρπαλίμως δ' ἐμπληντο βροτῶν ἀγοραὶ τε, καὶ ἔδραι,
 Ἀγρομένων· πολλοὶ γὰρ ἐθήσαντο ἰδόντες
 Υἱὸν Λαέρταο δαΐφρονα· τῷ δ' ἄρ' Ἀθήνη
 Θεσπεσίην κατέχευε χάριν κεφαλῇ τε, καὶ ὤμοις,
 Καὶ μιν μακρότερον καὶ πάσσονα θῆκεν ἰδέσθαι,
 Ὡς κεν Φαίηκεσι φίλος πάντεσσι γένοιτο,
 Δεινός τ', αἰδοῖός τε, καὶ ἐκτελέσειεν ἀέθλης
 Πολλὰς, ἐς Φαίηκες ἐπειρήσαντ' Ὀδυσῆος.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἤγερεθαι, ὀμηγερέες τ' ἐγένοντο,
 Τοῖσιν δ' Ἀλκίνοος ἀγορήσατο καὶ μετέειπε·
 Κέκλυτε, Φαίηκων ἡγήτορες, ἠδὲ μέδοντες,
 Ὅφρ' εἴπω, τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει·
 Ξείνος ὅδ', ἐκ οἷδ' ὅσις, ἀλώμενος ἵκετ' ἐμὸν δῶ,
 Ἡὲ πρὸς ἠοίων, ἢ ἐσπερίων ἀνθρώπων·
 Πομπὴν δ' ὕτρυνει, καὶ λίσσεται ἔμπεδον εἶναι.
 Ἡμεῖς δ', ὥς τὸ πάρος περ, ἐποτρυνώμεθα πομπήν.

Οὐδὲ γὰρ ἔδ᾽ τις ἄλλος, ὅτις κ' ἐμὰ δῶμαθ' ἵκηται,
 Ἐνθάδ' ὀδυρόμενος δῆρ' ὄν μένει, εἵνεκα πομπῆς.
 Ἄλλ' ἄγε, νῆα μέλαιναν ἐρύσομεν εἰς ἄλα δῖαν
 Πρωτόπλοον· κέρω δὲ δύω καὶ πεντήκοντα
 Κρινάδων κατὰ δῆμον, ὅσοι πάρος εἰσὶν ἄριστοι.
 Δησάμενοι δ' εὖ πάντες ἐπὶ κληῖσιν ἐρετμὰ
 Ἐκβητ'· αὐτὰρ ἔπειτα θοὴν ἀλεγύνετε δαῖτα,
 Ἡμέτερόνδ' ἐλθόντες· ἐγὼ δ' εὖ πᾶσι παρέξω.
 Κέροισιν μὲν ταῦτ' ἐπιτέλλομαι· αὐτὰρ οἱ ἄλλοι
 Σκηπτῆχοι βασιλῆες ἐμὰ πρὸς δῶματα καλά
 Ἐρχεσθ', ὄφρα ξεῖνον ἐνὶ μεγάροισι φιλέωμεν,
 Μηδὲ τις ἀρνεῖσθαι καλέσασθαι δὲ θεῖον αἰδὼν
 Δημόδοκον· τῷ γάρ ῥα θεὸς πέρι δῶκεν αἰοιδὴν
 Τέρπειν, ὅππῃ θυμὸς ἐποτρύνῃσιν αἰεῖδεν.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἠγήσατο· τοὶ δ' ἅμ' ἔποντο
 Σκηπτῆχοι κήρυξ δὲ μετώχετο θεῖον αἰοιδόν.
 Κέρω δὲ κρινθέντε δύω καὶ πεντήκοντα
 Βήτην, ὥς ἐκέλευσ', ἐπὶ θῖν' ἀλὸς ἀτρυγέτοιο.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλυθον, ἠδὲ θάλασσαν,
 Νῆα μὲν οἴγε μέλαιναν αἰλὸς βένθοσδε ἔρυσαν,

Ἐν δ' ἰσὸν τ' ἐτίθεντο καὶ ἰσία νῆϊ μελαίνῃ·
 Ἠρτύναντο δ' ἔρετμα τροποῖς ἐν δερματίνοισι,
 Πάντα κατὰ μοῖραν· ἀνὰ δ' ἰσία λευκὰ πέτασαν·
 Ὑψὲ δ' ἐν νοτίῳ τήν γ' ὥρμισαν· αὐτὰρ ἔπειτα
 Βάν ῥ' ἴμεν Ἀλκινόοιο δαΐφρονος ἐς μέγα δῶμα.
 Πλῆντο δ' ἄρ' αἰθερσά τε, καὶ ἔρκεα, καὶ δόμοι ἀνδρῶν
 Ἀγρομένων· πολλοὶ δ' ἄρ' ἔσαν νέοι, ἠδὲ παλαιοί.
 Τοῖσιν δ' Ἀλκίνοος δυοκαίδεκα μῆλ' ἰέρευσεν,
 Ὀκτὼ δ' ἀργιόδοντας ὕας, δύο δ' εἰλίποδας ἑῷς·
 Τὲς δέρον, ἀμφὶ θ' ἔπον, τετύκοντό τε δαῖτ' ἐρατεινὴν.
 Κήρυξ δ' ἐγγύθεν ἦλθεν ἄγων ἐρίηρον αἰοιδόν,
 Τὸν πέρι Μῆσ' ἐφίλησε, δίδου δ' ἀγαθόν τε, κακόν τε·
 Ὀφθαλμῶν μὲν ἄμερσε, δίδου δ' ἠδεῖαν αἰοιδήν.
 Τῷ δ' ἄρα Ποντόνοος θῆκε θρόνον ἀργυρόηλον
 Μέσῳ δαιτυμόνων, πρὸς κίονα μακρὸν ἐρείσας·
 Κάδδ' ἐκ πασσαλόφιν κρέμασεν φόρμιγγα λιγεῖαν
 Αὐτῷ ὑπὲρ κεφαλῆς, καὶ ἐπέφραδε χερσὶν ἐλέσθαι
 Κήρυξ· παρ δ' ἐτίθει κάνεον, καλήν τε τράπεζαν,
 Παρ δὲ δέπας οἴνοιο, πιεῖν ὅτε θυμὸς ἀνώγοι.
 Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱάλλον.

Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 Μῆσ' ἄρ' αἰοιδὸν ἀνῆκεν αἰδέμεναι κλέα ἀνδρῶν,
 Οἴμης, τῆς τότε ἄρα κλέος ἔσανον εὐρὺν ἵκανε·
 Νεῖκος Ὀδυσῆος καὶ Πηλείδew Ἀχιλῆος,
 Ὡς ποτε δηρίσαντο, θεῶν ἐν δαιτὶ θαλείῃ,
 Ἐκπάγλοις ἐπέεσσιν· ἀναξ δ' ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
 Χαῖρε νόω, ὅτ' ἄριστοι Ἀχαιῶν δηριόωντο.
 Ὡς γάρ οἱ χρεῖων μυθήσατο Φοῖβος Ἀπόλλων
 Πυθοῖ ἐν ἠγαθήῃ, ὅθ' ὑπέρβη λαῖνον ἔδον
 Χρησόμενος· τότε γάρ ῥα κυλίνδετο πῆματος ἀρχὴ
 Τρωσὶ τε καὶ Δαναοῖσι, Διὸς μεγάλῃ διὰ βελάῃ.
 Ταῦτ' ἄρ' αἰοιδὸς αἶιδε περικλυτός· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 Πορφύρεον μέγα φᾶρος ἔλων χερσὶ σιβαεῖσι
 Κακκεφαλῆς εἵρυσε, κάλυψε δὲ καλὰ πρόσωπα·
 Αἶδετο γὰρ Φαίηκας, ὑπ' ὀφρύσι δάκρυα λείβων.
 Ἦτοι ὅτε λήξειεν αἰδῶν θεῖος αἰοιδὸς,
 Δάκρυ' ὁμορξάμενος, κεφαλῆς ἀπὸ φᾶρος ἔλεσκε,
 Καὶ δέπας ἀμφικύπελλον ἔλων, σπείσασκε θεοῖσιν·
 Αὐτὰρ ὅτ' ἀψ' ἀρχοίτο, καὶ ὀτρύνειαν αἰεῖειν
 Φαίηκων οἱ ἄριστοι, ἐπεὶ τέρποντ' ἐπέεσσιν,

Ἄψ Ὀδυσσεὺς κατὰ κρητὰ καλυψάμενος γοάασκεν.
 Ἐνθ' ἄλλης μὲν πάντας ἐλάνθανε δάκρυα λείβων,
 Ἀλκίνοος δέ μιν οἶος ἐπεφρέσας, ἥδ' ἐνόησεν,
 Ἥμενος ἄγχ' αὐτῷ βαρὺ δὲ σενάχοντος ἄκυσεν.
 Αἶψα δὲ Φαιήκεσσι φιληρέτμοισι μετηύδα·
 Κέκλυτε, Φαιήκων ἡγήτορες, ἡδὲ μέδοντες·
 Ἦδη μὲν δαιτὸς κεκορήμεθα θυμὸν εἵσης,
 Φόρμιγγός θ', ἣ δαιτὶ συνήροός ἐστι θαλείη·
 Νῦν δ' ἐξέλθωμεν, καὶ ἀέθλων πειρηθώμεν
 Πάντων ὥς χ' ὁ ξεῖνος ἐνίσπη οἷσι φίλοισιν,
 Οἴκαδ' ἐνοστήσας, ὅσον περιγινόμεθ' ἄλλων,
 Πύξ τε, παλαισμοσύνη τε, καὶ ἄλμασιν, ἡδὲ πόδεσσιν.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἡγήσατο· τοὶ δ' ἅμ' ἔποντο.
 Κάδδ' ἐκ πασσαλόφιν κρέμασε Φόρμιγγα λιγέϊαν,
 Δημοδόκῃ δ' ἔλε χεῖρα, καὶ ἔξαγεν ἐκ μεγάροιο
 Κήρυξ· ἦρχε δὲ τῷ αὐτὴν ὁδὸν, ἥνπερ οἱ ἄλλοι
 Φαιήκων οἱ ἄριστοι, ἀέθλια θαυμανέοντες.
 Βὰν δ' ἵμεν εἰς ἀγορὴν, ἅμα δ' ἔσπετο πᾶλὺς ὄμιλος,
 Μυριοὶ· ἀνδρῶν δ' ἴσαντο νέοι πολλοὶ τε, καὶ ἐσθλοί.
 Ὡς το μὲν Ἀκρόνεώς τε, καὶ Ὠκύαλος, καὶ Ἐλατρεὺς,

Ναυτεύς τε, Πρυμνεύς τε, καὶ Ἀγχίαλος, καὶ Ἐρετμεύς,
 Ποντεύς τε, Πρωγρεύς τε, Θόων, Ἀναδησινεώς τε,
 Ἀμφιάλος δ', υἱὸς Πολυνῆς Τεκτονίδαο·
 Ἄν δὲ καὶ Εὐρύαλος, βροτολογῶ ἴσος Ἀρηϊ,
 Ναυβολίδης δ', ὃς ἄριστος ἦν εἰδὸς τε, δέμας τε,
 Πάντων Φαιήκων μετ' ἀμύμονα Λαοδάμαντα.
 Ἄν δ' ἔσαν τρεῖς παῖδες ἀμύμονος Ἀλκινόοιο,
 Λαοδάμας δ', Ἀλῖός τε, καὶ ἀντίθεος Κλυτόνηος.
 Οἱ δὴ τοι πρῶτον μὲν ἐπειρήσαντο πόδεσσι.
 Τοῖσι δ' ἀπὸ νύσσης τέτατο δρόμος· οἱ δ' ἅμα πάντες
 Καρπαλίμως ἐπέτοντο κονίοντες πεδίοιο.
 Τῶν δὲ θέειν ὅχ' ἄριστος ἦν Κλυτόνηος ἀμύμων·
 Ὅσων τ' ἐν νειῶ ἔξρον πέλει ἡμιονοῖν,
 Τόσων ὑπεκπροθέων λαὸς ἴκεθ', οἱ δ' ἐλίποντο.
 Οἱ δὲ παλαισμοσύνης ἀλεγεινῆς πειρήσαντο·
 Τῇ δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπεκαίντο πάντας ἀρίστους·
 Ἀλματι δ' Ἀμφιάλος πάντων προφερέσερος ἦεν·
 Δίσκῳ δ' αὖ πάντων προφερέσατος ἦεν Ἐλατρεύς·
 Πύξ δ' αὖ Λαοδάμας, ἀγαθὸς παῖς Ἀλκινόοιο.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντες ἐτέρφθησαν φρέν' αἰέθλοισι,

Τοῖς ἄρα Λαοδάμας μετέφη παῖς Ἀλκινόοιο
 Δεῦτε, φίλοι, τὸν ξῆνον ἐρώμεθα, εἴ τιν' ἀέθλων
 Οἶδέ τε καὶ δεδάηκε· φυὴν γε μὲν οὐ κακὸς ἐστὶ,
 Μηδὲς τε, κνήμας τε, καὶ ἄμφω χεῖρας ὑπερθεύ,
 Αὐχένα τε σίβαρον, μέγα τε δένος· ἔδδ' τι ἥβης
 Δεύεται, ἀλλὰ κακοῖσι συνέρρηκται πολέεσσιν·
 Οὐ γὰρ ἐγώ γε τί φημι κακώτερον ἄλλο θαλάσσης,
 Ἄνδρα τε συγχεῦμαι, εἰ καὶ μάλα καρτερός εἴη.
 Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπαμείβετο, φώνησέν τε·
 Λαοδάμα, μάλα τῆτο ἔπος κατὰ μοῖραν ἔειπες·
 Αὐτὸς νῦν προκάλεσσαι ἰὼν, καὶ πέφραδ' ἐμύθῳ.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκυσ' ἀγαθὸς παῖς Ἀλκινόοιο,
 Στῇ ῥ' ἐς μέσον ἰὼν, καὶ Ὀδυσῆα προσέειπε·
 Δεῦρ' ἄγε καὶ σὺ, ξεῖνε πάτερ, πείρησαι ἀέθλων,
 Εἴ τινά περ δεδάηκας· εἴκει δέ σ' ἴδμεν ἀέθλῳ.
 Οὐ μὲν γὰρ μείζον κλέος ἀνέρος, ὄφρα κεν ᾗσιν,
 Ἥ ὅτι πρὸς τὴν τε ῥέξει καὶ χερσὶν ἔῃσιν.
 Ἄλλ' ἄγε πείρησαι, σκέδασον δ' ἀπὸ κήδεα θυμῷ·
 Σοὶ δ' ὁδὸς ἐκ ἔτι δὴρ' ἀπέσσεται, ἀλλὰ τοι ἤδη
 Νηῦς τε κατεύρυσαι, καὶ ἐπαρτέες εἰσὶν ἐταῖροι.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Λαοδάμα, τί με ταῦτα κελεύετε κερτομέοντες;
 Κήδεά μοι καὶ μᾶλλον ἐνὶ φρεσὶν, ἥ περ ἄεθλοι,
 Ὃς πρὶν μὲν μάλα πολλ' ἔπαθον, καὶ πολλ' ἐμόγησα·
 Νῦν δὲ μεθ' ὑμετέρῃ ἀγορῇ νόσοιο χατίζων
 Ἕμαι, λισσόμενος βασιλῆά τε, πάντα τε δῆμον.
 Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπαμείβετο, νείκεσέ τ' ἀντην·
 Οὐ γάρ σ' εἰδὲ, ξεῖνε, δαήμονι φωτὶ εἴσκω
 Ἀθλῶν, οἷά τε πολλὰ μετ' ἀνδρώποισι πέλονται·
 Ἀλλὰ τῷ, ὅς θ' ἅμα νῆϊ πολυκλήϊδι θαμίζων,
 Ἀρχὸς ναυτῶν, οἵτε πρηκτῆρες ἔασι,
 Φόρτις τε μνήμων, καὶ ἐπίσκοπος ἦσιν ὁδαιῶν,
 Κερδέων θ' ἀρπαλέων· εἰ δ' ἀθλητῆρι ἔοικας.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Ξεῖν', οὐ καλὸν εἶπες· ἀταδάλῳ ἀνδρὶ ἔοικας.
 Οὕτως οὐ πάντεσσι θεοὶ χαρίεντα διδοῦσιν
 Ἀνδράσιν, ἔτε Φυὴν, ἔτ' ἄρ' φρένας, ἔτ' ἀγορητὴν.
 Ἄλλος μὲν γάρ τ' εἶδος ἀκιδνότερος πέλει ἀνὴρ,
 Ἀλλὰ θεὸς μορφήν ἔπεσι σέφει· οἱ δὲ τ' ἐς αὐτὸν
 Τερπόμενοι λεύσασιν· ὁ δ' ἀσφαλέως ἀγορεύει

Αἰδοῖ μελιχίῃ, μετὰ δὲ πρέπει ἀγρομένοισιν·
 Ἐρχόμενον δ' ἀνὰ ἄστυ, θεὸν ὥς, εἰσορῶσιν·
 Ἄλλος δ' αὖ εἶδος μὲν ἀλίγκιος ἀθανάτοισιν·
 Ἄλλ' οὐ οἱ χάρις ἀμφιπεριζέφεταί ἐπέεσσιν.
 Ὡς καὶ σοὶ εἶδος μὲν ἀριπρεπές, εἰδὲ κεν ἄλλως
 Οὐδὲ θεὸς τεύξει· νόον δ' ἀποφώλιός ἐστι.
 Ὡρενάς μοι θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν,
 Εἰπὼν οὐ κατὰ κόσμον· ἐγὼ δ' οὐ νῆϊς ἀέθλων,
 Ὡς σύ γε μυθεῖαι, ἀλλ' ἐν πρώτοισιν οἴω
 Ἑμμεναί, ὄφρ' ἥβῃ τε πεποίθεα, χερσὶ τ' ἐμῇσι·
 Νῦν δ' ἔχομαι κακότητι καὶ ἄλγεσι· πολλὰ γὰρ ἔτλην,
 Ἀνδρῶν τε πτολέμους, ἀλεγεινά τε κύματα πείρων.
 Ἀλλὰ καὶ ὥς, κακὰ πολλὰ παθὼν, πειρήσομι ἀέθλων·
 Θυμοδακῆς γὰρ μῦθος· ἐπώτρυνας δέ με εἰπών.
 Ἦ ῥα, καὶ αὐτῷ φάρεϊ ἀναίξας λάβε δίσκον
 Μείζονα καὶ πάχετον, σιβαρώτερον ἔκ ὀλίγον περ,
 Ἦ οἴω Φαίηκες ἐδίσκεον ἀλλήλοισι.
 Τὸν ῥα περιζέψας ἦκε σιβαρῆς ἀπὸ χειρὸς·
 Βόμβησεν δὲ λίθος· κατὰ δ' ἔπτηξαν ποτὶ γαίῃ
 Φαίηκες δολιχίηετμει, ναυσίκλυτοι ἄνδρες,

Λᾶος ὑπὸ ῥιπῆς· ὁ δ' ὑπέρπτατο σήματα πάντων,
 ῥίμφα θέων ἀπὸ χειρὸς· ἔθηκε δὲ τέρματ' Ἀθήνη,
 ἄνδρσι δέμας εἰκυῖα· ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζε·
 Καὶ κ' ἀλαός τοι, ξεῖνε, διακρίνειε τὸ σῆμα
 Ἀμφαφύων· ἐπεὶ ἔτι μεμιγμένον ἐστὶν ὁμίλῳ,
 Ἀλλὰ πολὺ πρῶτον· σὺ δὲ θάρσει τόνδε γ' αἶθλον
 Οὔτις Φαιήκων τόνγ' ἴξεται, εἰδ' ὑπερήσει.
 Ὡς φάτο· γήθησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
 Χαίρων ἔνεχ' ἐταῖρον ἐνὴέα λεύσας ἐν ἀγῶνι·
 Καὶ τότε κρυφότερον μετεφώνεε Φαιήκεσσι·
 Τῷτον νῦν ἀφίκεσθε, νέοι· τάχα δ' ὕστερον ἄλλον
 Ἦσεν ἢ τοσούτον οἶόμαι, ἢ ἔτι μᾶλλον.
 Τῶν δ' ἄλλων, ὅτινα κραδίη θυμός τε κελεύει,
 Δεῦρ' ἄγε πειρηθήτω, ἐπεὶ μ' ἐχολώσατε λήν,
 Ἥ πῦξ, ἥ ἐπάλῃ, ἥ καὶ ποσσὶν, ἔτι μεγαίρω,
 Πάντων Φαιήκων, πλήν γ' αὐτῷ Λαοδάμαντος·
 Ξεῖνος γάρ μοι ὅδ' ἐστὶ· τίς ἂν φιλέοντι μάχοιτο;
 Ἄφρων δὴ κείνός γε καὶ ἐτιδανὸς πέλει αἰνῆς,
 Ὅστις ξεινοδόκῳ ἐρίδα προφέσσηται αἶθλων,
 Δήμῳ ἐν ἀλλοδαπῷ· ἔο τ' αὐτῷ πάντα κολάει.

Τῶν δ' ἄλλων ἔπερ τίν' ἀναίνομαι, ἔδ' ἀθερίζω,
 Ἄλλ' ἐθέλω ἰδμεν καὶ πειρηθήμεναι ἄντην.
 Πάντα γὰρ οὐ κακός εἰμι μετ' ἀνδράσιν, ὅσοι ἄεθλοι.
 Εὖ μὲν τόξον οἶδα εὖξοον ἀμφαφάαδαι.
 Πρῶτός κ' ἄνδρα βάλοιμι, οἷσεύσας ἐν ὁμίλῳ
 Ἀνδρῶν δυσμενέων· εἰ καὶ μάλα πολλοὶ ἐταῖροι
 Ἀγχι παρασῆεν, καὶ τοξαζοίατο Φωτῶν.
 Οἷος δὴ με Φιλοκτῆτης ἀπεκαίνυτο τόξῳ,
 Δῆμῳ ἐνὶ Τρώων, ὅτε τοξαζοίμεθ' Ἀχαιοί.
 Τῶν δ' ἄλλων ἐμέ φημι πολὺ προφερέστερον εἶναι,
 Ὅσοι νῦν βροτοὶ εἰσιν ἐπὶ χθονὶ σῖτον ἔδοντες·
 Ἀνδράσι δὲ προτέροισιν ἐρίζεμεν ἐκ ἐθελήσω,
 Οὐθ' Ἡρακλῆϊ, ἔτ' Εὐρύτῳ Οἰχαλιῇ,
 Οἱ ῥα καὶ ἀθανάτοισιν ἐρίζεσκον περὶ τόξων·
 Τῷ ῥα καὶ αἴψ' ἔθανεν μέγας Εὐρύτος, ἔδ' ἐπὶ γῆρας
 Ἰκετ' ἐνὶ μεγάροισι· χολωσάμενος γὰρ Ἀπόλλων
 Ἐκτανεν, ἔνεκά μιν προκαλίζετο τοξάζεσθαι.
 Δερὶ δ' ἀκοντίζω, ὅσον ἐκ ἄλλος τις οἷσῳ·
 Οἷοισιν δαίδοικα ποσὶν, μή τις με παρέλθῃ
 Φαιήκων· λίην γὰρ ἀεικελίως ἔδαμάδην

Κύμασιν ἐν πολλοῖς· ἐπεὶ οὐ κομιδὴ κατὰ νῆα
 Ἦεν ἐπηετανός· τῷ μοι φίλα γυῖα λέλυνται.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ·
 Ἀλκίνοος δέ μιν οἷος ἀμειβόμενος προσέειπε·
 Ξεῖν', ἐπεὶ ἔκ ἀχάρισα μεθ' ἡμῖν ταῦτ' ἀγορεύεις,
 Ἀλλ' ἐθέλεις ἀρετὴν σὴν φαινέμεν, ἥ τοι ὀπηδεῖ,
 Χωόμενος, ὅτι σ' ἔστος ἀνὴρ ἐν ἀγῶνι παραστὰς
 Νείκεσεν· ὥς ἂν σὴν ἀρετὴν βροτὸς ἔτις ὄνοιτο,
 Ὅστις ἐπίσαιο ἥσι φρεσὶν ἄρτια βάζειν.
 Ἀλλ' ἄγε, νῦν ἐμέθεν ξυνίει ἔπος, ὅφρα καὶ ἄλλω
 Εἵπῃς ἡρώων, ὅτε κεν σοῖς ἐν μεγάροισι
 Δανύη παρὰ σῇ τ' ἀλόχῳ καὶ σοῖσι τέκεσιν,
 Ἡμετέρης ἀρετῆς μεμνημένος, οἶα καὶ ἡμῖν
 Ζεὺς ἐπὶ ἔργα τίθῃσι διαμπερὲς ἐξέτι πατρῶν.
 Οὐ γὰρ πυγμαῖοι εἰμὲν ἀμύμονες, ἔδδ' παλαιαί,
 Ἀλλὰ ποτὶ κραπνῶς θεόμεν, καὶ νηυσὶν ἄριστοι·
 Αἰεὶ δ' ἡμῖν δαῖς τε φίλη, κίθαρίς τε, χοροί τε,
 Εἵματά τ' ἐξημοιβὰ, λοετρὰ τε θερμὰ, καὶ εὐναί.
 Ἀλλ' ἄγε, Φαιήκων βηπάρμονες, ὅσοι ἄριστοι,
 Παίσατε· ὥς χ' ὁ ξεῖνος ἐνίσπῃ οἷσι φίλοισιν,

Οἴκαδ' ἐνοστήσας, ὅσων περιγινόμεθ' ἄλλων
 Ναυτιλίῃ, καὶ ποσσὶ, καὶ ὀρχησύνι, καὶ αἰοιδῇ.
 Δημοδόκῳ δέ τις αἶψα κιὼν φόρμιγγα λιγέϊαν
 Οἶσέ τ' ἢ περ κείται ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν.
 Ὡς ἔφατ' Ἀλκίνοος θεοείκελος· ὦρτο δὲ κήρυξ
 Οἶσων φόρμιγγα λιγυρὴν δόμῳ ἐκ βασιλῆος.
 Αἰσυννῆται δὲ κριτοὶ ἐννέα πάντες ἀνέσαν
 Δήμιοι, οἱ κατ' ἀγῶνας εὐπρόσθετον ἕκαστα·
 Λείηναν δὲ χορὸν, καλὸν δ' εὖρυναν ἀγῶνα.
 Κήρυξ δ' ἐγγύθεν ἦλθε φέρον φόρμιγγα λιγέϊαν
 Δημοδόκῳ· ὃ δ' ἔπειτα κί' ἐς μέσον ἀμφὶ δὲ κῆροι
 Πρωθῆβαι ἴσαντο, δαήμονες ὀρχηθμοῖο.
 Πέπληγον δὲ χορὸν θεῖον ποσὶν· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 Μαρμαρυγὰς θηῖτο ποδῶν, θαύμαζε δὲ θυμῷ.
 Αὐτὰρ ὁ φορμίζων ἀνεβάλλετο καλὸν αἰεῖδεν,
 Ἀμφ' Ἀρεῶς φιλότητος, εὖσεφάνε τ' Ἀφροδίτης,
 Ὡς τὰ πρῶτα μίγησαν ἐν Ἡφαίσιοι δόμοισι
 Λάτρη· πολλὰ δ' ἔδωκε, λέχος δ' ἥσχυνε καὶ εὐνὴν
 Ἡφαίσιο ἀνακτος· ἄφαρ δὲ οἱ ἄγγελος ἦλθεν
 Ἥλιος, ὃ σφ' ἐνόησε μιγαζομένους φιλότῃ.

Ἡφαιστος δ', ὥς ἔν θυμ᾽ ἀλγέα μῦθον ἄκασε,
 Βῆ ῥ' ἴμεν ἐς χαλκεῶνα, κακὰ φρεσὶ βουλοδομεύων·
 Ἐν δ' ἔθετ' ἀκμοθέτῳ μέγαν ἀκμονα, κόπτε δὲ δέσμῃς
 Ἀρρήκτας, ἀλύκτας, ὅφρ' ἐμπεδον αὖτις μένοιεν.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ τεύξε δόλον, κεχολωμένος Ἄρει,
 Βῆ ῥ' ἴμεν ἐς θάλαμον, ὅτι οἱ φίλα δέμνι ἔκειτο·
 Ἀμφὶ δ' ἄρ' ἐρμίσιν χεῖε δέσματα κύκλῳ ἀπάντη·
 Πολλὰ δὲ καὶ καθύπερθε μελαθρόφιν ἐξεκέχυντο,
 Ἡὗτ' ἀράχνια λεπτά, τὰ γ' οὐ κέ τις εἶδ' ἰδοίτο
 Οὐδὲ θεῶν μακάρων· πέρι γὰρ δολόεντα τέτυκτο.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα δόλον περὶ δέμνια χεῦεν,
 Εἶσατ' ἴμεν ἐς Λῆμνον, εὐκτίμενον πτολίεθρον,
 Ἡ οἱ γαῖάων πολὺ φιλτάτῃ ἐστὶν ἀπασέων.
 Οὐδ' ἀλαοσκοπιὴν εἶχε χρυσήνιος Ἄρης
 Ὡς ἰδὲν Ἡφαισὸν κλυτοτέχνην νόσφι κίοντα·
 Βῆ δ' ἴμεναί πρὸς δῶμα περικλυτῷ Ἡφαίστιο,
 Ἰσχανόων φιλότῃτος εὖσεφάνε Κυθερείης.
 Ἡ δὲ νέον παρὰ πατρὸς ἐριθηνέος Κρονίωνος
 Ἐρχομένη κατ' ἅρ' ἔζεθ'· ὃ δ' εἰσὼ δώματος ἦει,
 Ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζε·

Δεῦρο, φίλη, λέκτρονδε τραπέομεν εὐνηθέντε·
 Οὐ γὰρ ἔθ' Ἥφαιστος μεταδήμιος, ἀλλὰ πρὶν ἤδη
 Οἴχεται ἐς Λῆμνον μετὰ Σίντιας ἀγριοφώνης.
 Ὡς φάτο· τῇ δ' ἀσπασὸν εἰσατο κοιμηθῆναι.
 Τὼ δ' ἐς δέμνια βάντε κατέδραθον· ἀμφὶ δὲ δεσμοὶ
 Τεχνήεντες ἔχυντο πολύφρονος Ἥφαιστοιο·
 Οὐδέ τι κινῆσαι μελέων ἦν, ἔσθ' ἀναεῖραι.
 Καὶ τότε δὴ γίνωσκον, ὅτ' ἐκ ἔτι φυκτὰ πέλονται.
 Ἀγχίμολον δέ σφ' ἦλθε περικλυτὸς Ἀμφιγυῆης,
 Αὖτις ὑποσρέψας, πρὶν Λῆμνε γαῖαν ἰκέσθαι·
 Ἥελιος γάρ οἱ σκοπιὴν ἔχεν, εἶπε τε μῦθον.
 Βῆ δ' ἵμεναι πρὸς δῶμα, φίλον τετιμημένος ἦτορ·
 Ἔση δ' ἐν προθύροισι, χόλος δέ μιν ἀγριος ἦρει·
 Σμερδαλέον δ' ἐβόησε, γέγωνέ τε πᾶσι θεοῖσι·
 Ζεῦ πάτερ, ἦσθ' ἄλλοι μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἔοντες,
 Δεῦθ', ἵνα ἔργα γελασὰ καὶ ἐκ ἐπικεκτὰ ἴδῃθε·
 Ὡς ἐμὲ χολὸν ἔοντα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη
 Αἰὲν ἀτιμάζει, φιλέει δ' αἰδῆλον Ἄρην·
 Οὔνεχ' ὁ μὲν καλὸς τε καὶ ἀγτίπος, αὐτὰρ ἐγώ γε
 Ἥπεδανὸς γενόμην· ἀτὰρ ἔτι μοι αἴτιος ἄλλος,

Ἀλλὰ τοκῆε δύω· τὼ μὴ γέινασθαι ὄφελλον.
 Ἀλλ' ὄψεσθ', ἵνα τῷ γε καθεύδεται ἐν Φιλότῃτι,
 Εἰς ἐμὰ δέμνια βάντες· ἐγὼ δ' ὀρόων ἀκάχημαι.
 Οὐ μὲν σφεας ἔτ' ἔολπα μίνυνθ' ἄ γε κειέμεν ἔτω,
 Καὶ μάλα περ φιλέοντε· τάχ' ἐκ ἐτελήσεται ἄμφω
 Εὐδεν· ἀλλὰ σφῶε δόλος καὶ δεσμὸς ἐρύξει,
 Εἰσόκε μοι μάλα πάντα πατὴρ ἀποδώσει ἔεδνα,
 Ὅσα οἱ ἐγγυάλιζα κυνώπιδος εἵνεκα κέρης·
 Οὐνεκά οἱ καλὴ θυγάτης, ἀτὰρ ἐκ ἐχέθυμος.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἀγέροντο θεοὶ ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ.
 Ἦλθε Ποσειδάων γαῖόχοσ' ἦλθ' ἐρίωνης
 Ἑρμείας· ἦλθεν δὲ ἀναξ ἐκάεργος Ἀπόλλων·
 Θηλύτεσσι δὲ θεῶν μένον αἰδοῖ οἴκοι ἐκάστη.
 Ἔσαν δ' ἐν προθύροισι θεοὶ, δωτῆρες ἑάων·
 Ἀσβεσος δ' ἄρ' ἐνῶετο γέλως μακάρεσσι θεοῖσι,
 Τέχνας εἰσορόωσι πολύφρονος Ἥφαίστιο.
 Ὡδὲ δέ τις εἶπεςκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
 Οὐκ ἀρετᾶ κακὰ ἔργα· κίχάνει τοι βραδὺς ὠκύν·
 Ὡς καὶ νῦν Ἥφαιστος ἐὼν βραδὺς εἶλεν Ἄρηα,
 Ὡκύτατόν περ ἐόντα θεῶν, οἱ Ὀλυμπον ἔχουσι,

Χωλὸς ἐὼν, τέχνησι τὸ καὶ μοιχάγῃ ὀφέλλει.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Ἑρμῆν δὲ προσέειπεν ἄναξ, Διὸς υἱὸς, Ἀπόλλων·
 Ἑρμεία, Διὸς υἱέ, διάκτορε, δῶτορ ἐάων,
 Ἥ ῥά κεν ἐν δεσμοῖς ἐθέλοις κρατεροῖσι πιεθεῖς
 Εὐδὲν ἐν λέκτροισι παρὰ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ;
 Τὸν δ' ἡμέβετ' ἔπειτα διάκτορος Ἀργυφόντης·
 Αἰ γὰρ τῷτο γένοιτο, ἄναξ ἑκατηβόλ' Ἀπολλών·
 Δεσμοὶ μὲν τρεῖς τόσσοι ἀπείρωνες ἀμφὶς ἔχοιεν,
 Ὑμεῖς δ' εἰσορόωτε θεοὶ, πᾶσαί τε θεάαινα,
 Αὐτὰρ ἐγὼν εὐδοίμι παρὰ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ.
 Ὡς ἔφατ'· ἐν δὲ γέλως ὦρτ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
 Οὐδὲ Ποσειδάωνα γέλως ἔχε, λίσσεται δ' αἰὲ
 Ἥφαιστον κλυτοεργόν, ὅπως λύσειεν Ἀθήνα·
 Καί μιν Φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Λῦσον· ἐγὼ δέ τοι αὐτὸν ὑπὶ σχομαι, ὡς σὺ κελεύεις,
 Τίσειν αἷσιμα πάντα μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις·
 Μή με, Ποσειδάων γαῖόχε, ταῦτα κέλευε·
 Δειλὰ τοι δειλῶν γε καὶ ἐγγύαυ ἐγγυάαδαι.

Πῶς ἂν ἐγὼ σε δέοιμι μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν,
 Εἴ κεν Ἄρης οἴχοιτο, χρέος καὶ δεσμὸν ἀλύξας;
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Ποσειδάων ἐνοσίχθων·
 Ἥφαισ', εἶπερ γάρ κεν Ἄρης χρεῖος ὑπαλύξας
 Οἴχηται φεύγων, αὐτὸς τοι ἐγὼ τάδε τίσω.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις·
 Οὐκ ἔς', ὃδὲ ἔοικε, τεὸν ἔπος ἀγνήσασθαι.
 Ὡς εἰπὼν, δεσμῶν ἀνίει μένος Ἥφαιστοιο.
 Τῷ δ' ἐπεὶ ἐκ δεσμοῖο λύθεν, κρατερὸν περ ἑόντος,
 Αὐτίκ' ἀναΐξαντε, ὃ μὲν Θρήκηνδ' ἐβόηκει,
 Ἥ δ' ἄρα Κύπρον ἵκανε Φιλομμειδῆς Ἀφροδίτη,
 Ἔς Πάφον· ἔνθα δέ οἱ τέμενος βωμὸς τε θυήεις.
 Ἐνθα δέ μιν Χάριτες λῶσαν, καὶ χρεῖσάν ἐλαΐω
 Ἀμβρότῳ, οἷα θεὸς ἐπενήνοθεν αἰὲν ἑόντας·
 Ἀμφὶ δὲ εἵματα ἔσαν ἐπήεατα, θαῦμα ἰδέσθαι.
 Ταῦτ' ἄρ' αἰοδὸς αἶιδε περικλυτὸς· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 Τέρπετ' ἐνὶ φρεσὶν ἦσιν ἀκέων, ἠδὲ καὶ ἄλλοι
 Φαίηκες δολιχέρετμοι, ναυσίκλυτοι ἄνδρες.
 Ἀλκίνοος δ' Ἀλίων καὶ Λαοδάμαντα κέλευσε
 Μενάξ ὀρχήσασθαι, ἐπεὶ σφισιν ἔτις ἔριζεν.

Οἱ δ' ἐπεὶ ἔν σφαῖραν καλὴν μετὰ χερσὶν ἔλοντο
 Πορφυρέην, τὴν σφιν Πόλυδος ποίησε δαΐφρων·
 Τὴν ἕτερος ρίπτασκε ποτὶ νέφεα σκίοεντα,
 Ἰδνωθεὶς ὀπίσω· ὁ δ' ἀπὸ χθονὸς ὑψόσ' ἀερεθεὶς
 Ῥηϊδίως μεθέλεσκε, πάρος ποσὶν ἔδρας ἰκέαται.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ σφαίρῃ ἀν' ἰθὺν πειρήσαντο,
 Ὀρχείαθην δὴ ἔπειτα ποτὶ χθονὶ πελυδοτείρῃ,
 Ταρφέ' ἀμειβομένω· κῆροι δ' ἐπελήκεον ἄλλοι,
 Ἑσαότες κατ' ἀγῶνα, πολὺς δ' ὑπὸ κόμπος ὀρώρει.
 Δὴ τότε ἄρ' Ἀλκίνοον προσεφώνεε δῖος Ὀδυσσεύς·
 Ἀλκίνοε κρεῖον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν,
 ἥ μὲν ἀπέιλησας βητάρμονας εἶναι ἀρίστους,
 ἥ δ' ἄρ' ἐτοῖμα τέτυκτο· σέβας μ' ἔχει εἰσορόωντα.
 Ὡς φάτο· γήθησεν δ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο·
 Αἶψα δὲ Φαιήκεσσι φιληρέτμοισι μετηύδα·
 Κέκλυτε, Φαιήκων ἡγήτορες, ἠδὲ μέδοντες·
 Ὁ ξῆνος μάλα μοι δοκέει πεπνυμένος εἶναι,
 Ἀλλ' ἄγε, οἱ δῶμεν ξεινήϊον, ὥς ἐπιεικές·
 Δώδεκα γάρ κατὰ δῆμον ἀριπρεπέες βασιλῆες
 Ἀρχοὶ κραίνουσι, τεισκαιδέκατος δ' ἐγὼ αὐτός·

Τῶν οἱ ἕκαστος φᾶρος εὐπλυνές, ἥδ' ἔτι χιτῶνα,
 Καὶ χρυσοῖο τάλαντον ἐνείκατε τιμήμενός·
 Αἶψα δὲ πάντα φέρωμεν ἀολλέες, ὅφρ' ἐνὶ χερσὶ
 Ξείνος ἔχων ἐπὶ δόρπον ἦν χαίρων ἐνὶ θυμῷ.
 Εὐρύαλος δὲ ἐπ' αὐτὸν ἀρεοσάδω ἐπέεσσιν
 Καὶ δῶξεν, ἐπεὶ ἔτι ἔπος κατὰ μοῖραν ἔειπεν.
 "Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον, ἥ δ' ἐκέλευον·
 Δῶρα δ' ἄρ' οἰσέμεναι πρόεσαν κήρυκα ἕκαστος.
 Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπαμείβετο, φώνησέν τε·
 "Ἀλκίνοε κρεῖον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν,
 Τοιγὰρ ἐγὼ τὸν ξεῖνον ἀρέασσομαι, ὥς σὺ κελεύεις·
 Δώσω οἱ τόδ' ἄορ παγχάλκεον, ὃ ἐπὶ κώπῃ
 Ἀργυρέῃ, κολεὸν δὲ νεοπρίστ' ἐλέφαντος
 Ἀμφιδεδίνηται πολέος δὲ οἱ ἄξιον ἔσται.
 "Ὡς εἰπὼν, ἐν χερσὶ τίθει ξίφος ἀργυροήλον,
 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Χαῖρε, πάτερ ὃ ξεῖνε· ἔπος δ' εἶπερ τι βέβακται
 Δεινόν, ἄφαρ τὸ φέροισιν ἀναρπάξασαι ἄελλα.
 Σοὶ δὲ θεοὶ ἄλοχόν τ' ἰδέειν, καὶ πατρίδ' ἰκέσθαι,
 Δοῖεν· ἐπεὶ δὴ δῆτ' ἀφίλων ἀποπήματα πάσχεις.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Καὶ σὺ, φίλος, μάλα χαῖρε, θεοὶ δέ τοι ὄλβια δοῖεν·
 Μηδὲ τί τοι ξίφεός γε ποθὴ μετόπιιδε γένοιτο·
 Τέτθ, ὃ δὴ μοι δῶκας ἀρεσάμενος ἐπέεσσιν.
 Ἦ ῥα, καὶ ἀμφ' ὤμοισι θέτο ξίφος ἀργυροήλον.
 Δύσετό τ' ἥελιος, καὶ τῷ κλυτὰ δῶρα παρῆεν·
 Καὶ πάγ' ἐς Ἀλκινόοιο φέρον κήρυκες ἀγαυοί·
 Δεξάμενοι δ' ἄρα παῖδες ἀμύμονος Ἀλκινόοιο,
 Μητεὶ παρ' αἰδοίῃ ἔθεσαν περικαλλέα δῶρα.
 Τοῖσιν δ' ἡγεμόνευ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο·
 Ἐλθόντες δὲ κάθιζον ἐν ὑψηλοῖσι θρόνοισι.
 Δή ῥα τότε Ἀρήτην προσέφη μένος Ἀλκινόοιο·
 Δεῦρο, γύναι, φέρε χηλὸν ἀριπρεπέ', ἥτις ἀρίστη·
 Ἐν δ' αὐτῇ θές Φάρος εὐπλυνῆς, ἠδὲ χιτῶνα.
 Ἀμφὶ δέ οἱ πυρὶ χαλκὸν ἱήνατε, θέρμετε δ' ὕδωρ,
 Ὅφρα λοεσάμενός τε, ἰδὼν τ' εὖ κείμενα πάντα
 Δῶρα, τὰ οἱ Φαίηκες ἀμύμονες ἐνθάδ' ἐνείκαν,
 Δαιτί τε τέρπηται, καὶ αἰοιδῆς ὕμνον ἀκέων.
 Καὶ οἱ ἐγὼ τόδ' ἄλειςον ἐμὸν περικαλλὲς ὅπασσω,
 Χρῦσεον, ὅφρ' ἐμέθεν μεμνημένος ἥματα πάντα

Σπένδῃ ἐνὶ μεγάρῳ Διὶ τ', ἄλλοισίν τε θεοῖσιν.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀρήτη δὲ μετὰ δμῶῃσιν ἔειπεν,
 Ἀμφὶ πυρὶ σῆσαι τρίποδα μέγαν ὅττι τάχιστα.
 Αἱ δὲ λοετροχόον τρίποδ' ἴσασαν ἐν πυρὶ κηλέω,
 Ἐν δ' ἄρ' ὕδωρ ἔχεαν, ὑπὸ δὲ ξύλα δαῖον ἐλῆσαι·
 Γάστρην μὲν τρίποδος πῦρ ἄμφεπε, θέρμετο δ' ὕδωρ.
 Τόφρα δ' ἄρ' Ἀρήτη ξείνῳ περικαλλέα χηλὸν
 Ἐξέφερεν θαλάμοιο, τίθει δ' ἐνὶ κάλλιμα δῶρα,
 Ἐδῆτα, χρυσὸν τε, τὰ οἱ Φαίηκες ἔδωκαν·
 Ἐν δ' αὐτῇ Φάρος θῆκεν, καλὸν τε χιτῶνα,
 Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Αὐτὸς νῦν ἴδε πῶμα, θοῶς δ' ἐπὶ δεσμὸν ἦλον,
 Μήτις τοι καθ' ὁδὸν δηλήσεται, ὅππότεαν αὔτε
 Εὐδῆδα γλυκὺν ὕπνον, ἰὼν ἐν νηὶ μελαίνῃ.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκυσσε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
 Αὐτίκ' ἐπήρτυε πῶμα, θοῶς δ' ἐπὶ δεσμὸν ἦλε
 Ποικίλον, ὃν ποτέ μιν δέδαε φρεσὶ πότνια Κίρκη.
 Αὐτόδιον δ' ἄρα μιν ταμίη λῆσαθαι ἀνώγει,
 Ἔς ῥ' ἀσάμινθον βάνθ'· ὃ δ' ἄρ' ἀσπασίως ἴδε θυμῷ
 Θεσμὰ λοέτρ'· ἐπεὶ ἔτι κομιζόμενός γ' ἐθάμιζεν,

Ἐπειδὴ λίπε δῶμα Καλυψῆς ἠϊκόμοιο·
 Τόφρα δέ οἱ κομιδὴ γε, θεῶ ὥς, ἔμπεδος ἦεν.
 Τὸν δ' ἐπεὶ ἐν δμῳαὶ λῆσαν, καὶ χρίσαν ἐλαίῳ,
 Ἀμφὶ δέ μιν χλαῖναν καλὴν βάλλον ἠδὲ χιτῶνα,
 Ἐκ ῥ' ἀσάμινθε βάς ἀνδρας μετὰ οἰνοποτῆρας
 Ἦῖε Ναυσικάα δέ, θεῶν ἀπο κάλλος ἔχουσα,
 A. 333 - Στῇ ῥα παρὰ σταθμὸν τέγεος πύκα ποιητοῖο·
 Θαύμαζεν δ' Ὀδυσῆα ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀρῶσα,
 Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Χαῖρε, ξεῖν', ἵνα καὶ ποτ' ἐὼν ἐν πατρίδι γαίῃ
 Μνήσῃ ἐμεῖ, ὅτι μοι πρώτη ζωάγρι' ὀφέλλεις.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Ναυσικάα, θύγατερ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο,
 Οὔτω νῦν Ζεὺς θεῖη ἐρέγδουπος πόσις Ἥρης,
 Οἴκαδ' ἐλθέμεναι, καὶ νόσιμον ἥμαρ ιδέσθαι·
 Τῷ κέν τοι κακῆϊτι, θεῶ ὥς, εὐχετόωμην
 Αἰεὶ ἡματα πάντα· σὺ γάρ μ' ἐδίωσαι, κέρη.
 Ἦ ῥα, καὶ ἐς θρόνον ἵζε παρ' Ἀλκίνοον βασιλῆα.
 Οἱ δ' ἤδη μοίρας τ' ἐνεμον, κερόωντό τε οἶνον.
 Κήρυξ δ' ἐγγύθεν ἦλθεν, ἄγων ἐρήσον αἰοδόν,

Δημόδοκον, λαοῖσι τετιμένον· εἴτε δ' ἄρ' αὐτὸν
 Μέσῳ δαιτυμόνων, πρὸς κίονα μακρὸν ἐρείσας.
 Δὴ τότε κήρυκα προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
 Νῶτε ἀποπροταμῶν, ἐπὶ δὲ πλείον ἐλέλειπτο,
 Ἀργιόδοντος υἱός, θαλερὴ δ' ἦν ἀμφὶς ἀλοιφή·
 Κήρυξ, τῇ δὴ, τῷτο πόρε κρέας, ὄφρα φάγησι,
 Δημοδόκῳ, καὶ μιν προσπτύξομαι, ἀχνύμενός περ.
 Πᾶσι γὰρ ἀνθρώποισιν ἐπιχθονίοισιν αἰοδοὶ
 Τιμῆς ἔμμοροί εἰσι καὶ αἰδοῦς, ἔνεκ' ἄρα σφέας
 Οἶμας Μῆσ' ἐδίδαξε· φίλησε δὲ φῦλον αἰοιδῶν.
 Ὡς ἄρ' ἔφη· κήρυξ δὲ φέρων ἐν χερσὶν ἔθηκεν
 Ἡρώϊ Δημοδόκῳ· ὃ δ' ἐδέξατο, χαῖρε δὲ θυμῷ.
 Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱάλλον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 Δὴ τότε Δημόδοκον προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Δημοδόκ', ἔξοχα δὴ σε βροτῶν αἰνίζομ' ἀπάντων·
 Ἥ σέ γε Μῆσ' ἐδίδαξε, Διὸς παῖς, ἥ σέ γ' Ἀπόλλων·
 Λίην γὰρ κατὰ κόσμον Ἀχαιῶν οἶτον αἰεῖδεις,
 Ὃσ' ἔρξαν τ', ἔπαθόν τε, καὶ ὅσ' ἐμόγησαν Ἀχαιοί·
 Ὡς τέ περ ἢ αὐτὸς παρεὼν, ἢ ἄλλος ἀκέσας.

Ἄλλ' ἄγε δὴ μετάβηθι, καὶ ἵππε κόσμον αἶσον
 Δερατές, τὸν Ἐπειὸς ἐποίησεν σὺν Ἀθήνῃ,
 Ὅν ποτ' ἐς ἀκρόπολιν, δόλον, ἤγαγε δῖος Ὀδυσσεύς,
 Ἀνδρῶν ἐμπλήσας, οἳ ῥ' Ἴλιον ἐξαλάπαξαν.
 Αἶ κεν δὴ μοι ταῦτα κατὰ μοῖραν καταλέξης,
 Αὐτίκ' ἐγὼ πᾶσιν μυθήσομαι ἀνθρώποισιν,
 Ὡς ἄρα τοι πρόφρων θεὸς ὥπασε θεσπιν αἰοιδὴν.
 Ὡς φάθ'· ὁ δ' ὀρμηθεὶς θεῷ ἤρχετο, Φαῖνε δ' αἰοιδὴν,
 Ἐνθεν ἑλὼν, ὥς οἱ μὲν εὐσέλμων ἐπὶ νηῶν
 Βάντες ἀπέπλειον, πῦρ ἐν κλισίῃσι βαλόντες,
 Ἀργεῖοι· τοὶ δ' ἤδη ἀγακλυτὸν ἀμφ' Ὀδυσῆα
 Εἶατ' ἐν Τρώων ἀγορῇ, κεκαλυμμένοι ἵππῳ·
 Αὐτοὶ γάρ μιν Τρῶες ἐς ἀκρόπολιν ἐρύσαντο.
 Ὡς ὁ μὲν εἰσήκει· τοὶ δ' ἄκριτα πολλ' ἀγόρευον,
 Ἥμενοι ἀμφ' αὐτόν· τείχεα δέ σφισιν ἦνδανε βελή,
 Ἡὲ διατμῆξαι κοῖλον δόρυ νηλεῖ χαλκῷ,
 Ἡ κατὰ πετράων βαλέειν ἐρύσαντας ἐπ' ἀκρας,
 Ἡ ἐάαν μέγ' ἀγαλμα θεῶν θελκτήριον εἶναι,
 Τῇ περ δὴ καὶ ἔπειτα τελευτήσεσθαι ἐμελλεν·
 Αἶσα γὰρ ἦν ἀπολέσθαι, ἐπὶν πόλις ἀμφικαλύψῃ

Δεράτεον μέγαν ἵππον, ὃν ἔατο πάντες ἄριστοι
 Ἀργείων, Τρώεσσι φόνον καὶ κῆρα φέροντες.
 Ἦειδεν δ', ὥς ἄστυ διέπραθον υἱὲς Ἀχαιῶν,
 Ἴππόθεν ἐκχύμενοι, κοῖλον λόχον ἐκπρολιπόντες.
 Ἄλλον δ' ἄλλη ἄειδε πόλιν κεραιζέμεν αἰπὴν·
 Αὐτὰρ Ὀδυσῆα προτὶ δῶματα Διὶ Φόβοιο
 Βήμενα, ἧντ' Ἀρηα, σὺν ἀντιθέῳ Μενελάῳ.
 Κεῖθι δὴ αἰνότατον πόλεμον φάτο τολμήσαντα
 Νικῆσαι καὶ ἔπειτα, διὰ μεγάθυμον Ἀθήνην.
 Ταῦτ' ἄρ' αἰοιδὸς ἄειδε περικλυτός· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 Τήκετο· δάκρυ δ' ἔδευεν ὑπὸ βλεφάροισι παρειάς.
 Ὡς δὲ γυνὴ κλαίῃσι φίλον πόσιν ἀμφιπεσῶσα,
 Ὃς τε ἔης πρόαθεν πόλιος λαῶν τε πέσῃσιν,
 Ἀσεῖ καὶ τεκέεσσιν ἀμύνων νηλεὲς ἥμαρ·
 Ἥ μὲν τὸν θνήσκοντα καὶ ἀσπαίροντ' ἐσιδοῦσα,
 Ἀμφ' αὐτῷ χυμένη λίγα κωκύει· οἱ δέ τ' ὀπίσθεν
 Κόπτοντες δούρεσσι μετάφρενον, ἠδὲ καὶ ὦμους,
 Εἴρερον εἰσανάγασσι, πόνον τ' ἐχέμεν καὶ οἴζυν·
 Τῆς δ' ἐλεεινοτάτῳ ἄχεϊ φθινύθασσι παρειά·
 Ὡς Ὀδυσσεὺς ἐλεεινὸν ὑπ' ὀφρύσι δάκρυον εἶδεν.

"Ενθ' ἄλλης μὲν πάντας ἐλάνθανε δαίρυα λείβων,
 Ἀλκίνοος δέ μιν οἶος ἐπεφράσατ', ἦδ' ἐνόησεν,
 Ἥμενος ἄγχ' αὐτῷ, βαρὺ δὲ σενάχοντος ἄκυσεν.
 Αἶψα δὲ Φαιήκεσσι Φιληρέτμοισι μετνήδαι·
 Κέκλυτε, Φαιήκων ἡγήτορες, ἠδὲ μέδοντες,
 Δημόδοκος δ' ἦδ' ἰσχυρὸς Φόρμιγγα λιγυῖαν,
 Οὐ γάρ πως πάντεσσι χαριζόμενος τάδ' αἰεῖδι.
 Ἐξ οὗ δορυπτόμεν τε, καὶ ὥρορε δῖος αἰοιδὸς,
 Ἐκ τῶδ' ἔπω παύσατ' οἰζυροῖο γόοιο·
 Ὁ ξείνος· μάλα πρὸς μιν ἄχος φρένας ἀμφιέβηκεν.
 Ἀλλ' ἄγ', ὁ μὲν σκευέτω, ἵν' ὁμῶς τερπόμεθα πάντες,
 Ξεινοδόχοι καὶ ξείνος· ἐπεὶ πολὺ κάλλιον ἔτω.
 Εἵνεκα γάρ ξείνοιο τάδ' αἰδοῖοιο τέτυκται,
 Πομπὴ καὶ φίλα δῶρα, τὰ οἱ δίδομεν φιλέοντες.
 Ἀντὶ κασιγνήτης ξεινός θ' ἱκέτης τε τέτυκται·
 Ἀνέρι, ὅστ' ὀλίγον περ ἐπιψαύει πραπίδεσσι.
 Τῷ νῦν μηδὲ σὺ κεῦθε νοήμασι κερδαλέοισιν,
 Ὅ, τῇ κέ σ' εἰρωμαί· φάσθαι δέ σε κάλλιον ἔστιν.
 Εἵπ' ὄνομ', ὅ, τῇ σε κείθι κάλεον μήτηρ τε, πατήρ τε,
 Ἄλλοι θ', οἱ κατὰ ἄστυ, καὶ οἱ περὶ ναιετάουσιν.

Οὐ μὲν γάρ τις πάμπαν ἀνώνυμός ἐς' ἀνθρώπων,
 Οὐ κακός, ἔδδ' μὲν ἐσθλός, ἐπὴν τὰ πρῶτα γένηται,
 Ἄλλ' ἐπὶ πᾶσι τίθενται, ἐπεὶ κε τέκῃσι, τοκῆες.
 Εἰπέ δέ μοι γαῖάν τε τεῖν, δῆμόν τε, πόλιν τε
 Ὅφρα σε τῇ πέμπῳσι τιτυσκόμεναι φρεσὶ νῆες.
 Οὐ γὰρ Φαιήκεσσι κυβερνητῆρες ἕασιν,
 Οὐδέ τι πηδάλι ἐστὶ, τὰ τ' ἄλλα νῆες ἔχουσιν·
 Ἄλλ' αὐτὰ ἴσασι νοήματα καὶ φρένας ἀνδρῶν·
 Καὶ πάντων ἴσασι πόλιας καὶ πύονας ἀγρὰς
 Ἀνθρώπων καὶ λαῖτμα τάχιθ' ἄλός ἐκπερόωσιν,
 Ἡέρι καὶ νεφέλῃ κεκαλυμμένα· ἔδδ' ποτέ σφιν
 Οὔτε τι πημανθῆναι ἐπὶ δέος, ἔσθ' ἀπολέσθαι.
 Ἀλλὰ τάσθ' ὥς ποτε πατρὸς ἐγὼν εἰπόντος ἄκιστα
 Ναυσιφύου, ὃς ἔφασκε Ποσειδάων ἀγάσσαδαι
 Ἡμῖν, ἔνεκα πομπῶν ἀπήμονες εἶμεν ἀπάντων.
 Φῆ ποτε Φαιήκων ἀνδρῶν εὐεργέα νῆα
 Ἐκ πομπῆς ἀνιῶσαν ἐν ἡεροιδεῖ πόντῳ
 Ραυσέμεναι, μέγα δ' ἦμιν ὄρος πόλει ἀμφικαλύψειν.
 Ὡς ἀγόρευ' ὁ γέρων· τὰ δέ κεν θεὸς ἠ' τελέσειεν,
 Ἥ κ' ἀτέλες' εἴη, ὥς οἱ φίλον ἔπλετο θυμῷ.

Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἶπε, καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
 Ὅππῃ ἀπεπλάγχθης τε, καὶ ἄστινας ἴκεο χώρας
 Ἀνθρώπων αὐτὸς τε, πόλεις τ' εὖ ναιεταώσας·
 Ἡ μὲν ὅσοι χαλεποὶ τε, καὶ ἄγριοι, ἐδὲ δίκαιοι
 Οἵ τε φιλόξενοι, καὶ σφιν νόος ἐστὶ θεοδῆς.
 Εἶπε δ', ὅ, τι κλαίεις καὶ οὐδύρεαι ἐνδοθι θυμῷ,
 Ἀργείων, Δαναῶν, ἥδ' Ἰλῖς, οἷτον ἀκέων.
 Τὸν δὲ θεοὶ μὲν τεύξαν, ἐπεκλώσαντο δ', ὄλεθρον
 Ἀνθρώποις, ἵνα ᾗσι καὶ ἐσομένοισιν αἰοιδῇ.
 Ἡ τίς τοι καὶ πηὸς ἀπώλετο Ἰλιόθι πρό,·
 Ἐσθλὸς ἐὼν γαμβρὸς, ἢ πενθερὸς, οἵ τε μάλισα
 Κήδισοι τελέθῃσι, μεθ' αἷμά τε καὶ γένος αὐτῶν;
 Ἡ τίς περ καὶ ἐταῖρος ἀνὴρ κεχαρισμένα εἰδὼς
 Ἐσθλός; ἐπεὶ οὐ μὲν τι κασιγνήτοιο χερείων
 Γίνεται, ὅς κεν, ἐταῖρος ἐὼν, πεπνυμένα εἰδῇ.

Τ Η Σ
ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ

I.

Λατοφάγων, Καλέοναν, σὺν Κυκλώπεσσιν, Ἰῶτα.

ΤΟΝ δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
Ἀλκίνοε κρείον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν,
Ἦτοι μὲν τόδε καλὸν ἀκχέμεν ἐσὶν αἰδοῦ
Τοιῶδ', οἷος ὅδ' ἐστὶ θεοῖς ἐναλίγκιος αὐδῆν·
Οὐ γὰρ ἔγωγέ τί φημι τέλος χαριέεσσον εἶναι,
Ἦ ὅταν εὐφροσύνη μὲν ἔχη κάτα δῆμον ἅπαντα,
Δαιτυμόνες δ' ἀνὰ δώματ' ἀκχάζωνται αἰδοῦ,
Ἦμενοι ἐξείης παρὰ δὲ πλήθωσι τράπεζαι
Σίτε καὶ κρειῶν· μέθυ δ' ἐκ κρητῆρος ἀφύσων
Οἰνοχόος φορέησι καὶ ἐγχείῃ δεπάεσσι·
Τῷτό τί μοι κάλλισον ἐνὶ φρεσὶν εἶδεται εἶναι.

Σοὶ δ' ἐμὰ κήδεα θυμὸς ἐπετράπετο σονόεντα
 Εἶρεδ', ὅφρ' ἔτι μᾶλλον ὀδυρόμενος σοναχίζω.
 Τί πρῶτον, τί δ' ἔπειτα, τί δ' ὑσάτιον καταλέξω;
 Κήδ' ἐπεὶ μοι πολλὰ δόσαν θεοὶ ἐρανίωνες.
 Νῦν δ' ὄνομα πρῶτον μυθήσομαι, ὅφρα καὶ ὑμεῖς
 Εἶδ'ετ'· ἐγὼ δ' ἂν ἔπειτα, φυγὰν ὑπο νηλεὲς ἡμᾶς,
 Ὑμῖν ξεῖνος ἔω, καὶ ἀπόπροθι δώματα ναίων.
 Εἴμ' Ὀδυσσεὺς Λαερτιάδης, ὃς πᾶσι δόλοισιν
 Ἀνθρώποισι μέλω, καὶ μευ κλέος ἐρανὸν ἵκει
 Ναιετᾶω δ' Ἰθάκην εὐδείελον· ἐν δ' ὄρος αὐτῇ
 Νήριτον, εἰνοσίφυλλον, ἀριπρεπές· ἀμφὶ δὲ νῆσοι
 Πολλὰ ναιετάουσι μάλα σχεδὸν ἀλλήλησι,
 Δελίχιον τε, Σάμη τε, καὶ ὑλήεσσα Ζάκυνθος·
 Αὐτὴ δὲ χθοναλὴ πανυπερτάτῃ εἰν ἀλὶ κείται
 Πρὸς ζόφον, (αἳ δέ τ' ἀνευθε πρὸς ἡῶ τ', ἡελιόν τε,)·
 Τρηχεῖ', ἀλλ' ἀγαθὴ κροτοτόμος· ἔτι ἐγώ γε
 Ἦς γαίης δύναμαι γλυκερώτερον ἄλλο ἰδέσθαι.
 Ἦ μὲν μ' αὐτόθ' ἔρκε Καλυψώ, δῖα θεάων,
 Ἐν σπέεσι γλαφυροῖσι, λιλαιομένη πόσιν εἶναι·
 Ὡς δ' αὐτὰς Κίρκη κατεστῆτευεν ἐν μεγάροισιν

Αἰαΐη, δολόεσσα, λιλαιομένη πόσιν εἶναι·
 Ἄλλ' ἐμὸν ἔποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσιν ἔπειθον·
 Ὡς εἶδ' ἐν γλύκιον ἥς πατρίδος εἶδ' ἐ τοκῆων
 Γίνεται, εἴπερ καὶ τις ἀπόπροθι πίοινα οἶκον
 Γαίῃ ἐν ἀλλοδαπῇ ναίει ἀπάνευθε τοκῆων.
 Εἰ δ' ἄγε τοι καὶ νόσον ἐμὸν πολυκηδέ' ἐνίσπω,
 Ὅν μοι Ζεὺς ἐφείηκεν ἀπὸ Τροίης ἐν ἰόντι.
 Ἴλιόθεν με φέρων ἄνεμος Κικόνεωσι πέλασεν,
 Ἰσμάρῳ· ἐνθα δ' ἐγὼ πόλιν ἔπραθον, ὤλεσα δ' αὐτῆς.
 Ἐκ πόλιος δ' ἀλόχους καὶ κτήματα πολλὰ λαβόντες
 Δαυσάμεθ', ὥς μή τις μοι ἀτεμβόμενος κίοι ἴσης.
 Ἐνθ' ἦτοι μὲν ἐγὼ διερῶ ποδὶ φευγέμεν ἡμέας
 Ἠνώγεα· τοὶ δὲ μέγα νήπιοι ἐκ ἐπίθοντο.
 Ἐνθα δὲ πολλὸν μὲν μέθυ πίνετο, πολλὰ δὲ μῆλα
 Ἐσφαζον παρὰ θύνα, καὶ εἰλίποδας ἑλικας βῆς.
 Τόφρα δ' ἄρ' οἰχόμενοι Κίκονες Κικόνεωσι γεγώνευν,
 Οἱ σφισι γείτονες ἦσαν ἅμα πλέονες καὶ ἀρείους,
 Ἠπειρον ναῖοντες, ἐπιστάμενοι μὲν ἀφ' ἵππων
 Ἀνδράσι μάρνασθαι, καὶ ὅτι χερὶ πεζὸν ἑόντα.
 Ἦλθον ἔπειθ', ὅσα φύλλα, καὶ ἄνθεα, γίνεται ὥρη,

Ἡέριοι· τότε δὴ ῥα κακὴ Διὸς αἴσα παρέστη
 Ἡμῖν αἰνομόροισιν, ἵν' ἄλγεα πολλὰ πάθωμεν.
 Στησόμενοι δ' ἐμάχοντο μάχην παρὰ νηυσὶ θοῇσι·
 Βάλλον δ' ἀλλήλους χαλκήρεσιν ἐγχέεισιν.
 Ὅφρα μὲν ἡὼς ἦν, καὶ ἀέξετο ἱερὴν ἡμαρ,
 Τόφρα δ' ἀλεξόμενοι μένομεν πλεονάας περ ἐόντας·
 Ἥμος δ' ἥελιος μετενίσσεται βελυτόνδῃ,
 Καὶ τότε δὴ Κίκονες κλῖναν δαμάσαντες Ἀχαιῆς.
 Ἐξ δ' ἀφ' ἐκάστης νηὸς εὐκνήμιδες ἐταῖροι
 Ὀλονθ'· οἱ δ' ἄλλοι φύγομεν θάνατόν τε, μόρον τε.
 Ἐνθεν δὲ προτέρῳ πλέομεν ἀκαχήμενοι ἦτορ,
 Ἀσμενοι ἐκ θανάτοιο, φίλους ὀλέσαντες ἐταῖρους.
 Οὐδ' ἄρα μοι προτέρῳ νῆες κίον ἀμφιέλιοςσι,
 Πρὶν τινα τῶν δειλῶν ἐτάρων τρεῖς ἕκαστον αὔσαι,
 Οἱ θάνον ἐν πεδίῳ Κικόνων ὑποδηϊσθέντες.
 Νηυσὶ δ' ἐπ' ᾧρσ' ἄνεμον βορέην νεφεληγερέτα Ζεὺς
 Λαίλαπι θεσπεσίῃ, σὺν δὲ νεφέεσσιν κάλυψε
 Γαῖαν ὅμῃ καὶ πόντον· ὁρώρει δ' ἐξανόθεν νύξ.
 Αἱ μὲν ἔπειτ' ἐφέροντ' ἐπικάρσιαι, ἰσία δέ σφιν
 Τριχθαῖ τε καὶ τετραχθαῖ διέσχισεν ἰς ἀνέμοιο.

Καὶ τὰ μὲν ἐς νῆας κάθμεν δείσαντες ὀλεθρον,
 Αὐτὰς δ' ἐστυμένως προεβύσαμεν ἠπειρόνδε.
 Ἐνθα δ' ὡς νύκτας, δύο τ' ἡμέατα, συνεχὲς αἰεὶ
 Κείμεθ', ὁμῶς καμάτῳ τε, καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἔδοντες.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ τρίτον ἡμᾶρ εὐπλόκαμος τέλεσ' ἦώς,
 Ἴσ' ἔς σπασάμενοι, ἀνά θ' ἰσία λεύκ' ἐβύσαντες,
 Ἡμεῖα τὰς δ' ἄνεμός τε κυβερνήτῃ τ' ἴθυνον.
 Καὶ νῦν κεν ἀσκηθῆς ἰκόμην ἐς πατρίδα γαῖαν,
 Ἀλλὰ με κύμα, ῥόος τε, περιγνάμπτοντα Μάλειαν,
 Καὶ βορέης ἀπέωσε, παρέπλαγξεν δὲ Κυθήρων.
 Ἐνθεν δ' ἐννῆμαρ φερόμην ὀλοοῖς ἀνέμοισι
 Πόντον ἐπ' ἰχθυόεντ'· αὐτὰρ δεκάτῃ ἐπέβημεν
 Γαίης Λωτοφάγων, οἷτ' ἀνθινὸν εἶδαρ ἔδουσιν.
 Ἐνθα δ' ἐπ' ἠπείρῃ βῆμεν, καὶ ἀφυσάμεθ' ὕδαρ.
 Αἶψα δὲ δεῖπνον ἔλοντο θοῆς παρὰ νηυσὶν ἐταῖροι.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ σίτοιο τ' ἐπασάμεθ', ἠδὲ ποτῆτος,
 Δὴ τότε ἐγὼν ἐτάρας προΐην πεύθεσθαι ἰόντας,
 Ἄνδρες δύο κρίνας, τρίτατον κήρυχ' ἄμ' ὀπάσας,
 Οἵτινες ἀνέρες εἶεν ἐπὶ χθονὶ σῖτον ἔδοντες.
 Οἱ δ' αἶψ' οἰχόμενοι μίγεν ἀνδράσι Λωτοφάγοισιν·

Οὐδ' ἄρα Λωτοφάγοι μῆδονθ' ἐπάροισιν ὄλεθρον
 Ἑμετέροις, ἀλλὰ σφι δόσαν λωτοῖο πάσαθαι.
 Τῶν δ' ὅστις λωτοῖο φάγοι μελιηδέα καρπὸν,
 Οὐκ ἔτ' ἀπαγγέλλω πάλιν ἥθελεν, εἰδὲ νέεσθαι.
 Ἀλλ' αὐτῷ βέλοντο μετ' ἀνδράσι Λωτοφάγοισι
 Λωτὸν ἐρεπτόμενοι μενέμεν, νόσῃ τε λαθέσθαι.
 Τὸς μὲν ἐγὼν ἐπὶ νῆας ἄγον κλαίοντας ἀνάγκη,
 Νηυσὶ δ' ἐνὶ γλαφυρῇσιν ὑπὸ ζυγὰ δῆσα ἐρύσας.
 Αὐτὰρ τὸς ἄλλους κελόμην ἐρήϊας ἐταίρους
 Σπερχομένους νηῶν ἐπιβαινέμεν ὠκείων,
 Μὴ πῶ τις λωτοῖο φαγὼν νόσοιο λάθῃται.
 Οἱ δ' αἰψ' εἰσβαῖνον, καὶ ἐπὶ κληῖσι κάθιζον.
 Ἐξῆς δ' ἐζόμενοι πολλὴν ἄλα τύπτον ἐρετμοῖς.
 Ἐνθεν δὲ προτέρῳ πλέομεν, ἀκαχήμενοι ἦτορ.
 Κυκλώπων δ' ἐς γαῖαν ὑπερφιάλων, ἀθεμίσων,
 Ἰχόμεθ', οἳ ῥα θεοῖσι πεποιθότες ἀθανάτοισιν
 Οὔτε φυτεύουσιν χερσὶν φυτὸν, ἔτ' ἀργώσιν.
 Ἀλλὰ τά γ' ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται,
 Πυροὶ, καὶ κριθαί, ἢ δ' ἄμπελοι, αἵτε φέρουσιν
 Οἶνον ἐριδάφυλον, καὶ σφιν Διὸς ὄμβρος ἀέξει.

Τοῖσιν δ' ἔτ' ἀγορὰν βεληφόροι, ἔτε θεμιστές·
 Ἀλλ' οἷγ' ὑψηλῶν ὀρέων ναίεσσι κάθηνα,
 Ἐν σπέεσι γλαφυροῖσι θεμιστεύει δὲ ἕκαστος
 Παίδων ἢ δ' ἀλόχων· ἑδ' ἀλλήλων ἀλέγχεσι.
 Νῆσος ἔπειτα λάχεια παρέκ λιμένος τετάνυσται
 Γαίης Κυκλώπων, ἔτε σχεδὸν, ἔτ' ἀποτηλῆ,
 Ὑλήεσ'· ἐν δ' αἶγες ἀπειρέσσια γεγάασιν
 Ἀγριαί· οὐ μὲν γὰρ πάτος ἀνθρώπων ἀπερύκει·
 Οὐδέ μιν εἰσοιχνεῦσι κυνηγέται, οἷτε κατ' ὕλην
 Ἀλγεα πίσχουσιν, κορυφὰς ὀρέων ἐφέποντες.
 Οὐτ' ἄρα ποίμνησιν καταῖσχεται, ἔτ' ἀρήτοισιν,
 Ἀλλ' ἢ γ' ἀσπαρτος καὶ ἀνήροτος ἤματα πάντα
 Ἀνδρῶν χηρεύει, βόσκει δὲ τε μηκάδας αἶγας.
 Οὐ γὰρ Κυκλώπεσσι νέες παρά μιλτοπάεροι,
 Οὐδ' ἄνδρες νηῶν ἐνὶ τέκτονες, οἳ κέ κάμωιεν
 Νῆας εὖσέλμευς, αἳ κεν τελέοιεν ἕκαστα,
 Ἀσέ' ἐπ' ἀνθρώπων ἰκνεύμενα· οἷά τε πολλὰ
 Ἀνδρες ἐπ' ἀλλήλους νηυσὶν περὶ ὥσι θάλασσαν·
 Οἳ κέ σφιν καὶ νῆσον εὐκτιμένην ἐκάμοντο.
 Οὐ μὲν γὰρ τι κακὴ γε, φέροι δὲ κεν ὥρια πάντα·

Ἐν μὲν γὰρ λειμῶνες ἀλὸς πολιοῖο παρ' ὄχθας
 Ὑδρηλοὶ, μαλακοὶ μάλα κ' ἀφθιτοὶ ἄμπελοι εἶεν.
 Ἐν δ' ἄροσις λείη μάλα κεν βαθὺ λήϊον αἶεν
 Εἰς ὥρας ἀμῶεν ἐπεὶ μάλα πῖας ὑπ' ἔδρας.
 Ἐν δὲ λιμὴν εὖορμος, ἣν οὐ χρεὼ πείσματός ἐστιν,
 Οὐτ' εὐνὰς βαλέειν, ἔτε πρυμνήσι ἀνάψαι,
 Ἄλλ' ἐπικέλσαντας μείναι χρένον, εἰσόκε ναυτέων
 Θυμὸς ἐποτρύνῃ, καὶ ἐπιπνεύσωσιν αἵηται.
 Αὐτὰρ ἐπὶ κρατὸς λιμένος ῥέει ἀγλαὸν ὕδωρ,
 Κρήνη ὑπὸ σπείδῃ περὶ δ' αἵγειροι πεφύασιν.
 Ἐνθα κατεπλέομεν, καὶ τις θεὸς ἡγεμόνευε
 Νύκτα δὲ ὀφθαίνῃ· ἔδδ' ἐπὶ φαίνεται ἰδέσθαι·
 Ἀὐτὰρ γὰρ παρὰ νηυσὶ βαθεῖ ἦν, ἔδδ' ἐπὶ σελήνῃ
 Οὐρανόθεν ἐπὶ φαινε· κατείχετο γὰρ νεφέεσσιν.
 Ἐνθ' ἔτις τὴν νῆσον ἐσέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν·
 Οὐτ' ἐν κύματα μακρὰ κυλινδόμενα προτὶ χέρσον
 Εἰσίδομεν, πρὶν νῆας εὐσέλμους ἐπικέλσαι.
 Κελσίσησι δὲ νηυσὶ, καθεύλομεν ἰσία πάντα·
 Ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βῆμεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης·
 Ἐνθα δ' ἀποβρίξαντες ἐμείναμεν ἡῶ διαν.

Ἦμος δ' ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
 Νῆσον θαυμάζοντες ἐδινεόμεθα κατ' αὐτήν.
 ὤρσαν δὲ Νύμφαι, κῆρα Διὸς αἰγιόχοιο,
 Αἶγας ὀρεσκῶες, ἵνα δειπνήσειαν ἑταῖροι.
 Αὐτίκα καμπύλα τόξα καὶ αἰγανέας δολιχαύλους
 Εἰλόμεθ' ἐκ νηῶν· διὰ δὲ τείχεα κοσμηθέντες
 Βάλλομεν· αἶψα δ' ἔδωκε θεὸς μενοεικέα δήλην.
 Νῆες μὲν μοι ἔποντο δυώδεκα, ἐς δὲ ἐκάστην
 Ἑνέα λάγχανον αἶγες· ἐμοὶ δὲ δέκ' ἔξελον οἴω.
 ὣς τότε μὲν πρέπαν ἦμαρ, ἐς ἥλιον καταδύντα,
 Ἡμεθα δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα, καὶ μέθυ ἡδύ.
 Οὐ γάρ πω νηῶν ἐξέφθιτο οἶνος ἐρυθρὸς,
 Ἀλλ' ἐνέην· πολλὸν γὰρ ἐν ἀμφιφορεῦσιν ἕκαστοι
 Ἡφύσαμεν, Κικόνων ἱερὴν πτολίεθρον ἐλόντες.
 Κυκλώπων δ' ἐς γαῖαν ἐλεύσομεν, ἐγγυὺς ἐόντων,
 Καπνὸν τ', αὐτῶν τε φθογγήν, οἴων τε, καὶ αἰγῶν.
 Ἦμος δ' ἥελιος κατέδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθε,
 Δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
 Ἦμος δ' ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
 Καὶ τότε ἐγὼν ἀγορὴν θέμενος μετὰ πᾶσιν ἔειπον·

Ἄλλοι μὲν νῦν μέμνεντ' ἐμοὶ ἐρίηρες ἐταῖροι
 Αὐτὰρ ἐγὼ σὺν νηϊ τ' ἐμῇ καὶ ἐμοῖς ἐτάροισιν
 Ἐλθὼν τῶνδ' ἀνδρῶν πειρήσομαι, οἵτινές εἰσιν
 Ἥ ῥ' οἴγ' ὑβρισαί τε, καὶ ἄγχοι, ἔδδ' δίκαιοι,
 Ἥ ἐ φιλόξενοι, καὶ σφιν νόος ἐστὶ θεοδής.
 Ὡς εἰπὼν, ἀνὰ νηὸς ἔβην· ἐκέλευσα δ' ἐταίρους
 Αὐτὰς τ' ἀμβαίνειν, ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι.
 Οἱ δ' αἶψ' εἰσβανον, καὶ ἐπὶ κληῖσι κάθιζον
 Ἐξῆς δ' ἐζόμενοι πολὴν ἄλα τύπτον ἐρετμοῖς.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τὸν χῶρον ἀφικόμεθ', ἐγγὺς ἑόντα,
 Ἐνθα δ' ἐπ' ἐσχατῇ σπέος εἶδομεν, ἄγχι θαλάσσης,
 Ὑψηλὸν, δάφνησι κατηρεφές· ἐνθα δὲ πολλὰ
 Μῆλ', οἷές τε, καὶ αἶγες ἰαύεσκον περὶ δ' αὐλῇ
 Ὑψηλὴ δέδμητο κατωρυχέεσσι λίθοισι,
 Μακρῆσιν τε πίτυσιν, ἰδὲ δρυσὶν ὑψικόμοισιν.
 Ἐνθα δ' ἀνὴρ ἐνίαυε πελώριος, ὅς ῥά τε μῆλα
 Οἶος ποιμαίνεσκεν ἀπόπροθεν· ἔδδ' μετ' ἄλλης
 Πωλεῖτ', ἀλλ' ἀπάνευθεν ἐὼν ἀθεμίσια ἦδη.
 Καὶ γὰρ θαῦμ' ἐτέτυκτο πελώριον· ἔδδ' ἑώκει
 Ἀνδρὶ γε σιτοφάγῳ, ἀλλὰ ῥίῳ ὑλήεντι

Ὑψηλῶν ὀρέων, ὅτε φαίνεται οἶον ἀπ' ἄλλων.
 Δὴ τότε τὸς ἄλλους κελόμην ἐρίης ἐταίρους
 Αὐτῷ παρ' ἡγ' τε μένειν, καὶ ἡγ' ἐρυθαι·
 Αὐτὰρ ἐγὼ κείνας ἐτάρων δυοκαίδεκ' ἀρίστους
 Βῆν'· ἀτὰρ αἶγεον ἀσκὸν ἔχον μέλανος οἴνοιο,
 Ἥδεος, ὃν μοι ἔδωκε Μάριον, Εὐάνθεος υἱός,
 Ἰρεὺς Ἀπόλλωνος, ὃς Ἴσμαρον ἀμφιβεβήκει·
 Οὐνεκά μιν σὺν παισὶ περισχόμεθ', ἠδὲ γυναῖκί,
 Ἀζόμενοι· ὥκει γὰρ ἐν ἄλσει δένδρῳ ἔντι
 Φοῖβος Ἀπόλλωνος· ὃ δέ μοι πόρεν ἀγλαὰ δῶρα·
 Χρυσῷ μὲν μοι δῶκ' εὐεργέος ἑπτὰ τάλαντα·
 Δῶκε δέ μοι κρητῆρα πανάεργυρον· αὐτὰρ ἔπειτα
 Οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσι δυώδεκα πᾶσιν ἀφύστας
 Ἥδυν, ἀκηράσιον, θεῖον ποτόν· ἔδεδε τις αὐτόν·
 Ἥειδαι δμῶν, ἔσθ' ἀμφιπόλων ἐνὶ οἴκῳ,
 Ἀλλ' αὐτὸς, ἄλοχός τε φίλη, ταμὴν τε μί' οἷη.
 Τὸν δ' ὅτε πίνοιεν μελιηδέα οἶνον ἐρυθρόν,
 Ἐν δέπας ἐμπλήσας, ὕδατος ἀνὰ εἴκοσι μέτρα
 Χεῦ· ὁδμὴ δ' ἠδεῖα ἀπὸ κρητῆρος ὁδῶδει,
 Θεσπεσίη· τότε ἂν ἔτοι ἀποσχέσθαι φίλον ἦεν.

Τῷ φέρον ἐμπλήσας ἀσκὸν μέγαν· ἐν δὲ καὶ ἦϊα
 Κωρύκῳ· αὐτίκα γάρ μοι οἴοσατο θυμὸς ἀγῆνωρ
 Ἄνδρ' ἐπελεύσεσθαι μεγάλην ἐπιειμένον ἀλκὴν,
 Ἄγριον, ἔτε δίκας εὖ εἰδότα, ἔτε θέμιστας.
 Καρπαλίμως δ' εἰς ἄντρον ἀφικόμεθ', εἰδὲ μιν ἔνδον
 Εὖρομεν, ἀλλ' ἐνόμεινε νομὸν κάτα πύονα μῆλα.
 Ἐλθόντες δ' εἰς ἄντρον ἐθνεύμεσθαι ἕκαστα·
 Ταρσοὶ μὲν τυρῶν βριῖθον, σείνοντο δὲ σηκοὶ
 Ἀρνῶν ἢ δ' ἐρείφων· διακεκριμένα δὲ ἕκαστα
 Ἐρχατο· χωεῖς μὲν πρόγονοι, χωεῖς δὲ μέτασαι,
 Χωεῖς δ' αὖθ' ἔρσαι· νῆον δ' ὀρῶ ἄγγεα πάντα,
 Γαυλοὶ τε, σκαφίδες τε, τετυγμένα, τοῖς ἐνάμελγεν.
 Ἐνθ' ἐμὲ μὲν πρῶτιθ' ἔταροι λίσσονται ἐπέεσσιν·
 Τυρῶν αἰνυμένους ἰέναι πάλιν· αὐτὰρ ἔπειτα
 Καρπαλίμως ἐπὶ νῆα θοὴν ἐρείφους τε καὶ ἄρναις
 Σηκῶν ἐξελάσαντας ἐπιπλεῖν ἀλμυρὸν ὕδωρ·
 Ἀλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην, ἥτ' ἂν πολὺ κέρδιον ἦεν,
 Ὅφρ' αὐτὸν τε ἴδοιμι, καὶ εἴ μοι ξείνια δοίῃ·
 Οὐδ' ἄρ' ἐμελλ' ἐτάροισι φανείς ἐρατεινὸς ἔσεσθαι.
 Ἐνθα δὲ πῦρ κείαντες ἐθύσαμεν· ἡδὲ καὶ αὐτοὶ

Τυρῶν αἰνύμενοι φάγομεν· μένομέν τέ μιν ἔνδον
 Ἕμενοι, ἕως ἐπῆλθε νέμων· φέρε δὲ ὄβριμον ἄχθος
 Ὑλης ἀζαλέης, ἵνα οἱ ποτιδόρπιον εἴη.
 Ἐκτοθεν δὲ ἀντροῖο βαλὼν ὀβρυμαγδὸν ἔθηκεν·
 Ἕμεῖς δὲ δέισαντες ἀπεσσύμεθ' ἐς μυχὸν ἀντρε·
 Αὐτὰρ ὅγ' εἰς εὐρὺ σπέος ἤλασε πῖονα μῆλα,
 Πάντα μάλ', ὅσ' ἤμελγε· τὰ δὲ ἄρσενά λείπε θυρήφιν,
 Ἀρνεῖς τε, τράγες τε, βαθείης ἔκτοθεν αὐλῆς.
 Αὐτὰρ ἔπειτ' ἐπέθηκε θυρεὸν μέγαν ὑψὸς αἰέρας,
 Ὀβριμον· ἐκ αὖ τὸν γε δύω καὶ εἴκοσ' ἅμαξαι
 Ἐδλαί, τετράκυκλοι, ἀπ' ἔδδος ὀχλίωσιαν·
 Τόσσην ἠλίβατον πέτρην ἐπέθηκε θυρήσιν.
 Ἐζόμενος δὲ ἤμελγεν οἷς καὶ μηκάδας αἶγας,
 Πάντα κατὰ μοῖραν, καὶ ὑπ' ἐμβρυον ἦκεν ἑκάστη.
 Αὐτίκα δὲ ἥμισυ μὲν θρέψας λευκοῖο γάλακτος
 Πλεκτοῖς ἐν ταλάροισιν ἀμνησάμενος κατέθηκεν·
 Ἕμισυ δὲ αὖτ' ἔσησεν ἐν ἄγγεσιν, ὅφρα οἱ εἴη
 Πίνειν δαινυμένῳ, καὶ οἱ ποτιδόρπιον εἴη.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ σπεῦσε πονησάμενος τὰ ἄ ἔργα,
 Καὶ τότε πῦρ ἀνέκαψε, καὶ εἰσίδεν, εἶρετο δὲ ἡμέας·

ὦ Ζεῖνοι, τίνας ἐσέ; πόθεν πλεῖθ' ὑγρὰ κέλευθα;
 ἥ τι κατὰ πρῆξιν, ἢ μαψιδίως ἀλάληθε,
 Οἷά τε ληϊσῆρες ὑπεὶρ ἄλα, τοί τ' ἀλόωνται
 Ψυχὰς παρθέμενοι, κακὸν ἀλλοδαποῖσι φέροντες;
 ὧς ἔφαθ'· ἡμῖν δ' αὖτε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ,
 Δειπάντων φθόγγον τε βαρὺν, αὐτόν τε πέλωρον·
 Ἀλλὰ καὶ ὥς μιν ἔπεσον ἀμειβόμενος προσέειπον·
 Ἡμεῖς τοι Τροίηθεν ἀποπλαγχθέντες Ἀχαιοὶ
 Παντοίοις ἀνέμοισιν ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θαλάσσης,
 Οἴκαδ' ἐέμενοι, ἄλλην ὁδὸν, ἄλλα κέλευθα
 ἤλθομεν· ἔτῳ περ Ζεὺς ἤθελε μητιάσασθαι.
 Λαοὶ δ' Ἀτρεΐδῳ Ἀγαμέμνονος εὐχόμεθ' εἶναι,
 Τῷ δ' ἡ νῦν γε μέγιστον ὑπερθάνιον κλέος ἐστί·
 Τόσσην γὰρ διέπερσε πόλιν, καὶ ἀπώλεσε λαὸς
 Πολλὸς· ἡμεῖς δ' αὖτε κιχανόμενοι τὰ σά γένηα
 ἰκόμεθ', εἴ τι πόροις ξεινήιον, ἢ καὶ ἄλλως.
 Δώης δωτίνην, ἥ τε ξείνων θέμις ἐσίν.
 Ἀλλ' αἰδέϊο, φέρισε, θεὸς· ἰκέταί δέ τοι εἰμέν.
 Ζεὺς δ' ἐπιτιμήτωρ ἰκετάων τε, ξείνων τε,
 Ξείνιος, ὃς ξείνοισιν ἅμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ.

ὣς ἐφάμην· ὁ δὲ μ' αὖτις ἀμείβετο νηλεΐ θυμῷ·
 Νήπιος εἷς, ὃ ξεῖν', ἢ τηλόθεν εἰλήλυσθας,
 Ὃς με θεὸς κέλεαι ἢ δεῖδμεν, ἢ ἀλέασθαι.
 Οὐ γὰρ Κύκλωπες Διὸς αἰγιοόχῃ ἀλέγῃσιν,
 Οὐδὲ θεῶν μακάρων· ἐπεὶ πολὺ φέεστεροι εἰμὲν.
 Οὐδ' ἂν ἐγὼ Διὸς ἔχθρος ἀλευάμενος πεφιδόμην·
 Οὔτε σεῦ, ἔθ' ἐτάρων, εἰ μὴ θυμός με κελεύει.
 Ἀλλὰ μοι εἴφ', ὅπη ἔσχες ἰὼν εὐεργέα νῆα·
 Ἥ περ ἐπ' ἐσχατιῆς, ἢ καὶ σχεδὸν, ὄφρα δαείω.
 ὣς φάτο πειράζων· ἐμὲ δ' οὐ λάθεν εἰδότα πολλά·
 Ἀλλὰ μιν ἄψορρον προσέφην δολίοις ἐπέεσσιν·
 Νέα μὲν μοι κατέαξε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
 Πρὸς πέτρῃσι βαλὼν, ὑμῆς ἐπὶ πείρασιν γαίης,
 Ἀκρῇ προσπελάσας· ἄνεμος δ' ἐκ πόντος ἐνεικεν·
 Αὐτὰρ ἐγὼ σὺν τοῖσδε ὑπέκφυγον αἰπὺν ὄλεθρον.
 ὣς ἐφάμην· ὁ δὲ μ' ἔδδεν ἀμείβετο νηλεΐ θυμῷ·
 Ἀλλ' ὅγ' ἀναΐξας ἐτάροισιν ἐπὶ χεῖρας ἵαλλε·
 Σὺν δὲ δύω μάρψας, ὥστε σκύλακας, ποτὶ γαίῃ
 Κόπτ'· ἐκ δ' ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέε, δεῦε δὲ γαῖαν.
 Τὸς δὲ διαμελεῖσιν ταμῶν ὠπλίωσάτο δόρυπον·

Ἦδιε δ', ὥστε λέων ὀρεσίτροφος, ἔδ' ἀπέλειπεν
 Ἐγκατά τε, σάρκας τε, καὶ ὅσ' αὖ μυελόεντα.
 Ἡμεῖς δὲ κλαίοντες ἀνεστέλλομεν Διὶ χεῖρας,
 Σχέτλια ἔργ' ὀρθῶντες· ἀμνηχανίη δ' ἔχε θυμόν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ Κύκλωψ μεγάλην ἐμπλήσατο νηδύν,
 Ἀνδρόμεα κρέ' ἔδων, καὶ ἐπ' ἀκρητον γάλα πίνων,
 Κεῖτ' ἔντοδ' ἀντροῖο πανυσάμενος διὰ μῆλων.
 Τὸν μὲν ἐγὼ βάλευσα κατὰ μεγαλήτορα θυμόν,
 Ἄσσον ἰὼν, ξίφος ὅξυ ἐρυσάμενος παρὰ μηρῶ,
 Οὐτάμεναι πρὸς σῆτος, ὅτι φρένες ἦπαρ ἔχουσι,
 Χεῖρ' ἐπιμασάμενος· ἕτερος δέ με θυμὸς ἔρυκεν·
 Αὐτὲ γάρ κε καὶ ἄμμες ἀπόλομεθ' αἰπὺν ὀλεθρον·
 Οὐ γάρ κεν δυνάμεσθαι θυράων ὑψηλάων
 Χερσὶν ἀπώσασθαι λίθον ὀβριμον, ὃν προσέθηκεν.
 Ὡς τότε μὲν σενάχοντες ἐμείναμεν ἡῶ δΐαν.
 Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
 Καὶ τότε πῦρ ἀνέκαιε, καὶ ἤμελγε κλυτὰ μῆλα,
 Πάντα κατὰ μοῖραν, καὶ ὑπ' ἐμβρυον ἦκεν ἑκάστη.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ σπεῦσε πονησάμενος τὰ ἄ' ἔργα,
 Σὺν δ' ὅγε δ' αὐτε δύω μάεψας ὠπλίσσατο δόρεσσιν.

Δειπνήσας δ' ἄντρες ἐξήλασε πύονα μῆλα,
 Ῥηϊδίῳ ἀφελὼν θυρεὸν μέγαν· αὐτὰρ ἔπειτα
 Ἄψ ἐπέθηχ', ὥς εἴτε φαρέτρη πῶμ' ἐπιθήη.
 Πολλῇ δὲ ῥοίζῳ πρὸς ὄρος τρέπε πύονα μῆλα
 Κύκλωψ· αὐτὰρ ἐγὼ λιπόμεν κακὰ βουασδομεύων,
 Εἰπὼς τισαίμην, δοίη δέ μοι εὖχος Ἀθήνη.
 Ἦδε δέ μοι κατὰ θυμὸν αἰεῖσθαι φαίνεται βελή·
 Κύκλωπος γὰρ ἔκειτο μέγα ῥόπαλον παρὰ σπηῶ,
 Χλωρὸν, ἐλαϊνεόν· τὸ μὲν ἔκταμεν, ὄφρα φοροῖη
 Αὐανθέν· τὸ μὲν ἄμμες εἵσκομεν εἰσορόωντες
 Ὅσον θ' ἰσὼν νηὸς εἰκοσόροιο μελαίνης,
 Φορτίδος, εὐρείης, ἥτ' ἐκπεράα μέγα λαῖτμα·
 Τόσον ἦν μῆκος, τόσον πάχος εἰσοράαθαι.
 Τῷ μὲν ὅσον τ' ὀργυιαν ἐγὼν ἀπέκοψα παρασὰς,
 Καὶ παρέθηχ' ἐτάροισιν, ἀποξῦναι δ' ἐκέλευσα.
 Οἱ δ' ὀμαλὸν ποίησαν· ἐγὼ δ' ἐθόωσα παρασὰς
 Ἀκρον, ἄφαρ δὲ λαβὼν ἐπυράκτεον ἐν πυρὶ κηλέῳ.
 Καὶ τὸ μὲν εὖ κατέθηκα κατακρύψας ὑπὸ κόπρῳ,
 Ἦ ῥα κατὰ σπείρας κέχυτο μεγάλ' ἥλιθα πολλή.
 Αὐτὰρ τὰς ἄλλας κλήρῳ πεπαλάχθαι ἄνωγον,

Ὅστις τολμήσειεν ἐμοὶ σὺν μοχλὸν αἰέρας
 Τείψαι ἐν ὀφθαλμῷ, ὅτε τὸν γλυκὺς ὕπνος ἱκάνοι.
 Οἱ δ' ἔλαχον, τὲς αὖ κε καὶ ἤθελον αὐτὸς ἐλέσθαι,
 Τέσσαρες, αὐτὰρ ἐγὼ πέμπτος μετὰ τοῖσιν ἐλέγμην.
 Ἑσπέριος δ' ἦλθεν καλλίτριχα μῆλα νομεύων·
 Αὐτίκα δ' εἰς εὐρὺ σπέος ἤλασε πῖονα μῆλα,
 Πάντα μάλ'· ἔδ' ἐτι λείπε βαθείης ἔκτοθεν αὐλῆς,
 Ἥ τι οἴοσάμενος, ἦ καὶ θεὸς ὥς ἐκέλευσεν.
 Αὐτὰρ ἔπειτ' ἐπέθηκε θυρεὸν μέγαν ὑψόσ' αἰέρας,
 Ἐζόμενος δ' ἤμελγεν οἷς καὶ μηκάδας αἶγας,
 Πάντα κατὰ μοῖραν, καὶ ὑπ' ἔμβρυον ἦκεν ἐκάσῃ.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ σπεῦσε πονησάμενος τὰ ἄ' ἔργα,
 Σὺν δ' ὄγε δ' αὖτε δῶ μάεψας ὠπλίστατο δόρυπον.
 Καὶ τότε ἐγὼ Κύκλωπα προσηύδων ἄγχι παρασῆς,
 Κισυύειον μετὰ χερσὶν ἔχων μέλανος οἴνοιο·
 Κύκλωψ, τῇ, πῖε οἶνον, ἐπεὶ φάγες ἀνδρόμεα κρέα·
 Ὅφρ' εἰδῆς, οἷόν τι ποτὸν τόδε νηὺς ἐκεκεύθει·
 Ἥμετέρῃ σοὶ δ' αὖ λοιπὴν φέρον, εἴ μ' ἐλεήσας
 Οἴκαδ' ἐπέμψεις· σὺ δὲ μαίνεαι ἐκ' ἐτ' ἀνεκτῶς.
 Σχέτλιε, πῶς κέν τίς σε καὶ ὕσερον ἄλλος ἴκοιτο

Ἀνθρώπων πολέων; ἐπεὶ οὐ κατὰ μοῖραν ἔρξας.
 ὣς ἐφάμην· ὃ δ' ἔδεκτο καὶ ἔκπιεν ἥσατο δ' αἰνῶς
 Ἥδ' ὃ ποτὸν πίνων· καὶ μ' ἦτεε δεύτερον αὖτις·
 Δός μοι ἔτι πρῶφρων, καὶ μοι τεὸν ἔνομα εἰπέ
 Αὐτίκα νῦν, ἵνα τοι δῶ ξέινιον, ᾧ κε σὺ χαίρεις.
 Καὶ γὰρ Κυκλώπεσσι φέρει ζείδωρος ἄεθρα
 Οἶνον ἑρυσάφυλον, καὶ σφιν Διὸς ὄμβρος ἀέξει·
 Ἀλλὰ τόδ' ἀμβροσίης καὶ νέκταρός ἐστιν ἀπορρώξ.
 ὣς ἔφατ'· αὐτὰρ οἱ αὖτις ἐγὼ πόρον αἶθοπα οἶνον·
 Τεῖς μὲν ἔδωκα φέρων, τεῖς δ' ἔκπιεν ἀφραδίησιν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ Κύκλωπα περὶ φρένας ἤλυθεν οἶνος,
 Καὶ τότε δὴ μιν ἔπεσσι προσηύδων μελιγχείοισι·
 Κύκλωψ, εἰρωτᾶς μ' ὄνομα κλυτόν; αὐτὰρ ἐγὼ τοι
 Ἐξερέω· σὺ δέ μοι δὸς ξέινιον, ὥς περ ὑπέστης·
 Οὔτις ἔμοι γ' ὄνομ' ἔσ'. Οὔτιν δέ με κικλήσκῃσι
 Μήτηρ, ἠδὲ πατήρ, ἢ δ' ἄλλοι πάντες ἐταῖροι.
 ὣς ἐφάμην· ὃ δέ μ' αὖτις ἀμείβετο νηλεῖ θυμῷ·
 Οὔτιν ἐγὼ πύματον ἔδομαι μετὰ οἷς ἐτάροισι,
 Τὸς δ' ἄλλους πρῶθεν· τόδε τοι ξεινήιον ἔσται.
 Ἥ, καὶ ἀνακλινθεὶς πέσεν ὑπτιος· αὐτὰρ ἔπειτα

Κεῖτ' ἀποδοχμώσας παχὺν αὐχένα· καδδὲ μιν ὕπνος
 Ἦρει πανδαμάτωρ· Φάρυγος δ' ἐξέστυτο οἶνος,
 Ψωμοὶ τ' ἀνδρόμεοι· ὃ δ' ἐρεύγετο οἰνοβαρείων.
 Καὶ τότε ἐγὼ τὸν μοχλὸν ὑπὸ σποδοῦ ἤλασα πολλῆς,
 Εἴως θερμαίνοιτο· ἔπεισ' ἑτάίρους
 Θάρσυνον, μή τίς μοι ὑποδδείσας ἀναδύη.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ τάχ' ὁ μοχλὸς ἐλαΐνος ἐν πυρὶ μέλλεν
 Ἀψαδαί, χλωρὸς περ ἐὼν, διεφαίνετο δ' αἰνῶς,
 Καὶ τότε ἐγὼν ἄουον φέρον ἐκ πυρὸς, ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
 Ἰσαντ'· αὐτὰρ θάρσος ἐνέπνευσεν μέγα δαίμων.
 Οἱ μὲν, μοχλὸν ἐλόντες ἐλαΐνον, ὅξυν ἐπ' ἄκρῳ,
 Ὀφθαλμῷ ἐνέρρισαν· ἐγὼ δ' ἐφύπερθεν ἀερεθεὶς
 Δίνεον· ὥς ὅτε τις τρυπῷ δόρυ νήϊον ἀνῆλθε
 Τρυπάνῳ, οἱ δέ τ' ἐνερθεν ὑποσείσιν ἱμάντι.
 Ἀψάμενοι ἐκάτερθε, τὸ δὲ τρέχει ἐμμενὲς αἰεὶ·
 Ὡς τῷ ἐν ὀφθαλμῷ πυριήκεα μοχλὸν ἐλόντες
 Δινέομεν, τὸν δ' αἶμα περιόρρεε θερμὸν ἑόντα.
 Πάντα δὲ οἱ βλέφαρ' ἀμφὶ καὶ ὀφρύας εὔσεν αὐτμῇ,
 Γλήνης καιομένης· σφαραγεῦντο δὲ οἱ πυρὶ ρίζαι.
 Ὡς δ' ὅτ' ἀνῆλθε χαλκεὺς πέλεκυν μέγαν, ἥε σκέπαζον,

Εἰν ὕδατι ψυχρῷ βάπτῃ μεγάλα ἰάχοντα,
 Φαρμάσων· τὸ γὰρ αὐτε σιδήρεα τε κράτος ἐστίν·
 Ὡς τῇ σίζ᾽ ὀφθαλμὸς ἐλαϊνέω περὶ μοχλῶ.
 Σμερδαλέον δὲ μέγ᾽ ὤμωξεν· περὶ δ᾽ ἰαχε πέτεται.
 Ἡμεῖς δὲ δείσαντες ἀπεσύμεθ᾽· αὐτὰρ ὁ μοχλὸν
 Ἐξέρυσ᾽ ὀφθαλμοῖο πεφυρμένον αἵματι πολλῷ·
 Τὸν μὲν ἔπειτ᾽ ἔρριψεν ἀπὸ ἑο χερσὶν ἀλύων.
 Αὐτὰρ ὁ Κύκλωπας μεγάλ᾽ ἤπυνεν, οἳ ρά μιν ἄμφισ
 Ὡκεον ἐν σπήεσσι δι᾽ ἀκρίας ἠνεμοέσας·
 Οἳ δὲ βοῆς αἰόντες ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλλος·
 Ἰσάμενοι δ᾽ εἶροντο περὶ σπέος, ὃ, τί ἐκήδοι·
 Τίπτε τόσον, Πολύφημ', ἀρημένος ὦδ᾽ ἐβόησας,
 Νύκτα δι᾽ ἀμβροσίην, καὶ αὐπνυς ἄμμε τίθησθαι;
 Ἥ μή τίς σευ μῆλα βροτῶν ἀέκοντος ἐλαύνει;
 Ἥ μή τίς σ' αὐτὸν κτείνει δόλῳ, ἥ ἐβήφι;
 Τὸς δ᾽ αὖτ' ἐξ ἀντρε προσέφη κρατερός Πολύφημος·
 Ὡ φίλοι, Οὐτίς με κτείνει δόλῳ, εἰδὲ βήφιν.
 Οἳ δ᾽ ἀπαμειβόμενοι ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευον·
 Εἰ μὲν δὴ μήτις σε βιάζεται, οἷον ἔοντα,
 Νῆσόν γ' ἔπως ἐσὶ Διὸς μεγάλῃς ἀλέασθαι·

Ἀλλὰ σύ γ' εὖχεο πατρὶ Ποσειδάωνι ἄνακτι.
 Ὡς ἄρ' ἔφην ἀπιόντες· ἐμὸν δ' ἐγέλασσε Φίλον κῆρ,
 Ὡς ὄνομ' ἐξαπάτησεν ἐμὸν καὶ μῆτις ἀμύμων.
 Κύκλωψ δὲ σενάχων τε, καὶ ὠδίνων ὀδύνησι,
 Χερσὶ ψηλαφῶν, ἀπὸ μὲν λίθον εἶλε θυράων·
 Αὐτὸς δ' εἰνὶ θυρῇσι καθεζέτο, χεῖρε πετάσας,
 Εἴ τινα περ μετ' ὅεσσι λάβοι σείχοντα θυράζε·
 Οὕτω γάρ περ μ' ἤλπετ' ἐνὶ φρεσὶ νήπιον εἶναι.
 Αὐτὰρ ἐγὼ βέλεον, ὅπως ὅχ' ἀρίστα γένοιτο,
 Εἴ τιν' ἐπαίροισιν θανάτῳ λύσιν, ἢ δ' ἐμοὶ αὐτῷ,
 Εὐροίμην· πάντας δὲ δόλῃς καὶ μῆτιν ὕφαινον,
 Ὡστε περὶ ψυχῆς· μέγα γὰρ κακὸν ἐγγύθεν ἦεν.
 Ἦδε δέ μοι κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βελή·
 Ἄρσενες οἷες ἦσαν εὐτρεφέες, δασύμαλλοι,
 Καλοὶ τε, μεγάλοι τε, ἰοδνεφές εἶρος ἔχοντες·
 Τῆς ἀχέων συνέεργον εὐσρεφέεσσι λύγοισι,
 Τῆς ἐπὶ Κύκλωψ εὖδε, πέλωρ, ἀθεμίσια εἰδώς,
 Σύντρεϊς αἰνύμενος· ὁ μὲν ἐν μέσῳ ἄνδρα φέρεσκε,
 Τὼ δ' ἐτέρῳ ἐκάτερθεν ἴτην, σῶντες ἐπαίρῃς.
 Τρεῖς δὲ ἕκασον φῶτ' οἷες φέρον· αὐτὰρ ἐγώ γε,

Ἄρνηϊός γὰρ ἔην, μῆλων ὅχ' ἄριστος ἀπάντων,
 Τῷ κατὰ νῶτα λαβὼν, λασίην ὑπὸ γαστέρ' ἐλυθεῖς
 Κείμεν· αὐτὰρ χερσὶν αὔτε θροσπεσίοιο
 Νωλεμέως σρεφθεὶς ἐχόμεν τετληότι θυμῷ.
 Ὡς τότε μὲν σενάχοντες ἐμείναμεν ἡῶ δῖαν.
 Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
 Καὶ τότ' ἔπειτα νομόνδ' ἐξέδυστο ἄρσενά μῆλα·
 Θήλεια δ' ἐμέμηκον ἀνήμελκτοι περὶ σπηλες,
 Οὔθ' αὖτ' ἀφ' ὧν σφαραγεῦντο· ἀναξ δ' ὀδύνησι κακῇσι
 Τειρόμενος πάντων οἴων ἐπεμαίετο νῶτα
 Ὀρθῶν ἐσαότων· τὸ δὲ νήπιος ἔκ' ἐνόησεν,
 Ὡς οἱ ὑπ' εἰροπόκων οἴων σέρνοισι δέδεντο.
 Ὑσατος ἄρνηϊός μῆλων ἔσειχε θυραῖζε,
 Λαχμῷ σεινόμενος, καὶ ἐμοὶ πυκινὰ φρονέοντι.
 Τὸν δ' ἐπιμασάμενος προσέφη κρατερὸς Πολύφημος·
 Κεῖε πέπον, τί μοι ὧδε διὰ σπέος ἔοσυο μῆλων
 Ὑσατος; ἔτι πάρος γε λελειμμένος ἔρχεαι οἴων,
 Ἀλλὰ πολὺ πρῶτος νέμεαι τέρεν' ἀνθεα ποίης,
 Μακρὰ βιβάς· πρῶτος δὲ ῥοὰς ποταμῶν ἀφικάνεις·
 Πρῶτος δὲ σαθμόνδε λιλαίεαι ἀπονέεσθαι

Ἑσπέριος· νῦν αὖτε πανύστατος· ἢ σύγ' ἀνακτός
 Ὀφθαλμὸν ποθέεις; τὸν ἀνὴρ κακὸς ἐξαλάωτε,
 Σὺν λυγροῖς ἐτάροισι, δαμασάμενος φρένας οἴνω,
 Οὔτις, ὃν ἔπω φημὶ πεφυγμένον εἶναι ὄλεθρον.
 Εἰ δὴ ὁμοφρονέοις, ποτιφωνήεις τε γένοιο,
 Εἰπεῖν, ὅππῃ κῆνος ἐμὸν μένος ἤλασκάζει·
 Τῷ κέ οἱ ἐγκέφαλός γε διὰ σπέος ἄλλυδις ἄλλη
 Θειομένε· ραίοιτο πρὸς ἑδεῖ· καδδὲ ἐμὸν κῆρ
 Λωφήσῃε κακῶν, τὰ μοι ἐτιδανὸς πόρεν Οὔτις.
 ὧς εἰπὼν, τὸν κρείον ἀπὸ ἑο πέμπε θύραζε.
 Ἐλθόντες δ' ἠδαιὸν ἀπὸ σπέης τε, καὶ αὐλῆς,
 Πρῶτος ὑπ' ἀρνεῖε λυόμεν, ὑπέλυσα δ' ἐταίρους.
 Καρπαλίμως δὲ τὰ μῆλα ταναύποδα, πίονα δημῷ,
 Πολλὰ περιτροπέοντες ἐλαύνομεν, ὄφρ' ἐπὶ νῆα
 Ἰχόμεθ'· ἀσπάσιοι δὲ φίλοις ἐτάροισι φάνημεν,
 Οἱ φύγομεν θάνατον· τὲς δὲ σενάχοντο γοῶντες.
 Ἀλλ' ἐγὼ ἔκ' εἶων, ἀνὰ δ' ὀφρύσι νεῦον ἐκάσσω,
 Κλαίειν· ἀλλ' ἐκέλευσα θοῶς καλλίτριχα μῆλα
 Πόλλ' ἐν νηὶ βαλόντας ἐπιπλεῖν ἀλμυρὸν ὕδωρ.
 Οἱ δ' αἶψ' εἰσβανον, καὶ ἐπὶ κληῖσι κάθιζον·

Ἐξῆς δ' ἐζόμενοι πολλὴν ἄλα τύπτον ἐρετμοῖς.
 Ἀλλ' ὅτε τόσον ἀπῆν, ὅσον τε γέγωνε βοήσας,
 Καὶ τότε ἐγὼ Κύκλωπα προσηύδων κερτομίοισι
 Κύκλωψ, ἐκ ἄρ' ἐμελλες ἀνάλκιδος ἀνδρὸς ἐταίρου
 Ἐδμεναί ἐν σπῆϊ γλαφυρῷ κρατερῆφι βίηφι
 Καὶ λῆν σέ γε μέλλε κινήσασθαι κακὰ ἔργα,
 Σχέτλι· ἐπεὶ ξείνης ἔχ' ἄζω σὼ ἐνὶ οἴκῳ
 Ἐθόμεναί τῳ σε Ζεὺς τίσατο καὶ θεοὶ ἄλλοι.
 Ὡς ἐφάμην· ὃ δ' ἔπειτα χολώσατο κηρόφι μᾶλλον·
 Ἦκε δ' ἀπορρήξας κορυφὴν ὄρεος μεγάλοιο·
 Κάδδ' ἔβαλε προπάροιθε νεὼς κυανοπρώροιο,
 Τυτθὸν ἐδέυσεν δ' οἰήϊον ἄκρον ἰκέσθαι.
 Ἐκλύσθη δὲ θάλασσα κατερχομένης ὑπὸ πέτρης·
 Τὴν δ' αἶψ' ἠπειρόνδε παλιρρόθιον φέρε κῦμα,
 Πλημμυεῖς ἐκ πόντοιο, θέμωσε δὲ χέρσον ἰκέσθαι.
 Αὐτὰρ ἐγὼ χεῖρας λαβὼν περιμήκεα κοντὸν
 Ὡσα παρῆξ· ἐτάροισι δ' ἐποτρύνας ἐκέλευσα
 Ἐμβαλέειν κώπης, ἵν' ὑπ' ἐκ κακότητα φύγοιμεν,
 Κρατὶ κατανεύων· οἱ δὲ προπесόντες ἔρεσσον.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ δις τόσον ἄλα πρήσοντες ἀπῆμεν,

Καὶ τότε δὴ Κύκλωπα προσηύδων ἀμφὶ δὴ ἐταῖροι
 Μελιχίοις ἐπέεσσιν ἐρήτυον ἄλλοθεν ἄλλος·
 Σχέτλιε, τίπτ' ἐθέλεις ἐρετιζέμεν ἄγριον ἄνδρα;
 Ὃς καὶ νῦν πόντονδε βαλὼν βέλος ἤγαγε νῆα
 Αὖτις ἐς ἥπειρον, καὶ δὴ φάμεν αὐτόθ' ὀλέσθαι.
 Εἰ δὲ φθεγγαμένε τευ, ἢ αὐδήσαντος, ἄκυσσε,
 Σύν κεν ἄραξ' ἡμέων κεφαλὰς, καὶ νηῖα δοῦρα,
 Μαρμαίρω ὀκρυόεντι βαλὼν· τόσον γὰρ ἴησιν.
 Ὡς φάσαν· ἀλλ' οὐ πείθον ἐμὸν μεγαλήτορα θυμὸν,
 Ἀλλὰ μιν ἀψορρόν προσέφην κεκοτηότι θυμῷ·
 Κύκλωψ, αἶ κέν τίς σε καταθνητῶν ἀνθρώπων
 Ὀφθαλμῷ εἴρηται ἀεικελίην ἀλαωτῶν,
 Φάσθαι, Ὀδυσῆα πτολιπόρθητον ἐξαλαῶσαι,
 Υἱὸν Λαέρτεω, Ἰθάκῃ ἐνὶ οἰκί' ἔχοντα.
 Ὡς ἐφάμην· ὁ δὲ μ' οἰμῶξας ἡμείβετο μύθῳ·
 ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ με παλαίφατα θέσφαθ' ἱκάνει.
 Ἔσκε τις ἐνθάδε μάντις ἀνὴρ ἥς τε μέγας τε,
 Τήλεμος Εὐρυμίδης, ὃς μαντοσύνη ἐκέκασο,
 Καὶ μαντευόμενος κατεγύρα Κυκλώπεσσιν·
 Ὃς μοι ἔφη τάδε πάντα τελευτήσεσθαι ὀπίσω,

Χειρῶν ἐξ Ὀδυσῆος ἀμαρτήσεσθαι ὁπωπῆς.
 Ἀλλ' αἰεὶ τινα φῶτα μέγαν καὶ καλὸν ἐδέγμην
 Ἐνθάδ' ἐλεύσεσθαι, μεγάλην ἐπικείμενον ἀλκὴν.
 Νῦν δέ μ', ἐὼν ὀλίγος τε, καὶ ἐτιδανός, καὶ ἄκις,
 Ὀφθαλμῷ ἀλάωσας, ἐπεὶ μ' ἐδαμάσαιο οἴνω.
 Ἀλλ' ἄγε δῦρ', Ὀδυσεῦ, ἵνα τοι παρ ξένια θείω,
 Πομπήν τ' ὀτρύνω δόμενα κλυτὸν Ἐνοσίγαιον.
 Τῷ γὰρ ἐγὼ παῖς εἰμι, πατρὸς δ' ἐμὸς εὐχεται εἶναι.
 Αὐτὸς δ', αἶ κ' ἐθέλῃς, ἴησεται, ἔδ' ἐτις ἄλλος,
 Οὔτε θεῶν μακάρων, ἔτε θνητῶν ἀνθρώπων.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 Αἰ γὰρ δὴ ψυχῆς τε καὶ αἰῶνός σε δυνάμην
 Εὖνιν ποιήσας πέμψαι δόμον Ἀΐδος εἴσω,
 Ὡς ἐκ ὀφθαλμόν γ' ἴησεται ἐδ' Ἐνοσίχθων.
 Ὡς ἐφάμην· ὁ δ' ἔπειτα Ποσειδάωνι ἀνακτι
 Εὐχέτο, χεῖρ' ὀρέγων εἰς ἔρανον ἀσερύντα·
 Κλυθι, Ποσείδαον, γαῖόχε, κυανοχαῖτα·
 Εἰ ἐτέον γε σὸς εἰμι, πατρὸς δ' ἐμὸς εὐχεται εἶναι,
 Δὸς μὴ Ὀδυσῆα πτολιπόρθητον οἴκαδ' ἰκέσθαι,
 Υἱὸν Λαέρτεω, Ἰθάκῃ ἐνὶ οἴκῳ ἔχοντα.

Ἄλλ' εἴ οἱ μοῖρ' ἐσὶ φίλῃς τ' ἰδέειν, καὶ ἰκέσθαι
 Οἶκον εὐκτίμενον, καὶ ἔην ἐς πατρίδα γαῖαν,
 Ὅψ' ἐκακῶς ἔλθοι, ὀλέσας ἀπο πάντας ἑταίρους,
 Νηὸς ἐπ' ἀλλοτρίης, εὐροὶ δ' ἐν πῆματα οἴκῳ.
 Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τῷ δ' ἔκλυε Κυανοχαίτης.
 Αὐτὰρ ὅγ' ἐξαῦτις πολὺ μείζονα λαῶν αἰέρος
 Ἦκ' ἐπιδιδήσας· ἐπέρεισε δὲ ἴν' ἀπέλεθρον.
 Κάδδ' ἔβαλεν μετόπιθε νεὼς κυανοπρώροιο,
 Τυτθὸν ἐδέυσεν δ' οἴηϊον ἄκρον ἰκέσθαι.
 Ἐκλύσθη δὲ θάλασσα κατερχομένης ὑπὸ πέτρης·
 Τὴν δὲ πρόσω φέρε κῦμα, θέμωσε δὲ χέρσον ἰκέσθαι.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἀφικόμεθ', ἐνθα περ ἄλλα
 Νῆες εὐσέλμοι μένον ἀθρόαι, ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
 Εἴατ' ὀδυρόμενοι, ἡμέας ποτιδέγμενοι αἰεὶ·
 Νῆα μὲν ἐνθ' ἐλθόντες ἐκέλαμεν ἐν ψαμάθοισιν,
 Ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βῆμεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
 Μῆλα δὲ Κύκλωπος γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἐλόντες
 Δαοσάμεθ', ὥς μή τις μοι ἀτεμβόμενος κίοι ἴσης.
 Ἀρνεῖον δ' ἐμοὶ οἶω εὐκνήμιδες ἑταῖροι,
 Μήλων δαιομένων, δόσαν ἔξοχα· τὸν δ' ἐπὶ θινὶ

Ζηνὶ κελαυνεφεί Κρονίδῃ, ὃς πᾶσιν ἀνάσσει,
 ῥέξας, μηρί' ἔκῃον· ὃ δ' ἐκ ἐμπάζετο ἰγῶν,
 Ἄλλ' ἄρα μερμήριζεν ὅπως ἀπολοίατο πᾶσαι
 Νῆες εὐσελμοί, καὶ ἐμοὶ ἐρίηρες ἐταῖροι.

Ὡς τότε μὲν πρέπαν ἦμαρ, ἐς ἥλιον καταδύντα,
 Ἡμεθα δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἠδύ.
 Ἦμος δ' ἥελιος κατέδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθε,
 Καὶ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
 Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
 Δὴ τότε ἐγὼν ἐτάροισιν ἐποτρύνων ἐκέλευσα
 Αὐτὲς τ' ἀμβαίνειν, ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι·
 Οἱ δ' αἶψ' εἰσβανον, καὶ ἐπὶ κληῖσι κάθιζον·
 Ἐξῆς δ' ἐζόμενοι πολὴν ἄλα τύπτον ἐρετμοῖς.
 Ἐνθεν δὲ προτέρω πλέομεν, ἀκαχήμενοι ἦτορ,
 Ἀσμενοι ἐκ θανάτοιο, φίλῃς ὀλέσαντες ἐταίρους.

Τ Η Σ
ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ

Κ.

Κάππ' ἔχει Αἰόλος, Λαιρρυγόνος, ἔργα τε Κίρκης.

Αἰολίην δ' ἐς νῆσον ἀφικόμεθ'· ἐνθα δ' ἔναιεν
Αἰόλος Ἴπποτάδης, φίλος ἀθανάτοισι θεοῖσι,
Πλωτῇ ἐνὶ νήσῳ· πᾶσαν δέ τέ μιν πέρι τείχος
Χάλκεον, ἄρρηκτον· λισσὴ δ' ἀναδέσσομε πέτρῃ.
Τε καὶ δώδεκα παῖδες ἐνὶ μεγάροισι γεγάασιν·
Ἐξ μὲν θυγατέρες, ἔξ δ' υἱέες ἡρώοντες.
Ἐνθ' ὅγε θυγατέρας πόρην υἷάσιν εἶναι ἀκοίτας.
Οἱ δ' αἰὲν παρὰ πατρὶ φίλῳ καὶ μητέρι κεδνῇ
Δαίνυνται· παρὰ δέ σφιν ὀνείατα μυρία κεῖται.
Κνισσῇεν δέ τε δῶμα περισεναχίζεται αὐλῇ
Ἥματα, νύκτας δ' αὖτε παρ' αἰδοίης ἀλόχοισιν

Εὐδουσ', ἐν τε τάπησι καὶ ἐν τρητοῖς λεχέεσσιν.
 Καὶ μὲν τῶν ἰκόμεθα πόλιν καὶ δώματα καλά.
 Μῆνα δὲ πάντα φίλει με, καὶ ἐξερέεινεν ἕκαστα,
 Ἴλιον, Ἀργείων τε νέας, καὶ νόσον Ἀχαιῶν.
 Αὐτὰρ ἐγὼ τῷ πάντα κατὰ μοῖραν κατέλεξα.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ καὶ ἐγὼν ὁδὸν ἤτεον, ἦσ' ἐκέλευον
 Περμπέμεν, εἰδὲ τι κῆνος ἀνήνατο, τεῦχε δὲ πομπήν.
 Δῶκε δέ μοι δείρας ἀσκὸν βοὸς ἐννεώροιο.
 Ἐνθα δὲ βυκτῶν ἀνέμων κατέδησε κέλευθα.
 Κῆνον γὰρ ταμίην ἀνέμων ποίησε Κρονίων,
 Ἥμιν παυέμεναι, ἦσ' ὀρνύμεν, ὅν κ' ἐθέλῃσι.
 Νηὶ δ' ἐνὶ γλαφυρῇ κατέδει μέρμιθι φαεινῇ,
 Ἀργυρῇ, ἵνα μή τι παραπνεύσῃ ὀλίγον περ.
 Αὐτὰρ ἐμοὶ πνοιὴν Ζεφύρος προέηκεν αἴηνα,
 Ὅφρα φέροι νῆάς τε καὶ αὐτὰς· εἰσ' ἃς ἔμελλεν
 Ἐκτελέειν· αὐτῶν γὰρ ἀπωλόμεθ' ἀφραδίῃσιν.
 Ἐνῆμαρ μὲν ὁμῶς πλέομεν νύκτας τε καὶ ἡμάρ.
 Τῇ δεκάτῃ δ' ἤδη ἀνεφαίνετο πατεῖς ἄρξαι.
 Καὶ δὴ πυρπολέοντας ἐλεύσομεν ἐγγὺς εἶοντες.
 Ἐνθ' ἐμὲ μὲν γλυκὺς ὕπνος ἐπήλυθε κεκμηῶτα.

Αἰεὶ γὰρ πόδα νηὸς ἐνώμων· ἔδὲ τῷ ἄλλῳ
 Δῶχ' ἐταίρων, ἵνα θάσσω ἱοίμεθα πατρίδα γαῖαν.
 Οἱ δ' ἑταροὶ ἐπέεσσιν ἀλλήλους ἀγόρευον,
 Καὶ μ' ἔφασαν χρυσὸν τε καὶ ἄργυρον οἴκαδ' ἄγεσθαι,
 Δῶρα παρ' Αἰόλου μεγαλήτορος Ἴπποτάδαο.
 ὦδὲ δέ τις εἶπεςκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
 ὦ πόποι, ὡς ὅδε πᾶσι φίλος καὶ τίμιός ἐστιν
 Ἄνθρωποις, ὅτεών τε πόλιν καὶ γαῖαν ἵκηται.
 Πολλὰ μὲν ἐκ Τροίης ἄγεται κειμήλια καλὰ
 Ληίδος· ἡμεῖς δ' αὐτὲ ὁμὴν ὁδὸν ἐκτελέσαντες
 Οἴκαδὲ νιοσόμεθα κενεὰς σὺν χεῖρας ἔχοντες.
 Καὶ νῦν οἱ τάγ' ἔδωκε χαριζόμενος φιλότῃτι
 Αἰόλος· ἀλλ' ἄγε θάσσω ἰδόμεθα, ὅ, τι τάδ' ἐστίν,
 Ὅσος τις χρυσός τε καὶ ἄργυρος ἀσκῶ ἔνεστιν.
 ὦς ἔφασαν· βεβλή δὲ κακὴ νίκησεν ἐταίρων·
 Ἄσκον μὲν λῦσαν, ἄνεμοι δ' ἐκ πάντες ὄρσαν.
 Τὸς δ' αἶψ' ἀρπάξασα φέρεν πόντονδε θύελλα
 Κλαίοντας, γαίης ἀπο πατρίδος· αὐτὰρ ἔγωγε
 Ἐγρόμενος κατὰ θυμὸν ἀμύμονα μερμήριζα,
 Ἥε πεσὼν ἐκ νηὸς ἀποφθίμην ἐνὶ πόντῳ,

Ἦ ἀκέων τλαίην, καὶ ἔτι ζωοῖσι μετείην.
 Ἀλλ' ἔτλην καὶ ἔμεινα· καλυψάμενος δ' ἐνὶ νηϊ
 Κείμεν· αἱ δ' ἐφέροντο κακῇ ἀνέμοιο θυέλλῃ
 Αὖτις ἐπ' Αἰολίην νῆσον· σενάχοντο δ' ἑταῖροι.
 Ἐνθα δ' ἐπ' ἠπείρα βῆμεν, καὶ ἀφυσάμεθ' ὕδαρ·
 Αἶψα δὲ δεῖπνον ἔλοντο θοῆς παρὰ νηυσὶν ἑταῖροι.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ σίτοιο τε πασάμεθ' ἠδὲ ποτῆτος,
 Δὴ τότε ἐγὼ κήρυκά τ' ὀπασάμενος καὶ ἑταῖρον
 Βῆν εἰς Αἰόλα κλυτὰ δώματα· τὸν δ' ἐκίχανον
 Δαινύμενον, παρὰ ἧ τ' ἀλόχῳ καὶ οἷσι τέκεσσιν.
 Ἐλθόντες δ' εἰς δῶμα παρὰ σαθμοῖσιν ἐπ' εἶδον
 Ἐζόμεθ'· οἱ δ' ἀνὰ θυμὸν ἐθάμβεον, ἔκ τ' ἐρέοντο·
 Πῶς ἦλθες, Ὀδυσσεῦ; τίς τοι κακὸς ἔχραε δαίμων;
 Ἦ μὲν σ' ἐνδυκέως ἀπεπέμπομεν, ὄφρ' ἀφίκοιο
 Πατρίδα σὴν, καὶ δῶμα, καὶ εἰ πᾶς τοι φίλον ἐσίν.
 Ὡς φάσαν· αὐτὰρ ἐγὼ μετεφώνεον, ἀχνύμενος κῆρ·
 Ἀσάν μ' ἑταροὶ τε κακοὶ, πρὸς τοῖσιν τε ὕπνος
 Σχέτλιος· ἀλλ' ἀκέσαδε, φίλοι· δύναμις γὰρ ἐν ὑμῖν.
 Ὡς ἐφάμην, μαλακοῖσι καταπτόμενος ἐπέεσσιν·
 Οἱ δ' ἀνεῶ ἐγένοντο· πατὴρ δ' ἠμείβετο μύθῳ·

Ἐρρ' ἐκ νῆσθ θάσσον, ἐλέγχισε ζώντων·
 Οὐ γάρ μοι θέμις ἐσὶ κομιζέμεν ἔσθ' ἀποπέμπειν
 Ἄνδρα τὸν, ὅς κε θεοῖσιν ἀπέχθεται μολάρεσσιν.
 Ἐρρ', ἐπεὶ ῥα θεοῖσιν ἀπεχθόμενος τόσθ' ἰκάνεις.
 Ὡς εἰπὼν, ἀπέπεμπε δόμων βαρέα σενάχοντα.
 Ἐνθεν δὲ προτέρω πλέομεν, ἀκαχήμενοι ἦτορ.
 Τέρετο δ' ἀνδρῶν θυμὸς ὑπ' εἰρεσῆς ἀλεγεινῆς,
 Ἡμετέρῃ ματὶ· ἐπεὶ ἐκέτι φαίνεται πομπή.
 Ἐξῆμαρ μὲν ὁμῶς πλέομεν νύκτας τε καὶ ἡμαρ·
 Ἐβδομάτῃ δ' ἰκόμεθα Λάμῃ αἰπὺ πτολίεθρον,
 Τηλέπυλον Λαιρρυγονίην, ὅθι ποιμένα ποιμὴν
 Ἡπύει εἰσελάων, ὁ δέ τ' ἐξελάων ὑπακῆει.
 Ἐνθα κ' αὔπνος ἀνὴρ δοῖς ἐξήρατο μινθῆς,
 Τὸν μὲν, βεχολέων, τὸν δ', ἄργυφα μῆλα νομεύων·
 Ἐγγὺς γὰρ νυκτός τε καὶ ἡματός εἰσι κέλευθοι.
 Ἐνθ' ἐπεὶ ἐς λιμένα κλυτὸν ἦλθομεν, ὃν πέρι πέτρη
 Ἥλιστατος τετύχηκε διαμπερές ἀμφοτέρωθεν·
 Ἀκταὶ δὲ προβλήτες ἐναντία ἀλλήλησιν
 Ἐν σώματι πρῆχουσιν· ἀραιὴ δ' εἴσοδος ἐστίν·
 Ἐνθ' οἷγ' εἰσὼ πάντες ἔχον νέας ἀμφιελίσσας.

Αἱ μὲν ἄρ' ἔντοσθεν λιμένος κοίλοιο δέδεντο
 Πλησία· οὐ μὲν γάρ ποτ' ἀέξετο κύμα γ' ἐν αὐτῷ,
 Οὔτε μέγ', ἔτ' ὀλίγον· λευκή δ' ἦν ἀμφὶ γαλήνη.
 Αὐτὰρ ἐγὼν οἶος σχέθον ἔξω νῆα μέλαιναν,
 Αὐτῷ ἐπ' ἐσχατιῇ, πέτρης ἐκ πείσματα δῆσας.
 Ἔσθην δὲ, σκοπιῇν ἐς παιπαλόεσσαν ἀνελθὼν·
 Ἐνθα μὲν ἔτε βοῶν, ἔτ' ἀνδρῶν, φαίνετο ἔργα,
 Καπνὸν δ' οἶον ὁρῶμεν ἀπὸ χθονὸς αἴουσιντα.
 Δὴ τότε ἐγὼν ἐτάρης προΐην πεύθεσθαι ἰόντας,
 Οἵτινες ἀνέρες εἶεν ἐπὶ χθονὶ σῖτον ἔδοντες·
 Ἄνδρες δὴ κείνας, τρίτατον κήρυχ' ἀμ' ὀπάσας.
 Οἱ δ' ἴσαν ἐκβάντες λείην ὁδὸν, ἥπερ ἀμαξαι
 Ἄσυδ' ἀφ' ὑψηλῶν ὀρέων καταγίνεον ὕλην.
 Κέρη δὲ ζύμβληντο πρὸ ἄσεος ὑδρευέσσης,
 Θυγατεὶ ἰφθίμῃ Λαιρρυγόνος Ἀντιφάταο.
 Ἡ μὲν ἄρ' ἐς κρήνην κατεβήσετο καλλιζέεθρον
 Ἀρτακίην, ἔνθεν γὰρ ὕδωρ προτὶ ἄστυ φέρεσκον·
 Οἱ δὲ παριστάμενοι προσεφώνεον, ἐκ τ' ἐρέοντο,
 Ὅστις τῶν εἴη βασιλεὺς, καὶ οἷσιν ἀνάσσει.
 Ἡ δὲ μάλ' αὐτίκα πατρὸς ἐπέφραδεν ὑψερεφές δῶ.

Οἱ δ' ἐπεὶ εἰσῆλθον κλυτὰ δώματα, τὴν δὲ γυναῖκα
 Εὖρον, ὅσπῃ τ' ὄρεος κορυφῇ, κατὰ δ' ἔσυγον αὐτήν.
 Ἥ δ' αἶψ' ἐξ ἀγορῆς ἐκάλει κλυτὸν Ἀντιφατῆα,
 Ὀν πόσιν, ὅς δὴ τοῖσιν ἐμήσατο λυγρὸν ὄλεθρον.
 Αὐτίχ' ἓνα μάρψας ἐτάρων ὠπλίσσατο δόρπον·
 Τῷ δὲ δὴ αἰξάντε φυγῇ ἐπὶ νῆας ἰκέσθην.
 Αὐτὰρ ὁ τεῦχε βοὴν διὰ ἄσπεος· οἱ δ' αἰόντες
 Φοίτων ἴφθιμοι Λαισρυγόνες ἄλλοθεν ἄλλος,
 Μυρίοι, ἐκ ἀνδρεσσιν εἰκότες, ἀλλὰ Γίγασιν.
 Οἳ ῥ' ἀπὸ πετράων ἀνδραχθεῖσι χερμαδίοισι
 Βάλλον' ἄφαρ δὲ κακὸς κόναβος κατὰ νῆας ὀρώρει,
 Ἀνδρῶν ὀλλυμένων, νηῶν θ' ἅμα ἀγνυμενάων.
 Ἰχθυῖς δ' ὥς, πείροντες, ἀτερπέα δαῖτα φέρντο.
 Ὅφρ' οἱ τὲς ὄλεκον λιμένος πολυβενθέος ἐντὸς,
 Τόφρα δ' ἐγὼ ξίφος ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηρῷ
 Τῷ ἀπὸ πείσματ' ἐκοψα νεῶς κυανοπρώροιο.
 Αἶψα δ' ἐμοῖς ἐτάρουσιν ἐποτρύνας ἐκέλευσα
 Ἐμβαλέειν κώπησ', ἵν' ὑπ' ἐκ κακότητα φύγοιμεν.
 Οἱ δ' ἅμα πάντες ἀνέρριψαν, δείσαντες ὄλεθρον.
 Ἀσπασίως δ' ἐς πόντον ἐπηρεφέας φύγε πέτρας

Νηὺς ἐμή· αὐτὰρ αἰ ἄλλα ἀολλέες αὐτόθ' ὄλοντο.
 Ἔνθεν δὲ προτέρω πλέομεν, ἀκαχήμενοι ἦτορ,
 Ἄσμενοι ἐκ θανάτοιο, φίλῃς ὀλέσαντες ἐταίρους.
 Αἰαῖν δ' ἐς νῆσον ἀφικόμεθ'· ἐνθα δ' ἔναιε
 Κίρκη εὐπλόκαμος, δεινὴ θεὸς, αὐδήεσσα,
 Αὐτοκασιγνήτη ὀλοόφρονος Αἰήταο·
 Ἀμφω δ' ἐκγεγάτην φαεσιμβρότῃς Ἡελίοιο,
 Μητρὸς τ' ἐκ Πέρσης, τὴν Ὠκεανὸς τέκε παῖδα.
 Ἔνθα δ' ἐπ' ἀκτῆς νῆι κατηγαγόμεθα σιωπῇ
 Ναύλοχον ἐς λιμένα, καὶ τις θεὸς ἡγεμόνευεν.
 Ἔνθα τότε ἐκβάντες δύο τ' ἡμέατα καὶ δύο νύκτας
 Κείμεθ', ὁμῶς καμάτῳ τε, καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἔδοντες.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ τρίτον ἡμεῖς εὐπλόκαμος τέλεσ' ἦώς,
 Καὶ τότε ἐγὼν ἐμὸν ἔγχος ἐλὼν καὶ φάσγανον ὀξὺ
 Καρπαλίμως παρὰ νηὸς ἀνήϊον ἐς περιωπὴν,
 Εἶπὼς ἔργα ἰδοίμι βροτῶν, ἐνοπὴν τε πυθοίμην.
 Ἔσθην δὲ, σκοπιῇν ἐς παιπαλόεσσαν ἀνελθὼν,
 Καὶ μοι εἰείσατο καπνὸς ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης,
 Κίρκης ἐν μεγάροισι, διὰ δρυμὰ πικρὰ καὶ ὕλην.
 Μερμήριζα δ' ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν

Ἐλθεῖν, ἥδ' ἐπυθέσθαι, ἐπεὶ ἴδον αἴθοπα καπνόν.
 ὧδε δέ μοι φρονέοντι δοάσατο κέρδιον εἶναι,
 Πρῶτ' ἐλθόντ' ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θῖνα θαλάσσης,
 Δεῖπνον ἐταίροισιν δόμεναι, προέμεν τε πυθέσθαι.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦα κιὼν νεὸς ἀμφιελίσσης,
 Καὶ τότε τίς με θεῶν ὀλοφύρατο μῆνον ἔοντα,
 Ὃς ῥά μοι ὑψίκερυν ἔλαφον μέγαν εἰς ὁδὸν αὐτὴν
 Ἦκεν· ὁ μὲν ποταμόνδε κατήϊεν ἐκ νομῆς ὕλης,
 Πιόμενος, δὴ γὰρ μιν ἔχεν μένος ἡελίοιο.
 Τὸν δ' ἐγὼ ἐκβαίνοντα κατ' ἄκνησιν μέσση νῶτα
 Πληῆξα· τὸ δ' ἀντικεῖν δόρυ χάλκεον ἐξεπέευσεν·
 Κάδδ' ἔπεσ' ἐν κονίῃσι μακρῶν, ἀπὸ δ' ἔπτατο θυμός.
 Τῷ δ' ἐγὼ ἐμβαίνων δόρυ χάλκεον ἐξ ὠτειλῆς
 Εἰρυσάμην· τὸ μὲν αὖθι κατακλίνας ἐπὶ γαίῃ
 Εἶασ'· αὐτὰρ ἐγὼ σπασάμην ῥῶπας τε λύγους τε·
 Πεῖσμα δ', ὅσον τ' ὄργυιαν, εὖςρεφές ἀμφοτέρωθεν
 Πλεξάμενος συνέδησα πόδας δεινοῖο πελώρου.
 Βῆν δὲ καταλοφάδια φέρων ἐπὶ νῆα μέλαιναν,
 Ἐγχεί ἐρειδόμενος, ἐπεὶ ὅπως ἦεν ἐπ' ὤμῳ
 Χεὶρὶ φέρειν ἐτέρῃ· μάλα γὰρ μέγα θηρίον ἦεν.

Κάδδ' ἔβαλον προπάροιθε νεώς· ἀνέγειρα δ' ἑταῖρος
 Μειλιχίοις ἐπέεσσι, παρασαδὸν ἄνδρα ἕκασον·
 ὦ φίλοι, οὐ γάρ πως καταδυσόμεθ', ἀχνύμενοί περ,
 εἰς Αἴδαο δόμους, πρὶν μῶρσιμον ἥμαρ ἐπέλθῃ.
 Ἀλλ' ἄγετ', ὅφρ' ἐν νηὶ θοῇ βρώσις τε πόσις τε,
 Μνησόμεθα βρώμης, μηδὲ τρυχώμεθα λιμῶ.
 ὥς ἐφάμην· οἱ δ' ὦκα ἐμοῖς ἐπέεσσι πίθοντο·
 Ἐκ δὲ καλυψάμενοι παρὰ θῖν' ἀλὸς ἀτρυγέτοιο
 Θηήσαντ' ἔλαφον· μάλα γὰρ μέγα θηρίον ἦεν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπησαν ὀρώμενοι ὀφθαλμοῖσι,
 Χεῖρας νιψάμενοι τεύχοντ' ἐρικυδέα δαῖτα.
 ὥς τότε μὲν πρέπαν ἥμαρ ἐς ἥλιον καταδύντα
 Ἦμεθα δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ·
 Ἦμος δ' ἥελιος κατέδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθε,
 Δὴ τότε ἐκοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
 Ἦμος δ' ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
 Καὶ τότε ἐγὼν ἀγορὴν θέμενος μετὰ πᾶσιν εἶπον·
 Κέκλυτέ μευ μύθων, κακά περ πάσχοντες, ἑταῖροι·
 ὦ φίλοι, οὐ γάρ τ' ἴδμεν, ὅπη ζόφος, εἰδ' ὅπη ἠώς,
 Οὐδ' ὅπη ἥελιος φαεσίμβροτος εἴς' ὑπὸ γαῖαν,

Οὐδ' ὅπη ἀνέϊται· ἀλλὰ φραζόμεθα θᾶσσον,
 Εἴ τις ἐτ' ἔσαι μῆτις, ἐγὼ δ' ἐκ οἴομαι εἶναι·
 Εἶδον γὰρ, σκοπὴν ἐς παιπαλόεσσαν ἀνελθὼν,
 Νῆσον, τὴν πέρι πόντος ἀπείριτος ἐσεφάνωται·
 Αὐτὴ δὲ χθαρμὰ κείται· καπνὸν δ' ἐνὶ μέσῃ
 Ἐδρακὸν ὀφθαλμοῖσι, διὰ δρυμὰ πυκνὰ καὶ ὕλην.
 Ὡς ἐφάμην· τοῖσιν δὲ κατεκλάσθη φίλον ἦτορ,
 Μνησαμένοις ἔργων Λαιψευγόνος Ἀντιφάταο,
 Κύκλωπός τε βίης μεγαλήτορος, ἀνδροφάγοιο.
 Κλαῖον δὲ λιγέως, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες·
 Ἄλλ' οὐ γάρ τις περὶ ξίς ἐγίνετο μυρομένοισιν.
 Αὐτὰρ ἐγὼ δίχα πάντας εὐκνήμιδας ἐταῖρος
 Ἠείθεμεν· ἀρχὸν δὲ μετ' ἀμφοτέροισιν ὅπασα·
 Τῶν μὲν ἐγὼν ἦρχον, τῶν δ' Εὐρύλοχος θεοειδής.
 Κλήρης δ' ἐν κυνέῃ χαλκῆρεϊ πάλλομεν ὦκα·
 Ἐκ δ' ἔθορε κλῆρος μεγαλήτορος Εὐρυλόχοιο.
 Βῆ δ' ἰέναι, ἅμα τῷ γε δύω καὶ εἴκοσ' ἐταῖροι
 Κλαίοντες· κατὰ δ' ἅμμε λίπον γοόωντας ὀπίσθεν.
 Εὖρον δ' ἐν βῆσσησι τετυγμένα δώματα Κίρκης
 Ξεσοῖσιν λάεσσι, περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ.

Ἄμφι δέ μιν λύκοι ἦσαν ὀρέεεροι, ἠδὲ λέοντες,
 Τὲς αὐτὴ κατέθελξεν, ἐπεὶ κακὰ φάρμακ' ἔδωκεν.
 Οὐδ' οἳ γ' ὠρμήθησαν ἐπ' ἀνδράσιν, ἀλλ' ἄρα τοίγε
 Οὐρῆσιν μακρῇσι περισταίνοντες ἀνέσαν.
 Ὡς δ' ὅταν ἀμφὶ ἀνακτα κύνες δαίτηθεν ἰόντα
 Σαίνωσ', αἰεὶ γάρ τε φέρει μειλίγματα θυμῷ.
 Ὡς τὲς ἀμφὶ λύκοι κρατερώνυχες, ἠδὲ λέοντες,
 Σαῖνον τοὶ δ' ἔδδισαν, ἐπεὶ ἴδον αἰνὰ πέλωρα.
 Ἔσαν δ' εἰνὶ θύρῃσι θεῶς καλλιπλοκάμιοι
 Κίρκης δ' ἔνδον ἄκρον αἰδούσης ὀπὶ καλῇ,
 Ἴσὸν ἐποικχομένης μέγαν, ἀμβροτον οἷα θεάων
 Λεπτὰ τε, καὶ χαρίεντα, καὶ ἀγλαὰ ἔργα πέλονται.
 Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε Πολίτης, ὄρχαμος ἀνδρῶν,
 Ὅς μοι κήδισος ἐτάρων ἦν, κεδνότατός τε
 ὦ φίλοι, ἔνδον γάρ τις ἐποικχομένη μέγαν ἴσων
 Καλὸν ἀοιδάει, δάπεδον δ' ἅπαν ἀμφιμέμυκεν,
 Ἥ θεός, ἠὲ γυνή· ἀλλὰ φθεγγώμεθα θᾶσσον.
 Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν τοὶ δ' ἐφθέγγοντο καλεῦντες.
 Ἥ δ' αἶψ' ἐξελθῆσα θύρας ὤϊξε φαεινὰς,
 Καὶ κάλει οἳ δ' ἅμα πάντες αἰδρεῖσιν ἔποντο·

Εὐρύλοχος δ' ὑπέμενεν, οἷσά μιν δόλον εἶναι.
 Εἶπεν δ' εἰσαγαγῶσα κατὰ κλισμῶς τε, θρόνους τε.
 Ἐν δέ σφιν τυρὸν τε καὶ ἄλφιστα καὶ μέλι χλωρὸν
 Οἶνω Πραμνέῳ ἐκύκα· ἀνέμισγε δὲ σίτω
 Φάρμακα λύγρ', ἵνα πάγχυ λαθοῖατο πατρίδος αἴης.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δῶκέν τε καὶ ἔκπιον, αὐτίκ' ἔπειτα
 ῥά βδω πεπληγυῖα κατὰ συφεοῖσιν ἔεργον.
 Οἱ δὲ συῶν μὲν ἔχον κεφαλὰς, Φωνήν τε, δέμας τε,
 Καὶ τείχας, αὐτὰρ νῆς ἦν ἔμπεδος, ὥς τὸ πάρος περ.
 Ὡς οἱ μὲν κλαίοντες ἔερχατο· τοῖσι δὲ Κίρκη
 Πὰρ ῥ' ἄκυλον, βάλανόν τ' ἔβαλεν, καρπὸν τε κρῆνείης,
 Ἐδμεναί, οἷα σύες χαμαιιευνάδες αἰὲν ἔδουσιν.
 Εὐρύλοχος δ' αἶψ' ἦλθε θοὴν ἐπὶ νῆα μέλαιναν,
 Ἀγγελίην ἐτάρων ἐρέων καὶ ἀδευκέα πότμον.
 Οὐδέ τι ἐκφάσθαι δύνατο ἔπος, ἰέμενός περ,
 Κῆς ἄχει μεγάλῳ βεβολημένος· ἐν δὲ οἱ ὄσσε
 Δακρυόφιν πίμπλαντο, γόον δ' ὥϊετο θυμός.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ μιν πάντες ἀγασσάμεθ' ἐξερέοντες,
 Καὶ τότε τῶν ἄλλων ἐτάρων κατέλεξεν ὄλεθρον·
 Ἦομεν, ὥς ἐκέλευες, ἀνὰ δρυμὰ Φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ·

Εὖρομεν ἐν βήσσησι τετυγμένα δώματα καλά
 Ξεσοῖσιν λάεσι, περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ.

Ἐνθα δέ τις μέγαν ἰσὺν ἐπορχομένη λίγ' αἶδεν,

Ἢ θεός, ἥ ἐ γυνή· τοὶ δ' ἐφθέγγοντο καλεῦντες.

Ἢ δ' αἶψ' ἐξελθῶσα θύρας ὠῖξε φαεινάς,

Καὶ καλεῖ· οἱ δ' ἅμα πάντες αἰδρεῖσιν ἔποντο·

Αὐτὰρ ἐγὼν ὑπέμεινα, οἷοσ' ἄμενος δόλον εἶναι.

Οἱ δ' ἅμ' αἰσώθησαν ἀολλέες, ἔδδ' τις αὐτῶν

Ἐξεφάνη· δηρὸν δὲ κατήμενος ἐσκοπίαζον.

Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ περὶ μὲν ξίφος ἀεγυρόηλον

Ὡμοῖν βαλόμην, μέγα, χάλκεον· ἀμφὶ δὲ τόξα.

Τὸν δ' αἶψ' ἠνώγεα αὐτὴν ὁδὸν ἠγήσαθαί.

Αὐτὰρ ὅγ' ἀμφοτέρῃσι λαβὼν ἐλλίσσετο γένων,

Καί μ' ὀλοφυρόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Μή μ' ἄγε κῆϊσ' ἀέκοντα, διοτρεφές, ἀλλὰ λίπ' αὐτῶ·

Οἶδα γάρ, ὥς ἔτ' αὐτὸς ἐλεύσεαι, ἔτε τιν' ἄλλον

Ἄξεις σῶν ἐπάρων· ἀλλὰ ξὺν τοῖσδεσι θᾶσσον

Φεύγωμεν· ἔτι γάρ κεν ἀλύξαιμεν κακὸν ἥμαρ.

Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·

Εὐρύλοχ', ἦτοι μὲν σὺ μὲν αὐτῶ τῷ δ' ἐνὶ χώρῳ,

Ἐδῶν καὶ πίνων, κοίλῃ παρὰ νηὶ μελαίνῃ·
 Αὐτὰρ ἐγὼν εἴμι· κρατερὴ δέ μοι ἔπλετ' ἀνάγκη.
 Ὡς εἰπὼν, παρὰ νηὸς ἀνήϊον, ἠδὲ θαλάσσης.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ ἄρ' ἐμελλον, ἰὼν ἱερὰς ἀνὰ βήσας,
 Κίρκης ἵξεσθαι πολυφαρμάκῃς ἐς μέγα δῶμα,
 Ἐνθα μοι Ἑρμείας χρυσόρραπις ἀντεβόλησεν
 Ἐρχομένῳ πρὸς δῶμα, νηηνὴ ἀνδρὶ εἰοικώς,
 Πρῶτον ὑπηνήτη· τῷ περ χαριεσάτη ἦδη·
 Ἐν τ' ἄρα μοι Φῦ χεῖρ', ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζε·
 Πῇ δ' αὖτ', ὦ δύσνηε, δι' ἀκρίας ἔρχεαι οἶος,
 Χώρε αἰδοῖς ἐών; ἔταροι δέ τοι οἶδ' ἐνὶ Κίρκης
 Ἐρχαται, ὥστε σύες πυκινὰς κευθμῶνας ἔχοντες.
 Ἥ τὸς λυσόμενος δεῦρ' ἔρχεαι; εἰδὲ σέ φημι
 Αὐτὸν νοσήσειν, μενέεις δέ σὺ, ἔνθα περ ἄλλοι.
 Ἀλλ' ἄγε δὴ σε κακῶν ἐκλύσομαι, ἠδὲ σαώσω·
 Τῇ τόδῃ φάρμακον ἐδλόν, ἔχων δ' ἐς δῶματα Κίρκης
 Ἐρχεῖ, ὃ κέν τοι κρατὸς ἀλαλήσει κακὸν ἥμαρ.
 Πάντα δέ τοι ἐρέω ὀλοφώϊα δήνεα Κίρκης·
 Τεύξει τοι κυκεῶ, βαλέει δ' ἐνὶ φάρμακα σίτω·
 Ἀλλ' εἰδ' ὥς θέλῃσαι σε δυνήσεται· οὐ γὰρ ἐάσει

Φάρμακον ἔδδλόν, ὃ τοι δώσω· ἐρέω δὲ ἕκαστα·
 Ὅππότε κεν Κίρκη σ' ἐλάσῃ περιμήκεϊ ῥάβδῳ,
 Δὴ τότε σὺ ξίφος ὅξυ ἐρυοτάμενος παρὰ μηρῷ
 Κίρκῃ ἐπαΐξαι, ὥστε κτάμεναι μενεαίνων.
 Ἡ δέ σ' ὑποδδείσασα κελήσεται εὐνηθῆναι·
 Ἐνθα σὺ μηκέτ' ἔπειτ' ἀπανήνασθαι θεῷ εὐνῇ,
 Ὅφρα κέ τοι λύσῃ θ' ἐτάξῃς, αὐτόν τε κομίσῃ·
 Ἀλλὰ κέλευδά μιν μακάρων μέγαν ὅρκον ὁμῶσαι·
 Μῆτι τοι αὐτῷ πῆμα κακὸν βεβλυσμένον ἄλλο·
 Μή σ' ἀπογυμνωθέντα κακὸν καὶ ἀνήνορα θείῃ.
 Ὡς ἄρα φωνήσας πόρε Φάρμακον Ἀργεϊφόντης,
 Ἐκ γαίης ἐρύσας, καὶ μοι φύσιν αὐτῇ ἔδειξε.
 Ρίζη μὲν μέλαν ἔσκε, γάλακτι δὲ εἵκελον ἄνθος·
 Μῶλυ δὲ μιν καλέεσσι θεοί· χαλεπὸν δέ τ' ὀρύσσειν,
 Ἀνδράσι γε θνητοῖσι· θεοὶ δέ τε πάντα δύνανται.
 Ἑρμείας μὲν ἔπειτ' ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὀλυμπον,
 Νῆσον αὖ ὑλήεσσαν· ἐγὼ δ' ἐς δώματα Κίρκης·
 Ἥϊα· πολλὰ δέ μοι κραδίη πρόφυγε κίοντι.
 Ἔσθην δ' ἐνὶ θυγῇσι θεῶς καλλιπλοκάμιο·
 Ἐνθα σῆς ἐβόησα, θεὰ δέ μεν ἔκλυεν αὐδῆς.

Ἡ δ' αἶψ' ἐξελθῆσα θύρας ᾤξε φαεινάς,
 Καὶ κάλει· αὐτὰρ ἐγὼν ἐπόμεν, ἀκαχήμενος ἦτορ.
 Εἷσε δέ μ' εἰσαγαγῆσα ἐπὶ θρόνον ἀργυροήλκ,
 Καλῆ, δαιδαλέη, ὑπὸ δὲ θρήνης ποσὶν ἦεν.
 Τεύξε δέ μοι κυκεῶ χρυσέῳ δέπα', ὅφρα πίοιμι.
 Ἐν δέ τε φάρμακον ἦκε, κακὰ φρονέουσ' ἐνὶ θυμῷ.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δῶκέν τε καὶ ἐκπιον, ἔδδ' μ' ἔτελξε,
 Ῥάβδῳ πεπληγυῖα, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Ἔρχεο νῦν συφεόνδε, μετ' ἄλλων λέξαι ἐταίρων.
 Ὡς φάτ'· ἐγὼ δ' ἄορ ὅξυ ἐρυσσάμενος παρὰ μηρῶ
 Κίρκη ἐπῆρξα, ὥστε κτάμεναι μενεαίνων.
 Ἡ δὲ μέγα ἰάχουσα ὑπέδραμε, καὶ λάβε γένων,
 Καὶ μ' ὀλοφυρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Τίς; πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πότι τοι πόλις, ἠδὲ τοκῆες;
 Θαῦμά μ' ἔχει, ὥς ἔτι πίων τάδε φάρμακ' ἐτέλχθης.
 Οὐδὲ γὰρ ἔδδ' τις ἄλλος ἀνὴρ τάδε φάρμακ' ἀνέτλη,
 Ὅς κε πῆν, καὶ πρῶτον ἀμείψεται ἔρκος ὀδόντων.
 Σοὶ δέ τις ἐν σήθεσσιν ἀκήλητος νόος ἐστίν.
 Ἡ σύ γ' Ὀδυσσεύς εἴσσι πολύτροπος, ὃν τέ μοι αἰεὶ
 Φάσκεν ἐλεύσεσθαι χρυσόρραπις Ἀργεϊφόντης,

Ἐκ Τροίης ἀνιόντα θοῇ σὺν νηὶ μελαίνῃ.
Ἄλλ' ἄγε δὴ κολεῶ μὲν ἄορ θεό, νῶϊ δ' ἔπειτα
Εὐνῆς ἡμετέρης ἐπιβήσομεν, ὄφρα μιγέντε
Εὐνῇ καὶ φιλότῃτι, πεποίθομεν ἀλλήλοισιν.
Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
ὦ Κίρκη, πῶς γάρ με κέλη σοι ἥπιον εἶναι;
Ἦ μοι σὺς μὲν ἔθηκας ἐνὶ μεγάροισιν ἐταίρῃς·
Αὐτὸν δ' ἐνθάδ' ἔχουσα, δολοφρονέουσα κελεύεις
Ἔς θάλαμόν τ' ἵεναι, καὶ σῆς ἐπιβήμεναι εὐνῆς,
Ὅφρα με γυμνωθέντα κακὸν καὶ ἀνήνορα θείης;
Οὐδ' ἂν ἐγὼ γ' ἐθέλοιμι τεῆς ἐπιβήμεναι εὐνῆς,
Εἰ μή μοι τλαίης γε, θεὰ, μέγαν ὄρκον ὁμόοσαι,
Μήτι μοι αὐτῷ πῆμα κακὸν βδελυσμένον ἄλλο.
Ὡς ἐφάμην· ἥ δ' αὐτίκ' ἀπώμνυν, ὥς ἐκέλευον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ὁμοσέν τε τελεύτησέν τε τὸν ὄρκον,
Καὶ τότε ἐγὼ Κίρκης ἐπέβην περικαλλέος εὐνῆς.
Ἀμφίπολοι δ' ἄρα τέως μὲν ἐνὶ μεγάροισι πένοντο
Τέσσαρες, αἳ οἱ δῶμα κάτα δρῆσειραν ἔασι.
Γίνονται δ' ἄρα ταί γ' ἐκ τε κρηνέων, ἀπὸ τ' ἀλσέων,
Ἐκ θ' ἱερῶν ποταμῶν, οἷτ' εἰς ἄλαδὲ προέεσι.

Τάων ἡ μὲν ἔβαλλε θρόνοις ἐνὶ ῥήγεα καλὰ,
 Πορφύρεα καθύπερθ', ὑπένερθε δὲ λίθ' ὑπέβαλλεν·
 Ἡ δ' ἑτέρη προπάροιθε θρόνων ἐτίτανε τραπέζας
 Ἀργυρέας, ἐπὶ δέ σφι τίθει χρύσεια κάνεια·
 Ἡ δὲ τρίτη κρητῆρι μελίφρονα οἶνον ἐκίρνα
 Ἡδὺν ἐν ἀργυρέῳ, νέμε δὲ χρύσεια κύπελλα·
 Ἡ δὲ τετάρτη ὕδωρ ἐφόρει, καὶ πῦρ ἀνέκαιε
 Πολλὸν ὑπὸ τρίποδι μεγάλῳ· ἰαίνετο δ' ὕδωρ.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ ζέσεν ὕδωρ ἐνὶ ἥνοπι χαλκῷ,
 Ἔς ῥ' ἀσάμινθον ἔσασα λό' ἐκ τρίποδος μεγάλοιο,
 Θυμῆρες κεράσασα κατὰ κρατὸς τε καὶ ὤμων,
 Ὅφρα μοι ἐκ κάματος θυμοφθόρον εἴλετο γυίων.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ λῆσέν τε, καὶ ἔχρισεν λίπ' ἐλαίῳ,
 Ἀμφὶ δέ με χλαῖναν καλὴν βάλεν, ἥδ' ἐχιτῶνα·
 Εἶσε δέ μ' εἰσαγαγῶσα ἐπὶ θρόνον ἀργυροήε,
 Καλῆ, δαιδαλέε, ὑπὸ δὲ θρήνης ποτὶν ἦεν.
 Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχόῳ ἐπέχευε φέεσσι
 Καλῇ, χρυσείῃ, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,
 Νίψασθαι· παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνυσσε τραπέζαν.
 Σῖτον δ' αἰδοίῃ ταμίῃ παρέθηκε φέεσσι,

Εἶδατα πόλλ' ἐπιθῆσα, χαρίζομένη παρόντων·
 Ἐδόμεναί μ' ἐκέλευεν ἑμῷ δ' ἔχ' ἦνδανε θυμῷ·
 Ἀλλ' ἤμην ἀλλοφρονέων, κακὰ δ' ὅσπετο θυμός.
 Κίρκη δ' ὡς ἐνόησεν ἐμὶ ἤμενον, εἶδ' ἐπὶ σίτῳ
 Χεῖρας ἰάλλοντα, συγερόν δέ με πένθος ἔχοντα,
 Ἀγχι παρισταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Τίθ' ἔτως, Ὀδυσσεῦ, κατ' ἄρ' ἔξεαι ἴσος ἀναύδῳ,
 Θυμὸν ἔδων, βρώμης δ' ἔχ' ἅπτεαι, εἰδὲ ποτῆτος;
 Ἥ τινα πρὸ δόλον ἄλλον οἶεαι, οὐ δέ τί σε χρεὶ
 Δειδόμεν' ἤδη γάρ τοι ἀπώμοστα καρτερόν ὄρεον.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 ὦ Κίρκη, τίς γάρ κεν ἀνὴρ, ὃς ἐναίσιμος εἴη,
 Πρὶν τλαίῃ πάσασθαι ἐδητύος, ἡδὲ ποτῆτος,
 Πρὶν λύσασθ' ἐτάρης καὶ ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι;
 Ἀλλ' εἰ δὴ πρόφρασσα πιεῖν, φαγέμεν τε, κελεύεις,
 Λῦσον, ἵν' ὀφθαλμοῖσιν ἴδω ἐρήνης ἐταίρους.
 Ὡς ἐφάμην· Κίρκη δὲ δι' ἐκ μεγάρου βεβήκει,
 Ῥάβδον ἔχουσ' ἐν χειρὶ, θύρας δ' ἀνέωξε συφεῖς,
 Ἐκ δ' ἔλασεν σιάλοισιν ἐοικότας ἐννεώροισιν.
 Οἱ μὲν ἔπειτ' ἔστησαν ἐναντίοι· ἡ δὲ δι' αὐτῶν

Ἐρχομένη προσάλειφεν ἑκάσῳ φάρμακον ἄλλο.
 Τῶν δ' ἐκ μὲν μελέων τρίχες ἔρρεον, ἃς πρὶν ἔφυσε
 φάρμακον ἐλόμενον, τό σφιν πόρε πότνια Κίρκη·
 Ἄνδρες δ' αἰψ' ἐγένοντο, νεώτεροι ἢ πάρος ἦσαν,
 καὶ πολὺ καλλίονες καὶ μείζονες εἰσορᾶαδαι.
 Ἔγνωσαν δέ με κείνοι, ἔφυν τ' ἐν χερσὶν ἕκαστος.
 Πᾶσιν δ' ἱμερόεις ὑπέδνυ γόος, ἀμφὶ δὲ δῶμα
 σμερδαλέον κονάβιζε· θεὰ δ' ἐλέαιρε καὶ αὐτή.
 Ἡ δέ μευ ἄγχι σῆσα προσήδα δῖα θεάων·
 Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 Ἔρχεο νῦν ἐπὶ νῆα θεὸν καὶ θεῖνα θαλάσσης·
 Νῆα μὲν ἄρ' ἀμπρωτον ἐρύσσετε ἡπειρόνδε,
 κτήματα δ' ἐν σπήεσσι πελάσσετε, ὅπλα τε πάντα·
 αὐτὸς δ' αἰψ' ἰέναι, καὶ ἄγειν ἐρίστας ἐταίρους.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἔμοιγ' ἐπεπείθετο θυμὸς ἀγήνωρ·
 Βῆν δ' ἰέναι ἐπὶ νῆα θεὸν καὶ θεῖνα θαλάσσης.
 Εὖρον ἔπειτ' ἐπὶ νῆϊ θεῷ ἐρίστας ἐταίρους
 οἴκτρ' ὀλοφυρομένους, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντας.
 Ὡς δ' ὅταν ἄγρᾱυλοι πόρτιες περὶ βῆς ἀγελαίας
 Ἐλθέσας εἰς κόπρον, ἐπὴν βοτάνης κορέσωνται,

Πᾶσαι ἅμα σκαίεσιν ἐναντία· ἔδ' ἔτι σηκοὶ
 Ἰσχυρ', ἀλλ' ἀδινὸν μυκώμεναι ἀμφιθέεσι
 Μητέρας· ὡς ἐμὲ κείνοι, ἐπεὶ ἴδον ὀφθαλμοῖσι,
 Δακρυόεντες ἔχυντο· δόκησε δ' ἄρα σφίσι θυμὸς
 ὧς ἔμεν, ὡς εἰ πατρίδ' ἰκοίατο καὶ πόλιν αὐτῶν
 Τρηχέης Ἰθάκης, ἵνα τ' ἐτράφεν, ἧδ' ἐγένοντο·
 Καί μ' ὀλοφυρμένοι ἔπεα πτερόεντα προσηύδων·
 Σοὶ μὲν νοσήσαντι, διοτρεφές, ὡς ἐχάρημεν,
 ὧς εἴτ' εἰς Ἰθάκην ἀφικοίμεθα πατρίδα γαῖαν·
 Ἀλλ' ἄγε, τῶν ἄλλων ἐτάρων κατάλεξον ὅλεθρον.
 ὧς ἔφην· αὐτὰρ ἐγὼ προσέφην μαλακοῖς ἐπέεσσιν·
 Νῆα μὲν ἄρ' ἀμπρωτον ἐρύσομεν ἠπειρόνδε,
 Κτήματά τ' ἐν σπῆεσσι πελάσομεν, ὅπλα τε πάντα·
 Αὐτοὶ δ' ὀτρύνεσθε ἐμοὶ ἅμα πάντες ἑπεσθαι,
 Ὅφρα ἴδῃθ' ἐτάρας ἱεροῖς ἐν δώμασι Κίρκης,
 Πίνοντας καὶ ἔδοντας· ἐπηετανὸν γὰρ ἔχουσιν.
 ὧς ἐφάμην· οἱ δ' ὦκα ἐμοῖς ἐπέεσσιν πίθοντο·
 Εὐρύλοχος δέ μοι οἶος ἐρύκανε πάντας ἐταίρους,
 Καὶ σφεας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 ὦ Δειλοὶ, πόσ' ἴμεν; τί κακῶν ἰμείρετε τέτων,

Κίρκης ἐς μέγαρον καταβήμεναι; ἢ κεν ἅπαντας
 ἥ σῦς, ἢ ἔλκυς ποιήσεται, ἢ ἑλέοντας
 Οἳ κέν οἱ μέγα δῶμα φυλάσσοιμεν καὶ ἀνάγκη.
 Ὡς περ Κύκλωψ ἔρξ', ὅτε οἱ μέσσηλον ἵκοντο
 Ἡμέτεροι ἑταῖροι, σὺν δ' ὁ θρασὺς εἶπετ' Ὀδυσσεύς·
 Τῶτε γὰρ καὶ κῆνοι ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἔγωγε μετὰ φρεσὶ μερμήριζα,
 Σπασάμενος τανύηκες ἄορ παχέος παρὰ μηρῶ,
 Τῷ οἱ ἀποτμήξας κεφαλὴν ἔδασδε πελάσσει,
 Καὶ πῶ περ εἰσὶντο μάλα σχεδόν· ἀλλὰ μ' ἐταῖροι
 Μειλιχίοις ἐπέεσσιν ἐρήτυον ἄλλοθεν ἄλλος·
 Διογενὲς, τῶτον μὲν ἔασομεν, εἰ σὺ κελεύεις,
 Αὐτῶ παρ νῆϊ τε μένειν, καὶ νῆα ἔρυσθαι·
 Ἡμῖν δ' ἡγεμόνευ' ἱερὰ πρὸς δώματα Κίρκης.
 Ὡς φάμενοι παρὰ νηὸς ἀνήϊον ἠδὲ θαλάσσης.
 Οὐδὲ μὲν Εὐρύλοχος κοίλῃ παρὰ νῆϊ λείπειτο,
 Ἀλλ' ἔπετ'· ἔδδαισεν γὰρ ἐμὴν ἑκπαγλον ἐνιπῆν.
 Τόφρα δὲ τῆς ἄλλης ἐτάρας ἐν δώμασι Κίρκη
 Ἐνδυκῆως λῶσέν τε, καὶ ἔχεισεν λίπ' ἐλαίῳ·
 Ἀμφὶ δ' ἄρα χλαῖνας καλὰς βάλεν, ἠδὲ χιτῶνας·

Δαινυμένους δ' ἄρα πάντας ἐφεύρομεν ἐν μεγάροισιν.
 Οἱ δ' ἐπεὶ ἀλλήλους εἶδον, φράσσαντό τε πάντα,
 Κλαῖον ὀδυρόμενοι, περὶ δὲ σοναχίζετο δῶμα.
 Ἦ δέ μευ ἄγχι σᾶσα προσήυδα διὰ θεῶων
 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεύ,
 Μηκέτι νῦν θαλερὸν γόον ὄρουτε· οἶδα καὶ αὐτὴ
 Ἦμὲν ὅς' ἐν πόντῳ πάθεται ἄλγεα ἰχθυόεντι,
 Ἦ δ' ὅς' ἀνάρσιοι ἄνδρες ἐδηλήσαντ' ἐπὶ χέρσῃ.
 Ἀλλ' ἄγετ', ἐδῖετε βρώμην, καὶ πίνετε οἶνον,
 Εἰσόκεν αὖτις θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι λάβητε,
 Οἷον ὅτε πρῶτισον ἐλείπετε πατρίδα γαῖαν
 Τρηχέης Ἰθάκης· νῦν δ' ἀσκελῆες, καὶ ἄθυμοι,
 Αἰὲν ἄλλης χαλεπῆς μεμνημένοι· εἰδὲ ποθ' ὑμῖν
 Θυμὸς ἐν εὐφροσύνῃ, ἐπεὶ μάλα πολλὰ πέποδεν.
 Ὡς ἔφαθ'· ἡμῖν δ' αὖτ' ἐπεπείθετο θυμὸς ἀγένηωρ.
 Ἐνθα μὲν ἥματα πάντα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν
 Ἦμεθα, δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ·
 Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐνιαυτὸς ἔην, περὶ δ' ἔτρεπον ὄραμ,
 Μηνῶν Φθινόντων, περὶ δ' ἥματα μακρὰ τελέαθη,
 Καὶ τότε μ' ἐκκαλέσαντες ἔφην ἐρίηρες ἐπαῖροι·

Δαϊμόνι, ἤδη νῦν μιμνήσκειο πατρίδος αἴης,
 Εἴ τοι θέσφατόν ἐστι σωθῆναι, καὶ ἰκέσθαι
 Οἶκον ἐς ὑψόροφον, καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν.
 Ὡς ἔφην· αὐτὰρ ἔμοιγ' ἐπεπείθετο θυμὸς ἀγῆνωρ.
 Ὡς τότε μὲν πρέπαν ἦμαρ ἐς ἥλιον καταδύντα
 Ἦμεθα, δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἠδύ.
 Ἦμος δ' ἥελιος κατέδρυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν,
 Οἱ μὲν κοιμήσαντο κατὰ μέγαρα σκίοεντα.
 Αὐτὰρ ἐγὼ Κίρκης ἐπιβὰς περικαλλέος εὐνῆς
 Γένων ἑλλιτάνευσα, θεὰ δέ μευ ἔκλυεν αὐδῆς·
 Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων·
 ὦ Κίρκη, τέλεσόν μοι ὑπόσχεσιν, ἣν περ ὑπέστης,
 Οἴκαδ' ἐμψύμεναι· θυμὸς δέ μοι ἔστυται ἤδη,
 Ἦ δ' ἄλλων ἐτάρων, οἳ μευ φθινύθῃσι φίλον κῆρ,
 Ἀμφ' ἐμ' ὀδυρόμενοι, ὅτε περ σύ γε νόσφι γέννηαι.
 Ὡς ἐφάμην· ἦ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο δῖα θεάων·
 Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 Μηκέτι νῦν ἀέχοντες ἐμῷ ἐνὶ μίμνετε οἴκῳ·
 Ἀλλ' ἄλλην χρὴ πρῶτον ὁδὸν τελέσαι, καὶ ἰκέσθαι
 Εἰς Αἴδαο δόμους καὶ ἐπαινῆς Περσεφονείης,

Ψυχῇ χρησομένους Θηβαίης Τειρεσίαο,
 Μάντιος ἀλαῖ, τῷ τε φρένες ἔμπεδοί εἰσι·
 Τῷ καὶ τεθνηῶτι νόον πόρε Περσεφόνεια,
 Οἷω πεπνύσθαι τοὶ δὲ σκιαὶ αἰόσουσιν.
 ὧς ἔφατ'· αὐτὰρ ἔμοιγε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ·
 Κλαῖον δ' ἐν λεχέεσσι καθήμενος, εἶδέ τι θυμὸς
 Ἦθελ' ἔτι ζῶειν καὶ ὄρεᾶν φάος ἡελίοιο.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κλαίων τε κυλινδόμενός τε κορέσθην,
 Καὶ τότε δὴ μιν ἔπεσσιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 ὦ Κίρκη, τίς γὰρ ταύτην ὁδὸν ἡγεμονεύσει;
 Εἰς Ἀἶδος δ' ἔπω τίς ἀφίκετο νηὶ μελαίνῃ.
 ὧς ἐφάμην· ἢ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο δῖα θεάων·
 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 Μὴ τί τοι ἡγεμόνος γε ποθὴ παρὰ νηὶ μελέσθω·
 Ἴσὸν δὲ σήσας, ἀνὰ δ' ἰσία λευκὰ πετάσας,
 ἦσθαι τὴν δέ κέ τοι πνοιή Βορέας φέρησιν.
 Ἀλλ' ὅπότε ἂν δὴ νηὶ δι' ὠκεανοῖο περήσης,
 Ἐνθ' ἀκτὴ τε λάχεια καὶ ἄλσεα Περσεφονείης,
 Μακρά τ' αἵγριοι, καὶ ἰτέασι ὠλεσίκαργοι·
 Νῆα μὲν αὐτῷ κέλσασθαι ἐπ' ὠκεανῷ βαθυδίνῃ,

Αὐτὸς δ' εἰς Ἀΐδεω ἰέναι δόμον εὐρώεντα.
 Ἐνθα μὲν εἰς Ἀχέροντα Πυριφλεγέθων τε ῥέουσι
 Κώκυτός θ', ὃς δὴ Στυγὸς ὕδατος ἐστὶν ἀπορρώξ·
 Πέτρη τε, ξύνεσις τε δύο ποταμῶν ἐριδούπων.
 Ἐνθα δ' ἔπειθ', ἥρως, χριμφθεὶς πέλας, ὥς σε κελεύω,
 Βόθρον ὀρύξαι ὅσον τε πυγύσιον, ἔνθα καὶ ἔνθα·
 Ἀμφ' αὐτῷ δὲ χοὴν χεῖσθαι πᾶσιν νεκύεσσι,
 Πρῶτα μελικρήτῳ, μετέπειτα δὲ ἡδεῖ οἴνῳ,
 Τὸ τρίτον αὖθ' ὕδατι· ἐπὶ δ' ἄλφιστα λευκὰ παλύνειν.
 Πολλὰ δὲ γυνῶσθαι νεκύων ἀμνηνὰ κάρηνα,
 Ἐλθὼν εἰς Ἰθάκην, σείραϊ βῆν, ἥτις ἀρίστη,
 Ῥέξειν ἐν μεγάροισι, πυρὴν τ' ἐμπλησέμεν ἐσθλῶν.
 Τειρεσίη δ' ἀπάνευθεν οἶν ἱερευσέμεν οἶω
 Παμμέλαν', ὃς μήλοισι μεταπρέπει ὑμετέροισιν.
 Αὐτὰρ ἐπὴν εὐχῆσι λίσσῃ κλυτὰ ἔθνεα νεκρῶν,
 Ἐνθ' οἶν ἀρνειὸν ῥέζειν, θῆλυν τε μέλαιναν,
 Εἰς Ἑρεβος τρέψας, αὐτὸς δ' ἀπὸ νοσφὶ τραπέσθαι,
 Ἰέμενος ποταμοῖο ῥοαῶν· ἔνθα δὲ πολλὰ
 Ψυχὰς ἐλεύσονται νεκύων κατατεθνεώτων.
 Δὴ τότε ἔπειθ' ἐτάροισιν ἐποτρύνει καὶ ἀνῶξαι

Μῆλα, τὰ δὴ κατέκειτ' ἐσφαγμένα τηλεί χαλκῷ,
 Δείραντας κατακῆαι· ἐπεύξαδαι δὲ θεοῖσιν,
 Ἴφθίμω τ' Αἰδῇ καὶ ἐπαινῇ Περσεφονείῃ.
 Αὐτὸς δὲ ξίφος ὅξυ ἐρυσσάμενος παρὰ μηρῷ
 Ἦσθαι, μηδὲ ἑὼν νεκύων ἀμειννὰ κάκηνα
 Αἵματος ἄσπον ἵμεν, πρὶν Τειρεσίαο πυθέσθαι.
 Ἔνθα τοι αὐτίκα μάντις ἐλεύσεται, ὄρχαμε λαῶν,
 Ὃς κέν τοι εἴπησιν ὁδὸν καὶ μέτρα κελεύθῃ,
 Νόσον θ', ὥς ἐπὶ πόντον ἐλεύσεαι ἰχθυόεντα.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτίκα δὲ χρυσόθρονος ἤλυθεν ἡώς.
 Ἀμφὶ δέ με χλαῖνάν τε, χιτῶνά τε, εἴματα ἔσεν·
 Αὐτὴ δ' ἀργύφειον φᾶρος μέγα ἔννυτο Νύμφη,
 Λεπτὸν, καὶ χαρίεν, περὶ δὲ ζώνην βάλετ' ἱξύι,
 Καλὴν, χρυσείην· κεφαλῇ δ' ἐπέθηκε καλύπτειν.
 Αὐτὰρ ἐγὼ διὰ δώματ' ἰὼν ὠτρυνον ἐταίρους
 Μειλιχίοις ἐπέεσσι παρασαδὸν ἄνδρα ἕκασον·
 Μηκέτι νῦν εὖδοντες ἀωτῆτε γλυκὺν ὕπνον·
 Ἀλλ' ἴομεν· δὴ γάρ μοι ἐπέφραδε πότνια Κίρκη.
 Ὡς ἔφάμην· τοῖσιν δ' ἐπεπείθετο θυμὸς ἀγήνωρ.
 Οὐδὲ μὲν ἔσθ' ἔνθεν περ ἀπήμονας ἦγον ἐταίρους·

Ἑλπῆνως δέ τις ἔσκε νεώτατος, ἔτε τι λῆν
 Ἀλκιμος ἐν πολέμῳ, ἔτε Φρεσὶν ἦσιν ἀρηγῶς,
 Ὃς μοι ἀνευθ' ἐτάρων ἱεροῖς ἐν δώμασι Κίρκης
 Ψύχεος ἰμείρων κατελέξατο οἰνοβαρείων·
 Κινυμένων δ' ἐτάρων ὁμαδὸν καὶ δοῦπον ἀκέσας
 Ἐξαπίνης ἀνόρσσε, καὶ ἐκλάθετο Φρεσὶν ἦσιν
 Ἀψορρόν καταβῆναι ἰὼν ἐς κλίμακα μακρὴν·
 Ἀλλὰ καταντικρὺ τέγεος πέσεν· ἐκ δέ οἱ αὐχὴν
 Ἀσραγάλων ἐάγη, ψυχὴ δ' Αἰδὸςδε κατῆλθεν.
 Ἐρχομένοισι δὲ τοῖσιν ἐγὼ μετὰ μῦθον ἔειπον·
 Φάδε νύ πε οἶκόνδε φίλῃν ἐς πατρίδα γαῖαν
 Ἔρχεσθ'· ἄλλην δ' ἡμῖν ὁδὸν τεκμήρεατο Κίρκη
 Εἰς Αἶδαο δόμους καὶ ἐπαινῆς Περσεφονείης,
 Ψυχῇ χρηστομένους Θηβαίης Τειρεσίαο.
 Ὡς ἐφάμην· τοῖσιν δὲ κατεκλάθη φίλον ἦτορ·
 Ἐζόμενοι δὲ καταῦθι γόων, τίλλοντό τε χαίτας.
 Ἀλλ' οὐ γάρ τις πεῖξις ἐγένετο μυρομένοισιν.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θῖνα θαλάσσης
 Ἦομεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες,
 Τόφρα δ' ἄρ' οἰχομένη Κίρκη παρὰ νηὶ μελαίνῃ

Ἄρνειόν κατέδησεν οἶν, θῆλύν τε μέλαιναν,
Ῥεῖα παρεξελθῆσα· τίς ἂν θεὸν ἐκ ἐθέλοντα
Ὀφθαλμοῖσιν ἴδοιτ', ἢ ἔνθ' ἢ ἔνθα κίοντα;

Τ Η Σ
ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ

Λ.

Λάμβδα δ' ἐν Αἰδέω ψυχαῖς ἐνετύγχαν' Ὀδυσσεύς.

ΑΥΤΑΡ ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλθομεν, ἠδὲ θάλασσαν,
Νῆα μὲν αἶψά μ' ἀπὸ πύργου ἐρύσσειεν εἰς ἄλλα δῖαν·
Ἐν δ' ἴσον τιθέμεθα καὶ ἰσὶα νῆϊ μελαίνῃ·
Ἐν δὲ τὰ μῆλα λαβόντες ἐβήσαμεν, ἐν δὲ καὶ αὐτοὶ
βαίνομεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες.
Ἡμῖν δ' αὖ κατόπιθε νεὸς κυανοπρώροιο
Ἴκμενον ἔρον ἰεὶ πλησίσιον, ἐσθλὸν ἑταῖρον,
Κίρκη εὐπλόκαμος, δεινὴ θεὸς, αὐδήεσσα.
Ἡμεῖς δ' ὅπλα ἕκαστα πονησάμενοι κατὰ νῆα
Ἡμεῖς τὴν δ' ἀνεμὸς τε, κυβερνήτης τ' ἴθυνε.
Τῆς δὲ πανήμερης τέτατ' ἰσὶα ποντοπορέσης·

Δύσετό τ' ἥελιος, σκιάωντό τε πᾶσαι ἀγυιαί.
 Ἦ δ' ἐς πείραθ' ἵκανε βαθυρρόεω ὠκεανοῖο.
 Ἐνθα δὲ Κιμμερίων ἀνδρῶν δῆμός τε, πόλις τε,
 Ἡέρι καὶ νεφέλῃ κεκαλυμμένοι· ἐδὲ ποτ' αὐτὸς
 Ἥελιος φάεθων ἐπιδέρεκεται ἀκτίνεσσιν,
 Οὔθ' ὅπότε ἂν σείχῃσι πρὸς ἔρانون ἀστερόεντα,
 Οὔθ' ὅταν ἂψ ἐπὶ γαῖαν ἀπ' ἐρανόθεν προτράπηται.
 Ἀλλ' ἐπὶ νύξ' ὅλοή τέταται δειλοῖσι βροτοῖσι.
 Νῆα μὲν ἔνθ' ἐλθόντες ἐκέλευμεν· ἐκ δὲ τὰ μῆλα
 Εἰλόμεθ'· αὐτοὶ δ' αὖτε παρὰ ῥόον ὠκεανοῖο
 Ἦομεν, ὅφρ' ἐς χῶρον ἀφικόμεθ', ὃν φράσσε Κίρκη.
 Ἐνθ' ἱερήϊα μὲν Περιμήδης, Εὐρύλοχός τε,
 Εἶχον· ἐγὼ δ' ἄορ ὅξυ ἐρυστάμενος παρὰ μηρῶ
 Βόθρον ὄρυξ', ὅσσον τε πυγύεσιον, ἔνθα καὶ ἔνθα·
 Ἀμφ' αὐτῷ δὲ χοὰς χέομεν πᾶσιν νεκύεσσι,
 Πρῶτα μελικρήτῳ, μετέπειτα δὲ ἠδέϊ οἴνῳ,
 Τὸ τρίτον αὖθ' ὕδατι· ἐπὶ δ' ἄλφιστα λευκὰ πάλυνον.
 Πολλὰ δὲ γενέμην νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα,
 Ἐλθὼν εἰς Ἰθάκην, σείρασι βῆν, ἥτις ἀρίστη,
 Ῥέξεν ἐν μεγάροισι, πυρρὴν τ' ἐμπλησέμεν ἐσθλῶν.

Τειρεσίη δ' ἀπάνευθεν οἶν ἱερευσέμεν οἶω
 Παμμέλαν', ὅς μῆλοισι μεταπρέπει ἡμετέροισι.
 Τὸς δ' ἐπεὶ εὐχολῆσι λιτῆσί τε, ἔθνεα νεκρῶν,
 Ἑλπισάμην, τὰ δὲ μῆλα λαβὼν ἀπεδειροτόμησα
 Ἐς βόθρον, ῥέε δ' αἷμα κελανεφές· αἱ δ' ἀγέροντο
 Ψυχὰ ὑπ' ἐξ Ἑρέβους νεκύων κατατεθναιῶτων,
 Νύμφαι τ', ἡἴθεοί τε, πολύτλητοί τε γέροντες,
 Παρθενικαὶ τ' ἀταλαί, νεοπενθέα θυμὸν ἔχουσαι
 Πολλοὶ δ' ἐτάμενοι χαλκῆρεσιν ἐγχέησιν,
 Ἄνδρες ἀρηϊφάτοι, βεβροτωμένα τεύχε' ἔχοντες·
 Οἱ πολλοὶ περὶ βόθρον ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλλος,
 Θεσπεσίη ἰαχῇ· ἐμὲ δὲ χλωρὸν δέος ἦρει.
 Δὴ τότε ἔπειθ' ἐτάροισιν ἐποτρύνας ἐκέλευσα
 Μῆλα, τὰ δὴ κατέκειτ' ἐσφαγμένα νηλεῖ χαλκῷ,
 Δείραντας κατακῆαι, ἐπεύξαδαι δὲ θεοῖσιν,
 Ἰφθίμω τ' Αἰδῇ καὶ ἐπαινῇ Περσεφονείῃ.
 Αὐτὰρ ἐγὼ ξίφος ὀξύ ἐρυοσάμενος παρὰ μηρῷ
 Ἥμην, ἐδ' εἶων νεκύων ἀμειννὰ κάρηναι
 Αἵματος ἄοσον ἵμεν, πρὶν Τειρεσίαο πυθέσθαι.
 Πρώτη δὲ ψυχὴ Ἑλπήνορος ἦλθεν ἐταίρης·

Οὐ γάρ πω ἐτέθαρτο ὑπὸ χθονὸς εὐρυοδείης·
 Σῶμα γὰρ ἐν μεγάρῳ Κίρκης κατελείπομεν ἡμεῖς
 Ἄκλαυτον καὶ ἄθαρτον· ἐπεὶ πόνος ἄλλος ἔπειγε.
 Τὸν μὲν ἐγὼ δάκρυσα ἰδὼν, ἐλέησά τε θυμῷ,
 Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων·
 Ἐλπήνορ, πῶς ἦλθες ὑπὸ ζόφον ἠερόεντα;
 Ἐφθης πεζὸς ἑὼν, ἢ ἐγὼ σὺν νηὶ μελαίνῃ.
 Ὡς ἐφάμην· ὁ δέ μ' οἰμώξας ἡμείβετο μύθῳ·
 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 Ἄσέ με δαίμονος αἴσα κακῇ, καὶ ἄθεσφατος οἶνος·
 Κίρκης δ' ἐν μεγάρῳ καταλέγμενος ἐκ ἐνόησα
 Ἀψορρόν καταβῆναι, ἰὼν ἐς κλίμακα μακρὴν,
 Ἀλλὰ καταντικρὺ τέγεος πέσον· ἐκ δέ μοι αὐχὴν
 Ἀσραγάλων ἐάγη, ψυχὴ δ' Αἰδὸςδε κατήλθε.
 Νῦν δέ σε τῶν ὀπίθεν γυνάζομαι, οὐ παρεόντων,
 Πρὸς τ' ἀλόχε, καὶ πατρός, ὅ σ' ἔτρεφε τυτθὸν ἐόντα,
 Τηλεμάχε θ', ὃν μένον ἐνὶ μεγάροισιν ἔλειπες·
 Οἶδα γὰρ ὡς ἐνθένδε κιῶν δόμος ἐξ Αἴδαιο
 Νῆσον ἐς Αἰαίην σχήσεις εὐεργέα νῆα·
 Ἐνθα σ' ἔπειτα, ἄναξ, κέλομαι μνήσασθαι ἐμεῖο·

Μὴ μ' ἄκλαυτον, ἄθραπτον, ἰὼν ὅπιθεν καταλείπειν,
 Νοσφιδεῖς, μή τοί τι θεῶν μήνιμα γένωμαι.
 Ἀλλὰ με κακῆσσι σὺν τεύχεσιν, ἄσπε μού ἐστιν,
 Σῆμά τέ μοι χεῦσαι, πολλῆς ἐπὶ θινὶ θαλάσσης,
 Ἀνδρὸς δυσήνοιο, καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι.
 Ταῦτά τέ μοι τελέσαι, πῆξά τ' ἐπὶ τύμβῳ ἐρετμόν,
 Τῷ καὶ ζωὸς ἔρξουσιν, ἐὼν μετ' ἐμοῖς ἐτάροισιν.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 Ταῦτά τοι, ὦ δύσηνε, τελευτήσω τε καὶ ἔρξω.
 Νῶϊ μὲν ὥς ἐπέεσσιν ἀμειβομένῳ συγεροῖσιν
 Ἡμεῖς· ἐγὼ μὲν ἀνευθεν ἐφ' αἵματι φάσγανον ἴσχω·
 Εἰδῶλον δ' ἐτέρωθεν ἐταῖρος πολλ' ἀγόρευεν.
 Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχὴ μητρὸς κατατεθνευῖης,
 Αὐτολύκη θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἀντίκλεια,
 Τὴν ζωὴν κατέλειπον, ἰὼν εἰς Ἴλιον ἱήν.
 Τὴν μὲν ἐγὼ δάκρυσα ἰδὼν, ἐλέησά τε θυμῷ·
 Ἀλλ' ἐδ' ὥς εἶων προτέρην, πυκινὸν περ ἀχέων,
 Αἵματος ἄσπετον ἵμεν, πρὶν Τειρεσίαο πυθέσθαι.
 Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχὴ Θηβαίης Τειρεσίαο,
 Χρῦσεον σκῆπτρον ἔχων, ἐμὲ δ' ἔγνω καὶ προσέειπε·

Τίπτ' αὖτ', ὦ δύσηνε, λιπὼν Φάος ἡελίοιο,
 Ἕλυθες, ὅφρα ἴδῃς νέκυας καὶ ἀτερπέα χῶρον;
 Ἀλλ' ἀποχάζεο βόθρε, ἀπισχε δὲ Φάσγανον ὄξυ,
 Αἵματος ὅφρα πῖω, καὶ τοι νημερτέα εἶπω.
 Ὡς Φάτ'· ἐγὼ δ' ἀναχασάμενος ξίφος ἀργυρόηλον
 Κελεῶ ἐγκατέπηξ'· ὃ δ' ἐπεὶ πῖεν αἷμα κελαινὸν
 Καὶ τότε δὴ μ' ἐπέεσσι προσηύδα μάντις ἀμύμων
 Νόσον δίξῃαι μεληιδέα, Φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ·
 Τὸν δέ τοι ἀργαλέον θήσει θεός· οὐ γὰρ οἶω
 Λήσῃεν Ἐννοσίγαιον, ὃ τοι κότον ἐνθετο θυμῷ,
 Χώόμενος, ὅτι οἱ υἱὸν φίλον ἐξαλάωσας.
 Ἀλλ' ἔτι μὲν γε καὶ ὥς, κακὰ περ πάσχοντες, ἴκοισθε,
 Αἱ κ' ἐθέλῃς σὸν θυμὸν ἐρυκακέειν καὶ ἐταίρων,
 Ὅππότε δὴ πρῶτον πελάσῃς εὐεργέα νῆα
 Θρινακίῃ νήσῳ, προφυγὼν ἰοιδέα πόντον·
 Βοσκομένας δ' εὖρητε βοάς καὶ ἵφια μῆλα
 Ἥελις, ὃς πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακθεῖ·
 Τὰς εἰ μὲν κ' ἀσινέας ἐάας, νόσῃ τε μέδῃαι,
 Καί κεν ἔτ' εἰς Ἰθάκην, κακὰ περ πάσχοντες, ἴκοισθε·
 Εἰ δέ κε σῖνῃαι, τότε τοι τεκμαίρομ' ὀλεθρον

Νηϊ τε, καὶ ἐτάροισ' αὐτὸς δ' εἶπερ κεν ἀλύξης,
 Ὅψ' ἐ κακῶς νείαι, ὀλέσας ἄπο πάντας ἐταίρους,
 Νηὸς ἐπ' ἀλλοτρίης· δῆεις δ' ἐν πῆματα οἴκῳ,
 Ἄνδρας ὑπερφιάλεις, οἳ τοι βίοτον κατέδουσι,
 Μνώμενοι ἀντιθέην ἄλοχον, καὶ ἔδνα διδόντες·
 Ἄλλ' ἦτοι κένων γε βίας ἀποτίσσεαι ἐλθών.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ μνηστῆρας ἐνὶ μεγάροισι τεοῖσι
 Κτείνης, ἥε δόλῳ, ἥ ἀμφιδὸν ὀξείῃ χαλκῷ,
 Ἐρχεσθαι δὴ ἔπειτα, λαβὼν εὐῆρες ἐρετμὸν,
 Εἰσόκε τὲς ἀφίκηαι, οἳ ἐκ ἴσασι θάλασσαν
 Ἀνέρες, εἰδὲ θ' ἄλεασι μεμιγμένον εἶδαρ ἔδουσιν·
 Οὐδ' ἄρα τοί γ' ἴσασι νέας φοινικοπαγῆας,
 Οὐδ' εὐῆρ' ἐρετμὰ, τὰ τε πτερὰ νηυσὶ πέλοντα.
 Σῆμα δέ τοι ἐρέω μάλ' ἀριφραδὲς, εἰδὲ σε λήσει·
 Ὅππότε κεν δῆ τοι ξυμβλήμενος ἄλλος ὁδότης
 Φῆη ἀθηρηλοιγὸν ἔχειν ἀνὰ Φαιδίμῳ ὤμῳ,
 Καὶ τότε δὴ γαίῃ πῆξας εὐῆρες ἐρετμὸν,
 Ῥέξας ἱερὰ καλὰ Ποσειδάωνι ἀνακτι,
 Ἀρνεῖόν, ταῦρόν τε, συῶν τ' ἐπιβήτορα κάπρον,
 Οἴκαδ' ἀποσείχειν, ἔρδειν θ' ἱερὰς ἐκατόμβας

Ἀθανάτοισι θεοῖσι, τοὶ ἔρανὸν εὖρυν ἔχουσι,
 Πᾶσι μάλ' ἐξείης· θάνατος δέ τοι ἐξ ἁλὸς αὐτῷ
 Ἀβληχρὸς μάλα τοῖος ἐλεύσεται, ὅς κέ σε πέφνη
 Γῆρα ὑπο λιπαρῷ ἀρημένον· ἀμφὶ δὲ λαοὶ
 × Ὀλβιοὶ ἔσονται· τὰ δέ τοι νημερτέα εἶρω.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 Τειρεσίη, τὰ μὲν ἄρ' που ἐπέκλωσαν θεοὶ αὐτοί.
 Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ, καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
 Μητρὸς τήνδ' ὀρώ ψυχὴν κατατεθνευίης·
 Ἥ δ' ἀκέουσ' ἦσαι σχεδὸν αἵματος, εἰδὲ ὄν υἱὸν
 Ἔτλη ἐσάντα ἰδεῖν, εἰδὲ προτιμυθήσασθαι.
 Εἰπὲ, ἄναξ, πῶς κέν μ' ἀναγνοῖη τοῖον ἔοντα.
 Ὡς ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὖτις ἀμειβόμενος προσέειπε·
 Ῥηϊδίον τοι ἔπος ἐρέω, καὶ ἐπὶ φρεσὶ θείω·
 Ὅντινα μὲν κεν ἑᾶς νεκύων κατατεθνειώτων
 Αἵματος ἄωτον ἵμεν, ὅδε τοι νημερτές ἐνὶ ψεί·
 Ὡς δέ κ' ἐπιφθονέεις, ὅδε τοι πάλιν εἶσιν ὀπίσσω.
 Ὡς φαμένη ψυχὴ μὲν ἔβη δόμον Ἀΐδος εἶσω
 Τειρεσίαο ἀνακτος, ἐπεὶ κατὰ θέρσφατ' ἔλεξεν.
 Αὐτὰρ ἐγὼν αὐτῇ μένον ἔμπεδον, ὄφρ' ἐπὶ μήτῃ

Ἦλυθε, καὶ πῖεν αἶμα κελαϊνέφες· αὐτίκα δ' ἔγνω,
 Καί μ' ὀλοφυρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Τέκνον ἐμὸν, πῶς ἦλθες ὑπὸ ζόφον ἠερόεντα,
 Ζῶος ἐών; χαλεπὸν δὲ τὰδε ζωοῖσιν ὀρθᾷται·
 Μέσσω γάρ μεγάλοι ποταμοὶ καὶ δεινὰ ῥέεθρα,
 Ὠκεανὸς μὲν πρῶτα, τὸν ἔπῳς ἐςὶ περῆσαι,
 Πεζὸν εἴοιτ', ἦν μή τις ἔχῃ εὐεργέα νῆα.

Ἦ νῦν δὴ Τροίηθεν ἀλώμενος ἐνθάδ' ἱκάνεις
 Νηϊ τε, καὶ ἐτάροισι, πολὺν χρόνον; ἔδὲ πω ἦλθες
 Εἰς Ἰθάκην; ἔδ' εἶδες ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκα;
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 Μῆτερ ἐμὴ, χρειώ με κατήγαγεν εἰς Ἀῖδαο,
 Ψυχῇ χρησόμενον Θηβαίῃς Τειρεσίαιο.
 Οὐ γάρ πω σχεδὸν ἦλθον Ἀχαιῖδος, ἔδὲ πω ἀμῆς
 Γῆς ἐπέβην, ἀλλ' αἰὲν ἔχων ἀλάλημα οἷζυν,
 Ἐξ οὗ τὰ πρῶτιοι' ἐπόμην Ἀγαμέμνονι δῖω
 Ἴλιον εἰς εὐπωλον, ἵνα Τρώεσσι μαχοίμην.
 Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατὰλεξον,
 Τίς νύ σε κῆρ ἐδάμασσε τανηλεγέος θανάτοιο;
 Ἦ δολιχὴ νῆστος; ἢ Ἀρτεμις ἰοχέαιρα.

Οἷς ἀγανοῖς βελέεσιν ἐποιοχόμενη κατέπεφνεν;
 Εἰπέ δέ μοι πατὴρς τε, καὶ υἱὸς ὃν κατέλειπον,
 ἥ ἔτι παρ κείνοισιν ἐμὸν γέρας, ἢ τίς ἤδη
 ἄνδρων ἄλλος ἔχει, ἐμὲ δ' ἔκ ἔτι φασὶ νέεσθαι.
 Εἰπέ δέ μοι μνηστῆς ἀλόχευ βελήν τε νόον τε,
 ἥ μένει παρὰ παιδὶ, καὶ ἔμπεδα πάντα φυλάσσει.
 ἥ ἤδη μιν ἔγημεν Ἀχαιῶν, ὅστις ἄριστος.
 ὧς ἐφάμην· ἢ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο πότνια μήτηρ·
 Καὶ λῆν κείνη γε μένει τετληότι θυμῷ
 Σοῖσιν ἐνὶ μεγάροισιν· οἷζυρὰ δέ οἱ αἰεὶ
 Φθίνουσιν νύκτες τε, καὶ ἡμέατα, δακρυχεύουσα.
 Σὸν δ' ἔπω τίς ἔχει καλὸν γέρας· ἀλλὰ ἔκηνλος
 Τηλέμαχος τεμένῃ νέμεται, καὶ δαῖτας εἰσας
 Δαίνυται, ἃς ἐπέοικε δικασπόλον ἄνδρ' ἀλεγύνειν·
 Πάντες γὰρ καλέεσι πατὴρ δὲ σὸς αὐτόφι μίμνει
 Ἀγρῷ, ἐδὲ πόλινδ' ἐκατέρχεται· ἐδὲ οἱ εὐναί,
 Δέμνια, καὶ χλαῖναι, καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα·
 Ἀλλ' ὅγε χεῖμα μὲν εὔδει, ὅθι δμῶες, ἐνὶ οἴκῳ,
 Ἐν κόνι, ἄγχι πυρὸς, κακὰ δὲ χροῖ ἔματα ἔιται·
 Αὐτὰρ ἐπὶν ἔλθῃσι θέρους, τεθαλυῖά τ' ὁπώρη,

Πάντη οἱ κατὰ γουνὸν ἀλώῃς οἶνοπέδιο
 Φύλλων κεκλιμένων χθαμαλὰ βεβλήαται εἰναί·
 "Ενθ' ὄγε κῆϊτ' ἀχέων, μέγα δὲ φρεσὶ πένθος ἀέξει,
 Σὸν πότμον γούων· χαλεπὸν δ' ἐπὶ γῆρας ἰκάνει.
 Οὕτω γὰρ καὶ ἐγὼν ὀλόμην, καὶ πότμον ἐπέσπον·
 Οὐτ' ἐμ' ἐνὶ μεγάροισιν εὐσκοπος Ἰοχέαιρα
 Οἷς ἀγανοῖς βελέεσιν ἐποιχομένη κατέπεφνεν·
 Οὔτε τις οὖν μοι νῆσος ἐπήλυθεν, ἥτε μάλισα
 Τηκεδόνι συγερῇ μελέων ἐξείλετο θυμόν·
 Ἀλλὰ με σὸς τε πόθος, σά τε μῆδεα, Φαίδιμ' Ὀδυσσεύ,
 Σὴ τ' ἀγανοφροσύνη μεληιδέα θυμόν ἀπῆύρα.
 "Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἔγωγ' ἔθελον φρεσὶ μερμηρίζας
 Μητρὸς ἐμῆς ψυχὴν ἐλέειν κατατεθνεύσης·
 Τεῖς μὲν ἐφωρμήθην, ἐλέειν τέ με θυμὸς ἄνωγε,
 Τεῖς δέ μοι ἐκ χειρῶν, σκιῇ εἵκελον, ἢ καὶ ὀνείρω,
 "Επτατ'· ἐμοὶ δ' ἄχος ὅξυ γενέσκετο κηρόθι μᾶλλον·
 Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων·
 Μῆτερ ἐμὴ, τί νύ μ' οὐ μίμνεις ἐλέειν μεμαῶτα,
 "Οφρα καὶ εἰν Ἀΐδαο φίλας περὶ χεῖρε βαλόντε
 Ἀμφοτέρω κρυεροῖο τεταρπόμεδα γόοιο;

Ἦ τί μοι εἶδωλον τόδ' ἀγαυὴ Περσεφόνεια
 ὦτρυν', ὅφρ' ἔτι μᾶλλον ὀδυρόμενος σεναχίζω;
 Ὡς ἐφάμην· ἢ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο πότνια μήτηρ·
 ὦ μοι τέκνον ἐμὸν, περὶ πάντων κάμμορε Φωτῶν,
 Οὔτι σε Περσεφόνεια, Διὸς θυγάτηρ, ἀπαφίσκει,
 Ἀλλ' αὐτὴ δίκη ἐσὶ βροτῶν, ὅτε κέν τε θάνωσιν·
 Οὐ γὰρ ἔτι σάρκας τε καὶ ὀστέα ἴνες ἔχουσιν,
 Ἀλλὰ τὰ μὲν τε πυρὸς κρατερὸν μένος αἰδομένοιο
 Δαμνᾷ, ἐπεὶ κε πρῶτα λίπη λευκὸ ὀστέα θυμός·
 Ψυχὴ δ', ἥτ' ὄνειρος, ἀποπταμένη πεπότηται.
 Ἀλλὰ φώωσδ' ἐτάχιστα λιλαίεο· ταῦτα δὲ πάντα
 ἴδ', ἵνα καὶ μετόπιδε τεῇ εἴπῃσθα γυναικί.
 Νῶϊ μὲν ὥς ἐπέεσσιν ἀμειβόμεθ'· αἱ δὲ γυναῖκες
 Ἠλυθον, ὥτρυνεν γὰρ ἀγαυὴ Περσεφόνεια,
 Ὅσσοι ἀριστῶν ἄλοχοι ἔσαν, ἠδὲ θυγατρὲς·
 Αἱ δ' ἀμφ' αἶμα κελευνὸν ἀολλέες ἠγέρεθοντο.
 Αὐτὰρ ἐγὼ βέλεον, ὅπως ἐρέοιμι ἐκάστην·
 Ἦδ' ἐμοὶ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνεται βελή·
 Σπασάμενος τανύηκες ἄορ παχέος παρὰ μηρῶ
 Οὐκ εἶων πίνειν ἄμα πάσας αἶμα κελευνόν.

Αἱ δὲ προμνηστῖναι ἐπήεσαν· ἡ δὲ ἐκάστη
 ὄν γόνον ἐξαγόρευεν· ἐγὼ δ' ἐρέεινον ἀπάσας.
 Ἐνθ' ἦτοι πρῶτην Τυρῶ ἴδον εὐπατέρειαν,
 ἣ φάτο Σαλμωνῆος ἀμύμονος ἐκγονος εἶναι,
 Φῆ δὲ Κρητῆος γυνὴ ἔμμεναι Αἰολίδαο·
 ἣ ποταμῷ ἡράσασατ' Ἐνιπῆος θείοιο,
 ὅς πολὺ κάλλιστος ποταμῶν ἐπὶ γαῖαν ἴησι·
 καὶ ῥ' ἐπ' Ἐνιπῆος πωλέσκετο καλὰ ρέεθρα.
 Τῷ δ' ἄρα εἰσάμενος γαῖόχοος Ἐννοσίγαιος
 ἔν προχοῇς ποταμῷ παρελέξατο δινῆεντος·
 Πορφύρεον δ' ἄρα κύμα περιστάθη, ἔρεϊ ἴσον,
 Κυρτωθέν· κρύψεν τε θεὸν, θνητὴν τε γυναῖκα·
 Λῦσε δὲ παρθενίην ζώνην, κατὰ δ' ὕπνον ἔχευεν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐτέλεσε θεὸς φιλοτήσια ἔργα,
 Ἐν τ' ἄρα οἱ Φῶ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζε·
 Χαῖρε, γύναι, φιλότῃτι· περιπλομένε δ' ἐνιαυτῷ
 Τέξεις ἀγλαὰ τέκνα· ἐπεὶ ἐκ ἀποφώλιοι εὐναὶ
 Ἀθανάτων· σὺ δὲ τὸς κομέειν, ἀτιταλλόμενάί τε.
 Νῦν δ' ἔρχευ πρὸς δῶμα, καὶ ἴσχεο, μῆδ' ὀνομήνης·
 Αὐτὰρ ἐγὼ τοί εἰμι Ποσειδάων ἐνοσίχθων.

Ὡς εἰπὼν, ὑπὸ πόντον ἐδύσατο κυμαίνοντα.
 Ἡ δ' ὑποκυσταμένη Περίην τέκε καὶ Νηληϊά·
 Τῷ κρατερῷ φεράποντε Διὸς μεγάλοιο γενέσθην
 Ἀμφοτέρῳ Περίης μὲν ἐν εὐρυχόρῳ Ἰαολκῷ
 Ναῖε πολύρρηνος· ὃ δ' ἄρ' ἐν Πύλῳ ἡμαθόεντι.
 Τῆς δ' ἐτέρους Κρηθῆϊ τέκεν βασίλεια γυναικῶν,
 Αἴσονά τ', ἠδὲ Φέρετ', Ἀμυθάονά θ' ἵππιοχάεμν.
 Τὴν δὲ μετ', Ἀντιόπην ἴδον, Ἀσωπόιο θυγάτρα,
 Ἡ δὴ καὶ Διὸς εὐχετ' ἐν ἀγκοίνῃσιν ἰαῦσαι·
 Καὶ ῥ' ἔτεκεν δύο παῖδ', Ἀμφιόνά τε, Ζῆφόν τε,
 Οἱ πρῶτοι Θήβης ἔδος ἔκτισαν ἑπταπύλοιο,
 Πύργωσάν τ'· ἐπεὶ οὐ μὲν ἀπύργωτόν γ' ἐδύναντο
 —Ναιέμεν εὐρύχορον Θήβην, κρατερῷ περ ἔόντε.
 Τὴν δὲ μετ', Ἀλκμήνην ἴδον, Ἀμφιτρεύωνος ἀκοῖτιν,
 Ἡ ῥ' Ἡρακλῆα θρασυμέμνονα, θυμολέοντα,
 Γείνατ', ἐν ἀγκοίνῃσι Διὸς μεγάλοιο μιγῆσα·
 Καὶ Μεγάρην, Κρείοντος ὑπερθύμοιο θυγάτρα,
 Τὴν ἔχεν Ἀμφιτρεύωνος υἱός, μένος αἰὲν ἀτειρής.
 Μητέρα τ' Οἰδιπόδαο ἴδον, καλὴν Ἐπικάστην,
 Ἡ μέγα ἔργον ἔρεξεν αἰδοφείησι νόοιο,

Γημαμένη ὦ υἱεῖ· ὁ δ' ὃν πατέρ' ἐξεναρῖζας
 Γῆμεν· ἄφαρ δ' ἀνάπυστα θεοὶ θέσαν ἀνθρώποισιν.
 Ἄλλ' ὁ μὲν ἐν Θήβῃ πολυηράτῳ ἄλγεα πάσχων
 Καδμείων ἦναυσε, θεῶν ὀλοὰς διὰ βελάς·
 Ἡ δ' ἔβη εἰς Αἶδαο πυλάεταο κρατεροῖο,
 Ἀψαμένη βρόχον αἰπὺν ἀφ' ὑψηλοῖο μελάθρε,
 ὦ, ἄχεϊ σχομένη· τῷ δ' ἄλγεα κάλλιπ' ὀπίσσω
 Πολλὰ μάλ', ὅσα τε μητρὸς Ἐρινύες ἐκτελέεσι.
 Καὶ Χλῶρην εἶδον περικαλλέα· τήν ποτε Νηλεὺς
 Γῆμεν ἐόν διὰ κάλλος, ἐπεὶ πόρε μυρία ἔδνα,
 Ὀπλοτάτην κέρεν Ἀμφίονος Ἰασίδαιο·
 Ὃς ποτ' ἐν Ὀρχομενῷ Μινυητῷ ἱφὶ ἀναυθεν,
 Ἡδὲ Πύλου βασίλευς· τέκεν δέ οἱ ἀγλαὰ τέκνα,
 Νέσσορά τε, Χρόμιόν τε, Περικλύμενόν τ' ἀγέρωχον.
 Τοῖσι δ' ἐπ' ἰφθίμην Πηρῶ τέκε, θαῦμα βροτοῖσι,
 Τὴν πάντες μνώοντο περικτίται· ἐδὲ τι Νηλεὺς
 Τῷ ἐδίδου, ὅς μὴ ἔλικας βόας εὐρυμετώπους
 Ἐκ Φυλάκης ἐλάσειε βίης Ἰφικληΐης
 Ἀργαλέας· τὰς δ' οἶος ὑπέσχετο μάντις ἀμύμων
 Ἐξελάαν· χαλεπὴ δὲ θεῶν κατὰ μοῖρα πέδησε,

Δεσμοί τ' ἀργαλέοι, καὶ βουκόλοι ἀγροῖῳται.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ μῆνές τε καὶ ἡμέραι ἐξετελεῦντο,
 Ἄψ περιτελλομένῃς ἔτεος, καὶ ἐπήλυθον ὦρα,
 Καὶ τότε δὴ μιν ἔλυσε βίη Ἰφικληΐη,
 Θέσφατα πάντ' εἰπόντα· Διὸς δ' ἐτελείετο βολή.
 Καὶ Λήδην εἶδον, τὴν Τυνδαρεὺς παράκοιτιν,
 Ἥ ῥ' ὑπὸ Τυνδαρέῳ κρατερόφρον' ἐγένεατο παῖδε,
 Κάισορά θ' ἱππόδαμον, καὶ πύξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα·
 Τὼς ἀμφω ζωὸς κατέχει φυσίζοος αἶα·
 Οἱ καὶ νέρθεν γῆς τιμὴν πρὸς Ζηνὸς ἔχοντες
 Ἄλλοτε μὲν ζῶεσ' ἑτερήμεροι, ἄλλοτε δ' αὖτε
 Τεθνᾶσιν· τιμὴν δὲ λελόγχασ' ἴσα θεοῖσι.
 Τὴν δὲ μετ', Ἰφιμέδειαν, Ἀλκῆος παράκοιτιν,
 Εἴσιδον, ἣ δὴ φάσκε Ποσειδάωνι μιγῆναι·
 Καὶ ῥ' ἔτεκεν δύο παῖδε, μινυνθαδίῳ δὲ γενέσθην,
 Ὡτόν τ' ἀντίθεον, τηλεκλειτόν τ' Ἐφιάλτην·
 Οὓς δὴ μηκίστος θρέψε ζείδωρος ἄρσεν,
 Καὶ πολὺ καλλίστους, μετὰ γε κλυτὸν Ὀρίωνα·
 Ἐννέωροι γὰρ τοίγε καὶ ἐννεαπήχες ἦσαν
 Εὖρος, ἀτὰρ μῆκός γε γενέσθην ἐννεόργυιοι.

Οἳ ῥα καὶ ἀθανάτοισιν ἀπειλήτην ἐν Ὀλύμπῳ
 Φυλόπιδα σήσειν πολυαΐκος πολέμοιο·
 Ὅσων ἐπ' Οὐλύμπῳ μέμασαν θέμεν, αὐτὰρ ἐπ' Ὅσῃ
 Πήλιον εἰνοσίφυλλον, ἵν' ἔβανός ἀμβατὸς εἴη.
 Καὶ νῦ κεν ἐξετέλεσαν, εἰ ἥδ' ἔτι μέτρον ἴκοντο·
 Ἄλλ' ὄλεσεν Διὸς υἱὸς, ὃν ἥϊκομος τέκε Λητὼ,
 Ἀμφοτέρῳ πρὶν σφῶϊν ὑπὸ κρητάφοισιν ἰέλκας
 Ἀνθήσας, πυκάσας τε γένυς εὐανθέϊ λάχῃ.
 Φαίδρην τε, Πρόκριν τε ἴδον, καλήν τ' Ἀγιάδην,
 Κέρην Μίνως ὀλοόφρονος, ἣν ποτε Θησεὺς
 Ἐκ Κρήτης ἐς γαυὸν Ἀθηναίων ἱεράων
 Ἦγε μὲν, ἐσθ' ἀπόνητο· πάρος δέ μιν Ἀρτεμις ἔσχε
 Δίῃ ἐν ἀμφιρύτῃ, Διονύστ' μαρτυρήσει.
 Μαῖράν τε, Κλυμένην τε ἴδον, συγερὴν τ' Ἐριφύλην,
 Ἦ χρυσὸν φίλκ' ἀνδρὸς ἐδέξατο τιμῆεντα.
 Πάσας δ' ἐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι ἐσθ' ὀνομήνῳ,
 Ὅσας ἡρώων ἀλόχας ἴδον, ἡδὲ θύγατρας·
 Πρὶν γὰρ κεν καὶ νῦν φθεῖτ' ἀμβροτος· ἀλλὰ καὶ ὥρῃ
 Εὐδαιν, ἣ ἐπὶ νῆα θοὴν ἐλθόντ' ἐς ἐπαίεας,
 Ἦ αὐτῇ πομπὴ δὲ θεοῖς, ὑμῖν τε, μελήσει.

ὣς ἔφατ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ·
 Κληθμῶ δ' ἔσχοντο κατὰ μέγαρα σκιοέοντα.
 Τοῖσιν δ' Ἀρήτη λευκώλενος ἦρχετο μύθων·
 Φαίηκες, πῶς ὑμῖν ἀνὴρ ὅδε φαίνεται εἶναι,
 Εἰδός τε, μέγεθός τε, ἰδὲ φρένας ἔνδον εἴσας;
 Ζεῖνος δ' αὖτ' ἐμός ἐστιν· ἕκαστος δ' ἔμμορε τιμῆς·
 Τῷ μὴ ἐπειγόμενοι ἀποπέμπετε, μηδὲ τὰ δῶρα
 Οὕτω χρηίζοντι κολέετε· πολλὰ γὰρ ὑμῖν
 Κτήματ' ἐνὶ μεγάροισι, θεῶν ἰότητι, κέοντα.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε γέρων ἥρως Ἐχένης,
 Ὃς δὴ Φαίηκων ἀνδρῶν προγενέστερος ἦεν·
 ὦ φίλοι, οὐ μὰν ὑμῖν ἀπὸ σκοπῆς ἔσθ' ἀπὸ δόξης
 Μυθεῖται βασιλεια περίφρων· ἀλλὰ πίθεσθε·
 Ἀλκινόος δ' ἐκ τῆσθ' ἔχεται ἔργον τε, ἔπος τε.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμείβετο, φώνησέν τε·
 Τῆστο μὲν ἔτῳ δὴ ἔσαι ἔπος, αἶ κεν ἔγωγε
 Ζωὸς Φαίηκεσσι Φιληρέτμοισιν ἀνάσσω.
 Ζεῖνος δὲ τλήτω, μάλα περ νόσοιο χατίζων,
 Ἐμπης ἔν ἐπιμείναι ἐς αὔριον, εἰσόκε πᾶσαν
 Δωτίνην τελέσω· πομπὴ δ' ἀνδρεῶσι μελήσει

Πᾶσι, μάλισα δ' ἐμοί· τῷ γὰρ κράτος ἔσ' ἐνὶ δῆμῳ.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Ἀλκίνοε κρεῖον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν,
 Εἴ με καὶ εἰς ἐνιαυτὸν ἀνώγοιτ' αὐτόθι μίμνεν,
 Πομπήν τ' ὀτρύνοιτε, καὶ ἀγλαὰ δῶρα διδοῖτε,
 Καί κε τὸ βελοίμην, καί κεν πολὺ κέρδιον εἴη,
 Πλειότερή σὺν χερὶ φίλῃν ἐς πατρίδ' ἰκέσθαι·
 Καί κ' αἰδοιότερος καὶ φίλτερος ἀνδράσιν εἴην
 Πᾶσιν, ὅσοι μ' Ἰθάκῃνδ' ἰδοῖατο νοσήσαντα.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμείβετο, φώνησέν τε·
 ὦ Ὀδυσσεῦ, τὸ μὲν ἔτι σ' εἴσκομεν εἰσορῶντες,
 Ἥπεροπῆά τ' ἔμεν καὶ ἐπὶ κλοπῶν, οἷά τε πολλὰς
 Βόσκει γαῖα μέλαινα πολυσπερέας ἀνθρώπους,
 Ψεύδεά τ' ἀετύνοντας, ὅθεν κέ τις εἰδὲ ἴδοιτο·
 Σοὶ δ' ἐνὶ μὲν μορφῇ ἐπέων, ἐνὶ δὲ φρένες ἐσθλὰί·
 Μῦθον δ', ὥς ὅ, τ' αἰδοῖς, ἐπισαμένως κατέλεξας,
 Πάντων τ' Ἀργείων, σέο τ' αὐτῷ, κήδεα λυγρὰ.
 Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ, καὶ ἀτρεκέως κατὰλεξον,
 Εἴ τινας ἀντιθέων ἐτάρων ἴδῃς, οἳ τοι ἅμ' αὐτῷ
 Ἴλιον εἰς ἅμ' ἔποντο, καὶ αὐτῷ πότμον ἐπέσπον.

Νύξ δ' ἦδε μάλα μακρὴ, ἀθέσφατος· ἔδ' ἔγωγε ὥρη
 Εὐδῆν ἐν μεγάρῳ· σὺ δέ μοι λέγε θέσκελα ἔργα.
 Καί κεν ἐς ἡῶ δ' ἴαν ἀνασχοίμην, ὅτε μοι σὺ
 Τλαΐης ἐν μεγάρῳ τὰ σὰ κήδεα μυθήσασθαι.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Ἀλκίνοε κρῆϊον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν,
 Ὄρη μὲν πολέων μύθων, ὥρη δὲ καὶ ὕπνου·
 Εἰ δ' ἔτ' ἀκρέμενά γε λιλαίεαι, ἔκ' ἂν ἔγωγε
 Τέττων σοι φθονέοιμι καὶ οἰκτρότερός ἄλλ' ἀγορεύσαι
 Κηδὲ ἐμῶν ἐτάρων, οἳ δὴ μετόπιαν ὄλοντο·
 Οἳ Τρώων μὲν ὑπεξέφυγον σονόεσσαν αὐτὴν,
 Ἐν νόσῳ δ' ἀπόλοντο, κακῆς ἰότητι γυναικός.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ψυχὰς μὲν ἀπεςκέδασ' ἄλλυδις ἄλλη
 Ἀγνὴ Περσεφόνεια γυναικῶν θηλυτεράων,
 Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχὴ Ἀγαμέμνωνος Ἀτρεΐδαο
 Ἀχινυμένη· περὶ δ' ἄλλα ἀγηγέεσθ', ὅσσαι ἄμ' αὐτῷ
 Οἴκῳ ἐν Αἰγιάδοιο θάνον καὶ πότμον ἐπέσπον.
 Ἔγνω δ' αἶψ' ἐμὲ κῆϊνος, ἐπεὶ πῖεν αἷμα κελαινόν·
 Κλαῖε δ' ὅγε λιγέως, θαλερὸν κατὰ δάκρυον εἶδων,
 Πιτναὺς εἰς ἐμὲ χεῖρας, ὀρέξασθαι μενεαίνων·

Ἄλλ' οὐ γάρ οἱ ἔτ' ἦν ἰς ἔμπεδος, εἰδέ τι κίκυς,
 Οἷη περ πάρος ἔσκεν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσι.
 Τὸν μὲν ἐγὼ δάκρυσά τ' ἰδὼν, ἐλέησά τε θυμῷ,
 Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων·
 Ἀτρεΐδῃ κύδιζε, ἀναξ ἀνδρῶν, Ἀγάμεμνον,
 Τίς νύ σε κῆρ ἐδάμασσε τανηλεγέος θανάτοιο;
 Ἡέ σέ γ' ἐν νῆεσσι Ποσειδάων ἐδάμασεν,
 Ὅρσας ἀργαλέων ἀνέμων ἀμέγαρτον αὐτμήν;
 Ἡέ σ' ἀνάρσιοι ἄνδρες ἐδηλήσαντ' ἐπὶ χέρσῃ,
 Βῆς περιταμνόμενον, ἦ δ' οἶῶν πῶεα καλὰ,
 Ἡέ περὶ πτόλιος μαχεσόμενον, ἦε γυναικῶν;
 Ὡς ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπε·
 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 Οὔτ' ἐμέ γ' ἐν νῆεσσι Ποσειδάων ἐδάμασεν,
 Ὅρσας ἀργαλέων ἀνέμων ἀμέγαρτον αὐτμήν,
 Οὔτε μ' ἀνάρσιοι ἄνδρες ἐδηλήσαντ' ἐπὶ χέρσῃ·
 Ἀλλὰ μοι Αἰγίοδος τεύξας θάνατόν τε, μόρον τε,
 Ἐκτα, σὺν ἐλομένη ἀλόχῳ, οἶκόνδε καλέεστας,
 Δειπνίους, ὥς τίς τε κατέκτανε βῆν ἐπὶ Φάτῃ.
 Ὡς θάνον οἰκτίσῃ θανάτῳ· περὶ δ' ἄλλοι ἐταῖροι

Νωλεμέως κτείνοντο, σύες ὥς ἀργιόδοντες,
 Οἳ ῥά τ' ἐν ἀφνειῷ ἀνδρὸς μέγα δυναμένοιο
 Ἦ γάμῳ, ἢ ἐργάνῳ, ἢ εἰλαπίνῃ τε θαλυῇ.
 Ἦδὴ μὲν πολέων ἀνδρῶν φόνῳ ἀντεβόλησας
 Μενάξ κτεινομένων, καὶ ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
 Ἀλλὰ κε κείνα μάλισα ἰδὼν ὀλοφύεαι θυμῷ,
 Ὡς ἀμφὶ κρητῆρα, τραπέζας τε πληθεύσας,
 Κείμεθ' ἐνὶ μεγάρῳ δάπεδον δ' ἅπαν αἵματι θῦεν.
 Οἰκτροτάτην δ' ἤκησα ὅπα Πριάμοιο θυγατρὸς,
 Κασάνδρης, τὴν κτεῖνε Κλυταιμνήσῃ δολόμητις
 Ἀμφ' ἐμοί· αὐτὰρ ἐγὼ ποτὶ γαίῃ χεῖρας αἰέσω
 Βάλλον ἀποθνήσκων περὶ φασγάνῳ· ἡ δὲ κυνῶπις
 Νοσφίσατ', ἔδὲ μοι ἔτλη, ἰόντι περ εἰς Αἴδαο,
 Χερσὶ κατ' ὀφθαλμοὺς ἐλέειν, σὺν τε σόμ' ἐρεῖσαι.
 Ὡς ἔκ αἰνότερον καὶ κύντερον ἄλλο γυναικὸς,
 Ἦτις δὴ τοιαῦτα μετὰ φρεσὶν ἔργα βάληται·
 Οἷον δὴ καὶ κένη ἐμήσατο ἔργον αἰεὶ,
 Κλειδίῳ τεύξασαι πόσει φόνον· ἦτοι ἔφην γε
 Ἀσπασίος παίδεσσιν, ἰδὲ δμῳέσσιν ἐμοῖσιν,
 Οἴκαδ' ἐλεύσεσθαι· ἡ δ' ἔξοχα λυγρὸν εἰδυῖα

Οἷ τε κατ' αἰσχὸς ἔχευε, καὶ ἐσομένησιν ὀπίσσω
Θηλυτέρησι γυναῖξιν, καὶ ἥ κ' εὐεργὸς ἔησιν.

ὣς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·

ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ γόνον Ἀτρεΐος εὐρύοπα Ζεὺς

Ἐκπάγλως ἤχθησε, γυναικείας διὰ βελάς,

Ἐξ ἀρχῆς· Ἑλένης μὲν ἀπωλόμεθ' εἵνεκα πολλοί·

Σοὶ δὲ Κλυταιμνήσῃ δόλον ἤετ' ἐπὶ τηλόθ' ἐόντι.

ὣς ἔφάμην· ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπε·

Τῷ νῦν μήποτε καὶ σὺ γυναικί περ ἥπιος εἶναι,

Μηδ' οἷ μῦθον ἅπαντα πιφασκόμεν, ὃν κ' εὖ εἰδῆς,

Ἀλλὰ τὸ μὲν φάσθαι, τὸ δὲ καὶ κεκρυμμένον εἶναι.

Ἀλλ' οὐ σοίγ', Ὀδυσσεῦ, φόνος ἔσσεται ἐκ τε γυναικός·

Λίην γὰρ πινυτή τε, καὶ εὖ φρεσὶ μῆδεα οἶδε,

Κέρη Ἰκαρίοιο, περὶ φρεων Πηνελόπεια.

Ἡ μὲν μιν νύμφην γε νέην κατελείπομεν ἡμεῖς,

Ἐρχόμενοι πόλεμόνδε· παῖς δέ οἱ ἦν ἐπὶ μαζῷ,

Νήπιος, ὅς περ νῦν γε μετ' ἀνδρῶν ἵζει ἀριθμῷ,

Ὀλβιος· ἦ γὰρ τὸν γε πατὴρ φίλος ὄψεται ἐλθὼν,

Καὶ κῆνος πατέρα προσπτύξεται, ἥ θεμὶς ἐστίν.

Ἡ δ' ἐμὴ ἐδὲ περ υἱὸς ἐνὶ πλοῦσιν ἀκοίτις

Ὀφθαλμοῖσιν ἔασε παῖρος δέ με πέφνε καὶ αὐτόν.
 Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσι
 Κρύβδην, μηδ' ἀναφανδὰ, φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν
 Νῆα κατισχέμεναι· ἐπεὶ ἔκ' ἐτι πῖσά γυναιξίν.
 Ἄλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ, καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
 Εἴ περ ἐτι ζώνοντος ἀκέετε παιδὸς ἐμοῖο,
 Ἥ περ ἐν Ὀρχομενῷ, ἢ ἐν Πύλῳ ἡμαθόοντι,
 Ἥ περ παρ Μενελάῳ ἐνὶ Σπάρτῃ εὐρείῃ·
 Οὐ γάρ ποτ' ἐγέννηκεν ἐπὶ χθονὶ δῖος Ὀρέστης.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 Ἀτρεΐδῃ, τί με ταῦτα δαίρεαι; ἔδδ' τι οἶδα,
 Ζῶει ὄγ', ἢ τέθνηκε· κακὸν δ' ἀνερμώλια βάζειν.
 Νῶϊ μὲν ὥς ἐπέεσσιν ἀμειβομένῳ συγεροῖσιν
 Ἔσαμεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δαίχρ' χέοντες.
 Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχὴ Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος,
 Καὶ Πατροκλῆος, καὶ ἀμύμονος Ἀντιλόχοιο,
 Αἴαντός τ', ὃς ἄριστος ἦν εἰδὸς τε, δέμας τε,
 Τῶν ἄλλων Δαναῶν, μετ' ἀμύμονα Πηλεΐωνα.
 Ἔγνω δὲ ψυχὴ με ποδῶκεος Αἰακίδαο,
 Καί ῥ' ὀλοφυσσόμενη ἔπεα πτερύγοντα προσήδα·

Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 Σχέτλιε, τίπτ' ἔτι μῆϊζον ἐνὶ φρεσὶ μήσεαι ἔργον;
 Πῶς ἔτλης Ἀϊδῶσδε κατελθέμεν, ἔνθα τε νεκροὶ
 Ἀφραδέες ναῖοσι, βροτῶν εἰδῶλα καμώντων;
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 ὦ Ἀχιλεῦ, Πηλέος υἱέ, μέγα φέρεται Ἀχαιῶν,
 ἦλθον Τειρεσίαο κατὰ χρεός, εἴ τινα βελὴν
 Εἴποι, ὅπως Ἰθάκην ἐς παιπαλόμεσσαν ἰκοίμην·
 Οὐ γάρ πω σχεδὸν ἦλθον Ἀχαιῖδος, εἰδὲ πω ἀμῆς
 Γῆς ἐπέβην, ἀλλ' αἶν' ἔχω κακά· σείο δ', Ἀχιλεῦ,
 Οὔτις ἀνὴρ προπάροικε μακάρετατος, ἔτ' ἄρ' ὀπίσσω·
 Πρὶν μὲν γάρ σε ζῶν ἐτίομεν, ἴσα θεοῖσιν,
 Ἀργεῖοι, νῦν αὖτε μέγα κρατέεις νεκύεσσιν,
 Ἐνθάδ' ἐάν τῳ μήτι θανὼν ἀκαχίζευ, Ἀχιλεῦ.
 Ὡς ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπε·
 Μὴ δὴ μοι θάνατόν γε παραύδα, Φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ·
 Βελοίμην κ' ἐπάρεθρος ἐὼν θητευέμεν ἄλλῳ
 Ἄνδρι παρ' ἀκλήρῳ, ὃ μὴ βίोटος πολὺς εἴη,
 Ἥ πᾶσιν νεκύεσσι καταφθιμένοισιν ἀνάσσειν.
 Ἀλλ' ἄγε μοι τῷ παιδὸς ἀγαυῷ μῦθον ἐνίσπε,

ἼΗ ἔπετ' ἐς πόλεμον πρόμος ἔμμεναι, ἥε καὶ ἐκί.
 Εἰπέ δέ μοι, Πηλῆος ἀμύμονος εἴ τι πέπυσται,
 ἼΗ ἔτ' ἔχει τιμὴν πολέσιν μετὰ Μυρμιδόνεσσιν,
 ἼΗ μιν ἀτιμάζουσιν ἀν' Ἑλλάδα τε Φθίην τε,
 Οὔνεκά μιν κατὰ γῆρας ἔχει χεῖρας τε πόδας τε.
 Οὐ γὰρ ἐγὼν ἐπαρωγὸς ὑπ' αὐγὰς ἡλίοιο,
 Τοῖος ἐὼν, οἷός ποτ' ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ
 Πέφνον λαὸν ἄριστον, ἀμύνων Ἀργείοισιν.
 Εἰ τοῖός δ' ἔλθοιμι μίνυνθά περ ἐς πατέρος δῶ,
 Τῷ κε τέω σύξαιμι μένος καὶ χεῖρας ἀάπτως,
 Οἱ κείνον βιόωνται, ἐέργουσιν τ' ἀπὸ τιμῆς.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 ἼΗτοι μὲν Πηλῆος ἀμύμονος ἔτι πέπυσται·
 Αὐτὰρ τοι παῖδός γε Νεοπτολέμοιο φίλοιο
 Πᾶσαν ἀληθείην μυθήσομαι, ὥς με κελεύεις·
 Αὐτὸς γάρ μιν ἐγὼ κοίλῃς ἐπὶ νηὸς εἵσης
 ἼΗγαγον ἐκ Σκύρῃς μετ' εὐκνήμιδας Ἀχαιῆς.
 ἼΗτοι ὅτ' ἀμφὶ πόλιν Τροίην φραζοίμεθα βελας,
 Αἰεὶ πρῶτος ἔβαζε, καὶ ἔχ' ἡμάρτανε μύθων·
 Νέσῃς τ' ἀντίθεος καὶ ἐγὼ κεικέσκομεν οἶω.

Αὐτὰρ ὅτ' ἀμφὶ πόλιν Τροίην μαρνοίμεθ' Ἀχαιοί,
 Οὔποτε ἐς πληθὺν μένεν ἀνδρῶν, ἔσθ' ἐν ὀμίλῳ,
 Ἀλλὰ πολὺ προΐέεσκε, τὸ ὃν μένος ἔδενι εἰκῶν.
 Πολλὰς δ' ἀνδρας ἔπεφνεν ἐν αἰνῇ δηϊότητι.
 Πάντας δ' ἔκ' ἂν ἐγὼ μυθήσομαι, ἔσθ' ὀνομήνῳ,
 Ὅσον λαὸν ἔπεφνεν ἀμύνων Ἀργείοισιν.
 Ἀλλ' οἷον τὸν Τηλεφίδην κατενήρατο χαλκῷ
 Ἥρω' Εὐρύπυλον· πολλοὶ δ' ἀμφ' αὐτὸν ἐπαῖροι
 Κήτειοι κτείνοντο, γυναιῶν εἵνεκα δάωων.
 Κεῖνον δ' ἠ κάλλιστον ἶδον, μετὰ Μέμνονα δῖον.
 Αὐτὰρ ὅτ' εἰς ἵππον κατεβαίνομεν, ὃν κάμ' Ἐπειὸς,
 Ἀργείων οἱ ἄριστοι, ἐμοὶ δ' ἐπὶ πάντ' ἐτέταλτο,
 Ἥμιν ἀνακλῆσαι πυκινὸν λόχον, ἧδ' ἐπιθῆναι.
 Ἐνθ' ἄλλοι Δαναῶν ἠγήτορες, ἠδὲ μέδοντες,
 Δάκρυά τ' ὠμόεγγυντο, τρέμεν δ' ὑπὸ γυῖα ἐκάσθ'.
 Κεῖνον δ' ἔποτε πάμπαν ἐγὼν ἶδον ὀφθαλμοῖσιν,
 Οὔτ' ὠχρήσαντα χρεῶα κάλλιμον, ἔτε παρειῶν
 Δάκρυ' ὁμορξάμενον· ὁ δέ με μάλα πολλ' ἰκέτευσεν.
 Ἴππόθεν ἐξίμεναι· ξίφεος δ' ἐπεμαίετο κώπην,
 Καὶ δόρυ χαλκοδαρὲς, κακὰ δὲ Τρώεσσι μενόινα.

Ἄλλ' ὅτε δὴ Πριάμοιο πόλιν διεπέραμεν αἰπὴν,
 Μοῖραν καὶ γέρας ἑσθλὸν ἔχων ἐπὶ νηὸς ἔβαινεν
 Ἀσκηθῆς, ἔτ' ἄρ' βεβλημένος ὀξείῃ χαλκῷ,
 Οὐτ' αὐτοσχέδιν ἐτασμένος· οἶά τε πολλὰ
 Γίνεται ἐν πολέμῳ· ἐπιμῖξ δέ τε μαίνεται Ἄρης.
 Ὡς ἐφάμην· ψυχὴ δὲ ποδώκεος Αἰακίδαο
 Φοῖτα, μακρὰ βιβῶσα, κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα,
 Γηθοσύνη, ὃ οἱ υἱὸν ἔφην ἀριδείκετον εἶναι.
 Αἱ δ' ἄλλα ψυχὰ νεκύων κατατεθνηώτων
 Ἔεασαν ἀχνύμεναι, εἶροντο δὲ κῆδ' ἐκάσῃ.
 Οἷη δ' Αἴαντος ψυχὴ Τελαμωνιάδαο
 Νόσφιν ἀφεσθήκει, κεχολωμένη ἔνεκα νίκης,
 Τήν μιν ἐγὼ νίκησα, δικαζόμενος παρὰ νηυσὶ,
 Τεύχεσιν ἀμφ' Ἀχιλλῆος· ἔθηκε δὲ πόντια μήτης
 Παῖδες δὲ Τρώων δίκασαν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη.
 Ὡς δὴ μὴ ὄφελον νικᾶν τοιῷδ' ἐπ' ἀέθλῳ
 Τοίην γὰρ κεφαλὴν ἔνεκ' αὐτῶν γαῖα κατέσχευεν,
 Αἴανθ', ὃς περὶ μὲν εἶδος, περὶ δ' ἔργα τέτυκτο
 Τῶν ἄλλων Δαναῶν, μετ' ἀμύμονα Πηλεΐωνα.
 Τὸν μὲν ἐγὼν ἐπέεσσι προσηύδων μελιγχείουσιν

Αἴαν, παῖ Τελαμῶνος ἀμύμονος, ἐκ ἄρ' ἔμελλες
 Οὐδὲ θανὼν λήσεσθαι ἐμοὶ χόλῳ, εἵνεκα τευχέων
 Οὐλομένων; τὰ δὲ πῆμα θεοὶ θέσαν Ἀργείοισι
 Τοῖος γάρ σφιν πύργος ἀπώλεο· σείο δ' Ἀχαιοὶ
 Ἴσον Ἀχιλλῆος κεφαλῇ Πηληϊάδαο
 Ἀχνύμεθα φθιμένοιο διαμπερές· ἔδ' τις ἄλλος
 Αἴτιος, ἀλλὰ Ζεὺς Δαναῶν στρατὸν αἰχμητῶν
 Ἐκπάγλως ἤχθησε· τείν δ' ἐπὶ μοῖραν ἔθηκεν.
 Ἀλλ' ἄγε δεῦρο, ἀναξ, ἵν' ἔπος καὶ μῦθον ἀκέσῃς
 Ἡμέτερον· δάμασον δὲ μένος καὶ ἀγένορα θυμόν.
 Ὡς ἐφάμην· ὁ δέ μ' ἔδ'εν ἀμείβετο, βῆ δὲ μετ' ἄλλας
 Ψυχὰς εἰς Ἑρβος νεκύων κατατεθνεώτων.
 Ἐνθα χ' ὅμως προσέφη κεχολωμένος, ἥ κεν ἐγὼ τόν,
 Ἀλλὰ μοι ἤθελε θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισι
 Τῶν ἄλλων ψυχὰς ἰδεῖν κατατεθνεώτων.
 Ἐνθ' ἦτοι Μῆνωα ἴδον, Διὸς ἀγλαὸν υἱόν,
 Χρῦσεον σκῆπτρον ἔχοντα, θεμισεύοντα νεκύεσσιν,
 Ἡμενον· οἱ δὲ μιν ἄμφι δίκας εἶροντο ἀνακτα,
 Ἡμενοί, ἐσαότες τε, κατ' εὐρυπυλὲς Αἴδος δῶ.
 Τὸν δὲ μετ', Ὠρίωνα πελώριον εἰσενόησα

Θῆρας ὁμῆ εἰλεῦντα κατ' ἀσφοδελὸν λεμῶνα·
 Τὸς αὐτὸς κατέπεφνεν ἐν οἰοπόλοισιν ὄρεσσι,
 Χερσὶν ἔχων ῥόπαλον παγχάλκεον, αἰὲν ἀαγές.
 Καὶ Τιτυὸν εἶδον, γαίης ἐρικυδέος υἱόν,
 Κείμενον ἐν δαπέδῳ· ὃ δ' ἐπ' ἐννέα κεῖτο πέλεθρα·
 Γυῖπε δέ μιν ἐκάτερθε παρημένῳ ἦπαρ ἔκειρον,
 Δέρτρεον ἔσω δύνοντες· ὃ δ' ἐκ ἀπαμύνητο χερσὶ·
 Λητῶ γὰρ ἤλκησε, Διὸς κυδρήν παρὰ κοιτίν,
 Πυθώδ' ἐρχομένην, διὰ καλλιχόρεα Πανοπῆος.
 Καὶ μὲν Τάνταλον εἰσείδον, χαλέπ' ἄλγέ' ἔχοντα,
 Ἑσαότ' ἐν λίμνῃ· ἡ δὲ προσέπλαζε γενεῶν·
 Στεῦτο δὲ διψάων, πῖεῖν δ' ἐκ εἶχεν ἐλέσθαι·
 Ὅσακι γὰρ κύψει ὁ γέρων, πῖεῖν μενεαίνων,
 Τοσάχ' ὕδωρ ἀπολέσκει· ἀναβροχέν' ἀμφὶ δὲ ποσσὶ
 Γαῖα μέλαινα φάνεσκε, καταζήνασκε δὲ δαίμων.
 Δένδρεα δ' ὑψιπέτηλα κατακρηῖθεν χέε καρπὸν,
 Ὅγχναί, καὶ ῥοιαί, καὶ μηλέαι ἀγλαόκαρποι,
 Συκαῖ τε γλυκεραί, καὶ ἐλαῖαι τηλεθόωσαι·
 Τῶν ὅπῃ ἰθύσει ὁ γέρων ἐπὶ χερσὶ μάσασθαι,
 Τάσδ' ἄνεμος ῥίπτασκε ποτὶ νέφεα σκιοέοντα.

Καὶ μὴν Σίσυφον εἰσεῖδον, κρατέρ' ἄλγ' ἔχοντα,
 Λᾶαν βασάζοντα πελώριον ἀμφοτέρησιν.
 Ἦτοι ὁ μὲν, σκηριπτόμενος χερσὶν τε ποσὶν τε,
 Λᾶαν ἄνω ὥθεσκε ποτὶ λόφον· ἀλλ' ὅτε μέλλοι
 Ἀκρον ὑπερβαλέειν, τότε ἀποσρέψασκε κραταῖς
 Αὔτις, ἔπειτα πέδονδ' ἐκυλίνδετο λᾶας ἀναιδῆς.
 Αὐτὰρ ὅγ' ἀψ' ὥσασκε τιτανόμενος· κατὰ δ' ἰδρῶς
 Ἐρρεεν ἐκ μελέων, κονίη δ' ἐκ κρατὸς ὀρώρει.
 Τὸν δὲ μετ', εἰσενόησα βίην Ἡρακληΐην,
 Εἰδῶλον· αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι
 Τέρεπεται ἐν θαλίῃς, καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην,
 Παῖδα Διὸς μεγάλοιο καὶ Ἥρης χρυσοπεδίλῃ.
 Ἀμφὶ δὲ μιν κλαγγὴ νεκύων ἦν, οἰωνῶν ὥς,
 Πάντοσ' ἀτυζομένων· ὁ δ' ἐξεμνῇ νυκτὶ ἐοικώς,
 Γυμνὸν τόξον ἔχων, καὶ ἐπὶ νευρῇφιν οἷσόν,
 Δεινὸν παπταίνων, αἰεὶ βαλέοντι ἐοικώς.
 Σμερδαλέος δὲ οἱ ἀμφὶ περὶ σήθεσιν ἀορτῆς,
 Χρύσεος ἦν τελαμών· ἵνα θέσκελα ἔργα τέτυκτο,
 Ἄρκτοι τ', ἀγρότεροί τε σύες, χαροποί τε λέοντες,
 Ὑσμῖνά τε, μάχαι τε, φόνοι τ', ἀνδροκτασίαι τε.

Μὴ τεχνητάμενος, μῆδ' ἄλλο τι τεχνήσαιτο,
 Ὃς κῆνον τελαμῶνα ἔῃ ἐγκάτθετο τέχνη.
 Ἔγνω δ' αὐτίκα κῆνος, ἐπεὶ ἶδεν ὀφθαλμοῖσι,
 Καὶ μ' ὀλοφυσόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 Ἄ δέϊλ', ἧ τινα καὶ σὺ κακὸν μόρον ἠγῆλάζεις,
 Ὅνπερ ἐγὼν ὀχέεσκον ὑπ' αὐγὰς ἡελίοιο.
 Ζηνὸς μὲν παῖς ἦα Κρονίου, αὐτὰρ οἷζον
 Εἶχον ἀπειρεσίην· μάλα γὰρ πολὺ χεῖρονι Φωτὶ
 Δεδμήμην, ὃ δέ μοι χαλεπὸς ἐπετέλλετ' ἀέθλος·
 Καὶ ποτέ μ' ἐνθάδ' ἐπεμψεν κύν' ἄξοντ'· ὃς γὰρ ἔτ' ἄλλον
 Φράζετο τῷδ' ἐτί μοι χαλεπώτερον εἶναι ἀέθλον.
 Τὸν μὲν ἐγὼν ἀνένεικα καὶ ἠγάγον ἐξ Αἴδου·
 Ἑρμείας δέ μ' ἐπεμψεν, ἰδὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 Ὡς εἰπὼν, ὃ μὲν αὖτις ἔβη δόμον Ἀΐδος εἴσω.
 Αὐτὰρ ἐγὼν αὐτῷ μένον ἔμπεδον, εἴ τις ἔτ' ἔλθοι
 Ἀνδρῶν ἠρώων, οἳ δὴ τὸ πρῶτον ὄλοντο.
 Καὶ νῦν κ' ἐτι προτέρους ἶδον ἀνέρας, ὃς ἔθελόν περ,
 Θησέα, Πειρίθοόν τε, θεῶν ἐρικυδέα τέκνα·
 Ἀλλὰ πρὶν ἐπὶ ἔθνε' ἀγείρετο μυρία νεκρῶν,

Ἦχῃ θεσπεσίῃ· ἐμὲ δὲ χλωρὸν δέος ἦρει,
Μή μοι Γοργεῖνν κεφαλὴν δεινοῖο πελώρου
Ἐξ Ἀΐδος πέμψειν ἀγαυὴ Περσεφόνηα.
Αὐτίκ' ἔπειτ' ἐπὶ νῆα κιῶν ἐκέλευον ἑταίρους
Αὐτὰς τ' ἀμβαίνειν, ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι·
Οἱ δ' αἶψ' εἰσβαῖνον, καὶ ἐπὶ κληῖσι κάθιζον.
Τὴν δὲ κατ' Ὠκεανὸν ποταμὸν φέρε κῦμα ῥόοιο·
Πρῶτα μὲν εἰρεσίῃ, μετέπειτα δὲ κάλλιμος ἕξος.

1912-1913

1944-1945

Τ Η Σ
ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ

Μ.

Μῦ Σειρήνας ἔχει, πλαγκτάς, ὅς τ' Ἡελίοιο.

ΑΥΤΑΡ ἐπεὶ ποταμοῖο λίπεν ῥόον Ὀκεανοῖο
Νηῦς, ἀπὸ δ' ἵκετο κῦμα θαλάσσης εὐρυπόροιο,
Νῆσον εἰς Αἰαίην, ὅθι τ' Ἡῆς ἡριγενείης
Οἰκία καὶ χοροί εἰσι, καὶ ἀντολαὶ Ἡελίοιο·
Νῆα μὲν ἔνθ' ἐλθόντες ἐκέλευμεν ἐν ψαμάθοισιν,
Ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ ὄημεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης·
Ἐνθα δ' ἀποδείξαντες ἐμείναμεν ἡῶ δῖαν.
Ἥμος δ' ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
Δὴ τότε ἐγὼν ἐτάρξας προΐην εἰς δώματα Κίρκης
Οἰσέμεναί νεκρὸν Ἐλπήνορα τεθνεώτα.
Φιτρὸς δ' αἶψα ταμώντες, ὅθ' ἀκροτάτῃ πρέχ' ἀκτὴ,

Θάπτομεν ἀχνύμενοι, θαλερόν κατὰ δάκρυ χέοντες.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ νεκρὸς τ' ἐκάη, καὶ τεύχεα νεκρῷ,
 Τύμβον χεύαντες, καὶ ἐπὶ σήλην ἐρύσαντες,
 Πήξαμεν ἀκροτάτῳ τύμβῳ εὐήρες ἐρετμόν.
 Ἡμεῖς μὲν τὰ ἕκαστα δειπόμεν· ἔσθ' ἄρα Κίρκην
 Ἐξ Αἰδέω ἐλθόντες ἐλήθομεν, ἀλλὰ μάλ' ὦκα
 Ἦλθ' ἐντυναμένη· ἅμα δ' ἀμφίπολοι φέρον αὐτῇ
 Σῖτον καὶ κρέα πολλὰ, καὶ αἶθοπα οἶνον ἐρυθρόν.
 Ἦ δ' ἐν μέσῳ σῆσα μετηύδα δῖα θεάων·
 Σχέτλιοι, οἱ ζῶντες ὑπήλθετε δῶμ' Ἀΐδαο,
 Διοτανέες, ὅτε τ' ἄλλοι ἅπαξ θνήσκουσ' ἀνθρώποι.
 Ἀλλ' ἄγετ', ἐσθίετε βρώμην καὶ πίνετε οἶνον
 Αὔθι πανημέριοι· ἅμα δ' ἡοῖ φαινομένηφι
 Πλεύσεσθ'· αὐτὰρ ἐγὼ δείξω ὁδόν, ἣδὲ ἕκαστα
 Σημανέω· ἵνα μή τι κακοῖραφίη ἀλεγεινῇ,
 Ἦ ἄλως, ἣ ἐπὶ γῆς, ἀλγήσετε πῆμα παθόντες.
 Ὡς ἔφαθ'· ἡμῖν δ' αὖτ' ἐπεπείθετο θυμὸς ἀγένηωρ.
 Ὡς τότε μὲν πρέπαν ἦμαρ, ἐς ἡέλιον καταδύντα,
 Ἡμεθα, δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα, καὶ μέθυ ἠδύ.
 Ἦμος δ' ἡέλιος κατέδυ καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν,

Οἱ μὲν κοιμήσαντο παρὰ πρυμνήσια νηὸς·
 Ἡ δέ με χερσὶς ἐλῆσα φίλων ἀπονόσφιν ἐταίρων
 Εἶσέ τε, καὶ προσέλεκτο, καὶ ἐξερέεινεν ἕκαστα·
 Αὐτὰρ ἐγὼ τῇ πάντα κατὰ μοῖραν κατέλεξα.
 Καὶ τότε δὴ μ' ἐπέεσσι προσηύδα πότνια Κίρκη·
 Ταῦτα μὲν ἔτῳ πάντα πεπείρανται· σὺ δ' ἄκυσον,
 Ὡς τοι ἐγὼν ἐρέω, μνήσῃ δέ σε καὶ θεὸς αὐτός.
 Σειρήνας μὲν πρῶτον ἀφίξεαι, αἳ ρά τε πάντας
 Ἀνθρώπους φέλγουσιν, ὅ, τις σφέας εἰσαφίκηται.
 Ὅστις αἰδοῖται πελάσῃ, καὶ φθόγον ἀκέσῃ
 Σειρήνων, τῷ δ' ἔτι γυνή, καὶ νήπια τέκνα,
 Οἴκαδ' ἐνοστήσαντι, παρίσταται, ἔδ' ἐγάνυνται·
 Ἀλλὰ τε Σειρήνες λιγυρῇ φέλγουσιν αἰοιδῇ,
 Ἡμεναὶ ἐν λειμῶνι· πολὺς δ' ἀμφ' ὀσεόφιν θῖς
 Ἀνδρῶν πυθομένων, περὶ δὲ ῥινοὶ μινύθουσιν.
 Ἀλλὰ παρὲξ ἐλάαν· ἐπὶ δ' ἔατ' ἀλεῖψαι ἐταίρων
 Κηρὲν δεψήσας μελιηδέα, μή τις ἀκέσῃ
 Τῶν ἄλλων· ἀτὰρ αὐτὸς ἀκχέμεν, αἶ κ' ἐφέληθα.
 Δησάντων σ' ἐν νηὶ θεῇ χεῖράς τε, πόδας τε,
 Ὄρεθ' ὅν ἐν ἰσοπέδῃ· ἐκ δ' αὐτῆς πείρατ' ἀνήφθω·

Ὅφρα κε τερπόμενος ὅπ' ἀκῆς Σειρήνοιν.
 Αἱ δέ κε λίσσῃσι ἐπάρῃς, λῦσαί τε κελεύῃς,
 Οἱ δέ σ' ἐνὶ πλεόνεασι τότ' ἐν δεσμοῖσι δεόντων.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ τάσγε παρῆξ ἐλάσωσιν ἐταῖροι,
 Ἐνθα τοι ἔκ' ἐτ' ἔπειτα διηνεκέως ἀγορεύσω,
 Ὅπποτέρῃ δὴ τοι ὁδὸς ἔσεται, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς
 Θυμῷ βελεύειν ἔρέω δέ τοι ἀμφοτέρωθεν.
 Ἐνθεν μὲν γὰρ πέτραι ἐπηρεφέες, πρὸτὶ δ' αὐτὰς
 Κύμα μέγα ῥοχθεῖ κυανώπιδος Ἀμφιτρίτης·
 Πλαγκτὰς δὴ τοι τάσγε θεοὶ μάκαρες καλέεσι.
 Τῇ μὲν τ' ἔδδ' ἐποτῆτ' ἀπέρχεται, ἔδδ' ἐπέλαια
 Τρήρωνες, ταί τ' ἀμβροσίην Διὶ πατρὶ φέρονται,
 Ἀλλὰ τε καὶ τῶν αἰεὶ ἀφαιρεῖται λίς πέτρῃ·
 Ἀλλ' ἄλλην ἐνὶ στήθεσσι πατρὸς ἐναρίθμιον εἶναι.
 Τῇ δ' ἔπω τις νηὺς φύγειν ἀνδρῶν, ἥ τις ἴκηται,
 Ἀλλὰ θ' ὁμῶς πίνακάς τε νεῶν καὶ σώματα φωτῶν
 Κύμαθ' ἀλὸς φορέεσι πυρὸς τ' ὀλοοῖο θύελλα.
 Οἷη δὴ κείνη γε παρέπλω ποντοπόρος νηὺς,
 Ἀργὸν πασιμέλῃσιν, παρ' Αἰήταο πλέεσσι·
 Καὶ νῦν κε τὴν ἐνθ' ὦκα βάλεν μεγάλας ποτὶ πέτρας,

Ἄλλ' Ἥρη παρέπεμψε, ἐπεὶ φίλος ἦεν Ἰήσων.
 Οἱ δὲ δύο σκόπελοι· ὁ μὲν ἔρανόν εὐρύν ἰκάνει
 Ὀξείη κορυφῇ, νεφέλη δέ μιν ἀμφιβέβηκε
 Κυανέη· τὸ μὲν ἔποτ' ἐρωεῖ, ἔδέποτ' αἶψη
 Κείνῃς ἔχει κορυφὴν, ἔτ' ἐν θέρει, ἔτ' ἐν ὀπώρῃ·
 Οὐδέ κεν ἀμβαίῃ βροτὸς ἀνὴρ, οὐ καταβαίῃ,
 Οὐδ' εἰ οἱ χεῖρες γε ἐείκοσι καὶ πόδες εἶεν·
 Πέτρη γὰρ λῖς ἐστὶ, περιζεσῇ εἰκυῖα.
 Μέσσω δ' ἐν σκοπέλῳ ἐστὶ σπέος ἡρωεῖδές
 Πρὸς Ζόφον, εἰς Ἑρβὸς τετραμμένον· ἥπερ ἀν' ὑμεῖς
 Νῆα παρὰ γλαφυρὴν ἰδύνετε, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ.
 Οὐδέ κεν ἐκ νηὸς γλαφυρῆς αἰζηῖος ἀνὴρ
 Τόξῳ οἴσεύσας κοῖλον σπέος εἰσαφίκοιτο.
 Ἐνθα δ' ἐνὶ Σκύλλῃ ναίει, δεινὸν λελακυῖα·
 Τῆς ἦτοι φωνὴ μὲν ὅση σκύλακος νεογιλῆς
 Γίνεται, αὐτὴ δ' αὖτε πέλωρ κακός· ἔδὲ κέ τίς μιν
 Γηθήσειεν ἰδὼν, ἔσθ' εἰ θεὸς ἀντιάσειεν.
 Τῆς ἦτοι πόδες εἰσὶ δυώδεκα πάντες ἄωροι,
 Ἐξ δὲ τέ οἱ δειραὶ περιμήκεες· ἐν δὲ ἐκάσῃ
 Σμερδαλέῃ κεφαλῇ, ἐν δὲ τρεῖσιχοι ὀδόντες,

Πυκνοὶ καὶ θαμέες, πλείοι μέλανος θανάτοιο.
 Μέσση μὲν τε κατὰ σπείρας κοίλοιο δέδυκεν,
 Ἐξω δ' ἐξίσχει κεφαλὰς δεινοῖο βερέθρε·
 Αὐτὲ δ' ἰχθυάα σκόπελον περιμαυρώσα
 Δελφῖνάς τε, κύνας τε, καὶ ἔμποδι μείζον ἔλθοι
 Κῆτος, ἃ μυρία βόσκει ἀγάζονος Ἀμφιτρίτη.
 Τῇ δ' ἔπω ποτὲ ναῦται ἀκήριοι εὐχετόωνται
 Παρφυγέειν σὺν νηὶ· φέρει δέ τε κρατὶ ἐκάσῳ
 Φῶτ' ἐξαεπάξασα νεὼς κυανοπρώροιο.
 Τὸν δ' ἕτερον σκόπελον χθαμαλώτερον ὄψει, Ὀδυσσεῦ,
 Πλησίον ἀλλήλων· καὶ κεν διοῖσεύσειας.
 Τῷ δ' ἐν ἐρινεὸς ἐσι μέγας, φύλλοισι τεθνηλώς·
 Τῷ δ' ὑπὸ δῖα Χάρυβδις ἀναρροῖδδῃ μέλαν ὕδωρ·
 Τρεῖς μὲν γάρ τ' ἀνίστην ἐπ' ἡματι, τρεῖς δ' ἀναροῖδδῃ
 Δεινόν· μὴ σύ γε κῆρι τύχοις, ὅτε ροῖδδῇσιν·
 Οὐ γάρ κεν ῥύσαιτό σ' ὑπ' ἐκ κακῆ ἔσθ' Ἐνοσίχθων.
 Ἀλλὰ μάλα Σκύλλης σκοπέλῳ πεπλημένος ὤκα
 Νῆα παρὲξ ἐλάαν· ἐπεὶ πολὺ φέρτερόν ἐστιν,
 Ἐξ ἐτάρας ἐν νηὶ ποθήμεναι, ἢ ἅμα πάντα.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·

Εἰ δ' ἄγε δῆ μοι τῆτο, θεὰ, νημερτές ἐνίσπε,
 Εἵπῳς τὴν ὅλοῃν μὲν ὑπεκπροφύγοιμι Χάερυδιν,
 Τὴν δέ κ' ἀμυναίμην, ὅτε μοι σίνοιτό γ' ἐταίρῃς.
 Ὡς ἐφάμην· ἡ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο δῖα θεάων·
 Σχέτλιε, καὶ δ' αὖ τοι πολεμήϊα ἔργα μέμηλε
 Καὶ πόνος· ἔδδ' ἐθεοῖσιν ὑπεῖξεαι ἀθανάτοισιν;
 Ἥ δέ τοι οὐ θνητὴ, ἀλλ' ἀθάνατον κακὸν ἔσι,
 Δεινὸν τ', ἀεργαλέον τε, καὶ ἄγριον, ἔδδ' μαχητόν·
 Οὐδέ τίς ἐς' ἀλκή· φυγέειν κάρτισον ἀπ' αὐτῆς·
 Ἦν γὰρ δηθύνηδα, κορυσόμενος παρὰ πέτρῃ,
 Δείδω, μή σ' ἐξαὔτις ἐφορμηθεῖσα κίχησι
 Τόσῃσιν κεφαλῇσι, τόσῃς δ' ἐκ φῶτας ἔληται.
 Ἀλλὰ μάλα σφοδρῶς ἐλάαν, βωσρεῖν δὲ Κραταίῃν,
 Μητέρα τῆς Σκύλλης, ἥ μιν τέκε πῆμα βροτοῖσιν·
 Ἥ μιν ἔπειτ' ἀποπαύσει ἐς ὕπερον ὄρμηθῆναι.
 Θρινακίην δ' ἐς νῆσον ἀφίξεαι· ἐνθα δὲ πολλὰ
 Βόσκοντ' Ἡελίοιο βόες καὶ ἵφια μῆλα,
 Ἑπτὰ βοῶν ἀγέλαι, τόσα δ' οἴων πώεα καλὰ,
 Πεντήκοντα δ' ἕκαστα· γόνος δ' οὐ γίνεται αὐτῶν,
 Οὐδέ ποτε φθινύθῃσι· θεὰ δ' ἐπιποιμένες εἰσι,

Νύμφαι ἑὺπλόκαμοι, Φαέθυσά τε, Λαμπετή τε,
 Ἄς τέκεν Ἡελίῳ ὑπερίονι δῖα Νέαιρα.
 Τὰς μὲν ἄρα θρέψασα, τεκῶσά τε, πότνια μήτηρ
 Θρινακίην ἐς νῆσον ἀπώκισε τηλόθι ναίειν,
 Μῆλα φυλασέμεναι πατρώϊα καὶ ἑλικας ἑῶς.
 Τὰς εἰ μὲν κ' αἰσινέας ἐάας, νόσθ τε μέδῃαι,
 Ἥ τ' ἂν ἔτ' εἰς Ἰθάκην, κακὰ περ πάσχοντες, ἴκοιαι·
 Εἰ δέ κε σῖνηαι, τότε τοι τεκμαίρομ' ὀλεθρον
 Νηϊ τε, καὶ ἐταίροις· αὐτὸς δ' εἶπερ κεν ἀλύξεις,
 Ὅψ' ἐ κακῶς νεῖαι, ὀλέσας ἀπο πάντας ἐταῖρους.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτίκα δὲ χρυσόθρονος ἤλυθεν ἠώς.
 Ἥ μὲν ἔπειτ' ἀνὰ νῆσον ἀπέσιγχε δῖα θεάων
 Αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆα κιὼν ὠτρυνον ἐταῖρους,
 Αὐτὸς τ' ἀμβαίνειν, ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι.
 Οἱ δ' αἶψ' εἰσβαλλον, καὶ ἐπὶ κληῖσι κάθιζον·
 Ἐξῆς δ' ἐζόμενοι πολὺν ἄλλα τύπτον ἐρετμοῖς.
 Ἡμῖν δ' αὖ κατόπιαδε νεὼς κυανοπρώροιο
 Ἴκμενον ἕρον ἱεὶ πλησίσιον, ἐδλὸν ἐταῖρον,
 Κίρκη ἑὺπλόκαμος, δεινὴ θεός, αὐδήεσσα.
 Αὐτίκα δ' ὅπλα ἕκαστα πονησάμενοι κατὰ νῆα

Ἡμεῖα· τὴν δ' ἄνεμός τε κυβερνήτης τ' ἴθυνον.
 Δὴ τότε ἔγών ἐτάροισι μετῆδων, ἀχνύμενος κῆρ·
 ὦ φίλοι, οὐ γὰρ χερὶ ἓνα ἰδμεναί, εἰδὲ δύ' οἴεσ,
 Θεόφαθ', ἃ μοι Κίρκη μυθήσατο, δῖα θεάων·
 Ἀλλ' ἐρέω μὲν ἐγὼν, ἵνα εἰδότες, ἢ κε θάναμεν,
 Ἥ κεν ἀλευάμενοι θάνατον καὶ κῆρα φύγοιμεν.
 Σειρήνων μὲν πρῶτον ἀνώγει θεσπεσιῶν
 Φθόγγον ἀλεύεσθαι, καὶ λειμῶν ἀνθεμόεντα·
 Οἶον ἔμ' ἠνώγει ὅπ' ἀκχέμεν· ἀλλὰ με δεσμῶ
 Δήσατ' ἐν ἀργαλέῳ, ὅφρ' ἐμπεδὸν αὐτόθι μίμνω,
 Ὅρσθ' ὅν ἐν ἰσοπέδῃ· ἐκ δ' αὐτῆ πείρατ' ἀνήφθω.
 Αἱ δέ κε λίσσωμαι ὑμέας, λῦσαί τε κελεύω,
 Ὑμεῖς δὲ πλεόναςι τότε ἐν δεσμοῖσι πιέζειν.
 Ἦτοι ἐγὼ τὰ ἕκαστα λέγων ἐτάροισι πίφαισκον·
 Τόφρα δὲ καρπαλίμως ἐξίκετο νηὺς εὐεργῆς
 Νῆσον Σειρήνοισιν· ἔπειγε γὰρ ἕξος ἀπήμων.
 Αὐτίκ' ἔπειτ' ἄνεμος μὲν ἐπαύσατο, ἠδὲ γαλήνη
 Ἐπλετο νηνεμία, κοίμησε δὲ κύματα δαίμων.
 Ἀνσάντες δ' ἔταροι νεὸς ἰσία μηρύσαντο,
 Καὶ τὰ μὲν ἐν νηὶ γλαφυρῇ βάλλον· οἱ δ' ἐπ' ἐρετμά

Ἐζόμενοι λεύκανον ὕδωρ ξεστῆς ἐλάτῃσιν.
 Αὐτὰρ ἐγὼ κηροῖο μέγαν τροχὸν ὀξείῃ χαλκῷ
 Τυτθὰ διατμήξας χερσὶ σιβαρῆσι πιέζεν·
 Αἶψα δ' ἰαίνετο κηρὸς, ἐπεὶ κέλετο μεγάλη ἱς,
 Ἥελίς τ' αὐγὴ, Ὑπεριονίδαο ἀνακτος·
 Ἐξείης δ' ἐτάροισιν ἐπ' ἕατα πᾶσιν ἄλεψα.
 Οἱ δ' ἐν νηὶ μ' ἔδῃσαν ὁμῆ χεῖρας τε, πόδας τε,
 Ὀρθὸν ἐν ἰσοπέδῃ, ἐκ δ' αὐτῆς πείρατ' ἀνῆψαν·
 Αὐτοὶ δ' ἐζόμενοι πολλὴν ἄλλα τύπτον ἐρετμοῖς.
 Ἀλλ' ὅτε τόσον ἀπῆμιν, ὅσον τε γέγωνε βοήσας,
 Ῥίμφα διώκοντες, τάσδ' οὐ λάθην ὠκύαλος νηὺς
 Ἐγγύθεν ὀρνυμένη λιγυρὴν δ' ἐντυνον αἰοιδῆν·
 Δεῦρ' ἄγ' ἰὼν, πολύαιν' Ὀδυσσεῦ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
 Νῆα κατάσῃσον, ἵνα νωϊτέρην ὅπ' ἀκέσῃς.
 Οὐ γάρ πώ τις τῇδε παρήλασε νηὶ μελαίνῃ,
 Πρὶν γ' ἡμέων μελίγηρην ἀπὸ σομάτων ὅπ' ἀκῆσαι·
 Ἀλλ' ὅγε τερψάμενος νῆται, καὶ πλείονα εἰδώς.
 Ἰδμεν γάρ τοι πάνθ', ὅσ' ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ
 Ἀργεῖοι, Τρῳᾶς τε, θεῶν ἰότητι μόγησαν·
 Ἰδμεν δ', ὅσα γένηται ἐπὶ χθονὶ πελυδοτείῃ.

Ὡς φάσαν, ἰῆσαμ' ὅπα κάλλιμον· αὐτὰρ ἐμὸν κῆρ
 Ἦθελ' ἀκχέμεναι, λῦσαί τ' ἐκέλευον ἑταίρους,
 Ὀφρῦσι νευσάζων· οἱ δὲ προπεσόντες ἔρεον.
 Αὐτίκα δ' ἀνσάντες Περιμήδης, Εὐρύλοχός τε,
 Πλείοσί μ' ἐν δεσμοῖσι δέον, μᾶλλον τε πιέζουσιν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ τάσγε παρήλασεν, ἔσθ' ἔτ' ἔπειτα
 Φθογγῆς Σειρήνων ἠέρομεν, ἔδδ' ἑτ' αἰοιδῆς,
 ΑἰΨ' ἀπὸ κρηρῶν ἔλοντο ἐμοὶ ἐρήγες ἑταῖροι,
 Ὅν σφιν ἐπ' ὤσιν ἄλεψ', ἐμέ τ' ἐκ δεσμῶν ἀνέλυσαν.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἐλείπομεν, αὐτίκ' ἔπειτα
 Καπνὸν καὶ μέγα κῦμα ἶδον, καὶ δοῦπον ἄκρῳ·
 Τῶν δ' ἄρα δεισάντων ἐκ χειρῶν ἔπτατ' ἐρετμὰ·
 Βόμβησεν δ' ἄρα πάντα κατὰ ῥόον· εἶχετο δ' αὐτῶ
 Νηῦς, ἐπεὶ ἔκ' ἔτ' ἐρετμὰ προήκεα χερσὶν ἔπειγον.
 Αὐτὰρ ἐγὼ, διὰ νηὸς ἰὼν, ὠτρυνον ἑταίρους
 Μειλιχίοις ἐπέεσσι παρὰ σπῆνδον ἄνδρα ἕκαστον·
 ὦ φίλοι, οὐ γάρ πώ τι κακῶν ἀδαήμενες εἰμέν·
 Οὐ μὲν δὴ τόδε μείζον ἐπὶ κακόν, ἢ ὅτε Κύκλωψ
 Εἴλει ἐνὶ σπηΐ γλαφυρῷ κρατερῇφι βίηφιν·
 Ἀλλὰ καὶ ἐνθ' ἐμῇ ἀρετῇ, βελῇ τε, νόῳ τε,

Ἐκφύγομεν· καὶ περ τῶνδε μνήσεσθαι οἶω.
 Νῦν δ' ἄγεθ', ὥς ἂν ἐγὼν εἶπω, πειθώμεθα πάντες.
 Ὑμεῖς μὲν κώπησιν ἄλως ῥηγμῖνα βάθειαν
 Τύπτετε, κληῖδες· ἐφήμενοι, αἳ κέ ποθι Ζεὺς
 Δώῃ τόνδε γ' ὄλεθρον ὑπεκφυγέειν καὶ ἀλύξαι.
 Σοὶ δέ, κυβερνήτ', ὦδ' ἐπιτέλλομαι, ἀλλ' ἐνὶ θυμῷ
 Βάλλευ, ἐπεὶ νηὸς γλαφυρῆς οἴη· ἰα νωμᾶς·
 Τέττε μὲν καπνὸς καὶ κύματος ἐκτὸς ἔεργε
 Νῆα· σὺ δὲ σκοπέλῃς ἐπιμαίεο, μή σε λάθῃσι
 Κεῖσ' ἐξορμήσασα, καὶ ἐς κακὸν ἄμμε βάλησθαι.
 Ὡς ἐφάμην· οἳ δ' ὦκα ἐμοῖς ἐπέεσσι πίθοντο.
 Σκύλλην δ' ἔκετ' ἐμυθεόμην, ἄπρηκτον ἀνίην,
 Μήπως μοι δείσαντες ἀπολλήξειαν ἐταῖροι
 Εἰρεσίης, ἐντὸς δὲ πυκάζοιεν σφέας αὐτῆς.
 Καὶ τότε δὴ Κίρκης μὲν ἐφημοσύνης ἀλεγεινῆς
 Λανθανόμην, ἐπεὶ ἔτι μ' ἀνώγει θωρήσασθαι·
 Αὐτὰρ ἐγὼ καταδύς κλυτὰ τεύχεα, καὶ δύο δοῦρε
 Μάχῃ ἐν χερσὶν ἐλὼν, εἰς ἱκρία νηὸς ἔβαινον
 Πρώρης· ἐνθεν γάρ μιν ἐδέγμην πρῶτα φανείσθαι
 Σκύλλην πετραίην, ἥ μοι φέρε πῆμ' ἐτάροισιν.

Οὐδέ πη ἀθρεῖσθαι δυνάμην· ἔκαμον δέ μοι ὅσπερ
 Πάντῃ παπταίνοντι πρὸς ἡερωιδέα πέτρην.
 Ἡμεῖς δὲ σεινωπὸν ἀνεπλέομεν γούωντες·
 Ἐνθεν μὲν γὰρ Σκύλλ', ἐτέρωθι δὲ δῖα Χάρυβδις
 Δεινὸν ἀνερρρόιβδῃσε θαλάσσης ἀλμυρὸν ὕδωρ.
 Ἦτοι ὅτ' ἐξεμέσειε, λέβης ὥς ἐν πυρὶ πολλῷ,
 Πᾶσ' ἀναμορμύρεσκε κυκωμένη· ὑψόσε δ' ἄχνη
 Ἀκροισι σκοπέλοισιν ἐπ' ἀμφοτέροισιν ἐπιπτεν·
 Ἀλλ' ὅτ' ἀναβρόζειε θαλάσσης ἀλμυρὸν ὕδωρ,
 Πᾶσ' ἐντοσθε φάνεσκε κυκωμένη· ἀμφὶ δὲ πέτρῃ
 Δεινὸν ἐβεβρύχει· ὑπένερθε δὲ γαῖα φάνεσκε
 Ψάμμῳ κυανέῃ· τὲς δὲ χλωρὸν δέος ἦρει.
 Ἡμεῖς μὲν πρὸς τήνδ' ἴδομεν, δείσαντες ὄλεθρον·
 Τόφρα δέ μοι Σκύλλῃ γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἐταίρους
 Ἐξ ἔλεθ', οἱ χερσὶν τε βίῃφί τε φέετατο ἦσαν.
 Σκεψάμενος δ' ἐς νῆα θοὴν ἅμα καὶ μεθ' ἐταίρους
 Ἦδὴ τῶν ἐνόησα πόδας, καὶ χεῖρας ὑπερθεν,
 Ὑψόσ' αἰερομένων· ἐμὲ δὲ φθέγγοντο καλεῦντες
 Ἐξονομακλήδην, τότε γ' ὕσατον, ἀχνύμενοι κῆρ.
 Ὡς δ' ὅτ' ἐπὶ προβόλῳ αἰλιεὺς περιμήκει ῥάβδῳ

Ἰχθύσι τοῖς ὀλίγοισι δόλον κατὰ εἶδατα βάλλων,
 Ἐς πόντον προΐησι βόους κέρως ἀγρᾶύλοιο,
 Ἀσπαίροντα δ' ἔπειτα λαβὼν ἔρριψε θύραζε·
 Ὡς οἷγ' ἀσπαίροντες αἰείροντο προτὶ πέτρας·
 Αὐτῷ δ' εἰνὶ θύρῃσι κατήδιε κεκλήγοντας,
 Χείρας ἐμοὶ ὀρέγοντας ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι.
 Οἴκτισον δὴ κεῖνο ἐμοῖς ἴδον ὀφθαλμοῖσι
 Πάντων, ὅσ' ἐμόγησα, πόρως ἄλως ἐξερεείνων.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πέτρας φύγομεν, δεινὴν τε Χάερυδιν,
 Σκύλλην τ', αὐτίκ' ἔπειτα θεῷ ἐς ἀμύμονα νῆσον
 Ἰκόμεθ'· ἐνθα δ' ἔσαν καλαὶ βόες εὐρυμέτωποι,
 Πολλὰ δὲ ἴφια μῆλ' ὑπερίονος Ἥελίοιο.
 Δὴ τότε ἐγὼν, ἔτι πόντῳ ἑὼν ἐν νηὶ μελαίνῃ,
 Μυκηθμῷ τ' ἤκιστα βοῶν αὐλιζομενάων,
 Οἴων τε βληχρὴν καὶ μοι ἔπος ἔμπεσε θυμῷ
 Μάντιος ἀλαῖ, Θηβαίης Τειρεσίαιο,
 Κίρκης τ' Αἰαΐης, ἣ μοι μάλα πολλ' ἐπέτελλε,
 Νῆσον ἀλεύαθαι τερψιμβρότῃς Ἥελίοιο.
 Δὴ τότε ἐγὼν ἐτάροισι μετηύδων, ἀχνύμενος κῆρ·
 Κέκλυτέ μευ μύθων, κακὰ περ πάσχοντες, ἐταῖροι.

Ὅφρ' ὑμῖν εἶπω μαντήϊα Τειρεσίαιο,
 Κίρκης τ' Αἰαΐης, ἣ μοι μάλα πολλ' ἐπέτελλε,
 Νῆσον ἀλεύαδαι τερψιμβρότῃς Ἑλίοιο·
 Ἐνθα γὰρ αἰνότατον κακὸν ἔμμεναι ἄμμιν ἔφασκεν.
 Ἀλλὰ παρὲξ τὴν νῆσον ἐλαύνετε νῆα μέλαιναν.
 Ὡς ἐφάμην· τοῖσιν δὲ κατεκλάσθη φίλον ἦτορ.
 Αὐτίκα δ' Εὐρύλοχος συγεῶ μ' ἡμείβετο μύθῳ·
 Σχέτλιος εἷς, Ὀδυσσεύ· πέρι τοι μένος, εἴδ'ε τι γυῖα
 Κάμνεις· ἥ ῥά νύ σοί γε σιδήρεα πάντα τέτυκται,
 Ὃς ῥ' ἐτάρες καμάτῳ ἀδδηκότας, ἠδὲ καὶ ὕπνῳ,
 Οὐκ ἐάας γαίης ἐπιβήμεναι· ἐνθα κεν αὖτε
 Νήσῳ ἐν ἀμφιρεύτῃ λαρὸν τετυκοίμεθα δόρπον·
 Ἀλλ' αὐτῶς διὰ νύκτα θοὴν ἀλάλησαι ἄνωγας,
 Νήσῳ ἀποπλαγχθέντας ἐν ἡεροιδεῖ πόντῳ.
 Ἐκ νυκτῶν δ' ἄνεμοι χαλεποὶ, δηλήματα νηῶν,
 Γίνονται· πῇ κέν τις ὑπεκφύγοι αἰπὺν ὄλεθρον,
 Ἦν πως ἐξαπίνης ἔλθῃ ἀνέμοιο θύελλα,
 Ἦ Νότῃ, ἣ Ζεφύροιο δυσσεός, οἳ τε μάλισα
 Νῆα διαρραΐσαι, θεῶν ἀέκητι ἀνάκτων·
 Ἀλλ' ἦτοι νῦν μὲν παιθώμεθα νυκτὶ μελαίνῃ,

Δόρπον θ' ὀπλισόμεθα, θοῇ παρὰ νηὶ μένοντες·
 Ἡῶθεν δ' ἀναβάντες ἐνήσομεν εὐρέϊ πόντῳ.
 Ὡς ἔφατ' Εὐρύλοχος· ἐπὶ δ' ἤνεον ἄλλοι ἑταῖροι.
 Καὶ τότε δὴ γίνωσκον, ὃ δὴ κακὰ μῆδετο δαίμων·
 Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων·
 Εὐρύλοχ', ἥ μάλα δὴ με βιάζετε μῆνον ἔοντα·
 Ἄλλ' ἄγε νῦν μοι πάντες ὁμόσσετε καρτερόν ὄρκον,
 Εἴ κέ τιν' ἢ ἐβοῶν ἀγέλην, ἢ πῶϋ μέγ' οἰῶν,
 Εὗρωμεν, μήπῃ τις, ἀτασθαλίῃσι κακῆσιν,
 Ἡ βῶν, ἢ ἔτι μῆλον, ἀποκτάνῃ· ἀλλὰ ἔκηλοι
 Ἐδίετε βρώμην, τὴν ἀθανάτη πόρε Κίρκη.
 Ὡς ἐφάμην· οἱ δ' αὐτίκ' ἀπώμνυνον, ὥς ἐκέλευον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ὁμοσάν τε, τελεύτησάν τε τὸν ὄρκον,
 Στήσαμεν ἐν λιμένι γλαφυρῷ εὐεργέα νῆα,
 Ἄγχ' ὕδατος γλυκεροῖο· καὶ ἐξαπέβησαν ἑταῖροι
 Νηὸς, ἔπειτα δὲ δόρπον ἐπισαμένως τετύκοντο.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 Μνησάμενοι δὴ ἔπειτα Φίλῃς ἑκλαιον ἑταῖρος,
 Οὓς ἔφαγε Σκύλλη, γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἑλῖσσα·
 Κλαίοντες δὲ τοῖσιν ἐπήλυθε νήδυμος ὕπνος.

Ἦμος δὲ τεῖχα νυκτὸς ἔην, μετὰ δ' ἄστρα βεβήκει,
 Ὄρσεν ἐπὶ ζαῆν ἄνεμον νεφεληγερέτα Ζεὺς
 Λαίλαπι θεσπεσίῃ, σὺν δὲ νεφέεσσι κάλυψε
 Γαῖαν ὁμῆ καὶ πόντον· ὁρώρει δ' ἐρανόθεν νύξ.
 Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
 Νῆα μὲν ὠρμίσαμεν, κοῖλον σπέος εἰσερύσαντες·
 Ἐνθα δ' ἔσαν Νυμφέων καλοὶ χοροὶ, ἠδὲ θόωκοι·
 Καὶ τότε γῶν ἀγορὴν θέμενος μετὰ μῦθον ἔειπον·
 ὦ φίλοι, ἐν γὰρ νηὶ θοῇ βρωσίς τε, πόσις τε,
 Ἔσιν, τῶν δὲ βοῶν ἀπεχώμεθα, μή τι πάθωμεν·
 Δεινὸν γὰρ θεῶν αἰδέεσθαι βόες καὶ ἵφια μῆλα,
 Ἥελίς, ὃς πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακῆει.
 Ὡς ἐφάμην· τοῖσιν δ' ἐπεπείθετο θυμὸς ἀγένηωρ.
 Μῆνα δὲ πάντ' ἀλληκτος αἶη Νότος, εἰδὲ τις ἄλλος
 ΓίNET' ἐπειτ' ἀνέμων, εἰ μὴ Εὐρὺς τε, Νότος τε,
 Οἱ δὲ, ἕως μὲν σῖτον ἔχον καὶ οἶνον ἐρυθρὸν,
 Τόφρα βοῶν ἀπέχοντο, λιλαϊόμενοι βιότοιο·
 Ἀλλ' ὅτε δὴ νηὸς ἐξέφθιτο ἥϊα πάντα,
 Καὶ δὴ ἄγρην ἐφέπεσκον ἀλητεύοντες ἀνάγκη,
 Ἰχθυῖς, ὄρνιθας τε, φίλας ὅ, τι χεῖρας ἵκοιτο,

Γναμπτοῖς ἀγκίστροισιν ἔτειρε δὲ γαστέρα λιμός.
 Δὴ τότε ἐγὼν ἀνὰ νῆσον ἀπέσιχον, ὅφρα θεοῖσιν
 Εὐξαίμην, εἴ τίς μοι ὁδὸν φήνειε νέεσθαι.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ διὰ νῆσθ' ἰὼν ἤλυξα ἐταίρους,
 Χεῖρας νιψάμενος, ὅθ' ἐπὶ σκέπας ἦν ἀνέμοιο,
 Ἡρώμην πάντεσσι θεοῖς, οἳ Ὀλυμπον ἔχουσιν·
 Οἱ δ' ἄρα μοι γλυκὺν ὕπνον ἐπὶ βλεφάροισιν ἔχευαν.
 Εὐρύλοχος δ' ἐπάροισι κακῆς ἐξήρχετο βελῆς·
 Κέκλυτέ μευ μύθων, κακά περ πάσχοντες, ἐταῖροι·
 Πάντες μὲν συγεροὶ θάνατοι δειλοῖσι βροτοῖσι,
 Λιμῶ δ' οἴκτισον θανέειν καὶ πότμον ἐπισπείν.
 Ἀλλ' ἄγετ', Ἡελίοιο βωῶν ἐλάσαντες ἀρίστας,
 Ῥέξομεν ἀθανάτοισι, τοὶ ἔρανὸν εὖρυν ἔχουσιν.
 Εἰ δέ κεν εἰς Ἰθάκην ἀφικοίμεθα, πατρίδα γαῖαν,
 Αἰψά κεν Ἡελίῳ ὑπερίονι πίονα νηὶν
 Τεύξομεν, ἔνθα κε θεῖμεν ἀγάλματα πολλὰ καὶ ἐσθλά·
 Εἰ δὲ χολωσάμενός τι βωῶν ὀξυοκραιβάων
 Νῆ' ἐθέλη ὀλέσσαι, ἐπὶ δ' ἔσπωνται θεοὶ ἄλλοι,
 Βέλομ' ἅπαξ πρὸς κῦμα χανὼν ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι,
 Ἥδη δ' αὖ σρεύγεσθαι, ἐὼν ἐν νήσῳ ἐρήμῃ.

Ὡς ἔφατ' Εὐρύλοχος, ἐπὶ δ' ἦνεον ἄλλοι ἑταῖροι.
 Αὐτίκα δ' Ἡελίοιο βωῶν ἐλάσαντες ἀρίστας
 Ἐγγύθεν, οὐ γὰρ τῆλε νεὸς κυανοπρώροιο
 Βοσκέσκοντο· ἔλικες καλαὶ βόες, εὐρυμέτωποι,
 Τὰς δὲ περιεήσαντο, καὶ εὐχετόωντο θεοῖσι,
 Φύλλα δρεψάμενοι τέρενα δρυὸς ὑψικόμοιο·
 Οὐ γὰρ ἔχον κρεῖ λευκὸν εὐσέλμῳ ἐπὶ νηός.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' εὕξαντο, καὶ ἔσφαξαν καὶ ἔδειξαν,
 Μηρὲς τ' ἐξέταμον, κατὰ τε κνίσσῃ ἐκάλυψαν,
 Δίπτυχα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν δ' ὤμοθέτησαν·
 Οὐδ' εἶχον μέθυ λείψαι ἐπ' αἰθομένοις ἱεροῖσιν,
 Ἄλλ' ὕδατι σπένδοντες ἐπώπτων ἑγκατα πάντα.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἐκάη, καὶ σπλάγχν' ἐπάσαντο,
 Μίσυλλόν τ' ἄρα τ' ἄλλα, καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν·
 Καὶ τότε μοι βλεφάρων ἐξέσσυτο νήδυμος ὕπνος·
 Βῆν δ' ἰέναι ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θῖνα θαλάσσης.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦα κιὼν νεὸς ἀμφιελίσης,
 Καὶ τότε με κνίσσης ἀμφ' ἤλυθεν ἡδὺς αὐτμή·
 Οἰμῶξας δὲ θεοῖσι μετ' ἀθανάτοισι γεγώνευ·
 Ζεῦ πάτερ, ἦ δ' ἄλλοι μάκαρες θεοί, αἰὲν ἑόντες,

Ἦ με μάλ' εἰς αἶθρην κοιμήσατε νηλεῖ ὕπνῳ·
 Οἱ δ' ἔταροι μέγα ἔργον ἐμητίσαντο μένοντες.
 Ὠκέα δ' Ἡελίῳ ὑπερίονι ἄγγελος ἦλθε
 Λαμπετὴν πανύπεπλος, ὃ οἱ βόας ἔκταν ἑταῖροι.
 Αὐτίκα δ' ἀθανάτοισι μετηύδα, χωόμενος κῆρ·
 Ζεῦ πάτερ, ἦ δ' ἄλλοι μάκαρες θεοὶ, αἰὲν ἑόντες,
 Τῖσαι δὴ ἐτάρης Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος,
 Οἳ μευ βῆς ἔκτειναν ὑπέρβιον ἦσιν ἔγωγε
 Χαίρεσκον μὲν ἰὼν εἰς ἔρανον ἀσερβέοντα,
 Ἦ δ' ὁπότ' ἀψ' ἐπὶ γαῖαν ἀπ' ἐρανόθεν προτραποίμην.
 Εἰ δέ μοι οὐ τίς τις βῶν ἐπιεικέ' ἀμοιβὴν,
 Δύσομαι εἰς Αἴδαο, καὶ ἐν νεκύεσσι φαείνῳ.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Ἥελι', ἦτοι μὲν σὺ μετ' ἀθανάτοισι φάεινε,
 Καὶ θνητοῖσι βροτοῖσιν ἐπὶ ζείδωρον ἄεθρον·
 Τῶν δέ κ' ἐγὼ τάχα νῆα θοὴν ἀεγῆτι κεραυνῷ
 Τυτθὰ βαλὼν κεάσαιμι, μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ.
 Ταῦτα δ' ἐγὼν ἤκιστα Καλυψὲς ἠΰχόμιοι·
 Ἦ δ' ἔφη Ἑρμείας διακτόρε αὐτὴ ἀκῆσαι.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἠδὲ θάλασσαν,

Νείκεον ἄλλοθεν ἄλλον ἐπισαδόν, ἔδ' ἐ τι μῆχος
 Εὐρέμεναι δυνάμεσθαι· βόες δ' ἀποτέθνασαν ἤδη.
 Τοῖσιν δ' αὐτίκ' ἔπειτα θεοὶ τέρατα πρῆφαινον·
 Εἶρπον μὲν ῥῖνοι, κρέα δ' ἀμφ' ὄβελοῖς ἐμεμύκει,
 Ὀπταλέα τε καὶ ὠμά· βοῶν δ' ὡς γίνετο φωνή.
 Ἐξῆμαρ μὲν ἔπειτα ἐμοὶ ἐρίηρες ἐταῖροι
 Δαίνυντ', Ἡελίοιο βοῶν ἐλάσαντες ἀρίστας·
 Ἀλλ' ὅτ' ἄρ' ἔβδομον ἡμαρ ἐπὶ Ζεὺς θῆκε Κρονίων,
 Καὶ τότε ἔπειτ' ἄνεμος μὲν ἐπαύσατο λαίλαπι θύων·
 Ἡμεῖς δ' αἶψ' ἀναβάντες ἐνήκαμεν εὐρείῳ πόντῳ,
 Ἴσον ζησάμενοι, ἀνά θ' ἰσία λεύκ' ἐρύσαντες.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἐλείπομεν, ἔδ' ἐ τις ἄλλη
 Φαίνεται γαῖάων, ἀλλ' ἐξανὸς ἠδὲ θάλασσα,
 Δὴ τότε κυανέην νεφέλην ἔστησε Κρονίων
 Νηὸς ὑπὲρ γλαφυρῆς· ἤχλυσε δὲ πόντος ὑπ' αὐτῆς.
 Ἡ δ' ἔθει οὐ μάλα πολλὸν ἐπὶ χρόνον αἶψα γὰρ ἦλθε
 Κεκληγὼς Ζέφυρος, μεγάλη σὺν λαίλαπι θύων·
 Ἴσ' δὲ προτόνους ἐρρήξ' ἀνέμοιο θύελλα
 Ἀμφοτέρους ἰσὸς δ' ὀπίσω πέσεν, ὅπλα τε πάντα
 Εἰς ἀντλον κατέχυνθ'· ὁ δ' ἄρα πρύμνῃ ἐνὶ νηϊ

Πλῆξε κυβερνήτεω κεφαλὴν, σὺν δ' ὅσέ' ἄρα ξε
 Πάντ' ἄμυδις κεφαλῆς· ὁ δ' ἄρ' ἀγρευτῆρι ἐοικώς
 Κάππεσ' ἀπ' ἰκρυόφιν, λίπε δ' ὅσέα θυμὸς ἀγῆνωρ.
 Ζεὺς δ' ἄμυδις βρόντησε, καὶ ἔμβαλε νηὶ κεραυνόν·
 Ἥ δ' ἐλελίχθη πᾶσα, Διὸς πληγῆισα κεραυνῶ,
 Ἐν δὲ θεεῖς πλῆτο· πέσον δ' ἐκ νηὸς ἑταῖροι.
 Οἱ δὲ κορώνησιν ἵκελοι περὶ νῆα μέλαιναν
 Κύμασιν ἐμφορέοντο· θεὸς δ' ἀποαίνυτο νόσον.
 Αὐτὰρ ἐγὼ διὰ νηὸς ἐφοίτων, ὄφρ' ἀπὸ τοίχης
 Λῦσε κλύδων τρόπιος· τὴν δὲ ψιλὴν φέρε κῦμα.
 Ἐκ δὲ οἱ ἰσὺν ἔαξε ποτὶ τρόπιν· αὐτὰρ ἐπ' αὐτῷ
 Ἐπίτονος βέβλητο, βοὸς ῥινοῖο τετευχώς·
 Τῷ ῥ' ἄμφω συνέεργον ὁμῆ τρόπιν ἠδὲ καὶ ἰσὺν·
 Ἐζόμενος δ' ἐπὶ τοῖς, φερόμην ὀλοοῖς ἀνέμοισιν.
 Ἐνθ' ἦτοι Ζέφυρος μὲν ἐπαύσατο λαίλαπι θύων·
 Ἦλθε δ' ἐπὶ Νότος ὦκα, φέρων ἐμῷ ἄλγεα θυμῷ,
 Ὅφρ' ἔτι τὴν ὀλοὴν ἀναμετρήσαιμι Χάρυβδιν.
 Παννύχιος φερόμην, ἅμα δ' ἡελίῳ ἀνιόντι
 Ἦλθον ἐπὶ Σκύλλης σκόπελον, δεινὴν τε Χάρυβδιν.
 Ἥ μὲν ἀνερρῳίδησε θαλάσσης ἀλμυρὸν ὕδωρ·

Αὐτὰρ ἐγὼ ποτὶ μακρὸν ἐρινεὸν ὑψόσ' ἀεσθῆς
 Τῷ προσφῦς ἐχόμεν, ὡς νυκτερίς· εἰδὲ πη εἶχον
 Οὔτε σπρίξαι ποσὶν ἔμπεδον, ἔτ' ἐπιβῆναι.
 Ῥίζαι γὰρ ἐκάς ἦσαν, ἀπήωροι δ' ἔσαν ὄζοι,
 Μακροί τε, μεγάλοι τε, κατεσκίαον δὲ Χάρυβδιν.
 Νωλεμέως δ' ἐχόμεν, ὅφρ' ἐξεμέσσειεν ὀπίσσω
 Ἴσὸν καὶ τρέπιν αὐτίς· ἐελδομένῳ δέ μοι ἦλθεν
 Ὅψ'· ἦμος δ' ἐπὶ δόρυπον ἀνῆς ἀγορῆθεν ἀνέστη,
 Κρίνων νείκεα πολλὰ δικαζομένων αἰζηῶν,
 Τῆμος δὴ τά γε δοῦρα Χαρύβδιος ἐξεφαάνθη.
 Ἦκα δ' ἐγὼ κατ' ὑπερθε πόδας καὶ χεῖρε φέρεσθαι,
 Μέσσω δ' ἐνδούπησα παρὲς περιμήκεα δοῦρα,
 Ἐζόμενος δ' ἐπὶ τοῖσι διήρεσα χερσὶν ἐμῇσι.
 Σκύλλην δ' ἐκ ἔτ' ἔασε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
 Εἰσιδέειν· οὐ γάρ κεν ὑπέκφυγον αἶπὺν ὀλεθρον.
 Ἔνθεν δ' ἐννήμαρ φερόμεν· δεκάτῃ δέ με νυκτὶ
 Νῆσον ἐς Ὠγυγίην πέλασαν θεοί· ἔνθα Καλυψὼ
 Ναίει εὐπλόκαμος, δεινὴ θεός, αὐδήεσσι·
 Ἦ μ' ἐφίλει τ', ἐκόμει τε. Τί τοι τάδε μυθολογεῖω;
 Ἦδὴ γὰρ τοι χθιζὸς ἐμυθεόμην ἐνὶ οἴκῳ

Σοί τε καὶ ἰφθίμη ἀλόχῳ· ἐχθρὸν δέ μοί ἐστιν
 Αὔτις ἀριζήλως εἰρημένα μυθολογέειν.